

Tình Yêu Cappuccino

Contents

Tình Yêu Cappuccino	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Vạt Áo Xanh	4
3. Chương 3: Nếu Cuộc Đời Giống Như Làn Đầu Gấp Mặt	15
4. Chương 4	19
5. Chương 5: Một Đóa Hồng Không Đỏ Cũng Chẳng Bạch	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8: Thành Phố Thủy Tinh Của Ai	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	50
11. Chương 11: Một Giấc Mơng Tươi Sáng	55
12. Chương 12: Một Giấc Mơng Tươi Sáng	60
13. Chương 13	63
14. Chương 14: Quên Thôi, Rồi Buông Tay	68
15. Chương 15	72
16. Chương 16: Thà Đau Một Lần Nữa, Còn Hơn Bị Tổn Thương	76
17. Chương 17	79
18. Chương 18: Một Lần Trong Đời Đuổi Theo Ước Hẹn	84
19. Chương 19	90
20. Chương 20	94
21. Chương 21: Nụ Hôn Của Anh Ngọt Ngào Như Cheese Cake	97
22. Chương 22	102
23. Chương 23	106
24. Chương 24: Làn Nước Trong Xanh Bờ Cát Trắng, Mây Trắng Trời Xanh Ngát	110
25. Chương 25	114
26. Chương 26: Tin Tức Của Người Tôi Yêu	119
27. Chương 27	123
28. Chương 28	128
29. Chương 29: Cuối Cùng Cũng Có Một Người Phải Ra Đi	134
30. Chương 30	138
31. Chương 31: Lời Kết	142

Tình Yêu Cappuccino

Giới thiệu

Chuyện tình cảm xoay quanh giữa bốn người không có cách nào giải quyết khi mối quan hệ ngày càng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cappuccino>

1. Chương 1: Mở Đầu

Hoàng hôn, Thụy Sĩ, Locarno, chủ nhật ngày 8 tháng 8 năm 2004. Từ sớm, mọi người đã ngồi ở quảng trường để đón chờ buổi công chiếu phim ngoài trời.

Hôm đó, ở quảng trường, dưới ánh hoàng hôn lần đầu tiên Vũ Văn Hạo đã gặp Liễu My.

Tháng 8 vẫn là thời tiết nóng bức khó chịu nhất trong một năm, những người xuất ngoại phần lớn đều đến Athens xem Thế vận hội. Vũ Văn Hạo cầm Visa xuất ngoại, nơi anh đến là Liên hoan phim ở Locarno.

Vũ Văn Hạo là tiến sĩ tốt nghiệp từ Trường Đại học W, là đệ tử của thầy hướng dẫn nổi tiếng Hách Hách. Trường thực sự muốn giữ anh ở lại giảng dạy để kế thừa vị trí của người thầy. Bản thân anh cũng là người có tâm tính đơn giản, nếu ở lại Trường vừa có thể tránh được cạnh tranh trong xã hội, mặt khác cũng có yên tâm sáng tác - đây là một trong những tật xấu anh không thể từ bỏ.

Kỳ nghỉ hè cuối cùng, anh chọn đến tuần báo nổi tiếng phía Nam làm người ký giả văn hóa, muốn trải nghiệm một chút cuộc sống ngoài xã hội.

Tháng 8 khai mạc Liên hoan phim Locarno, tòa soạn cử anh và một phóng viên nhiếp ảnh khác cùng sang Thụy Sĩ.

Liên hoan phim Locarno là một trong những liên hoan phim lớn thứ sáu trên thế giới, chỉ là vì rất ít có các minh tinh màn bạc tham gia, do đó không ồn ào náo nhiệt như Liên hoan phim Cannes, Liên hoan phim Berlin. Kiến trúc nổi tiếng nhất của Locarno là “quảng trường lớn”. Quảng trường lớn ở chính giữa thành phố, nơi này bố trí một màn bạc lớn, rộng 26m, cao 14m, với sức chứa hơn 8.000 chỗ ngồi, nhưng người đến muộn chỉ có thể ngồi hoặc nằm trên mặt đất bằng đá trắng ngỗng. Xem phim ngoài trời với bối cảnh cực kỳ thoải mái còn có thể ăn cơm, uống rượu, hút thuốc...

Tháng 8 này, toàn bộ thế giới đều đổ dồn về Thế vận hội Athens. Locarno lại càng tĩnh mịch. Vũ Văn Hạo đã đến nơi này được vài ngày, ngoài một vị đạo diễn Hồng Kông ra thì anh không gặp một người Trung Quốc nào nữa. Ý của Tổng biên tập muốn mọi người khi chán ngán ở Thế vận hội, thì ăn chút điểm tâm nhân văn tinh tế, do đó yêu cầu về chất lượng bài viết của liên hoan phim lần này rất cao. Tất cả các nhà báo đến Locarno đều trong tư thái thư thả, nhàn hạ, chỉ có Vũ Văn Hạo là luôn bận rộn.

Ngày 5 tháng 8, sau khi Vũ Văn Hạo phỏng vấn Đại sứ Điện ảnh của nước Đức là đạo diễn phim Volker Schlöndorff, anh luôn vui đùa trong phòng sửa bài viết. Sáng hôm đó, bài viết đã được sửa xong và gửi về tòa soạn, bài viết gửi về, Tổng biên tập rất hài lòng. Nhiệm vụ còn lại là đợi kết quả cuối cùng của “Giải thưởng báo vàng”, và phỏng vấn đạo diễn đoạt giải của liên hoan phim.

Sau vài ngày không ngủ, Vũ Văn Hạo đã ngủ từ 9h sáng đến 8h tối.

Đến khi anh đến quảng trường lớn, phim đã bắt đầu chiếu, một đám người chen chúc, ngay cả mặt đất cũng không còn khe trống. Anh trả 25 Franc Thụy Sĩ để được vào trong quảng trường, bên ngoài quảng trường di chuyển cũng khó khăn, hy vọng có thể tìm thấy một khoảnh nhỏ để ngồi, lại sợ làm phiền những người đang chăm chú xem phim, trong lòng anh cảm thấy có chút lo lắng.

Đột nhiên nghe thấy có tiếng gọi nhỏ của một người: “Ồ đây, ở đây!”

Mấy ngày nay, Vũ Văn Hạo không nghe thấy ai nói tiếng Trung lưu loát như vậy, trong lòng thấy ấm áp. Khi cúi đầu nhìn, dưới ánh trăng quả nhiên nhìn thấy có một khuôn mặt phương Đông ở gần, trong vô vàn khuôn mặt châu Âu góc cạnh rõ nét, thì khuôn mặt đó thật nhẹ nhàng, thanh thoát, anh đột nhiên cảm động như “gặp tri ân nơi tha hương” vậy.

Đây chính là lần gặp đầu tiên của anh và Liễu My, ở quảng trường nơi đất khách, cùng xem phim ngoài trời, dưới ánh trăng.

1h sáng khi phim kết thúc, mọi người bắt đầu ra về, Vũ Văn Hạo đưa danh thiếp và số phòng khách sạn cho Liễu My. Lúc đó anh vẫn không biết cô tên là Liễu My.

Ngày 11 tháng 8, chiếu phim “Điều riêng tư” của đạo diễn người Ý - Saverio Costanzo, từ sáng sớm, anh đã bị điện thoại đánh thức.

Giọng nói rất nhẹ, khiến anh chợt nhớ đến ánh trăng ở quảng trường ngày 8 tháng 8. Do đó khi Liễu My để anh đoán cô là ai, anh ồ lên một tiếng, sau đó cười.

Liễu My nói buổi tối phải hơi muộn mới đến được, hy vọng anh giành chỗ cho cô ở quảng trường.

Saverio Costanzo là đạo diễn mà Vũ Văn Hạo thích nhất, thấy Liễu My cũng thích, anh càng phấn chấn, hướng hồ mình lại đã nhận ân huệ của cô, đương nhiên không thể từ chối.

Vũ Văn Hạo là một người đàn ông rất có trách nhiệm, được người khác ủy thác nên từ sớm đã đến quảng trường, lúc đó cách giờ chiếu còn sớm, anh dễ dàng tìm hai vị trí cực đẹp.

Sau hoàng hôn, quảng trường đông dần, chỗ ngồi dần dần kín, ngay cả lối qua lại cũng ngồi kín người.

Anh tuy giả vờ chuyên tâm nghe nhạc, song lại cảm giác rõ ràng mọi người đang chỉ trích anh một mình chiếm hai chỗ, mặt anh như bị nung nóng bừng lên.

Cuối cùng, anh chỉ còn cách cầm quyển sách đặt sang chỗ ngồi bên cạnh.

9h 30phút tối, sau khi phim đã chiếu, Liễu My mới vội vàng đến. Anh đứng lên, nhường chỗ ngồi cho cô, sau đó anh ngồi xuống mặt đường bên cạnh ghế của Liễu My.

Trong lòng anh cảm thấy vui vì còn có mặt đường có thể ngồi.

Liễu My cười khoái chí, không từ chối và ngồi xuống ghế.

Đây là lần thứ hai anh gặp cô, vẫn ở quảng trường nước nước bạn, im lặng xem phim ngoài trời, dưới bầu trời đầy ánh trăng sao.

Lần này anh chú ý quan sát cô, cô mặc một chiếc gile bó màu cà phê sẫm, chiếc váy dài giống như hoa anh túc đang nở trong đêm, mái tóc dài đen dùng châm cài sau đầu, không trang điểm.

1h30phút sáng buổi chiếu phim kết thúc, cô mời anh cùng đến quầy bar uống rượu. Hai người đi trên phố của Locarno, không thể tìm thấy một quầy bar nào còn mở cửa. Ngay cả siêu thị cũng đóng cửa, thậm chí không mua nổi bia nữa.

Cuối cùng hai người đành về ngồi ở quầy bar của khách sạn nơi Liễu My ở.

Tửu lượng của anh không tốt, uống vài ngụm là hai má đã ửng hồng. Cô vừa uống vừa ngân nga, vẫn là bài hát Trung Quốc quen thuộc, khi ở nước ngoài nghe được thấy rất cảm động. Khi cô hát bài “Hoa nhài”, trong anh lại thấy mềm nhũn, đổ xuống cứng đờ như say rượu, có một cảm giác thoải mái dễ chịu.

Liễu My buông cốc, nhìn anh, nói: “Mình hôn nhé!”

Ánh sáng trong mắt cô giống vì sao trong đêm tối, trong giầy lát, viễn cảnh đẹp giống như nước lũ trào dâng trong đầu anh.

2. Chương 2: Vạt Áo Xanh

Sự thất vọng,

Giống như chúng ta trong đêm trắng kéo dài ngày mùa hạ,

Mất im lìm,

Miên man trong một giấc mơ trắng.

1.

Ngày 23 tháng 8 năm 2004, trưa ngày thứ hai tại Vũ Hán.

Tôi ra sân bay đón Vũ Văn Hạo “khải hoàn trở về”.

Vũ Văn Hạo cuối cùng cũng trở về trước ngày khai giảng.

Tôi và anh quen nhau gần ba năm. Năm đó anh đang nghiên cứu làm cứu sinh, tôi mới là sinh viên đại học năm thứ hai. Anh là tiến sỹ trẻ nhất của khóa đó, tuần tú, hoạt bát, “Diễn đàn nhân văn” trong Trường đặc biệt mời anh giảng dạy mấy chuyên đề. Mỗi lần anh giảng tôi đều đi nghe, thực ra tôi không phải là người chăm học mà chỉ là đi học để khám phá con người khá thú vị là anh; mỗi lần có học sinh gọi: “Thầy Vũ, thầy Vũ” là mặt anh lại đỏ lên, sau đó lại thật thà sửa lại: “Tôi họ Vũ Văn, không phải là thầy giáo.”

Mỗi lần khi thầy giảng xong tôi liền chen đến trước mặt anh nói: “Thầy Vũ, em có câu hỏi”, sau đó đặc ý nhìn mặt anh từ trắng bệch chuyển sang đỏ ửng, nghe anh uốn nắn, trong lòng thấy vui sướng.

Cứ vậy vài lần, mỗi lần anh đều không quên uốn nắn tôi “tôi họ Vũ Văn, không phải thầy”, sau đó mới bắt đầu nhún nạy trả lời vô vàn vấn đề kỳ quái của tôi.

Tôi dựa vào đó đoán được anh rất cổ hủ nhưng rất đáng yêu.

Lần giảng cuối cùng, tôi như ngộ ra vấn đề, trong lòng mãn nguyện. Sau khi kết thúc bài giảng, trên đường về ký túc xá, tôi và vài người bạn đặc ý kể lại chuyện trêu chọc Vũ Văn Hạo. Đang lúc cao hứng, bỗng vang lên một tiếng gọi động trời “Ninh Khả!”

Tôi run rẩy, quay đầu nhìn, là Vũ Văn Hạo. Bạn bè đã sợ hãi bỏ chạy toán loạn như khói, bỏ lại mình tôi.

Hai mắt anh tức giận, đã tức đỏ cả mặt, chỉ là không biết nên bùng nổ như thế nào. Tôi sợ hãi, may là vẫn lạnh lợi, nhân lúc anh chưa nói ra lời, chuồn thẳng luôn.

Từ sau lần đó, tôi đều cố gắng tránh tất cả những nơi anh có mặt.

Để tránh gặp trong sân trường, tôi từ bỏ những bộ quần áo màu mè có thể thu hút người khác, đi đứng rón rén như chuột ra ngoài ban ngày, chỉ dám mon men theo chân tường.

Năm đó qua đi, không thấy anh tìm tôi gây khó dễ, tôi cũng dần dần nới lỏng cảnh giác. Trong lòng nghĩ, người ta là nam tử hán, tính toán gì với mình chứ, có lẽ anh ta sớm đã quên lần đó, tôi chỉ là tự mình dọa mình mà thôi.

Lần thi đầu tiên cuối kỳ, tôi ngẩng cao đầu sải bước đến phòng thi, chút nữa thì ngã bổ nhào, thấy anh hiện ngang ngời trên bục giảng, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào tôi. Nhưng tôi biết nếu ánh mắt có sức mạnh thì trên người tôi sớm đã bị anh xuyên thủng thành n lỗ. Hai tiếng ở phòng thi, tôi ngồi trên ghế không dám động đậy, đầu không dám ngẩng lên, sợ bị “thầy Vũ” xử tội. Vì tội của tôi mà “thầy Vũ” mới đến tìm tôi!

Đương nhiên như tôi dự đoán, “thầy Vũ” không dễ dàng buông tha tôi, bảy môn thi, anh đều làm giám thị không bỏ sót một môn, mà còn nghiêm hơn cả giáo viên khác. Trong phòng thi có vài người quay cóp bị

bắt, hại tôi sợ toát mồ hôi, từ nay về sau chẳng dám động vào ông thầy này nữa. Vài môn thi này còn một hơn là thi đại học, nhưng dù sao cũng vượt qua thuận lợi, “thầy Vũ” dù có nghiêm, chỉ cần tôi không tét tóc thì anh ta cũng chẳng thể nắm lấy.

Môn thi cuối sắp kết thúc, thầy đến trước bàn tôi, đưa tay gõ nhẹ lên bàn “thi xong ở lại.”

Tôi nghĩ, chạy không thoát rồi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, đến lúc đó mồm miệng khôn khéo một chút, xin lỗi thầy có thể thầy sẽ bỏ qua.

Đợi các bạn đi hết, tôi khép nép tiến đến bục giảng nói: “Thưa thầy, trước kia là em không đúng, mong thầy tha thứ, sau này em không tái phạm nữa.”

Anh cười “tôi không phải thầy giáo, sao em chẳng bao giờ nhớ? Gọi là sư huynh nhé! Nhưng em có thể nói xin lỗi, tôi cũng cảm thấy được an ủi phần nào.”

Hôm đó, tôi giúp anh sắp xếp bài thi, anh mời tôi ăn cơm tối.

Hóa ra, từ lần đầu tôi hỏi anh, anh đã chú ý tới tôi, không ngờ tôi liên tiếp hỏi, mà còn nhiều lần không chịu sửa vẫn gọi anh là “thầy Vũ”, anh cảm thấy buồn buồn, còn ngấm ngấm tìm hiểu tên họ và lớp của tôi.

Hôm đó, gặp trên đường, anh muốn đuổi theo hỏi rõ, vừa đúng lúc nghe thấy tôi bù lu bù loa, đúng lúc đó nên vừa tức vừa hận, khóc cười không nổi. Còn làm giám thị không phải vì báo thù tôi.

Anh hỏi: “Ninh Khả, tôi thấy em rất thú vị, muốn làm bạn với em”, anh nói rất chân thành. Anh chân thành từ đôi mắt, lông mày; ánh mắt anh nhìn tôi chăm chú, tôi cảm thấy má mình nóng bừng, hai tai đỏ lên.

Ngày thứ hai bắt đầu kỳ nghỉ, anh đưa tôi ra bến xe. Trước khi xe chạy, anh trịnh trọng viết số điện thoại lên tay tôi. Anh còn cho tôi mượn một thẻ thư viện của bạn học cùng anh, để tôi cùng anh ra vào thư viện chuyên ngành cho người nghiên cứu sinh.

Anh thường đứng dưới ký túc gọi tôi: “Ninh Khả, Ninh Khả, ăn cơm nào”, hoàn toàn không giống tiến sỹ văn học nho nhã trên bục giảng. Tôi vào chỗ ở của anh giống như vào chỗ không người, cuối cùng anh cứ nằng nặc đưa chìa khóa phòng anh cho tôi.

Chúng tôi dần dần không thể rời xa nhau, tôi thỉnh thoảng về nhà, chưa đến ba ngày anh đã gọi điện giục “Ninh Khả, mau quay về, để anh một mình buồn chết”.

Học kỳ cuối năm thứ tư, vì tôi đạt thành tích xuất sắc nên được trường giữ lại học cao học, không cần tìm công việc, không cần thi. Anh càng có nhiều có lý do yêu cầu tôi ở bên anh, chờn vờn quanh anh. Về sau anh cùng “sếp” làm khóa luận, ác độc hơn là giới thiệu tôi giúp việc chỉnh sửa tư liệu, bưng trà rót nước cho họ. Thời gian dài trôi qua, ai cũng biết được tình cảm của chúng tôi, “sếp” cũng thỉnh thoảng trêu: “Tiểu Ninh Khả đáng thương, không biết sao lại để Vũ Văn Hạo ăn hiếp!”

Vũ Văn Hạo cười ngốc nghếch, không giải thích. Tôi trong lòng thầm nghĩ: Hừm, anh ấy ngốc vậy, tương lai không biết ai ăn hiếp ai!

Trước lúc đi miền Nam, Vũ Văn Hạo nói với tôi: “Ninh Khả, chăm chỉ học, đợi anh quay về!”.

Tôi nghĩ, cổ hủ như anh coi như là đã tỏ tình? Nên nhẫn nại đợi anh về, bắt đầu cuộc sống mới của chúng tôi - anh làm giáo viên, tôi học cao học, chúng tôi...

2.

Ngày 23 tháng 8 năm 2004, nghỉ hè. Kiều Dương - Vũ Hán như lò lửa.

Tôi từ sân bay đón anh về, anh từ tòa soạn vội về chuẩn bị cho ngày khai giảng.

Anh mua rất nhiều quà cho tôi, có quà từ châu Âu, có quà từ phía Nam, đầy một vali, phong phú đa dạng khiến tôi bất ngờ vì trước đây anh rất ít khi mua quà cho tôi.

Anh luôn miệng giới thiệu từng món quà, thao thao bất tuyệt.

Tôi nói rất ít, vì dường như không có cơ hội mở miệng.

Thế giới của hai người nhỏ hẹp, một chút động tĩnh cũng không giấu nổi đối phương, huống hồ tôi và anh ngày đêm bên nhau gần ba năm.

Tôi biết chỉ cần tôi mở miệng hỏi, anh sẽ lập tức nói ra. Nhưng tôi không dám, tôi sợ dự cảm của mình ứng nghiệm... Tôi sợ mất anh.

Nhưng tôi không thể đối diện với một Vũ Văn Hạo thay lòng đổi dạ.

Tôi nghĩ, chúng tôi đều cần thời gian suy nghĩ, từ bỏ hay giữ lấy, cân nhắc mình quan trọng bao nhiêu trong lòng đối phương hoặc có dũng khí đưa ra quyết định. Tôi không ngờ, đây chính là cuộc sống mới của chúng tôi.

Nghiên cứu sinh tháng 10 nhập học.

Còn lại một tháng, tôi khoác ba lô một mình đến Tân Cương, không mang điện thoại, không để lại bất kỳ phương thức liên hệ nào.

Vô số lần tôi ở trong nhà nghỉ nơi thị trấn nhỏ xa lạ mà nhớ đến anh, nhớ về những ngày tháng chúng tôi đã từng bên nhau, nỗi nhớ như một con rắn độc, quấn quanh trái tim tôi, tôi đi càng xa, nó quấn càng chặt. Vô số lần trong đêm sâu nhìn ánh trăng lặng thầm rơi lệ, nghĩ đến tình yêu lý tưởng mà tôi khổ tâm theo đuổi, tất cả giờ đã tan biến.

Cuối tháng 9, trong một quán internet ở nơi xa xôi, với tốc độ mạng cực chậm, ở tôi mở hòm thư của mình. Thư anh như nước hồ trào dâng, chủ đề của mỗi bức thư đều là “Xin lỗi”. Lại lần nữa tôi chịu đựng không nổi, nước mắt cứ vậy tuôn ra.

Anh còn gửi cho tôi nhật ký khi anh ở Thụy Sĩ.

Sáng sớm ngày 12 tháng 8, ở quầy bar khách sạn tại Thụy Sĩ, một người con gái nhìn anh nói: “Mình hôn nhé !”

Câu nói này vốn giống như bối cảnh không thể thiếu trong đêm tối nơi xứ lạ lãng mạn, anh cảm thấy đêm đó vì thế mà càng dễ chịu tuyệt vời. Anh không muốn thêm hành động cho câu nói đó, vì đối với anh mà nói chỉ là vẽ rắn thêm chân. Sau đó, anh nhớ đến Tiểu Ninh Khả ở nơi xa xôi, đứng dậy lễ phép cáo từ.

Ngày 14 tháng 8, phim “Điều riêng tư” được giải “Giải thưởng báo vàng” trong Liên hoan phim Quốc tế Locarno lần thứ 57, vừa đúng với dự đoán của anh. Anh vội vàng đi phỏng vấn đạo diễn và nhóm biên tập.

Đợi khi tất cả kết thúc chuẩn bị rời khỏi Locarno, anh lại đi đến khách sạn của Liễu My. Phục vụ nói Liễu My đã trả phòng ngày 12.

Lúc này anh mới biết tên cô là Liễu My.

Anh nói: “Ninh Khả, đích thực là có giây phút đó, anh cảm nhận Liễu My là người con gái trong mộng tưởng của anh, anh say đắm giọng nói và khí chất của cô ấy, nhưng về đến Vũ Hán, về cuộc sống bình thường của anh ở trường đại học, anh chắc chắn em mới là thực tại, em ở trong từng chi tiết trong cuộc sống của anh. Ninh Khả, anh không thể rời xa em, tha thứ cho anh, hãy quay về đi.”

Dù trong tháng này trái tim tôi vỡ vụn vì sự rạn nứt của tình yêu nhưng khi nghe thấy tiếng gọi của anh tôi vẫn quay về không do dự, về bên anh. Tôi an ủi mình, tất cả những thất vọng hãy coi như đêm trắng kéo dài trong mùa hạ, nhắm mắt lại, mơ một giấc mơ trắng.

Lúc trở về Vũ Hán, Vũ Văn Hạo đang vội chuẩn bị khai giảng lớp cao học, anh “lột xác” thành chủ nhiệm lớp tôi, chúng tôi lại trở về cuộc sống ngày đêm bên nhau như trước, cùng nhau đến thư viện, cùng ăn cơm. Chỉ là tất cả dường như không còn giống trước. Chúng tôi giống như hai con ong đang ồn ào, chịu sương giá lần đầu của mùa thu, đều khản giọng.

Im lặng đối diện nhau. Dường như có nhiều lời muốn nói, nhưng không thể mở miệng.

Anh cẩn thận không nhắc đến Thụy Sĩ, Locarno, Liễu My. Nhưng tôi biết anh chưa từng quên thật, mà tôi cũng không thể vứt bỏ hoài nghi.

Tôi vui mình vào đông giấy, vui đầu vào đọc và viết không đến ba tháng tôi gầy mất 5 kg, sách vở cũng cao đến gần nửa thước. Vũ Văn Hạo nhìn thấy, vài lần muốn nói nhưng lại dừng lại.

Sau Giáng sinh, một mình tôi tự về nhà.

Tết Dương lịch là sinh nhật tôi, anh nói hôm đó muốn đi thăm ba mẹ tôi, chính thức xác định quan hệ của chúng tôi.

Tảng đá vài tháng đè nặng trong lòng cũng nhẹ đi nhiều, tôi tự an ủi mình, chúng tôi lại có thể bắt đầu lại. Trước đó đều không dám nói với anh, lâu rồi tôi vẫn mơ một giấc mơ, mơ thấy anh nói với tôi anh yêu một người khác, người đó là mộng tưởng của anh, là nữ thần của anh. Tôi tan biến trước người con gái đó, vì tôi nhỏ bé, vì tôi không phong tình.

Đúng 0h đêm Giao thừa, anh gọi điện chúc mừng sinh nhật tôi, anh còn nói mua vé tàu lúc 8h sáng, khoảng 10h sẽ đến, hẹn tôi ra bến xe đón.

3.

Sáng thức dậy, trời có tuyết rơi. Hoa tuyết trắng xóa lấp phát trên bầu trời, giống như một giấc mộng không thật.

7h sáng, gọi điện cho anh, anh tắt máy. Tôi gửi tin nhắn “thầy Vũ, tuyết rơi rồi, rất muốn đi dạo trong tuyết cùng anh! Nhớ đứng giờ lên xe đấy.”

8h, gọi điện, anh tắt máy. Điện thoại ký túc không ai nghe. Nghĩ chắc anh đã đi rồi. Tôi gửi tin nhắn: “Anh lên xe chưa? Mẹ em mua nhiều đồ ăn, bố còn nói tự mình xuống bếp!”

9h, gọi điện cho anh, vẫn tắt máy. Tôi lại gửi tin nhắn: “Mở máy trả lời em ngay. Em vẫn đúng kế hoạch 10h đi đón anh.”

10h tôi ở ga tàu không đón được anh, gọi điện vẫn tắt máy. Tôi gửi tin nhắn: “Vũ Văn, anh ở đâu? Trả lời em! Em đang đợi anh ở ga tàu, không gặp không về.”

Tôi đợi từ 10h sáng đến 6h chiều. Cách năm phút lại gọi điện cho anh, ngoài ra còn gửi vô số tin nhắn. Cho đến khi pin của hai chiếc điện thoại hết sạch mới thôi.

Anh dường như đột nhiên biến mất khỏi thế giới này, giống như bị trận tuyết lớn bao phủ, không còn dấu tích.

Nhiệt độ xuống thấp, toàn thân tôi đông cứng như mất tri giác, chân nặng nề, em trai cùng đợi với tôi nửa ngày chỉ còn cách kéo tôi về nhà. Dự cảm không may càng lớn, tôi nghĩ nhất định xảy ra chuyện gì với anh, tôi muốn về Vũ Hán tìm anh, nhưng bị bố mẹ ngăn lại. Họ nói quá muộn rồi, đã không còn xe.

11h đêm, tôi lo lắng như trong mơ khi nhận điện thoại của bạn Vi Vi. Trong điện thoại cô ấy bông đùa: “Ninh Khả, cậu không phải nói hôm nay thầy Vũ Văn đến nhà cậu sao? Nhưng mình vừa gặp thầy cùng đi với một người con gái trên phố, người con gái đó rất trẻ.”

Đầu tôi như nổ tung, tay cầm điện thoại mềm nhũn không còn chút sức lực.

Là Liễu My, tôi biết nhất định là Liễu My. Cô ấy đến rồi, cuối cùng đã đến.

Đêm khuya ngày mừng 1 tháng 1, sinh nhật vẫn chưa qua, tôi bắt đầu sốt cao. Sốt đến nổi hôn mê, lúc thì thấy anh kéo tay người con gái đó đi dạo bên hồ, lúc thấy hoa tuyết bay bay, lúc lại nghe thấy anh nói Ninh Khả, anh phải cùng đi với Liễu My.

Cả nhà sợ hãi, mọi người vội đưa tôi đến viện truyền nước.

Trưa ngày thứ hai, cuối cùng tôi đã tỉnh lại, cơ thể nhẹ như bấc, bố mẹ và Ninh Nguyên đều ở bên giường tôi. Mẹ tôi làm bác sỹ, lo lắng chảy nước mắt, nhắc đi nhắc lại: “Khả Khả, sao lại làm mẹ sợ vậy, con tỉnh lại rồi!”

Tôi nhớ đến anh, muốn khóc, nhưng yếu đến nỗi không thể nổi chảy nước mắt nữa rồi. May là tôi quá mệt, không thể nghĩ gì, không lâu sau lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Nếu có thể mãi mãi không tỉnh lại thì tốt biết mấy!

Sau khi xuất viện tôi lại nằm nghỉ dưỡng ba ngày mới có sức xuống giường đi lại. Trong ba ngày này, tôi nằm trên giường khích lệ mình: “Đừng khóc, phải kiên cường, tất cả đều sẽ qua đi, cuối cùng một ngày tôi sẽ quên tình yêu này.”

2h chiều ngày mùng 5 tháng 1, tôi cầm xác điện thoại, mở máy.

Tin nhắn của anh kín hòm thư của tôi.

4.

Sáng mùng 8 tháng 1, tôi quay về trường tham gia kỳ thi cuối kỳ. Vũ Văn Hạo ngồi trên bục giảng, không nói nhưng nhìn tôi. Tình hình như thế này giống như ba năm trước, lần đầu anh làm giám thị của tôi.

Thi xong, tôi mệt như muốn ngã xuống. Tôi không dám ngẩng đầu nhìn anh, thậm chí không dám động đậy.

Khi thi sắp xong, anh không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đến trước bàn tôi, nhẹ giọng nói “sau khi thi xong ở lại”, ngay cả lời nói cũng giống năm đó. Nhưng lần này chỉ có vài bài thi chẳng cần tôi giúp đỡ sắp xếp.

Anh nói: “Ninh Khả, tại sao không tha thứ cho anh? Em thật vô tâm.”

Tôi nói: “Thầy Vũ Văn, em là một người theo chủ nghĩa tình yêu hoàn mỹ. Em yêu cầu đối phương hoặc yêu em 100% hoặc 1% cũng chẳng cần. Giờ, em đã là con chim sợ mồi tên, giữa chúng ta đã không còn tình yêu hoàn mỹ. Đây có lẽ là cơ của người nhu nhược... em không trách anh, nhưng mong anh thông cảm cho em.”

Nói những lời này xong, tôi thở dài. Đây là lần đầu tôi gọi anh “thầy Vũ”, anh đúng là họ Vũ Văn, hơn nữa cũng đích thực là thầy giáo của tôi.

Anh không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn tôi rời đi.

2h sáng, ngày mùng 2 tháng 1, Vũ Văn Hạo nhắn tin: “Ninh Khả, vạn lần xin lỗi. Sáng sớm hôm qua một thầy giáo trong trường ngộ độc rượu, cả đêm anh đưa người đó vào viện. Lúc đó vội vàng nên quên mang máy, ở trong viện cùng vợ anh ấy, chăm sóc anh ấy, không thể đến nhà em. Thay anh xin lỗi hai bác.”

6h sáng, ngày mùng 2 tháng 1, Vũ Văn Hạo: “Ninh Khả, điện thoại nhà em hỏng sao? Chẳng có ai nhắc máy cả? Có lẽ em vẫn đang ngủ, không mở máy. Anh giờ đi ngay đến ga tàu, vẫn kế hoạch cũ, em nhớ đón anh.”

11h sáng ngày mùng 2 tháng 1, “anh đã đến, 1h chiều rồi, sao em không mở máy? Điện thoại ở nhà không ai nghe cả, anh không biết nhà em ở đâu? Nhận được tin thì mau đến!”

4h chiều ngày 2 tháng 1, Vũ Văn Hạo nhắn: “Ninh Khả, anh lên tàu về Vũ Hán rồi. Em gặp chuyện gì sao? Nhà vẫn không ai nhắc máy, di động không bật. Nhận được tin nhắn mau trả lời! Còn nữa, rất xin lỗi vì sinh nhật không được ở bên em.”

...

6h sáng ngày 3 tháng 1, Vũ Văn Hạo nhắn: “Ninh Khả, em nhận được tin nhắn chưa? Hôm nay anh đến nhà em được không? Mau trả lời anh đi!”

...

2h chiều ngày 4 tháng 1, Vũ Văn Hạo nhắn: “Ninh Khả, em sao rồi? Anh lo cho em! Anh không thể không có em!”

...

3h sáng ngày 5 tháng 1, Vũ Văn Hạo: “Ninh Khả, anh yêu em!”

5.

Kỳ nghỉ đông năm đó là kỳ nghỉ đông dài nhất từ khi tôi đi học.

Gần như tôi là sinh viên đầu tiên rời trường đại học trong cả trường. Buổi chiều thi xong, cả bầu trời như xuống thấp, dề lên quảng trường rộng giữa vườn trường, như mưa tuyết sắp đến. Trên đường không có người, gió Bắc nổi lên, làm lá cây xơ xác.

Tôi không tham gia buổi gặp mặt trước kỳ nghỉ của lớp, một mình vội vàng kéo vali đi cho kịp chuyến tàu. Tâm trạng của tôi giống như thời tiết lúc đó, nặng nề, trống rỗng. Đã từ lâu, Vũ Văn Hạo chiếm cứ quá nhiều trong lòng tôi, tôi luôn tình nguyện lờ mờ quanh anh, xuất chúng vì anh, tôi luôn yêu cầu mình phải làm sinh viên tốt nhất, thậm chí còn nghĩ sau khi bảo vệ luận văn thạc sỹ sẽ làm nghiên cứu sinh, vì để có nhiều tiếng nói chung với anh.

Khi tôi quyết định sẽ rút khỏi trái tim anh, tôi đột nhiên thấy cuộc đời không còn phương hướng.

Để an ủi mình, năm đó cả nhà tôi đi nghỉ ở Hải Nam, cả nhà không nhắc đến một chữ “Vũ Văn Hạo” nào.

Trong những cơn gió ẩm áp ở Hải Nam, tôi nhớ đến anh, có lẽ giờ anh đang ngồi trong ký túc nhỏ hẹp viết luận văn. Dưới bóng dừa ở Hải Nam, tôi nhớ anh, có lẽ anh vẫn đang bước đi trong gió lạnh ở Trường Đại học W... Mỗi lần nhớ đến anh đều khiến tim tôi đau nhói.

Nỗi nhớ anh giống như cái cây lớn dần lên trong tôi, tôi không hề muốn.

Cả kỳ nghỉ anh gửi cho tôi tổng cộng ba tin nhắn.

Tin thứ nhất là ngày tôi về nhà, anh nói đến ký túc xá không tìm thấy tôi. Tin thứ hai là đêm Giao thừa, anh nói chúc tôi năm mới vui vẻ. Tin thứ ba là vào ngày 15 tháng 1, anh chúc tôi Tết Nguyên tiêu vui vẻ.

Ba tin này đều là tin nhắn thông dụng mọi người gửi cho nhau. Tôi thường một mình dưới ánh mặt trời xem đi xem lại tin nhắn trên điện thoại, hy vọng từ những hàng chữ đó tìm ra hàm ý đặc biệt gì đó. Nhưng không có, một chút cũng không có. Tôi nghĩ chúng tôi thực sự đã kết thúc rồi.

Bầu trời màu xanh, biển màu ngọc bích, mây trắng, cát mịn ở Tam Á chắc cũng có hiệu quả điều trị vết thương, nếu không tại sao nhiều người đều đến đây để nghỉ ngơi vậy?

Đi dạo bên bờ biển, thấy nước biển màu xanh ngọc bích ở nơi xa nối liền với bầu trời màu xanh lam, lại nhìn thấy khuôn mặt cười của mọi người trên cát, cộng với hải sản biển thơm ngon, mặt tôi hơi đen đi vì nắng biển, cân nặng tăng lên, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Học kỳ mới bắt đầu, Hàn Văn Hình - cô bạn học cùng ký túc như con chuột nhỏ, bắt đầu lén lút đưa từng hành lý ra ngoài trường, cho đến khi trên ga trải giường của cô ấy chỉ còn lại một chiếc màn, tôi ở cửa chặn lại, nghiêm nghị uy hiếp, cậu chưa nói gì đã chuyển ra ngoài sao?

Cô ấy không trốn được tôi, nghiêng rằng như thừa nhận tình yêu với Khang Minh Huân bạn nam cùng lớp, còn dặn dò tôi đừng nói việc cô ấy sống chung với người khác. Tuy việc các học viên cao học yêu nhau đã không còn bị nhà trường bó buộc nhưng một khi công khai khó tránh khỏi bàn tán xôn xao.

Tôi thật lòng vui cho họ, so với tuổi 18,19, lúc này tâm trí tôi càng chín chắn hơn, nhưng lại chưa qua trải nghiệm xã hội, vẫn còn sự trong sáng, có thể nói tình yêu ở thời kỳ này là có cơ sở bền vững và ổn định.

Hàn Văn Hình quan tâm hỏi: “Nói thật đi, cậu và thầy chủ nhiệm giờ sao rồi? Cãi nhau à?”. Người con gái đang chìm đắm trong tình yêu phần lớn thường không quan tâm đến xung quanh nhưng cô bạn này vẫn để ý thấy tôi không vui, đúng là thật hiếm có.

“Không có gì, chỉ là không thích hợp, khoảng cách giữa chúng mình quá lớn.”

“Nói bừa! Hai người không phải là ngày đầu quen nhau, sao trước kia không thấy có khoảng cách?”

Tôi nên trả lời như thế nào đây? Vì Liễu My, hay vì tình yêu hoàn mỹ giữa chúng tôi? Tôi không biết nên mở miệng như thế nào cả.

Hàn Văn Hình cũng không truy hỏi, cô ôm tôi, nói: “Nếu không, mình tạm thời không chuyển nữa! Để lại cậu một mình, mình không yên tâm!”

Tôi cười: “Đừng! Sau này Khang Minh Huân nhà cậu sẽ tìm mình tính sổ! Cậu hạnh phúc, mình cũng vui!”

Cô cầm túi chuẩn bị ra khỏi cửa, quay đầu lại nói: “Gần đây cậu gặp thầy Vũ Văn chưa? Anh ấy nhìn gầy đi nhiều, mặc áo khoác nhìn gầy gầy, nhìn rất đáng thương.”

Anh ấy gầy đi? Anh ấy ốm phải không, hay là không ăn được?

Nhưng, nhưng, có liên quan gì đến mình chứ?

Sau khi Hàn Văn Hình chuyển đi, ký túc chỉ còn lại một mình tôi, tôi cũng có nhiều thời gian rảnh, tranh thủ thời gian bố trí lại không gian sống của tôi, cố gắng để nó sạch sẽ, ấm áp một chút.

Sau khi khai giảng một tuần, cuối cùng chúng tôi đã nhận được thông báo về thầy hướng dẫn luận văn.

Đúng như ý nguyện, tôi được phân cho Giáo sư Lưu Tỉnh Ngôn có tiếng nhất trong Viện hướng dẫn, nếu nói thầy mới nên ghê gớm, hướng dẫn mới thì sao chứ? Ba quyển sách danh mục! Thầy cười đưa nó vào tay tôi, nói: “Mau hoàn thành, viết tốt, liên tục báo cáo cho thầy tiến độ đọc sách, sau một khoảng thời gian thầy sẽ kiểm tra không định kỳ!”

Tôi ủ rũ gật đầu, Hàn Văn Hình cười trên nỗi khổ người khác, cô ấy thì vẫn tốt, cùng với Khang Minh Huân theo một thầy nổi tiếng trong Viện, Giáo sư Thành có biệt hiệu “bố Thành”, không có danh mục, bố Thành còn khuyến khích họ đừng cảm đầu đọc sách, cần hưởng thụ cuộc sống.

Hai người chúng tôi cùng đi đến thang máy, khi qua văn phòng của Vũ Văn Hạo, tôi vẫn không ngăn nổi nhịp đập của trái tim, may là không gặp anh. Sau khi phân thầy hướng dẫn, việc học tập của tôi do thầy hướng dẫn trực tiếp phụ trách, đối với thầy chủ nhiệm Vũ Văn Hạo dường như chẳng còn liên quan, sau này chúng ta sẽ ít gặp mặt?

Thực ra, tôi vẫn muốn biết, gần đây anh sống tốt hay không.

Ra khỏi trường, Hàn Văn Hình muốn tôi đến tổ ấm hạnh phúc của cô và Khang Minh Huân, tôi một mình đến thư viện. Đối diện với thầy giáo nghiêm khắc, tôi không thể không lấy lại tinh thần.

Thư viện buổi sáng rất yên tĩnh, phòng tài liệu ở tầng 13 càng ít người đến, một người đi đến, ngay cả hơi thở cũng rất nặng nề. Ở góc cầu thang, bóng hình thân thuộc mà xa lạ chiếm cứ tầm nhìn của tôi.

Anh đứng ở trước một giá sách, quay lưng lại với tôi, đúng như Hàn Văn Hình nói, anh gầy đi, gầy yếu như không thể chống chọi được với gió, đầu tóc cũng rối bù. Đột nhiên, sống mũi tôi cay cay, trái tim quặn đau.

Dường như anh cảm nhận được ánh mắt từ phía sau, quay đầu lại. Khuôn mặt đó là khuôn mặt tôi đã từng ái mộ, từng nhớ vài năm, vẻ sáng sủa, thông minh, hào nhoáng khiến tôi say đắm, giờ lại tiêu tụy, mệt mỏi. Tôi quay người chạy về phía cầu thang, sau đó nghe thấy tiếng sách rơi và tiếng chân chạy theo.

“Ninh Khả!” Anh đang gọi tên tôi ở phía sau.

Đợi khi cửa thang máy mở ra, anh đã chạy đến sau tôi, chưa kịp nói liền chen vào thang máy với lấy tôi.

“Ninh Khả, em đen đi rồi.” Anh nhìn tôi.

“Nghỉ đông, em đến Tam Á.”

“Ồ!” Anh cố gắng tìm chủ đề, “nghe nói hôm nay các em phân thầy hướng dẫn, em theo ai?”

“Giáo sư Lưu.”

“Tốt, tốt, Giáo sư Lưu tuy nghiêm khắc, nhưng thầy giáo nghiêm sẽ có học trò xuất sắc.” Nói xong, dường như anh không còn lời nào để nói.

Im lặng trong thang máy khiến chúng tôi như đông cứng. Tôi rất muốn hỏi anh, Vũ Văn Hạo tại sao anh lại ngốc vậy? Những ngày này anh sống thế nào? Rời xa em anh có đau lòng không?

Nhưng những lời này giống như keo dán chặt cổ họng tôi, khiến tôi không nói ra lời. Chúng tôi cứ im lặng đến tầng 1, tôi ra khỏi thang máy, cảm giác anh cũng đi theo.

“Ninh Khả, mình cùng ăn cơm nhé?” Anh hắng hắng giọng, hỏi phía sau.

“Không cần. Giáo sư Lưu đưa danh mục sách cho em, em phải về ký túc xá.” Tôi vừa nói vừa đi thẳng về phía trước, không quay đầu lại nhìn anh.

“Danh mục sách? Đưa anh xem? Vừa đúng lúc anh cũng cần lên danh mục sách cho học sinh!”

Không còn cách nào, tôi liền đưa danh mục sách cho anh.

Anh nhìn một lượt, cười khoái chí, nói: “Giáo sư Lưu này xem ra không thay đổi thói quen thích làm khó học trò. Trong danh mục có vài cuốn đã không còn xuất bản, ở hiệu sách mua không nổi, thư viện cũng không mượn được.”

Tôi vội vàng hỏi: “Vậy làm sao? Em vẫn phải giao bài viết!”

“Anh có hai quyển trong đó, là quà quý hiếm thầy hướng dẫn tặng anh, thường không cho ai mượn. Làm sao giờ, đến chỗ anh nhé?” Anh đắc ý, lại lấy lại nụ cười trước kia.

Lúc tôi còn do dự đi hay không, anh đã cầm danh mục sách đi trước một mình. đành chịu, tôi chỉ còn cách theo anh.

6.

Vũ Văn Hạo tuy đã từ tiến sỹ lên làm giảng viên, nhưng vẫn một mình ở ký túc xá trước kia.

Căn phòng chật hẹp, chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn, một ghế, một giá sách, trong phòng buộc một chiếc dây thừng để treo quần áo thay ra giặt, đồ dùng còn lại vắt ngang dọc trên sàn nhà, trước đó có tôi dọn dẹp nên ở đó còn miễn cưỡng được coi là không lộn xộn, giờ bữa bộn lung tung.

Anh vừa xin lỗi, vừa dẫn đường phía trước.

Chăn trên giường chưa gấp, quần áo bẩn vắt lung tung lên ghế, trên bàn còn đặt bát mỳ ăn liền mới ăn xong.

Anh lấy ra vài quyển sách từ giá sách, đưa cho tôi hai quyển, anh nói: “Đây là sách em cần. Còn lại anh có thể giúp em mượn của giáo viên khác. Còn có vài quyển này là anh giới thiệu thêm cho em, sẽ giúp ích cho em.”

Tôi nhận lấy sách, cảm ơn anh. Sau đó không biết nên nói gì, do dự có nên cáo từ ngay không.

Anh đi đến, một tay kéo tôi vào lòng, không đợi tôi nói gì ôm đầu tôi vào ngực, nép đầu tôi dưới cằm anh.

Đây là cái ôm lần đầu tiên giữa chúng tôi, không đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật giữa chúng tôi.

Trước đó, chúng tôi thậm chí không cầm tay. Tôi cảm nhận được hai cánh tay anh có sức mạnh, ngửi thấy mùi hương trên người anh, đau lòng: Anh đã từng có vô số cơ hội ôm tôi vào lòng, lại chọn vào lúc sai lầm như thế này.

Tôi muốn vùng vẫy, nhưng anh lại ôm chặt, cằm anh cọ cọ lên trán tôi, mặt tôi, râu anh chạm vào mặt tôi, hơi hơi đau. Anh nói bên tai tôi: “Ninh Khả, Ninh Khả, em không biết anh nhớ em thế nào đâu! Đừng rời xa anh, Ninh Khả, đừng rời xa anh!”

Anh vừa nói vừa hôn tôi. Môi anh mềm mại hôn lên mắt, dán chặt lên môi tôi, tiếp theo, tôi cảm giác đầu lưỡi của anh đưa mạnh vào, rút ra rồi cắn chặt... Tôi cảm thấy mặt mình ầm lên, nóng dần lên khiến tôi không thể không nhắm mắt.

Phải, đây là nụ hôn đầu của tôi, vô số lần tôi ảo tưởng về nụ hôn đầu đó, nó đến quá bất ngờ. Nó ngọt ngào, vì người hôn tôi là người tôi yêu. Nó là sự đau lòng vì người hôn tôi chính là người tôi quyết định không yêu nữa. Tôi không biết nụ hôn này kéo dài bao lâu, có lẽ rất lâu, vài phút thậm chí mười phút, có lẽ rất ngắn, chỉ vài giây.

Chỉ biết là hơi thở của chúng tôi như nóng bỏng và gấp gáp, nếu anh không buông môi tôi, tôi có thể sẽ tắt thở và hôn mê. Còn may, anh dừng kịp thời, nhẹ nhàng nói vào tai tôi: “Ninh Khả, anh sớm đã nên làm vậy với em! Lúc chia tay anh mới biết mình rất nhớ em, khát khao em!”

Tôi muốn đẩy anh, muốn đẩy anh ra, toàn thân lại mềm nhũn không chút sức lực, chỉ có thể mặc anh ôm. Tôi muốn nói, muốn anh buông tôi ra, anh lại lần nữa chặn môi tôi lại, nụ hôn lần này ấm hơn nhiều, ngọt ngào mà kéo dài, tôi say đắm, bất giác đưa tay ôm eo anh, bắt đầu hôn anh. Lúc đó, tất cả những việc đã qua dường như tan biến, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng.

Nếu không phải là loa trong trường vang lên, chúng tôi có thể đã không biết đến thời gian, giống như hai đứa trẻ đang chìm vào một giấc ngủ ngon vậy. Tôi đẩy anh, vội đẩy cửa ra, hoàn toàn quên túi của mình trong hoảng loạn.

Về tới ký túc xá, tôi vẫn hồn bay phách lạc, cảm thấy rất buồn. Tôi đã mất ba năm bên anh, lẽ nào giờ lại tiếp tục hao phí? Lẽ nào tôi dễ dàng quên đi Liễu My, quên đi nỗi đau đến vỡ nát tim gan? Tôi dùng cả một kỳ nghỉ để điều trị nỗi đau thất tình, giờ chỉ trong một tiếng sau khi gặp lại lại lật đổ toàn bộ.

Trưa hôm đó, tôi bị chìm vào trong tâm trạng của mình, không thể tự thoát ra được, ngay cả bữa trưa cũng quên ăn.

Cho đến chiều sắp phải đi học, mới phát hiện túi mình vẫn ở chỗ anh, nhưng tôi không đủ dũng khí tìm đến anh.

Thế là tôi vội ôm hai quyển sách và sổ viết xuống tầng, khi qua phòng quản lý, nhân viên quản lý gọi tôi, nói có người gửi đồ cho tôi ở đó.

Là túi của tôi! Trong túi có danh mục sách của tôi, còn có sách anh cho tôi mượn, ngoài ra còn có một bức thư.

Ninh Khả, kỳ nghỉ đông là một tháng gian nan nhất của anh. Mất đi em khiến anh bắt đầu hoài nghi cách xử thế của mình lâu nay. Quen em nhiều năm như vậy, trong lòng anh kỳ thực đã chọn em, nhưng anh lại chưa hề cho em sự tôn trọng và tình yêu mà em đáng nhận được, chỉ là luôn được nhận từ em, và coi nó là điều đương nhiên.

Về nhà anh mới biết bố bị ung thư, đã là giai đoạn cuối, điều này khiến anh tức giận, chỉ trích người nhà không nói sớm cho mình. Nhưng bình tĩnh lại suy ngẫm, bố sức khỏe không tốt, anh nên sớm biết điều đó, anh chưa từng chủ động hỏi thăm, quan tâm. Sau Tết không lâu, ông qua đời. Anh đau khổ và tự trách mình, nếu anh có thể sớm quan tâm đến bố, có lẽ ông đã được điều trị kịp thời, hoặc để ông sớm cảm nhận được tình yêu của anh dành cho ông cũng được!

Ninh Khả, khi đau khổ, vô số lần anh nhớ đến em, vô số lần muốn gọi cho em, muốn tâm sự với em. Anh ngộ ra sự ích kỷ của mình trước kia, anh không có tư cách yêu cầu em làm gì vì anh cả. Ninh Khả, anh chỉ muốn yêu em, cho em tự do.

Ninh Khả, em không biết anh nhớ em thế nào đâu, nhớ em nhiều nên cứ muốn ôm em, ở bên em. Hồi ức về những ngày vui vẻ trước kia đến như giấc mộng, mà anh lại như bị ma ám, vì một người phụ nữ chẳng liên quan, làm ngắt quãng hồi ức đó. Ninh Khả, mình còn có thể quay về như trước kia không?

Đọc xong thư, nước mắt tôi trào ra, cuối cùng hiểu ra tại sao anh lại gầy như vậy, tại sao cả kỳ nghỉ anh không liên lạc với tôi. Tất cả đều bị tôi gạt sang chín tầng mây, tôi đau lòng đến muốn chết, chỉ muốn lập tức gặp anh, an ủi anh, để anh vui, anh cười.

Chuông vào lớp vang lên làm đứt đoạn dòng suy nghĩ trong tôi, đi thẳng đến chỗ ở của anh.

Tôi dùng chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa phòng anh.

Anh đang quay lưng lại với tôi và đang viết bài. Tôi đi nhẹ đến, từ phía sau ôm chặt anh. Anh giật mình, quay lại nhìn tôi, thuận tay kéo tôi ngồi lên đùi, đưa tay luồn vào tóc tôi, hỏi: “Ninh Khả, em không trách anh phải không?”

“Em nói rồi, em chưa từng trách anh. Chọn chia tay, chỉ là vì em quá nhu nhược, không dám tiếp tục cho đi tình yêu nữa.”

“Không sao, ở bên cạnh anh. Lần này để anh yêu em, được không?” Trong mắt anh ngân ngấn nước, nhẹ nhàng hỏi tôi.

Đây là lần đầu tiên anh mềm yếu trước mặt tôi, tôi không thể từ chối.

Chúng tôi ôm nhau, hôn nhau, nói với nhau không hết lời. Việc diễn ra trong hơn một tháng chúng tôi chia tay đều chia sẻ với nhau.

Anh nói hôm bố qua đời anh đau lòng, sự căm hận và bất lực cứ vô hình lớn dần lên trong đầu anh, khiến anh nghẹt thở. Lúc đó anh hy vọng thời gian trôi ngược, trở về với quá khứ, anh sẽ không bỏ tất cả tâm trí vào việc học, thà rằng không là nghiên cứu sinh, ở bên cạnh bố nhiều hơn, đáng tiếc tất cả đã muộn, “con muốn chăm sóc bố mà bố không còn” câu nói này bao hàm những tình cảm phức tạp cho đến thời khắc này anh mới lĩnh ngộ sâu sắc.

Anh lại nói: “Ninh Khảm, anh quyết không để mọi việc xảy ra lần nữa. Trước kia anh quá tập trung vào việc học, bỏ qua bạn bè, người thân và cả em Ninh Khảm, anh muốn đợi khi trường phân phòng cho anh, đón mẹ đến sống cùng, em đồng ý không?”

Tôi ôm đầu anh, hôn lên trán anh, nói: “Đương nhiên em đồng ý rồi, đồng ý 100%.” Quen anh hơn ba năm, đó là lần đầu tiên tôi đứng trước anh không giống như một sinh viên, không giống một người em gái, mà thực sự giống một người yêu an ủi anh, để anh dựa vào.

Không biết từ lúc nào, bụng tôi phát ra tiếng kêu ục ục, ngẩng đầu nhìn thời gian, đã là 4h chiều, mà từ 7h sáng, sau khi ăn xong bữa sáng thì tôi cũng chưa ăn gì.

Anh cười khoái chí: “Chưa ăn cơm trưa đúng không? Đi nào, lâu rồi anh chưa từng ăn bữa cơm ngon, chúng ta phải ăn một “bữa ra trò”!” Nói xong anh kéo tôi đi.

“Đợi đã, em còn có việc bàn bạc với anh!”

“Còn có việc gì? Em không phải lại hối hận chứ? Không muốn ở bên anh sao?” Anh đùa đấy.

“Đi đi đi! Em đang nghĩ, trước anh là nghiên cứu sinh, em là sinh viên trong khoa, cả hai là sinh viên, cả ngày bên nhau cũng không sao, nhưng nay anh là giáo viên, em là sinh viên cao học, anh còn là thầy chủ nhiệm lớp em, chúng ta tay trong tay thế này, không hay lắm.”

“Ninh Khảm, đầu em nhỏ mà nghĩ nhiều vậy, trong trường nhiều người sớm đã biết quan hệ của mình!”

“Tuy như vậy, khó tránh khỏi bàn tán. Anh cũng hy vọng mau được phân nhà, đón mẹ đến mà? Còn nữa bố mẹ em mới vừa chấp nhận việc chúng mình chia tay, giờ nói với họ mình lại làm hòa, sợ là sẽ bị phản đối!”

Anh nghĩ, rồi nói: “Được, vậy bữa tối làm thế nào?”

Tôi nheo nheo mắt: “Anh đi mua về, chúng ta ăn trong phòng. Còn em tranh thủ lúc này dọn dẹp “ổ chuột” cho anh, lộn xộn thế này, em không chịu nổi!”

“Tuân lệnh! Cô nương ốc!”

7.

Cứ trắc trở như vậy suốt nửa năm, cuối cùng chúng tôi lại trở về nấc khởi điểm.

Tôi biết chiếc gai từ sâu trong nội tâm vẫn chưa hoàn toàn dứt ra, nhưng tôi tuyệt đối không nhẫn tâm rút tay ra trong lúc anh cô độc đau khổ. Dù tương lai người đau lòng là tôi thì lần này tôi cũng cần dừng cảm yêu tiếp.

Khác là, tình cảm giữa chúng tôi lần này âm thầm, nơi hẹn hò ở ngoài trường là nơi cách trường rất xa. Ở trường muốn gặp chỉ có vào sáng sớm hoặc tối tôi đến chỗ anh hoặc ở thư viện, phòng tư liệu, mỗi người cầm một quyển sách, nhìn từ xa.

Hai người giữ cùng một bí mật, hẹn hò cũng rất ngọt ngào, vì thế mà tôi hiểu nguyên nhân Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân không công khai tình yêu.

Sau khi phân thầy hướng dẫn, theo truyền thống của Trường Đại học W, theo thường lệ có một bữa tiệc chào thầy, tức tất cả các thầy hướng dẫn và học viên cùng ăn cơm, Vũ Văn Hạo trong vai trò giáo viên chủ nhiệm cũng không thể không tham gia. Trên bàn ăn lớn, tôi ngồi bên Giáo sư hướng dẫn Lưu Tĩnh Ngôn,

cách anh rất xa, Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân người bên trái, người bên phải của thầy hướng dẫn là Giáo sư Thành.

Theo thông lệ, là học trò chúc rượu các thầy hướng dẫn, mà các thầy hướng dẫn cũng ra sức để các trò say, dường như chỉ có trên bàn rượu thì quan hệ thầy trò mới gần bó hơn, giao lưu thân thiện hơn. Thảo nào mọi người nói cồn là chất bôi trơn quan hệ giao tiếp.

Học trò của Giáo sư Lưu chỉ có tôi và một nam sinh dị ứng với cồn. Nhìn thấy Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân luân phiên tấn công Giáo sư Thành, uống vui vẻ, tôi cũng liên tục nâng cốc, lấy trứng chọi đá, hy vọng Giáo sư Lưu cũng có thể vui vẻ uống. Hai ly rượu vang xuống bụng, mặt tôi đã nóng bừng, đầu cũng loạng choạng, Giáo sư Lưu vẫn thản nhiên, còn cười nói: “Ninh Khả của chúng ta nhỏ nhắn, không ngờ lại uống giỏi thế, là nữ hào kiệt! Nào, thầy trò mình nâng ly!”

Lúc này Vũ Văn Hạo ngồi đối diện lên tiếng: “Giáo sư Lưu, năm đó em cũng được nghe bài giảng của thầy, cũng coi như là học trò của thầy rồi, thầy trò mình cạn ly?”

Giáo sư Lưu đang cao hứng, lại không có đối thủ, Vũ Văn Hạo tự động tìm đến, lẽ nào có thể bỏ qua? Hai người chạm cốc.

Hàn Văn Hình hơi kéo tôi, thấp giọng hỏi: “Ninh Khả, cậu và thầy Vũ làm hòa chưa? Anh ấy dường như vẫn rất quan tâm tới cậu, công khai bảo vệ cậu.”

Tôi nói: “Vẫn chưa. Anh ấy dù sao cũng là chủ nhiệm lớp mình, bảo vệ học trò là việc hợp tình hợp lý.”

Hàn Văn Minh cũng không hỏi nữa.

Bữa tiệc chào thầy hướng dẫn, các thầy uống rất vui, các học viên một do tía tai. Khi anh rời đi bước chân cũng loạng choạng.

Tôi không yên tâm, về ký túc xá rửa mặt, thay quần áo rồi đến chỗ anh.

Đẩy cửa phòng anh, quả nhiên ngửi thấy mùi rượu ngập phòng, anh đang nằm vắt vẻo trên giường, nghe thấy động liền ngồi dậy.

Mặt anh đỏ ửng, mắt đã híp lại thành hai khe, nhìn thấy tôi, hỏi không rõ tiếng: “Ninh Khả, sao muộn vậy em... em... sao lại đến? Anh không... sao, thật đấy!”

Tôi lại lo lắng, đau lòng: “Say đến mức này còn nói không sao, chúng ta không phải đã nói không để tiết lộ sao? Tại sao công khai đỡ rượu cho em?”

Anh xoa tóc tôi nói: “Uống say thật khó chịu, em... không biết đâu, con gái các em chịu không nổi, anh thì khác, từ thực sỹ đến tiến sỹ, uống với thầy hướng dẫn vô số lần, có thể so với em...” Chưa nói xong, anh lại bịt miệng xông vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo.

Tôi ở bên cạnh chỉ lo lắng vỗ lưng anh. Anh nôn được một lúc, lại lắc lư về giường nằm xuống. Tôi vội bưng nước để anh súc miệng, lại dùng khăn nóng lau sạch mặt anh, sau đó gọt táo cho anh: “Em biết anh giờ không muốn ăn gì, trong người khó chịu, nhưng bố em nói, uống say sau khi nôn ăn chút hoa quả sẽ dễ chịu hơn nhiều. Nào, nghe lời em ăn hai miếng.”

Anh nghe theo ăn hai miếng, lắc đầu tỏ ý không ăn nữa, sau đó nghiêng đầu, ngủ tiếp. Tôi gắng sức mới cởi được giày và áo khoác cho anh, giúp anh đắp chăn.

Dần dần, sắc mặt anh tốt lên, thở cũng đều đều. Tôi lại đi dọn dẹp nhà vệ sinh và dọn dẹp phòng. Làm xong mới nhìn thấy đồng hồ trên bàn đã chỉ gần 12 giờ đêm, ký túc xá đã đóng cửa từ lâu, về cũng không vào được.

Bữa tối tôi cũng uống không ít, lúc này chỉ muốn ngủ một giấc thật say, mí mắt đã dính chặt như keo, không cho phép mình nghĩ nhiều, cơ thể cũng cứ vậy đổ xuống bên cạnh anh.

Tôi mơ thấy mình đang bơi trong một khối nước băng, máu cũng đóng băng, chịu không nổi hắt xì hơi liên tục, cuối cùng tôi tỉnh dậy, thức dậy nhìn mới phát hiện hóa ra mình đã ngủ thiếp đi.

Nửa đêm rồi, nhiệt độ xuống rất thấp, anh ở bên cạnh ngủ rất ngon, giống như một đứa trẻ.

Không lâu sau, sâu ngủ lại kéo đến lộng hành, tôi lại đổ ra giường,

Lần này tôi mơ mình bơi đến một vùng biển ấm áp, trên dưới toàn thân là đại dương ấm áp, rất dễ chịu, không đúng, là... hơi nóng, nóng dần đến nỗi tôi toát mồ hôi, không thở nổi.

Lần nữa tôi tỉnh giấc, phát hiện anh đã tỉnh, đang nghiêng đầu nhìn tôi, tôi phát hiện áo ngoài của mình đã bị cởi, đang nằm cùng trong chăn với anh, hoảng sợ tôi vội tung chăn ra, lại bị anh chặn lại: “Sao, Ninh Khả của chúng ta xấu hổ sao? Đợi đã đừng động đây, thời tiết ban đêm lạnh, cẩn thận khỏi cảm.”

Tôi chỉ còn cách nằm đó, không dám động đây, cơ thể dần dần cứng như cục gỗ, chiếc giường đơn đối với hai người quả thật rất chật, tôi tùy tiện động sẽ chạm vào anh.

Anh an ủi tôi để tôi bớt căng thẳng: “Ninh Khả, em yên tâm, anh quyết không miễn cưỡng em làm việc em không muốn làm, có thể ôm em như bây giờ anh đã rất hạnh phúc rồi! Tin anh nào. Ngoan, ngủ đi!”

Tôi gật đầu.

Anh tắt đèn, ánh trăng sáng ngoài cửa hắt vào phòng, lạnh. Anh ôm tôi vào lòng, hơi ấm từ anh thổi vào tai tôi, ngứa ngứa, còn có mùi hương của anh, ấm áp đầy sức mạnh, khiến trái tim tôi loạn nhịp.

3. Chương 3: Nếu Cuộc Đời Giống Như Lần Đầu Gặp Mặt

Thật không ngờ,

Tuy tôi có đôi mắt xanh,

Lại có một cái dạ dày Trung Quốc.

1.

Thời gian trôi đi từng ngày, hoa anh đào trong Trường Đại học W rất đẹp, chúng tôi chứng kiến cây xanh um tùm, hoa đua nhau nở, trên thảm cỏ cũng mang màu sắc xanh non mơn mẫm. Hít thật sâu hơi thở của mùa xuân, bạn sẽ cảm thấy cả lồng ngực tràn ngập mùi hương. Nam sinh, nữ sinh cũng dần dần cởi bỏ những chiếc áo dày dặn, thay bằng những chiếc áo len mỏng nhẹ trong gió buổi sớm, ngồi đọc sách dưới tán cây như một bức tranh tuyệt đẹp.

Dự án nghiên cứu khoa học của anh tiến triển thuận lợi, đã xin được trợ cấp, chỉ cần tất cả tiến hành theo kế hoạch, anh có thể thi lên phó giáo sư.

Tình yêu của chúng tôi dần dần nồng đậm hơn trong ngày xuân. Để anh yên tâm làm việc, tôi không đến gặp anh thường xuyên. Chỉ cuối tuần chúng tôi mới hẹn hò ra ngoài dã ngoại hay dạo phố nhưng nỗi nhớ khiến chúng tôi càng trân trọng mỗi phút giây bên nhau, anh càng ngày càng quan tâm đến tôi hơn trước, ngay cả khi nhận được thư tình của nữ sinh cũng chủ động báo cáo với tôi, để xóa bỏ những nghi ngờ trong tôi. Nếu nói lúc này tôi còn có gì không mỹ mãn, thì đó chỉ là sự mong lung về tiền đồ của bản thân.

Tuy chúng tôi chưa chính thức nói đến vấn đề này, nhưng tôi biết rõ, sau khi nhận bằng thạc sĩ hoặc tôi được giữ lại trường thì rất có lợi cho chúng tôi. Một là có thể nhiều thời gian bên nhau, hai là có thể hỗ trợ lẫn nhau, sự nghiệp hai bên đều có lợi. Nhưng từ mẫu giáo, tiểu học, phổ thông, trung học, đại học đến cao học, sự nghiệp học hành kéo dài khiến tôi hiếu kỳ về cuộc sống bên ngoài. Tuy ở lại trường không có nghĩa là tiếp tục cách biệt tuyệt đối với thế giới bên ngoài, song tôi lại hy vọng có thể hòa nhập triệt để vào xã hội, để ném trải đắng cay nhân gian.

Một bên là người tôi yêu, một bên là tương lai của tôi, đây chính là phiền não của tôi. Nhưng có lúc nghĩ mình còn hai năm nữa mới học xong nên tạm thời gác lại vấn đề này, làm tốt việc trước mắt mới quan trọng nhất. Luận văn do thầy hướng dẫn chỉ dẫn, tôi luôn làm xong trước thời hạn, giao cho anh xem qua, sửa theo ý của anh rồi mới nộp cho thầy, vài lần như vậy thầy Lưu rất hài lòng với tôi, thường cười nói trước đây nữ sinh về phương diện học thuật luôn không bằng nam giới, không ngờ tôi thì khác. Điều này khiến tôi rất xấu hổ giống như mình đang sao chép vậy.

Một ngày đầu tháng 5, Giáo sư Lưu gọi điện bảo tôi đến văn phòng, thầy nói: “Ninh Khả, thầy có việc nhờ em.”

“Việc gì ạ?”

“Là như thế này, năm nay không phải là chúng ta mở một tọa đàm về chuyên đề Trương Ái Linh sao? Đạo diễn Trương Du Ninh rất muốn quay phim “Trần Hương Tiêu - Đệ Nhất Lữ Hương”. Em biết diễn viên chính của phim đó là chàng trai người lai mới tiếp xúc với kịch bản. Đã tìm được một người mới, không có tiếng tăm, từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, tiếng Trung nói không thạo lắm, lại cộng với hiểu biết rất ít về văn hóa Trung Quốc, càng không hiểu được nguyên tác. Do đó, trước khi phim mở máy quay, đạo diễn đưa cậu ấy đến trường chúng ta thính giảng hai tháng...”

“Thầy nói đến đạo diễn Trương Du Ninh mới đoạt giải thưởng sao? Tuyệt thật, em rất thích phim của ông ấy!” Tôi thích thú chen vào.

Giáo sư Lưu cười cười: “Không sai, chính là ông ta. Ông ta quen với thầy, có cơ hội thầy sẽ giới thiệu với em. Ông ấy rất coi trọng bộ phim này, muốn tất cả hoàn hảo nên mới đưa diễn viên chính đến thính giảng. Thầy sắp xếp cho thanh niên đó một phòng ký túc xá của sinh viên cao học, phòng 307, cùng tầng với em. Việc này vẫn phải giữ bí mật, đạo diễn hy vọng giữ được cảm giác thần bí cho diễn viên chính trước khi phim bắt đầu trình chiếu. Do đó, thầy muốn em giúp đỡ. Em có thời gian rảnh dẫn cậu ấy đi làm quen với môi trường ở nơi đây, sắp xếp bài học cho cậu ấy. Rảnh rồi, cùng cậu ấy luyện tiếng phổ thông, cậu ấy dùng tiếng Trung giao tiếp không có vấn đề chỉ là không đọc chuẩn lắm.”

“Dạ, anh ấy khi nào đến ạ?”

“Ngày mai. Làm phiền em rồi, thi tốt nghiệp cuối kỳ của năm nay tôi sẽ cho em điểm cao! Đúng rồi, cậu ấy tên là George, tên tiếng trung là Trần Kiều Tri.”

“Vây có cần em đến sân bay đón không ạ?”

“Không cần, có người phụ trách đưa cậu ấy đến trường, đến lúc đó em đến cổng trường đón là được. Nhớ phải giữ bí mật, ngay cả bạn trai cũng không được tiết lộ.”

2.

Sáng ngày thứ hai, tôi đang sắp xếp tài liệu ở thư viện, Giáo sư Lưu gọi điện thông báo George Trần đã đến cổng trường. Tôi vội buông sách trên tay xuống, chạy ra.

Ở cửa thang máy vừa đúng lúc gặp Vũ Văn Hạo đang cầm sách đi ra, anh nháy mắt với tôi, đang muốn nói gì. Tôi lại không để ý, vội vàng vào thang máy, sau đó gửi tin nhắn cho anh: “Xin lỗi, em có việc gấp.”

Ở cổng trường, tôi nhìn là nhận ra George Trần ngay.

Anh không chỉ rất giống “Trần Kỳ Kiều” dưới ngòi bút của Trương Ái Linh, toàn bộ con người càng giống như đi ra từ nguyên tác: Dáng cao, thân hình cân đối, tóc đen, lông mày và lông mi, mắt đều đúng như trong nguyên tác, “giống như gió khẽ lướt qua đồng cỏ, lộ ra ánh nước dưới thân cỏ, thoáng cái lại tối xám”, khuôn mặt và màu môi, nhìn tuần tú mà phong lưu.

Tôi bất giác có chút ghen tỵ, người đàn ông này sao lại đẹp đến vậy?

Ở cổng người qua người lại, không ít người đã chỉ trỏ về phía anh, lại có các nữ sinh vây kín. Anh ăn mặc bình thường, dung mạo, khí chất lại xuất chúng, khiến tôi thực sự khâm phục tài năng lựa chọn diễn viên của đạo diễn. Sự xuất hiện của anh, đối với nữ sinh trẻ mới vào học mà nói là may mắn hay bất hạnh?

Tôi đi đến, đưa tay ra: “Anh chính là George Trần? Giáo sư Lưu bảo tôi ra đón.”

Đôi mắt xanh của anh nhìn lướt qua tôi, gật gật đầu, hai tay vẫn thủ trong túi quần, người phụ trách bên cạnh thấy vậy liền bắt tay tôi, nói: “Phải phải, phiền cô rồi, xin cho biết quý danh?”

“Không sao, gọi tôi là Ninh Khả! Vây giờ chúng ta đến chỗ ở hay đi quanh trường?” Tôi hỏi.

“Về ký túc cất hành lý đã! Tôi không đi cùng nữa, phải đi cho kịp chuyến bay sau. Cô Ninh, nhờ cô chăm sóc George.” Người phụ trách dặn dò xong, sau đó quay người nói nhỏ vài câu với George, rồi bắt một chiếc taxi, trước khi lên xe không quên quay đầu lại vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi cúi thấp đầu, hành lý của anh ta nhiều thật, hai chiếc vali to và một ba lô to, tôi xách ba lô, đẩy chiếc vali, quay đầu lại gọi anh ta: “Đi nào!”

Anh ta vội lấy lại ba lô, vác lên vai, một tay đẩy vali đi theo. Không ngờ anh ta vẫn có bản lĩnh đàn ông.

Đi trên con đường ở trường rợp bóng cây, tôi thu hút được biết bao ánh mắt ngưỡng mộ.

Đưa anh ta đến phòng quản lý ký túc, đăng ký và lấy chìa khóa, sau đó tôi giúp anh nhắc hành lý lên tầng. Trước phòng 307 không có người ở, đầu đầu cũng là bụi, tôi vội cầm khăn lau lau sạch, một lúc là toát cả mồ hôi. Anh ta chẳng nói chẳng rằng, lôi hành lý trong vali ra, bao gồm cả quần áo, máy tính, đĩa CD, đồ dưỡng da, tôi nhìn thấy không nhịn nổi cười.

Anh ta ngạc nhiên nói: “Cô cười gì?”

Tôi chỉ chỉ... đồng đồ dưỡng da, anh ta liền hiểu ý: “Yêu cầu của đạo diễn, nói mùa hạ sắp đến, nhất định không thể để cháy nắng.”

Tôi nghĩ cũng đúng Kiều Kỳ Kiều trong tiểu thuyết không phải trắng như tuyết sao? Nhờ bị cháy nắng thành một pho tượng đen...

Dọn dẹp đã khá ổn, lấy điện thoại ra nhìn, Vũ Văn Hạo gửi tin nhắn cho tôi, nói đã mua sẵn cơm, muốn tôi đến chỗ anh ăn trưa.

Tôi liền nói với George: “Không còn việc gì thì anh nghỉ ngơi đi, tôi đi đây. Chiều lại tôi đến đưa anh đi thăm trường. Tôi ở phòng 320, phòng cuối hành lang, có gì đến tìm tôi!”

“Đợi đã!” Anh ta gọi tôi, bộ dạng năn nỉ: “Có thể ăn cơm với tôi không? Tôi không hiểu quy tắc ở đây lắm.” Nói xong dùng đôi mắt như mèo nhìn tôi dò hỏi.

Nhìn bộ dạng đáng thương của anh ta, tôi nghĩ rồi gật đầu, trả lời tin nhắn cho Vũ Văn Hạo, nói tôi có việc không thể đến chỗ anh.

3.

Đừng nghĩ George yếu ớt, anh ta ăn được phết. Để chiêu đãi ngôi sao tương lai, tôi gọi thịt áp chảo, gà cay, ech trâu luộc, canh gan lợn. Không ngờ tuy anh không cầm đũa quen nhưng ăn rất nhiều, vừa hít hà kêu cay, vừa đưa ngón cái ra hiệu ngon.

Một bữa cơm ba món chính và một canh, hầu như tôi không động đũa, chỉ mình anh ăn hết. Uống ngụm canh cuối cùng, anh xoa bụng, thỏa mãn nói: “Thật không ngờ, tuy tôi có đôi mắt xanh, nhưng lại có dạ dày Trung Quốc.”

George Trần xem ra không phải là người khó bắt chuyện. Vì là chủ nhà, nên tôi đến quây thanh toán. Điện thoại vang lên, là Hàn Văn Hình gọi.

“Ninh Khả, Ninh Khả, vừa có một tiểu sư muội gửi tin nhắn cho mình nói là cậu dẫn một anh chàng cực kỳ đẹp trai đi dạo trong trường, nghe nói còn dẫn về ký túc xá? Có việc này không?” Cô bạn hỏi dồn dập.

Tin tức truyền đi nhanh thật, ai bảo trách anh ta quá hấp dẫn.

“Không có, là sinh viên mới đến thỉnh giảng, trong trường bảo mình sắp xếp giúp anh ta.” Tôi đáp.

“Vậy sao. Mình còn cho rằng cậu có bạn trai mới.” Hàn Văn Hình có chút thất vọng, nhưng lại hỏi tiếp, “rất đẹp trai đúng không? Anh ấy giờ ở đâu? Mình đến nhìn tận mắt xem!”

“Không sợ lão Khang nhà cậu ghen sao, bọn mình vừa ăn cơm xong, giờ về phòng đây.” Tôi cười ngắt điện thoại, cô bạn này thật tinh quái.

Đứng trước bàn ăn, tôi nói với George: “Ăn no chưa? Chưa ăn no cũng không thể ăn nữa, để anh quá béo tôi sẽ gặp phiền phức với đạo diễn! Theo tôi về ký túc, sẽ giới thiệu bạn học với anh.”

Có thể vì ăn của tôi nên anh ta hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng như lúc gặp mặt, đứng dậy ngoan ngoan đi theo tôi. Trên đường về ký túc, anh có chút ngại ngại, nói: “Ninh Khả, lúc tôi đến không mang chân. Tôi nghĩ là ở đây có. Giờ tôi ngủ không đắp chăn, sẽ lạnh phải không?”

Tôi cười khoái chí: “Đương nhiên sẽ lạnh! Ở đây là trường học, không phải là khách sạn, ai chuẩn bị chăn cho anh chứ?” Anh chàng này cũng thật là, quần áo, mỹ phẩm mang hai vali, lại quên mang chăn.

Anh liền hỏi: “Vậy sao giờ? Ở đâu bán?”

“Anh yên tâm, không cần mua. Thời tiết giờ ấm rồi, tôi đưa chăn trên giường tôi cho anh, chăn để đắp mà, tôi cũng thừa một cái, có thể cho anh mượn, nếu anh không chê. Dù sao anh cũng chỉ ở hai tháng, mua cũng lãng phí. Ga giường, vỏ chăn, vỏ gối anh phải tự mua, đợi lát tôi đưa anh đi mua.”

Anh nghe xong trên mặt vui hẳn, lộ ra hàm răng trắng: “Không chê, không chê, cảm ơn cô!”

Tôi đưa anh đến phòng 320 của tôi, cầm chăn chuẩn bị đưa đến phòng 307 thì Hàn Văn Hinh bước vào. Tôi vội giới thiệu họ với nhau: “Hàn Văn Hinh, đây là bạn học mới của bọn mình George Trần. George, đây là Hàn Văn Hinh của lớp chúng ta.”

Hàn Văn Hinh nháy nháy mắt với tôi, sau đó chào anh: “Xin chào, xin chào, hoan nghênh đến trường chúng tôi!” Anh gật đầu, không đáp lời. Tôi vội lấy lại không khí: “Tiếng Trung của George không tốt lắm.” Thực ra tôi phát hiện ra anh ta không phải tiếng Trung không tốt mà là luôn có chút kháng cự và khoảng cách với người lạ.

Anh chuyển chăn đến phòng 307. Hàn Văn Hinh lẩm bẩm: “Thật là đẹp trai! Vừa cao, hai đôi mắt phóng điện. Đáng tiếc không nhiệt tình lắm, không phải người nước ngoài khá thoải mái sao? Ái dà, anh ta học gì ở lớp chúng ta? Thật kỳ quái!”

Nhìn thấy cô bạn tinh quái hứng thú, tôi chen vào: “Lão Khang nhà cậu đâu? Hai người không phải sống cùng nhau rồi sao?”

Cô bạn lại thở dài: “Ừ, đều là vợ chồng rồi. Xem ra câu nói đó vẫn đúng, khoảng cách tạo ra sự cuốn hút, cả ngày bên nhau cũng vô vị!”

“Nên cậu đòi đến xem anh chàng đẹp trai?”

“Ha ha, mình chủ yếu xem các cậu có khả năng phát triển không, để cậu một mình ở đây mình cũng áy náy!”

“Vậy cậu thấy có hay không?” Tôi hỏi.

Cô bạn ôm vai tôi cười tinh nghịch: “Có, có nhiều! Anh chàng đẹp trai vậy, lẽ nào không lọt vào tầm mắt cậu? Nhìn xem, ngay cả chăn cũng để anh ta ôm đi rồi!”

Chúng tôi cười “gian xảo”, lúc này điện thoại tôi vang lên, là Vũ Văn Hạo. Nửa ngày bận rộn, tôi không còn thời gian để nghĩ đến anh.

“Ninh Khá, em bận xong chưa?”

Tôi nói: “Xong rồi, giờ đang ở ký túc nói chuyện.”

“Vậy em tranh thủ qua đây nhé, hôm nay có người rất nhớ em!”

“Được, em đến ngay.”

Tôi nhìn Hàn Văn Hinh nói: “Mình giờ phải ra ngoài, cậu tiếp tục ở đây hay đến phòng 307 với anh chàng đẹp trai hay về với Khang Minh Huân?”

“Lần này cậu đều sai rồi. Chiều mình phải đi thư viện, Giáo sư Thành sắp xếp cho mình một nhiệm vụ cực kỳ gian nan, mình thật đáng thương!” Nói xong liền vội đi.

Tôi sửa sang lại rồi đi cùng ra, đến cầu thang nghỉ lại liền quay lại gõ cửa phòng 307. Cửa mở ra hóa ra không chỉ một mình anh ta. Trên giường vẫn chưa có đệm là một cô gái tóc dài, chính là hoa khôi của khoa Thông tin. Chúng tôi làm quen.

Tôi hỏi George: “Chiều còn cần tôi đi mua đồ cùng anh không? Tôi cho anh số điện thoại, có gì gọi cho tôi, giờ tôi phải đi có việc.” Nói xong tôi lấy giấy bút ra, viết số cho anh ta.

Anh ta nhận lấy, đưa tôi ra cửa nói: “Nếu đi mua đồ, tôi sẽ gọi cho cô.”

Nhìn anh ta đứng ở cửa, tôi nghĩ George Trần vẫn đúng là sinh ra để làm ngôi sao, đến trường mới có mấy giờ đồng hồ đã có một nửa nữ sinh trong trường biết anh ta. Phòng 307 trước giờ im ắng, có lẽ không lâu sau sẽ là những ngày huy hoàng.

4. Chương 4

4.

Vừa vào cửa tôi bị Vũ Văn Hạo ôm chặt. Tôi cười anh: “Anh đã ở sau cửa mai phục bao lâu rồi?”

Anh cười ha ha: “Anh không phải đồ ngốc! Từ cửa sổ thấy em đến anh mới trốn. Sáng ở thư viện thấy em khiến anh giật mình.”

“Sao vậy, mình không phải thường xuyên gặp ở thư viện sao?”

“Không phải. Anh đột nhiên phát hiện Ninh Khả của anh trưởng thành rồi, xinh đẹp hơn!”

Tôi cười khoái chí “Thầy Vũ, em cảnh cáo anh, anh bắt đầu dè dặt rồi!”

Anh vội giơ tay lên nói: “Anh thề, đây là lời nói thật! Anh giờ cũng không biết sao nữa, một ngày không thấy em, trong lòng hoảng loạn, không muốn làm gì.” Nói xong bắt đầu hôn tôi.

Nụ hôn này khác so với trước đó, anh hôn từ cằm tôi đến cổ rồi vòng qua cổ vào sau gáy. Cùng với nụ hôn, mỗi khi chạm đến da tôi, tôi cảm thấy tê dại toàn thân, nóng dần, sau lưng toát mồ hôi.

Tay anh ôm vai tôi, từ từ trượt xuống cánh tay tôi, rồi lại trượt đến lưng, eo, cuối cùng lấy dùng khí đến trước ngực mà anh đang lần mò. Hơi thở của anh rất nặng, mắt nhìn chăm chăm vào tôi, giống như đang đợi chờ sự cho phép, tôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh như được sự cho phép, dừng hôn, dùng tay từ từ cởi cúc áo ngoài của tôi.

Áo ngoài của tôi lập tức được vắt lên vai ghế. Một tay anh ôm eo tôi, tay kia thò vào cúc áo của áo trong. Tôi căng thẳng đến mức không thở nổi, nhưng tôi biết mình sẽ không từ chối anh, tôi 23 tuổi, anh đã 29, chúng tôi quen nhau hơn ba năm, tất cả đều rất thuận lợi.

Đúng lúc này điện thoại trong túi tôi vang lên. Tôi vội quay người lại nhận điện thoại, là một số lạ.

“Ninh Khả, giờ cô có rảnh không? Tôi gặp chút phiền phức.” Là George Trần.

“Vậy sao, vậy được, tôi lát nữa đến.”

“OK, bye!”

Ngắt điện thoại, tôi có chút áy náy ôm anh.

Anh nói: “Ninh Khả, không biết tại sao, anh đột nhiên dự cảm mọi việc sắp thay đổi. Hôm nay em đã xin lỗi anh ba lần, đây là việc chưa từng có. Nhưng, em đi đi, anh đã nói muốn để em tự do.”

Tôi hôn lên má anh, nói bên tai anh: “Yên tâm đi, hôm nay nợ anh, mai nhất định sẽ cho anh!”

Anh ôm chặt eo tôi nói: “Giờ anh hối hận rồi, đồ xấu xa, anh không để em đi, anh muốn em cho anh bây giờ!” Nhưng tôi cười đẩy anh ra, chạy đi.

5.

Phiền phức mà George nói đến hóa ra là đau bụng. Thật khiến tôi khóc dở mếu dở, cũng khó trách, lần đầu đến mà trưa lại ăn vừa cay vừa nhiều, không đau mới lạ!

Anh ta toát mồ hôi khắp trán, ôm bụng, quần quai đau đớn trên giường, đếm ngón tay nói: “Trong một tiếng tôi đã đi ngoài bốn lần, trong bụng dường như có thứ gì đang động đậy.”

“Vậy anh đợi đây, tôi đi mua thuốc.” Tôi không nhịn nổi cười, chắc cô hoa khôi của khoa cũng phải chạy trước bộ dạng này của anh ta.

Uống xong ngũ hoàng giải độc, ngừng kiết lý, uống vài ngụm nước ấm, sắc mặt của George đã đỡ hơn nhiều, mồ hôi cũng dần dần toát ra. Tôi thực ra cũng có trách nhiệm, không nên dẫn người chưa quen với đồ ăn Trung Quốc đi ăn đồ cay: “Xin lỗi, trưa không nên dẫn anh đi ăn đồ cay.”

Anh ta xua tay: “Không sao, có thể vẫn chưa quen, nhưng tôi thực sự thích đồ ăn Trung Quốc, thật ngon, bị nghiện mất rồi!”

Tôi nhìn đồng hồ đã sắp 4h, hôm nay mất toi cả ngày với anh chàng đẹp trai này rồi, coi như giải quyết triệt để vấn đề một lần. Tôi hỏi anh ta: “Anh đỡ chưa? Nếu không anh ở ký túc nghỉ ngơi, tôi đi mua giúp anh đồ dùng?”

“Tôi đỡ nhiều rồi, chúng ta cùng đi! Tôi thích có người làm bạn!”

Đến siêu thị lớn, ngôi sao tương lai tuy phim chưa công chiếu nhưng đã tiêu không ít tiền. Khi chúng tôi đi ra khỏi siêu thị đã đầy bốn thùng giấy lớn, đồ ăn vặt, nước pepsi chiếm hơn nửa.

Trong quá trình mua tôi cũng hiểu được không ít thông tin về anh ta.

Anh ta giống tôi, năm nay 23 tuổi, ba là người Mỹ, mẹ là người Mỹ gốc Hoa. Anh từ nhỏ học hội họa, ai ngờ đổ vào trường mỹ thuật mới một năm, một vị giáo sư nói thẳng với anh ta là không có tài năng bẩm sinh, không thể thành họa sỹ lớn, thà rằng sớm đổi ngành nghề. Anh ta bị cú sốc nặng, tạm dừng học chuyển ngành làm người mẫu, đáng tiếc sự nghiệp chỉ bình bình. May là mẹ anh ta rất có nhân duyên trong giới nghệ thuật người Hoa, thường dẫn anh đi dự tiệc, nên anh được đạo diễn Trương Du Ninh mời thủ vai chính trong “Trần Hương Tiêu - Đệ Nhất Lữ Hương”.

Anh còn nói với tôi, trước khi đến trường của chúng tôi, anh đã học biểu diễn nửa năm ở học viện điện ảnh nước ngoài.

Xem ra đạo diễn Trương Du Ninh bỏ ra không ít tâm huyết cho anh, để anh tỏa sáng trong phim này.

Chuyển đề về ký túc xong, anh ta lại nhất định mời tôi ăn cơm, nói là cảm ơn tôi đã giúp anh cả ngày. Đúng lúc bụng tôi cũng đang biểu tình, nên tôi đồng ý.

Lần này chúng tôi ăn bát tết, trên bàn bày dao đĩa, anh ta ngồi đối diện với tôi mỉm cười, dưới ánh nến lung linh nhìn anh rất đàn ông. Chúng tôi nói rất nhiều, lần này tôi thành người diễn thuyết chính. Tôi nói với anh ta về Trương Ái Linh, về tình yêu của Cát Vi Long và Kiều Kỳ Kiều, nói về thầy giáo hướng dẫn của tôi, về người nhà tôi, về sở thích của tôi. Anh ta vừa hứng thú nghe, vừa gật đầu, khi tôi hài hước, anh ta cũng cười theo. Cuối cùng anh ta hỏi: “Ninh Khả, cô có bạn trai chưa?”

Tôi bỗng chốc không biết trả lời ra sao, nói dối người bạn mới quen này hay phớt lờ tình yêu của tôi? Tôi chỉ còn cách nuốt nước cam, cười cười: “Chưa, còn anh, anh có không?”

Anh cười hi hi: “Tôi? Bạn trai chưa có, bạn gái có vài người.”

Bữa ăn đó rất vui. Thực ra từ lúc quen với Vũ Văn Hạo, tôi không có cơ hội giao tiếp với nam giới. Giờ phát hiện ra tôi và George tuy không lớn lên trong cùng bối cảnh văn hóa nhưng cùng tuổi với nhau, anh ta cũng không phải không hiểu gì về văn hóa Trung Quốc, nên cách nhìn nhận của chúng tôi về nhiều vấn đề rất giống nhau.

Ăn xong cơm từ từ đi về trường, đã sắp 9h tối. Khi đến cổng trường, anh đột nhiên bảo tôi đợi, sau đó chạy đi. Khoảng mười phút sau anh ta cầm một bông hồng trắng to chạy từ phía đối diện bên đường đến.

Anh đưa hoa vào tay tôi, khuôn mặt đặc ý: “Còn may, chút nữa thì chẳng tìm thấy tiệm hoa!”

Vào đêm tối của một ngày bình thường, một người đàn ông cao to cầm một bông hoa hồng trắng đi trên đường... Đoạn cầu này vốn đã rất nhộn nhịp, tôi cảm thấy người trên đường đều đứng yên, nhìn về phía chúng tôi, tôi cảm thấy cơ thể mình dường như bị vô số ánh mắt đổ dồn vào, vội vàng đưa hoa cho anh ta: “Tôi không cầm.” Sau đó quay người chạy về ký túc xá.

Ai ngờ tên gốc đó đuổi kịp, người xung quanh càng nhiều, lại có người chẳng hiểu cũng vỗ tay.

Chân anh ta dài, đương nhiên hai, ba bước có thể đuổi kịp tôi, kéo tôi hỏi: “Sao vậy, tại sao chạy?”

“Vô duyên vô cớ tặng hoa tôi làm gì, mọi người đang nhìn kìa.” Tôi thấp giọng nói.

“Không phải nói thích hoa hồng trắng sao? Tôi tặng cô để cảm ơn, hơn nữa hy vọng sau này cô quan tâm đến tôi hơn!” Anh ta nheo nheo mắt, nói rất cuốn hút.

“Nhưng trên đường nhiều người, mọi người sẽ hiểu lầm quan hệ của chúng ta!”

“Cái gì? Con gái có người tặng hoa đáng lẽ phải rất vui chứ? Không phải đáng để tự hào sao?” Anh thẳng thắn hỏi.

Xem ra tôi không thể giải thích cho anh ta hiểu, cũng không hy vọng giải thích chi tiết, hàm súc cho anh về suy nghĩ của con gái Trung Quốc trên đường như thế này, nên tôi liền nói: “Đừng hỏi nữa, chúng ta mau về ký túc thôi! Về rồi nói!”

Sáng sớm hôm sau dẫn anh ta đến phòng học, Hàn Văn Hình liền liên tục nháy mắt với tôi. Đợi tôi ngồi xuống, cô bạn ào đến: “Nghe nói tối qua anh ta tỏ tình với cậu bằng hoa hồng trắng? Quả nhiên rất mạnh dạn, tiến triển thật nhanh!”

“Cái gì, anh ta tặng hoa là để cảm ơn mình đi mua đồ cùng anh ta.”

Cô bạn bán tín bán nghi, còn muốn hỏi gì, vừa đúng lúc Giáo sư Lưu bước vào, tuyên bố bắt đầu giờ học.

6.

Nghỉ giữa giờ, thầy Lưu kéo George ra hành lang nói gì đó, sau đó lại gọi tôi ra nói với tôi: “Ninh Khả, George nói rất nhiều chỗ trong nguyên tác tác phẩm cậu ấy không hiểu, nghe giảng cũng rất khó khăn, thầy muốn thời gian này em giảng giải kỹ nguyên tác cho cậu ấy, được không? Ngoài ra cũng ghi chép kỹ bài học, đọc xong nguyên tác giảng cho cậu ta một lần nữa. Đối với luận văn thầy giao cho em lần trước, tạm thời hoãn lại!”

“Dạ, dạ!”

Không biết tại sao đột nhiên tôi có dự cảm mãnh liệt, hai tháng anh ta ở Đại học W, sợ là tôi khó tránh khỏi sự bao vây của anh ta.

Học xong, Giáo sư Lưu nói muốn đón chào George, kéo anh ta đến nhà làm khách.

Tôi mua cơm đến chỗ Vũ Văn Hạo, trên đường gửi tin nhắn cho anh.

Tôi vừa dọn dẹp bàn xong, bày sẵn đồ ăn, anh kẹp sách đẩy cửa vào, hỏi tôi: “Sao vậy, hôm nay muốn đến đền bù cho anh à? Hiếm khi thấy Giáo sư Lưu cho nghỉ sớm, sao tan học sớm vậy!”

“Thầy muốn mời cơm người khác, cũng không quan tâm đến bọn em nữa.”

“Mời George Trần?” Anh hỏi.

“Ha ha, anh thông tin nhanh thật. Là bạn học mới đến.”

“Không phải anh thông tin nhanh, sáng nay cả trường đều đang bàn tán, muốn không nghe cũng không được. Trợ lý văn phòng anh, nữ sinh khoa Thông tin còn nói George theo đuổi em, đúng không?”

“Nghe cô ta nói đùa! Hôm qua, George mới đến, em chỉ là giúp anh ta sắp xếp hành lý thôi.”

“Vậy hoa hồng trắng là thế nào?” Anh hỏi dồn dập.

“Ha ha, anh cũng biết rồi sao? Ghen sao?” Tôi đùa.

Anh cười: “Việc này không chỉ anh biết, sợ là cả trường đều biết.”

Tôi vội giải thích: “Anh biết là anh ta lớn lên ở Mỹ, tặng hoa chỉ là một lễ nghi, em nói với anh ta rằng em thích hoa hồng trắng, anh ta tặng em biểu thị cảm ơn mà thôi.”

Vũ Văn Hạo đến trước mặt tôi, nhìn vào mắt tôi: “Anh biết, anh tin em, chỉ là... cảm thấy mình chưa đáng là một người bạn trai, không biết em thích hoa hồng trắng, cũng chưa từng tặng hoa cho em. Ninh Khả, em có trách anh chỉ là con một sách, là khúc gỗ không?”

“Đương nhiên là không! Thực ra em cũng không thích hoa lắm, thích hoa hồng trắng cũng chỉ là tiện mồm nói ra mà thôi. Chúng ta đừng nhắc đến việc này nữa được không? Mau ăn cơm nào, nguội cả rồi, anh nhìn này, em mua thịt bò hoa hạnh mà anh thích nhất!”

7.

Sự xuất hiện của George làm đảo lộn cuộc sống ở trường, ký túc xá, thư viện, phòng học vốn bình lặng. Chiều hôm đó tôi dẫn anh ta đến thư viện, mượn một “Truyền Kỳ” của Trương Ái Linh đưa cho anh ta,

Vốn cho rằng anh ta sẽ ngồi yên trong phòng đọc để đọc, anh ta lại liến thoắng: “Tôi nghe nói trên núi gần trường có thảm cỏ rất đẹp, chúng ta đến đó đọc sách được không? Mắt nhìn tôi không động đậy, anh ta lại tiếp tục, “cô xem, sắc xuân tháng 5 ấm áp hiền hòa, ở trong thư viện là bỏ lỡ thời khắc đẹp này thật khó chịu!”

Không còn cách nào, tôi thu dọn sách, đi theo anh ta.

Thời gian anh ta đến trường W không dài, người quen với anh ta không ít. Trên đường liên tục có người gọi “George, George”, sau đó dùng ánh mắt lướt qua tôi, đặc biệt là các nữ sinh, ánh mắt của họ đầy ẩn ý. George lạnh lùng, chỉ gật gù đầu với vài bạn học quen, rất kiêu ngạo.

Nghe nói phong cảnh ở Trường Đại học W đứng thứ ba trong các trường trên toàn quốc. Ở đây gần sông gần núi, dãy núi bên dòng nước rất đẹp.

Dưới ánh mặt trời tháng 5, thảm cỏ xanh non chen nhau đón gió, duỗi tấm lưng lười, nhìn từ xa giống như một tấm thảm màu xanh lục mới dệt, lấp lánh. Ngồi giữa gò núi nhìn xuống dưới, hồ nước trong xanh lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời, mặt hồ có bọt nước gợn lăn tăn, tòa nhà ở đối diện cao chọc trời.

Giống như George nói, không đến đây sưởi nắng thật là phụ lòng với đất trời, nếu là... nếu là bên tôi là Vũ Văn Hạo thì thật tuyệt! Đáng tiếc tình yêu của chúng tôi tạm thời không thể để lộ dưới ánh mặt trời tươi sáng này.

George thấy tôi đang mơ hồ, liền nhắc nhở: “Sao vậy? Tôi không nói sai đúng không?”

Tôi gật đầu. Chỉ thấy anh lại như đang diễn ma thuật móc từ túi ra lon pepsi, bia, khoai tây rán, hạt dưa, khiến tôi ngỡ ngàng.

Tôi hỏi: “Chuẩn bị trước à?”

Anh cười: “Cứ coi như vậy đi! Cô không biết người con gái hôm qua tên là Trương Thần phải không? Dẫn tôi đến đây, còn nói cảnh sắc buổi đêm ở đây rất đẹp. Lúc đó tôi nghĩ ban ngày dưới ánh mặt trời chắc chắn là rất đẹp.”

Tôi hiểu ra: “Là hoa khôi của khoa Thông tin? Cô ấy đưa anh đến đây làm gì?”

“Phải. Cô thật ngốc, con gái hẹn hò với bạn trai vào nửa đêm đến nơi hẻo lánh còn làm gì?” Anh ta hỏi lại.

Thật nhanh, mới ngày thứ nhất đã câu được hoa khôi của khoa, xem ra anh chàng này đúng là mạnh dạn như Hàn Văn Hình nói, nhưng hy vọng trong thời gian này anh ta đừng gây ra vụ gì.

Anh ta như hiểu thấu tâm tư tôi, cố gắng giải thích: “Ha ha, cô nghĩ sai rồi! Dù tôi muốn, con gái Trung Quốc cũng không tùy tiện. Giống như hôm qua cô nói, con gái Trung Quốc rất đoan trang, kín kẽ. Trương Thần đưa tôi đến xem cảnh đêm, tôi đương nhiên biết suy nghĩ của cô ấy. Nên tôi nói thẳng tôi có bạn gái rồi, vì tôi muốn ở bên người tôi yêu nên mới đến Trường Đại học W!”

“A?” Tôi lập tức liên tưởng đến việc Vũ Văn Hạo ghen, một dự cảm không may trào lên.

“Không cần ‘a’.” Tôi nói chính là cô. Tôi không thể nói với cô ấy rằng vì làm vai chính của bộ phim tôi mới đến nghe giảng.”

“Vậy anh cũng có thể tìm lý do khác!” Tôi cáu, không nhịn nổi quát lớn.

Anh cười: “Thực ra, cô cũng rõ, Trương Thần không phải là người con gái cuối cùng đến tìm tôi, cô không muốn nhìn tôi làm tổn thương họ đúng không? Chỉ có nói như vậy họ mới không kéo nhau tìm đến! Con người tôi, không đủ quyết tâm, không chừng sẽ phạm sai lầm. Nhưng mọi người và cả Giáo sư Lưu nữa đều rất tốt với tôi, tôi không muốn như vậy. Hơn nữa, tối qua hỏi cô có bạn trai chưa, cô trả lời là chưa rồi, vậy cô còn lo gì chứ?”

Những lời nói này khiến tôi khóc dở mếu dở, im lặng không nói, anh ta suy nghĩ rất thấu đáo, “Còn tôi thì sao?”. “Anh toàn suy nghĩ cho bản thân, cho những nữ sinh Trường Đại học W, vậy anh đã nghĩ cho tôi chưa? Đợi khi anh rời khỏi trường, tôi còn tiếp tục ở đây! Đến lúc đó tôi sẽ diễn vai gì, bạn gái bị bỏ rơi? Đến lúc đó tôi làm sao có thể có bạn trai? Anh không biết ở Trung Quốc, danh tiếng quan trọng đến thế nào đối với một người con gái sao?”

Hiển nhiên anh không ngờ đến phản ứng của tôi lại kịch liệt như vậy, có chút bối rối, lại thấy nước mắt tôi nghẹn ngào, đột nhiên hoảng lên, liền nói: “Sorry, sorry, là tôi sai rồi! Tôi sẽ chịu trách nhiệm, sẽ chịu trách nhiệm!”

Tôi nghe vậy, xem ra người con trai này bình thường quen phong lưu, những từ như “chịu trách nhiệm” đều có thể buột miệng nói ra, có lẽ không biết đã lừa bao nhiêu cô gái rồi, đúng là...! Tôi sực sật dằn dò anh ta: “Việc này anh phải làm rõ cho tôi, đúng là họa đến bất ngờ.”

“Họa? Đó là cái gì... được rồi, được rồi sau này tôi sẽ tuyên bố Trương Thần mới là bạn gái của tôi, được chưa?” Anh ta nói xong đưa pepsi cho tôi, lại bóc hạt dưa cho tôi, trợn tôi cười - hóa ra anh ta không biết cắn hạt dưa.

Tôi đặt sách xuống, bắt đầu từ việc dạy anh ta cắn hạt dưa.

5. Chương 5: Một Đóa Hồng Không Đỏ Cũng Chẳng Bạch

Đường cong trên cơ thể người con gái,

Là đường nét đẹp nhất trên thế gian,

Vậy mà, em lại giấu nó đi!

1.

Những ngày bình yên không kéo dài được lâu.

Một buổi trưa, tôi đang nghỉ trưa ở ký túc, Hàn Văn Hình đột nhiên đến. Khuôn mặt mệt mỏi, có vẻ như cả đêm không ngủ. Tôi liền hỏi: “Sao vậy?”.

Cô ngồi đến bên giường tôi, nhìn tôi, không nói, chỉ rơi nước mắt. Tôi vội hỏi: “Rốt cuộc sao vậy? Đừng khóc, từ từ nói xem, có phải cãi nhau với Khang Minh Huân không?”

Cô bạn lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Ninh Khả... mình, mình có thể đã có bầu rồi!”

Tôi bất ngờ: “Kiểm tra chưa? Chắc chắn chưa? Là con Khang Minh Huân sao? Đừng khóc đừng khóc, giữ gìn sức khỏe, mình sẽ nghĩ cách cho cậu.”

“Chưa kiểm tra, nhưng mấy ngày nay cảm thấy khó chịu, hôm nay đi mua que thử, đã có hai vạch đỏ! Khả Khả, mình rất sợ, Khang Minh Huân về quê rồi, mình chỉ có thể đến tìm cậu.” Cô bạn vừa nói vừa khóc.

Tôi vỗ vai bạn, an ủi: “Que thử không nhất định là chuẩn, vẫn phải đi bệnh viện kiểm tra. Bạn yên tâm, trước khi Khang Minh Huân về, mình sẽ chăm sóc cậu.”

Hàn Văn Hình gật đầu, nhìn tôi với bộ dạng đáng thương: “Khả Khả, mình muốn... có thể hôm nay đi viện kiểm tra không? Chắc chắn sớm mới yên tâm!”

Tôi đồng ý, sau đó đứng dậy khỏi giường, vội vàng mở máy tính: “Để mình tra trên mạng xem bệnh viện nào tốt đã!”

Tra được bệnh viện cách trường học không xa lắm, bắt xe cũng rất tiện. Nhưng đến viện không đủ tiền chắc chắn là không ổn, nhờ phải làm phẫu thuật... cụ thể cần bao nhiêu tiền còn chưa rõ, nhưng chắc cần nhiều.

Tôi nói với Hàn Văn Hình: “Cậu ngồi xuống đã, mình trả quyển sách này cho phòng bên cạnh rồi đi cùng cậu... đã hẹn chiều trả cho họ mà.”

Tôi cầm quyển sách chạy ra ngoài, đến giữa cầu thang mới nhớ ra nếu đi tìm Vũ Văn Hạo, nhất định anh sẽ hỏi mục đích sử dụng số tiền đó, đến lúc đó tôi nên nói thật hay nói dối? Nói dối thì thất thời trong lúc hoảng loạn không nghĩ ra lý do hợp lý, nói thật càng không được, đây là bí mật của Hàn Văn Hình.

Tôi liền quay sang trước cửa phòng 307, gõ cửa.

George mắt vẫn mơ màng mở cửa, tôi nhét quyển sách vào tay anh, vội vã nói: “Cho tôi mượn 2.000 tệ mau!”

“Ăn cướp à?” Anh nghi ngờ.

“Đừng có quan tâm nhiều, mau đưa đây, rất vội!”

Anh ta hết cách, quay người đi lấy ví, mở ra đếm chỉ có tám trăm tệ, tôi nhìn, luống cuống, đây đủ chưa?”

Anh ta lại bình tĩnh đi về phía tủ: “Cô sao vậy? Vội đến mức này sao?” Vừa mở tủ lại lấy ra 12 tờ đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy và nói: “Cám ơn, sẽ nhanh trả lại anh!” Rồi quay người chạy về ký túc.

Ở cổng trường, tôi kéo Hàn Văn Hình lên một chiếc taxi, đi thẳng đến bệnh viện. Đến cổng bệnh viện, xuống xe định đi vào, phía sau lại có một cánh tay mạnh mẽ kéo tay tôi, tôi quay đầu nhìn, bất ngờ chút nữa thì ngã dập mõng xuống đất. Âm hồn George đã theo đến tận đây!

“Anh theo dõi tôi à?”

“Cô cầm tiền lại vội vàng ra khỏi cửa, tôi lo có việc gì nên đến xem có thể giúp gì được không?” Anh ta giải thích.

Lần này tôi cứng miệng không nói được gì, chỉ còn cách nhìn Hàn Văn Hình xin lỗi. Không ngờ Hàn Văn Hình rất thoải mái, nói thẳng: “Mình có thể đã mang thai, nên đến kiểm tra, hy vọng cậu giữ bí mật cho mình.”

George để lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó quan tâm nói: “Mình sẽ không nói cho người khác, yên tâm đi. Để mình đi cùng các cậu, tình huống này nên có mặt Gentleman.”

Sự việc đã đến nước này chỉ còn cách đối đầu với nó, ngồi trong phòng chờ Hàn Văn Hình lại thoải mái hơn, không còn lo lắng sợ hãi như lúc trước, còn đùa: “Cậu ta quan tâm đến cậu phết.”

Tôi không còn tâm trạng đấu đá lại cậu ta, trong lòng rối loạn, nếu thực sự là mang thai thì phiền phức lớn rồi, Khang Minh Huân không có mặt, chúng tôi nên quyết định thế nào?

Lúc này George phát huy vai trò anh ta nên có, đi lấy sổ, trả tiền, dẫn chúng tôi lên tầng tìm sản phụ khoa, bác sỹ hỏi qua vài câu, kê đơn để chúng tôi trả phí, sau đó siêu âm. George lại lần nữa chạy đi chạy lại trả tiền, cuối cùng chúng tôi đưa Hàn Văn Hình vào phòng siêu âm, ở ngoài đợi chờ trong lo lắng bất an.

Tôi cảm giác tay mình đang run lên, mùi nước khử độc nồng nặc trong bệnh viện, xung quanh toàn một màu trắng không có sức sống, nghe thấy những tiếng rên rỉ đau đớn vang vọng lại từ phòng phẫu thuật ở không xa. Lúc này có cánh tay ấm áp, rắn rỏi cầm lấy hai tay tôi, nhẹ nhàng mở tay tôi đang nắm chặt vì lo lắng ra.

2.

Quả thực Hàn Văn Hình đã có bầu.

Khi cô bạn đi ra khỏi phòng siêu âm tươi cười, khiến tôi được thở phào, nhưng cô bạn lại thốt ra một câu khiến tôi đau lòng: “Sắp hai tháng rồi!”

Không biết có phải là ảnh hưởng tâm lý, mới ra khỏi bệnh viện, Hàn Văn Minh chống tường nôn, George vội vàng đến siêu thị gần mua nước khoáng và một túi ô mai. Hàn Văn Minh dùng nước khoáng súc miệng, ngậm ô mai, mới đỡ hơn.

Cô sợ người khác phát hiện ra, nhất định không về trường, bảo chúng tôi đưa về căn nhà nhỏ của cô và Khang Minh Huân ở ngoài trường. Đó là một tòa nhà cao tầng ở trong khu đô thị cạnh trường, tổ ấm của họ ở tầng 16 tòa nhà B. Một phòng ngủ, một phòng khách, không gian không lớn lắm nhưng được bố trí rất ấm áp, đại khái vì Hàn Văn Minh mang phong cách của công chúa, trong nhà đều là màu hồng và hình Hello Kitty, trên cả mảng tường ở phía Đông dán kín nụ cười tươi rói của họ dưới ánh mặt trời rực rỡ khi họ bên nhau.

Họ thực sự sống rất hạnh phúc.

Lần kiểm tra này khiến cô bạn thực sự thoải mái, cô vào phòng nằm lên giường, xin lỗi: “Mình có thể phải ngủ một lát. Hai người đừng đi được không? Hãy ở bên mình!”

Nhìn thấy chúng tôi gật đầu, cô bạn yên tâm nhắm mắt. Tôi giúp bạn kéo rèm cửa, đắp chăn, sau đó kéo George nhẹ nhàng ra ngoài phòng khách.

Ngồi trên sofa, chúng tôi đều ngẫm nghĩ.

Rất lâu sau, George mới khẽ nói: “Trong trường hợp này, họ xử lý như thế nào?”

Tôi nghĩ: “Thường thì sẽ đi phá! Họ vẫn là sinh viên, lại chưa kết hôn, chưa có đủ thu nhập để chăm lo cho một sinh linh chào đời.”

Sắc mặt của George biến sắc, anh nói lớn: “Bỏ sao? Điều này quyết định sống chết của một mạng người? Tuy nó vẫn còn nhỏ, rất nhỏ nhưng nó là một sinh mạng, nó cũng muốn cố gắng đến thế giới này! Mỗi sinh mạng đều đáng tôn trọng! Người Trung Quốc các cậu... thật quá tàn nhẫn rồi!”

Tôi cố gắng ra hiệu cho anh nhỏ tiếng. Anh ý thức được sự thất lễ của mình, cúi đầu không nói.

Không biết bao lâu sau, anh lại không nhịn được ngẩng đầu lên nói khẽ: “Cậu xem, họ rất yêu nhau, rất hạnh phúc, đứa bé này là kết tinh của hạnh phúc, là món quà Thượng đế tặng họ, họ không nên từ chối. Những khó khăn mà cậu nói đều có thể khắc phục! Nếu họ cần giúp đỡ, mình sẽ giúp.”

Tôi chặn tay anh, khẽ nói: “George, người Trung Quốc chúng mình không lạnh lùng vô tình như các cậu nghĩ đâu. Tin mình đi, họ sẽ có sự lựa chọn của họ. Lựa chọn này sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời họ, rất nhiều sự tình sẽ vì thế mà thay đổi, do đó mình nghĩ dù họ lựa chọn thế nào, bọn mình nên tôn trọng, đúng không?”

Hàn Văn Minh ngủ một mạch đến hơn 7h tối mới tỉnh dậy, chúng tôi lại cùng cậu ta đi ăn cơm.

Trên bàn cơm thấy cô bạn ăn không ngon miệng. George phát huy khả năng biểu diễn của anh ta. Liên tục nói chuyện đùa, trêu chọc, kể chuyện vui khi anh học đại học ở Mỹ, vừa mới mẽ vừa thú vị, khiến Hàn Văn Minh cũng bật cười, tôi ở bên cạnh gấp đồ ăn cho bạn. Bữa cơm tối vui vẻ đến hơn 9h tối mới kết thúc, Hàn Văn Minh vô tình cũng ăn không ít đồ ăn.

Sau bữa cơm, chúng tôi đưa Hàn Văn Minh về nhà. Ngồi ở phòng khách xem tivi một lát, George đứng dậy cáo từ, Hàn Văn Minh giữ tôi, muốn tôi ở bên cô ấy một tối, tôi đồng ý, còn George về một mình.

3.

Lúc này mới phát hiện lúc trưa đi vội nên quên mang điện thoại, muốn mượn điện thoại Hàn Văn Minh gọi cho Vũ Văn Hạo, lại nhớ ra cô bạn chưa biết việc chúng tôi đã làm lành, nên không gọi nữa.

Chúng tôi lại ngủ với nhau như khi còn trong ký túc xá, dường như thức cả đêm tâm sự.

“Khả Khả, chiều cậu và George nói chuyện trong phòng khách, mình đều nghe thấy. George nói rất có lý, mới đầu, tuy mình vừa lo lắng vừa sợ hãi nhưng sau khi kiểm tra mình lại hiểu ra đứa bé này là do mình

và Khang Minh Huân cùng nhau tạo ra, ba người là một, hoặc chính vì có đứa bé này, mình cảm thấy mình và Khang Minh Huân càng gần nhau hơn.”

Tôi nghe xong rất cảm động: “Văn Văn, ý của cậu muốn giữ đứa bé à?”

“Điều này đương nhiên phải bàn bạc với Khang Minh Huân, cậu biết nếu thực sự muốn giữ đứa bé còn phải đối diện với rất nhiều vấn đề.”

Tôi cảm động ôm bạn: “Quá tốt rồi, Văn Văn, cậu sắp làm mẹ, mình sắp làm dì! Cậu yên tâm, có việc gì mình nhất định sẽ giúp cậu, không từ chối! Còn có George, còn có...”

“Còn có ai?”

Chút nữa buột miệng nói tên Vũ Văn Hạo, nghĩ một lúc nói: “Đương nhiên là bạn học cùng lớp, ai bảo lớp chúng mình đoàn kết đến vậy! Đúng rồi, cho mình mượn điện thoại, mình phải báo tin vui này cho George, anh ta nhất định vui chết thôi!”

Trong bóng tối, Hàn Văn Hình đưa điện thoại cho tôi: “Lần đầu tiên gặp George, còn cảm thấy anh chàng này ý vào vẻ đẹp trai của mình, ra bộ ngạo mạn, không ngờ sau vài lần tiếp xúc phát hiện ra anh ta lại tinh tế và quan tâm đến vậy, đúng là hiếm thấy! Khả Khả, cậu phải nắm chắc cơ hội đấy!”

“Cơ hội gì. Người ta còn có vài bạn gái ở Mỹ.” Tôi vừa gửi tin nhắn vừa nói.

Sáng ngày hôm sau, chúng tôi còn chưa kịp thức dậy, đã nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc, là của George.

Anh ta cầm hai bát cháo to và một cốc nước ép cam tươi lớn: “Mau dậy ăn sáng nào. Lát nữa còn phải lên lớp! Cậu xem mình mua nước cam tươi, lúc lên lớp nếu buồn nôn thì uống một ngụm, nhất định sẽ dễ chịu.”

Hàn Văn Hình nháy mắt với tôi, như muốn nói: Cậu xem mình nói đúng không, đúng là tinh tế và quan tâm.

Chúng tôi ăn sáng rồi kéo nhau lên giảng đường. Hôm nay, George rất quan tâm đến Hàn Văn Hình, khi qua đường dùng thân hình cao lớn chắn bên phải để bảo vệ cô bạn. Trong giảng đường rộng lớn, ba người bọn tôi ngồi thành một hàng. Giáo sư Lưu vẫn chưa đến, George lại phát huy sở trường, kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện truyền kỳ ở Mỹ, khiến chúng tôi cười như nắc nẻ.

Đột nhiên, không khí trong giảng đường thay đổi. Ngẩng đầu lên nhìn, Vũ Văn Hạo không biết từ khi nào đã đứng trên bục giảng, nghiêm mặt nhìn ba người chúng tôi. Tôi im bất, cũng ra ý cho hai người bên cạnh nghiêm túc. Vũ Văn Hạo nhìn tôi mấy chục giây, đột nhiên đi xuống bục giảng, đến trước mặt tôi, gõ bàn, nghiêm túc nói: “Em, ra ngoài một lát.”

Khi đứng dậy, tôi nhìn thấy ánh mắt dò xét của Hàn Văn Hình và vẻ mặt nói không ra lời của George.

Ở hành lang, Vũ Văn Hạo hỏi tôi: “Hôm qua em đi đâu? Gọi điện cho em mấy lần không thấy nghe máy.”

“Ồ, hôm qua ra ngoài có việc gấp, em quên mang máy.”

“Cả tối em không về ký túc, đi đâu vậy?”

Tôi phải trả lời sao đây, có nên trả lời thật không? Như vậy sẽ lộ ra hai bí mật: Một là chuyện Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân sống chung ở ngoài trường, hai là bí mật Hàn Văn Hình mang bầu. Tuy tôi dám khẳng định Vũ Văn Hạo sẽ không tiết lộ bí mật nhưng tôi đã hứa với Hàn Văn Hình sẽ không nói với bất kỳ ai.

Trong lúc tôi do dự, lại nghe Vũ Văn Hạo nói: “Ninh Khả, em trả lời anh mau! Em không biết anh lo lắng cho em như thế nào, gọi điện thoại cho em đến nỗi điện thoại hết pin, chạy đến chỗ em ở gõ cửa cũng không thấy, anh cứ đứng như vậy dưới ký túc của em, nhìn cửa sổ phòng em, cho đến lúc sáng cũng không thấy đèn sáng. Ninh Khả, em rốt cuộc đi đâu?”

Tôi xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi. Em không có ý để anh lo.”

Vũ Văn Hạo thấy tôi không muốn trả lời, xua xua tay: “Em vào đi, sau khi tan học sẽ nói chuyện.”

Tôi theo anh vào lớp học, lên bục giảng nói: “Các em, hôm nay Giáo sư Lưu có một hội nghị quan trọng phải tham gia, tiết học này tôi dạy thay thầy Lưu, hôm nay chúng ta học một tác phẩm truyền thế “Kim Tỏa ký” của Trương Ái Linh.”

Lúc này George đẩy nhẹ vở ghi chép của anh ta đến trước mặt tôi, phía trên viết vài chữ rất ấu trĩ: “Thầy phê bình cậu sao?”

Tôi lắc đầu, sau đó nghe thấy Vũ Văn Hạo trên bục giảng nói: “Tiếp theo, tôi muốn mời một sinh viên phân tích đặc trưng tính cách của Tào Thất Xảo trong “Kim Tỏa ký”. Sinh viên này là George Trần phải không? Mời em đứng lên trả lời câu hỏi của tôi!”

Trình độ đọc tiếng Trung của George tương đương với học sinh tốt nghiệp tiểu học, đọc những văn từ sâu sắc của Trương Ái Linh đã rất vất vả rồi, huống hồ là bảo anh ta khái quát tâm lý nhân vật nữ có chiều sâu trong lịch sử văn học hiện đại Tào Thất Xảo? Anh ta lo lắng, nói lắp bắp, cuối cùng trả lời dứt khoát: “Sorry, em không biết.”

Tôi rất hiểu, Vũ Văn Hạo không cố ý làm khó anh ta, chỉ là nhìn thấy George đẩy vở cho tôi, mới nhất thời kích động bắt anh ta trả lời câu hỏi. Nhìn thấy George thừa nhận mình không biết, Vũ Văn Hạo cũng khó để bắt buộc anh tiếp tục giảng bài.

Cả tiết học, tôi đều lo lắng cho Hàn Văn Hinh, luôn quan sát biểu cảm của cô bạn, một khi để lộ ra bộ dạng buồn nôn hay không thoải mái, tôi lập tức đưa nước cam cho cô bạn hoặc nhét cho một quả ô mai, đương nhiên những hành động này đều ở dưới gầm bàn. Dù sao trước khi hai người họ chưa đưa ra quyết định cuối cùng vẫn nên giấu kín việc này, mang thai trước khi cưới còn nghiêm trọng hơn cả sống chung trước khi cưới.

Vũ Văn Hạo giảng những gì trong giờ học, tôi dường như không vào tai, ánh mắt giận dữ của anh vài lần lướt qua tôi, như rất bất mãn với tôi.

Trong giờ học, người khác thì tôi không rõ, nhưng tôi, Vũ Văn Hạo, Hàn Văn Hinh và George đều bất an.

Sau khi tan học, tôi mượn cớ phải về ký túc xá thay đồ, đề nghị George giúp tôi đưa Hàn Văn Hinh về chỗ ở. Hàn Văn Hinh từ khi biết mình mang thai cứ bám lấy tôi, không muốn để tôi đi. Tôi lại lần nữa hứa với cô bạn trong vòng nửa tiếng sẽ đến ăn trưa và bầu bạn cho đến buổi chiều khi Khang Minh Huân về trường.

Tiến họ xong, tôi quay người chạy đến chỗ ở của Vũ Văn Hạo.

6. Chương 6

4.

Lần này anh không trốn sau cửa phục kích tôi, cũng không ngồi trên bàn đọc sách như mọi lần, mà đứng giữa phòng, không cử động, nhìn tôi bước vào, cũng không nói gì.

Tôi tự biết ý, chạy đến ôm chặt anh, cúi đầu vào ngực anh.

Anh thở dài, xoa tóc tôi: “Ninh Khả, anh phải làm gì với em đây? Anh hứa để em tự do, nhưng một khi em rời khỏi tầm nhìn của anh, anh lại lo sợ... Chuyện gần đây, là sau khi George xuất hiện... anh cảm giác khoảng cách giữa chúng mình đột nhiên rất xa. Khi lên lớp thấy em nói chuyện vui vẻ với họ, anh tự hỏi mình, là anh già rồi phải không? Giữa anh và em có khoảng cách thế hệ phải không? Tại sao em chưa từng cười vui vẻ như vậy trước mặt anh?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nói thật lòng: “Trong mắt em, anh không già mà đến tuổi chín chắn! Sao lại đa sầu đa cảm như vậy? Văn Hạo trước kia đâu như vậy?”

Anh véo mũi tôi: “Được, dám chọc cười anh! Nói thật xem tối qua em đi đâu, làm gì?”

Tôi vùng ra: “Em nói anh sẽ tin em chứ?”

“Đương nhiên.”

“Vậy anh đừng hỏi em được không? Em không muốn nói dối anh, nhưng hiện tại em không thể nói với anh. Sẽ có một ngày anh hiểu, không lâu đâu.”

Văn Hạo do dự một lát, gật đầu: “Được, anh tin em!”

Sau đó anh lại hỏi: “George Trần rốt cuộc là thế nào? Nữ sinh phòng nghiên cứu khoa học của bọn anh mỗi ngày đều thảo luận về cậu ta, còn nói em và cậu ta cả ngày bên nhau.”

Tôi lắc đầu: “Xin anh hãy tin em một lần!”

“Ninh Khả, bí mật nhỏ của em càng ngày càng nhiều, đây không phải là hiện tượng tốt.” Nói xong, anh ôm chặt lấy tôi, “nhưng, giờ anh có thể không muốn nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn giành lấy thứ mà em hứa cho anh lần trước?”

Trong lòng tôi hiểu anh nói gì, mặt lập tức ửng đỏ, vừa vùng vẫy vừa nói: “Đừng, đừng, đang ban ngày mà.”

“Ai quy định ban ngày thì không được?” Anh nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, sau đó quay người kéo rèm cửa.

Nghĩ đến Hàn Văn Hình vẫn đang đợi, cũng không biết lúc này cô bạn có bị nôn không... nhân lúc Văn Hạo không để ý, tôi đứng dậy, chạy ra bên cửa, mở cửa nói: “Thật xin lỗi thầy giáo Vũ, sợ là thầy phải nhẫn nại đợi thêm mới được.” Nói xong liền chạy mất.

Vũ Văn Hạo đuổi theo, muốn kéo tôi nhưng sợ bị người đi qua hành lang bắt gặp, liền nín khế: “Anh đợi, anh đợi không được sao! Ở lại ăn cơm với anh được không?”

Tôi nhìn lên trần nhà, ngẫm nghĩ: “Thật xin lỗi thầy Vũ, ngài phải hẹn trước mới có thể cùng ăn cơm với tôi. Còn giờ, tôi phải đi hẹn hò.” Nói xong tôi chạy mất hút.

5.

Lúc này trong tâm trạng của tôi dùng câu “người ở một nơi lòng dạ ở một nơi” mô tả là hợp nhất. Chỉ là nếu Hàn Văn Hình biết trong lòng tôi không nghĩ về tổ ấm ngọt ngào của hai bạn thì sẽ không thềm chơi với tôi!

Bỏ lại Văn Hạo, chạy ra ngoài trường ăn cơm cùng Hàn Văn Hình và George, Hàn Văn Hình hỏi George như đùa: “Nghe Khả Khả nói, anh ở Mỹ có mấy bạn gái, đúng không?”

George cười khoái chí: “Phải. Nhưng họ cũng có mấy người bạn trai, thậm chí... bạn gái.”

Hàn Văn Hình kinh ngạc như sắp rụng quai hàm xuống: “Tại sao cùng lúc có vài người? Người Mỹ không chung thủy như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, chúng tôi rất chung thủy trong tình yêu và hôn nhân. Nhưng cậu biết mình trước kia học nghệ thuật, còn làm người mẫu, người xung quanh đều xinh đẹp, đều trẻ trung, hormon phát tác.”

George đánh bóng kính nghiệm yêu của mình, tự nhiên cũng không chịu thiệt: “Còn hai người? Kể cho tôi nghe xem, để tôi hiểu một chút về tình yêu của người Trung Quốc.”

“Ồ, mình chỉ yêu lần này là lần đầu, không ngờ là tình yêu trọn đời, thiệt quá rồi! Xem ra lý tưởng vĩ đại thực hiện tình yêu lãng mạn chỉ hy vọng vào Khả Khả thôi!” Nói xong Hàn Văn Hình ác ý nhìn sang tôi, George cũng quay sang nhìn tôi.

“Chà, chà, nói chuyện lâu vậy khát khô cổ rồi, mình đi rót nước đây.”

Nói xong tôi đứng dậy, lại bị Hàn Văn Hình chặn lại trên sofa: “Kinh nghiệm tình yêu thuần khiết như tờ giấy trắng của cậu ngại nói ra sao?”

“Vâng, thưa bà bầu, muốn kể thì cậu kể đi, mình đi rót nước cho cậu, khát đối với cậu chẳng sao, nhưng em bé khát thì không được đâu.”

Trong phòng bếp, tôi nghe Hàn Văn Hình đang thao thao bất tuyệt trong phòng khách: “Bạn trai trước kia của Ninh Khả, anh biết là ai không? Ha Ha, chính là Tiến sỹ với khuôn mặt lạnh lùng bắt cậu trả lời câu

hỏi hôm nay! Họ quen nhau hơn ba năm, mình đảm bảo ngay cả tay cũng chưa cầm. Thật đáng thương, Ninh Khả giống như một con sâu nhỏ, bám theo Tiến sỹ cả ngày ra ra vào vào trong phòng nghiên cứu.”

George cười khoái chí: “Về sau thì sao?”

“Chủ đề rất cũ: Xuất hiện người thứ ba. Khả Khả, người đó tên là gì nhỉ?!” Thấy tôi không đáp lời, cô bạn tiếp tục giở trò, “tên gì nhỉ, nói chung là tiến sỹ quen biết ở nước ngoài, thực ra vẫn chưa được coi là người thứ ba, sau khi hai người về nước không còn liên hệ nữa. Thật đáng tiếc, khi đó có ai trong trường không biết Khả Khả và thầy Vũ là một đôi chứ, không ngờ không qua nổi thử thách đó, người con gái đó đã chia rẽ họ.”

Tôi nghe không lọt tai, xông ra phòng khách: “Hàn Văn Hình, cậu nghe từ đâu câu chuyện quỷ quái đó! Bọn mình đâu phải chia tay vì chuyện đó, mình chia tay là do khoảng cách tuổi quá lớn, suy nghĩ khác nhau, nên mới chia tay, được chưa!”

Cô bạn xua xua tay: “Được, được, mặc cho là nguyên nhân gì, dù sao cũng chia tay rồi.” Sau đó, cô bạn lại trịnh trọng tuyên bố với George, “cả lớp 10 người chỉ có Ninh Khả là độc thân!”

Ăn xong cơm tối, gần 8h tối Khang Minh Huân mới về đến nhà, hai bọn họ gặp nhau, có rất nhiều lời muốn nói, tôi và George vui vẻ cáo từ.

Trên đường về trường, George đột nhiên hỏi tôi: “Tiến sỹ đó vẫn còn yêu cậu, phải không?”

“À?”

“À gì mà à, chính là bạn trai trước của cậu, anh ấy vẫn yêu cậu chứ?”

Tôi không nói.

Cậu ta tự nói một mình: “Mình có thể cảm nhận được anh ta vẫn yêu cậu. Vì không có ai ghét bỏ người lần đầu gặp. Nhưng cậu biết tại sao anh ta yêu cậu nhưng lại bị hấp dẫn bởi người khác không?”

Vấn đề này bỗng chốc xuất hiện trong suy nghĩ của tôi. Phải Vũ Văn Hạo quen tôi bao nhiêu năm rồi, gặp Liễu My chỉ có là vài lần, tại sao anh ấy lại bị thu hút bởi cô ta nhỉ? Tôi cười đau khổ: “Chắc vì đối phương rất xinh đẹp!”

“Sai!” George dừng bước: “Rất sai, sai lầm lớn! Ninh Khả, mình vẫn nghĩ rằng cậu thông minh, không ngờ lại ngốc vậy, ngay cả mình vì sao bị thất bại cũng không biết.” Tôi tức giận, nhưng thời gian dài như vậy tôi đúng là chưa nghĩ tới vấn đề này: “Vậy cậu nói thử xem tại sao.”

Cậu ta lắc đầu: “Thực ra, Trương Á Linh từ lâu đã nói với bọn mình, hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng, có được hoa hồng đỏ rồi thì thấy hoa hồng trắng đẹp hơn, có được hoa hồng trắng rồi lại thấy hoa hồng đỏ đẹp hơn. Ninh Khả, cậu chính là hoa hồng trắng!”

Không ngờ trên giảng đường cậu ta không trả lời được, sau giờ học nói đến Trương Á Linh lại thao thao bất tuyệt vậy, tôi liền hỏi: “Tuy như vậy, nhưng mình vẫn không thể ngăn được khát vọng về hoa hồng đỏ của anh ấy?”

“Vẫn sai! Nếu cậu vốn là hoa hồng trắng, bắt cậu làm hoa hồng đỏ là không thể, nhưng cậu có thể biến mình thành hoa hồng màu phấn hồng. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình, hồng đỏ không đáng sợ, hồng phấn mới là sát thủ thực sự! Trung Quốc nói như thế nào nhỉ, sát nhân phải không? Nếu mình không đoán sai, tiến sỹ của cậu chính là gặp một đóa hoa hồng phấn.”

Biện luận này của cậu ta khiến tôi ôm bụng cười: “Vậy xin hỏi, mình làm thế nào để biến thành đóa hồng màu hồng phấn?”

Cậu ta nhìn tôi từ đầu đến chân, lắc đầu thở dài: “Người Trung Quốc có câu, nhiệm vụ và trọng trách lâu dài, chính là nói đến cậu. Nhưng cậu yên tâm, mình học mỹ thuật, lại thầy vô số mỹ nữ, nhất định có thể thay đổi cậu!”

6.

Ngày tiếp theo tôi vẫn đang trong chăn ôm giấc mộng đẹp, đã nghe thấy ai đó gõ cửa. Mở cửa nhìn thì chính là George, cậu ta mặc đồ thể thao, đi giày thể thao, cười toét miệng với tôi: “Mau nào, mình đi chạy bộ!”

“Cái gì? Sáng sớm, mình còn chưa ngủ đủ!”

“VẬY, CẬU SẼ PHÁT PHI! PHÁT PHI RỒI TIẾN SỸ CỦA CẬU SẼ “Say bye bye” VỚI CẬU. MAU NÀO, TIN MÌNH, MỘT TUẦN LÀ ĐƯỢC.” NÓI XONG ĐƯA TAY KÉO CỬA ĐỂ MÌNH Ở NGOÀI, DẶN DÒ TÔI QUA CÁNH CỬA, “CHO CẬU NĂM PHÚT!”

Tuy tôi không tình nguyện nhưng lại hiếu kỳ muốn biết trong một tuần cậu ta biến mình thành như thế nào.

Chạy cùng cậu ta trên đường chạy cao su của trường, lúc đó mặt trời mới mọc, trong vườn trường vẫn còn sương mù chưa tan hết, đại đa số mọi người vẫn chìm trong giấc ngủ ngon. Trên đường chạy có vài người già cũng đang chạy bộ, còn có một nhóm người già đáng yêu mặc bộ trang phục màu trắng tuyết, chuyên tâm tập Thái cực quyền.

Tôi hít sâu một hơi không khí của ngày mới, hét lớn: “Sáng sớm đầu hạ thật đẹp!”

“VẬY NÊN CẬU KHÔNG TRÁCH MÌNH KÉO CẬU RA ĐÂY CHỨ?” GEORGE VỪA NÓI VỪA CHẠY, TÔI CŨNG CHẠY BẮM THEO SAU.

Chạy xong bốn vòng, cậu ta vẫn như chưa chạy, tôi đã thở hồng hộc, lưng toát mồ hôi, xua xua tay, ngồi xuống thấm cỏ, không chịu đứng dậy.

Cậu ta cũng ngồi xuống.

Tôi hỏi: “Hoa hồng màu phấn hồng đều là ngày ngày chạy bộ để giữ thân hình thon thả à?”

Cậu ta cười: “Không phải. Nhưng thường xuyên vận động có thể giữ sức khỏe, mang lại cảm giác dễ chịu, tâm trạng cũng tốt lên, như vậy mới hấp dẫn sự chú ý của người khác!” Cậu ta đứng lên, đưa tay ra kéo tôi: “Nào, đi ăn sáng! Sau đó mình dẫn cậu đi mua đồ, quần áo của cậu nên thay đổi.”

Tôi không cho là như vậy: “Quần áo của mình có gì không đúng? Áo phông và quần bò, ở trường mọi người đều mặc như vậy! Mình không thể mặc lễ phục tới đây trường?”

“Quần áo không phải không đúng, là người mặc có vấn đề. Áo phông và quần bò rộng như vậy. Oh, My God! Ở Mỹ, chỉ có phụ nữ trung niên béo nhất mới mặc! Đường cong trên cơ thể người con gái là đường nét đẹp nhất, cậu lại che giấu nó đi!” NÓI XONG CẬU TA KHÔNG QUAN TÂM ĐẾN TÔI, CỨ VẬY BƯỚC ĐI.

Hôm đó chúng tôi đi mua đồ, hoàn toàn có thể dùng từ “kinh hoàng” để hình dung.

Tôi mặc vô số bộ quần áo dưới sự tư vấn của cậu ta, mặc xong đứng trước gương để cậu ta đánh giá. Cuối cùng cậu ta chọn giúp tôi một chiếc áo dệt tay cỡ màu trắng, một chiếc váy chấm hoa màu trắng nền đen, bảo tôi mặc vào. Chiếc áo đó tôi vốn không muốn mua, vì nó quá bó, cổ lại khá thấp, tôi vừa đi vừa đưa tay chỉnh cổ áo.

Sau đó phát sinh một việc khiến tôi thật xấu hổ.

Khi chúng tôi đi qua quầy đồ nội y hàng hiệu, George thản nhiên cầm một chiếc áo ngực, nhìn cỡ, rồi nói với tôi: “Cậu mặc thử đi!”

Tôi cảm nhận ánh mắt của toàn bộ những người ở Plaza nhìn về phía tôi. Tôi đỏ mặt, cúi thấp đầu, cầm chiếc áo vào phòng thử.

Thật thần kỳ, tôi luôn tự nhận là “sân bay”, sau khi mặc chiếc áo đó lại nhìn thấy có đường nét. Từ ngực đến chiếc váy bông dưới áo dệt quả nhiên nhìn thấy những đường cong hấp dẫn. Tuy vẫn còn chưa được gọi là “trên dưới phân rõ” nhưng đã đủ để tôi chỉ muốn ngấm mình trong gương. Cho đến khi cậu ta ở bên ngoài gõ cửa mấy lần, tôi mới bước ra khỏi phòng thử đồ.

Cậu ta nhìn tôi, đắc ý nói: “Mình nhìn thật chuẩn, cậu đúng là vừa cỡ này!” KHIẾN TÔI CHỈ MUỐN CHO CẬU TA QUẢ ĐAM.

Nhưng lại có một việc khác tôi phải nói thầm với cậu ta: “Cái này đắt lắm, còn đắt hơn cả váy và áo vừa mua!” Cậu ta gõ lên trán tôi: “Ồ, bao nhiêu năm nay cậu làm con gái vậy à? Nội y là lớp da thứ hai của phụ nữ, đương nhiên phải đắt! Yên tâm đi, chiếc này mình tặng cậu!”

Tôi chặn cậu ta lại, mình tự tính tiền. Đồ bí mật thế này sao có thể đàn ông tặng? Nếu để Văn Hạo biết không biết sẽ thế nào?

Vốn cho là “người đẹp biến thân” đến đây là kết thúc, cậu ta lại kéo tôi đến quầy giày. Giày mùa hè đã được bày lên kệ, màu sắc tươi sáng, lung linh. Cậu ta nhìn đôi giày thể thao của tôi, tự chọn một đôi giày cao gót màu trắng đưa cho tôi.

Tôi vội lắc đầu: “Mình không đi được giày cao gót”

“Chưa từng mang sao biết không thể đi? Mau thử đi!”

Không ngăn nổi cậu ta, tôi chỉ còn cách tháo đôi giày thể thao ra, đi chiếc giày còn mới mùi da. Lúc đứng lên, mình như không chỉ cao hơn mà trong lòng cũng có cảm giác trước đó chưa từng có.

George kéo tay tôi, nói: “Thử đi vài bước đi!”

Giày cao gót tuy cao, nhưng đi lại không khó khăn như trong tưởng tượng đâu, mức độ thoải mái đương nhiên không thể bằng giày thể thao nhưng sẽ chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể nhẹ nhõm mỏng manh hơn. Đến trước gương, ưỡn ngực, hai chân hơi khép lại, tôi không dám tin người trước gương là mình nữa, trưởng thành... nữ tính.

George đứng sau tôi, kéo nhẹ, để tóc tôi thả xuống, dùng tay vuốt vuốt. Lời nói của anh giống như một câu thần chú vang vọng trong tai tôi: “Ninh Khả, tin mình đi, cậu rất đẹp, đẹp hơn bất kỳ người con gái nào mình từng gặp.”

Tôi tránh người qua một bên, cởi giày chuẩn bị thay. Lúc này cậu ta lại nói: “Đừng đổi! Mình trả tiền, không tặng nội y, tặng giày chắc không sao chứ!”

“Nhưng...”

“Đừng vậy, mình không phải bạn bè sao? Đừng từ chối. Mình một mình đến Trường Đại học W, cậu là bạn duy nhất của mình.” Nói xong cậu ta lấy thẻ tín dụng thanh toán.

Sau đó, cậu ta lại đưa tôi đi cắt tóc. Cậu nói với thợ cắt tóc, tóc tôi vừa đen vừa dày, không cần cắt sửa, thả tự nhiên trên vai sẽ rất đẹp, chỉ có tóc mái cắt thành tầng là được.

Cắt tóc xong, tôi đã hơi mệt, cậu ta lại hưng phấn kéo tôi đến quầy mỹ phẩm, tôi vội ngăn lại: “Mình không có nhiều tiền để mua mỹ phẩm, hơn nữa, cũng không cho phép cậu tiêu tiền nữa.”

George cười thần bí: “Ai nói bọn mình sẽ mua?” Nói xong không do dự kéo tôi đi.

Sau đó cậu ta nói với nhân viên bán hàng bằng giọng điệu rất lưu loát, cực kỳ nhẹ nhàng: “Chào cô, tôi muốn mua cho bạn gái một bộ mỹ phẩm. Tôi thấy cô trang điểm rất xinh, có thể trang điểm giúp cô ấy không? Trang điểm xinh, nhạt một chút, tự nhiên một chút như cô là được.”

Cô nhân viên bị hấp dẫn bởi lời ngon ngọt, vui vẻ đồng ý, sau đó bắt đầu bôi trát trên mặt tôi. George cũng bận rộn bên cạnh, luôn khoa chân múa tay, lại phát huy sở trường kể chuyện cười, chọc cô nhân viên vừa trang điểm, vừa cười tươi như hoa: “Ngài thật thú vị!”

Sau khi hoàn thành, George lại nhìn tôi với bộ dạng dò xét, sau đó gật đầu khen, giơ ngón cái lên về hướng cô nhân viên. Lúc này tôi mới có cơ hội ngẩng mặt mình trong gương.

Rất đẹp, vẫn là tôi nhưng thay đổi rất nhiều. Khí sắc tốt hơn hẳn, ngũ quan cũng rất tinh tế, nếu trên đường gặp khuôn mặt này, tôi cũng sẽ phải ngược nhìn, mà trước đây tôi chưa từng nghĩ mình có thể thu hút sự chú ý của người khác.

Tôi nghe thấy George nói với cô nhân viên rất đàn ông: “Cảm ơn cô. Chúng tôi lên tầng mua đồ, sau một tiếng nếu không mất phần chúng tôi sẽ đến mua.”

Tôi nghĩ thầm anh chàng này thật khéo, rõ ràng đã bắt người khác trang điểm cho, còn đường hoàng rời đi, để người ta ôm hy vọng. Nhưng tôi cũng không có nhiều tâm tư tính toán những điều này, hôm nay tôi cảm thấy rất vui, mỗi khi đi qua gương tôi đều ngắm mình trong gương.

George không nhịn nổi cười ra tiếng: “Mình mới phát hiện, cậu lại tự yêu bản thân mình đến vậy! Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ khi mình thấy mình xinh đẹp, tự tin, mới có thể hấp dẫn được người khác! Được rồi, giờ bụng mình đói rồi, bọn mình đi ăn nhé!”

Vì George rất nhớ vị cay của món cay Tứ Xuyên nên chúng tôi tìm một nhà hàng Tứ Xuyên gần đó. Cậu ta ăn rất nhiều, lần đầu tiên tôi lo lắng sợ ăn quá cay sẽ mọc mụn, chỉ ăn vài miếng rau.

Ăn xong tôi tranh trả tiền. Cậu ta cũng không để ý, để tôi uống trà trước đợi, nói là đi phòng vệ sinh.

Ai ngờ cậu ta đi gần hai mươi phút, tôi cảm thấy rất lo, hay cậu ta lại bị đau bụng? Chỉ thấy cậu ta thản nhiên từ ngoài bước vào, trên tay còn xách một túi giấy lớn.

Cậu ta đã mua toàn bộ mỹ phẩm tôi đã dùng thử về!

Cậu ta nhìn tôi trong bộ dạng ngạc nhiên, vội vàng nói: “Mình đã hứa với cô nhân viên đó, đàn ông mà, nhất định không thể để phụ nữ phải đợi! Cậu xem, cô ấy còn tặng mình một lọ nước tẩy trang, nhắc mình bảo cậu buổi tối nhất định phải tẩy trang kỹ, nếu không không tốt cho da.”

Tôi vội xua tay: “Không được, không được, mình không thể nhận, cái này quá đắt!”

“Mình không thể giữ lại dùng? Mình không phải là muốn tặng cậu, mà là để thực hiện lời hứa với cô nhân viên đó!” Nói xong cậu ta nhét túi mỹ phẩm vào tay tôi.

Chúng tôi cầm túi to túi nhỏ về ký túc xá, đi đến chỗ vườn trường đã thu hút được biết bao ánh mắt nhìn theo. Tôi nghĩ thầm ánh mắt của ngày hôm nay có lẽ không phải đều đổ dồn về anh chàng đẹp trai bên cạnh mình nữa.

Về ký túc đã là 2h chiều, George than thở: “Mình đã nghĩ để thay đổi cậu phải dùng tới thời gian là một tuần, không ngờ cậu tiến bộ nhanh thật, giờ đã khác rồi! Nhưng cần học kỹ năng trang điểm, cậu còn cần tập luyện nhiều!”

“Có nghĩa là mình giờ đã là một đóa hồng màu phấn hồng? Mình nhìn giống như đóa hồng trắng bôi phấn!”

George đột nhiên có hứng đề nghị: “Nếu không, bọn mình thử đi?”

“Thử thế nào?”

Cậu ta cười bí hiểm: “Đi theo mình!”

Cậu ta dẫn tôi đi một mạch đến trên tầng phòng nghiên cứu của Văn Hạo, dẫn tôi: “Cậu đi vào, đừng nhìn anh ta, trực tiếp đi tìm Trương Thần, nói với cô ấy mình có việc tìm cô ấy, sau đó cùng đi ra với Trương Thần, ra thang máy. Mình đợi trong thang máy, nếu anh ta đuổi theo thì chúng tôi thành công!”

Tôi nghe xong cười, miệng nói “thật vô vị” nhưng trong lòng cảm thấy rất thú vị, hào hứng muốn thử.

Tôi ngẩng cao đầu đến trước cửa phòng nghiên cứu, gõ nhẹ, nghe thấy có người nói: “Mời vào!”

Sau khi bước vào, tôi mỉm cười nhìn bốn phía xung quanh, nhìn đến chỗ Văn Hạo đang ngồi. Anh đã bắt ngờ ngẩng đầu lên.

Tôi không nhìn anh ấy, đưa mắt về phía Trương Thần bên cạnh cửa sổ. Trương Thần cũng ngạc nhiên nhìn tôi, tôi cười thầm trong lòng nhưng mặt vẫn tỏ ra không có gì, hơi cúi người, gọi nhẹ: “Mình vừa từ ký túc xá đến, George Trần nói có việc tìm cậu!”

Đôi mắt to của Trương Thần sáng lên, vội vàng đặt bản thảo trên tay xuống, đứng lên: “Được, mình đi ngay!”

Nhẹ nhàng quay người, mắt tôi vẫn không nhìn về phía anh mà trực tiếp đi về phía cửa, sau đó cùng với Trương Thần đi đến thang máy. Thang máy vẫn chưa lên thì khẽ thấy phía sau có bước chân. Anh nhìn tôi: “Trương Thần, tài liệu thầy đưa đã đánh xong chưa?”

“Không phải sáng mới đánh xong đưa thầy rồi sao?” Trương Thần không hiểu gì.

“À, ừ, để thầy tìm xem.” Văn Hạo vò đầu, lại nhìn tôi, còn như muốn nói gì, cuối cùng quay đầu về phòng nghiên cứu.

Lúc này cửa thang máy mở ra, tôi bước vào không nín nổi cười.

Trương Thần nhìn tôi: “Cười gì thế?”

“Ồ, không có gì. Cảm thấy con người Văn Hạo rất cổ hủ.” Tôi nói rồi rút lại điện thoại. Lúc này, điện thoại nhận được một tin nhắn, là của George: “Thành công!”

7. Chương 7

7.

Về ký túc tôi và Trương Thần chia tay ở cửa thang máy, cô đến phòng 307 tìm George, tôi về phòng mình.

Vừa tháo giày để đôi chân vẫn chưa quen với giày cao gót nghỉ ngơi, điện thoại vang lên, là Khang Minh Huân: “Ninh Khả, Văn Văn hôm nay có đi tìm cậu không?” Giọng của cậu ta rất gấp.

“Không, sao vậy?”

“Đều tại mình! Hôm nay nói đến vấn đề đứa bé, mình khuyên cô ấy nên suy nghĩ thận trọng một chút, cô ấy khóc! Về sau nhân lúc mình không chú ý chạy ra ngoài, giờ không biết đi đâu rồi!”

Mình tìm khắp lượt toàn bộ trường mà không gặp, gọi điện thì tắt máy... Mình sợ cô ấy chỉ là nhất thời kích động nên nhắc cô ấy nghĩ kỹ, chứ không nói là không cần đứa bé, cậu xem cô ấy thật nhạy cảm? Không trách cô ấy được, đều do mình...” Khang Minh Huân vừa lo vừa buồn, nói luống cuống.

“Cậu đừng lo, nghĩ xem cô ấy có thể sẽ đi đâu. Mình sẽ đến ngay chỗ cậu.”

Ngắt điện thoại, tôi xỏ giày chuẩn bị ra khỏi cửa, điện thoại lại vang lên, là Văn Hạo, thật đen đủi.

Anh vẫn chưa lên tiếng, tôi nói trước: “Anh yêu, thật xin lỗi, giờ em có việc gấp, Anh tìm em có việc gì sao?”

“Giờ không có việc anh không thể gọi cho em, không thể gặp em sao?” Ở đầu dây bên kia anh có chút tức giận.

“Không phải, đương nhiên không phải! Nhưng giờ em thực sự có việc gấp.”

“Vậy em nói với anh rốt cuộc là việc gì?” Anh chất vấn.

“Cái này, em không thể nói!”

“Được, Ninh Khả, đi giải quyết việc gấp của em đi!” Anh buột miệng. Lần đầu tiên anh không đợi tôi trả lời đã tắt máy.

Tôi không quan tâm đến anh, chạy thẳng đến phòng 307, vội vàng gõ cửa.

George mở cửa, tôi nhìn anh rồi nói nhỏ: “Đi theo mình, xảy ra chuyện rồi.”

Cậu hiểu ngầm ý tôi, quay đầu nói với Trương Thần: “Giờ mình có chút việc, rảnh sẽ gọi cho cậu.”

Trương Thần khó hiểu, chỉ còn cách đứng lên cáo từ.

Khang Minh Huân ủ rũ ngồi trên sofa, luống cuống không biết nên làm gì.

Tôi vội hỏi: “Rốt cuộc là thế nào? Hôm qua không phải còn rất tốt, nay đã có mâu thuẫn sao?”

“Thực ra cũng không phải là mâu thuẫn. Hai người biết điều kiện nhà Văn Văn rất tốt, cô ấy lại là con một, rất được yêu chiều, nên từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ... Nhà mình không vậy, ba mẹ đều ở nông thôn, thu nhập không nhiều, ngoài phải nuôi mình học, còn phải nuôi em gái học phổ thông, cuộc sống rất vất vả. Sau khi mình sống cùng Văn Văn, ngoài tiền thuê nhà là mình làm thêm kiếm được, còn lại đều là dùng

phí sinh hoạt của gia đình cô ấy. Giờ có con, bọn mình chắc chắn sẽ kết hôn, lẽ nào sau khi kết hôn lại để ba mẹ cô ấy gánh vác nuôi ba miệng ăn? Mình nghĩ chất lượng cuộc sống sau này sẽ giảm xuống, sợ cô ấy không chịu được khổ, nên khuyên nghĩ thật kỹ. Ai ngờ cô ấy nghe xong lại hiểu lầm ý của mình...”

“Được rồi. Cậu đừng quá lo lắng, Văn Văn đang mang bầu, có phản ứng trong thời kỳ mang bầu, khó tránh khỏi nghĩ nhiều, khi cậu ấy hiểu ra sẽ chẳng vấn đề gì đâu. Giờ cậu ở nhà đợi, không chừng cậu ấy sẽ tự tìm về, mình và George đi tìm xem sao... Văn Văn rất muốn có đứa bé đó nên sẽ không làm bừa đâu.”

Xung quanh khu vực này không rộng nhưng không có đích rõ ràng, chúng tôi đi tìm khắp nơi. Kết quả là tìm gần một tiếng cũng không có kết quả, George đề nghị: “Như thế này không được. Hàn Văn Hình nếu không chạy lung tung chắc chắn sẽ trốn ở nơi nào đó trong trường. Đi nào, chúng ta đến phòng phát thanh, nhờ họ giúp đỡ!”

Thật may, một người trong phòng phát thanh là sư huynh của tôi, cũng quen với Hàn Văn Hình, tôi nói hết lời, người đó chỉ còn cách đồng ý.

“Có việc gấp cần tìm bạn học Hàn Văn Hình, mau về phòng 320.”

Liên tục phát ba lần. Tôi hết lời cảm ơn vị sư huynh đó. Quả nhiên, về ký túc không lâu Hàn Văn Hình đẩy cửa vào, trên mặt vẫn nước mắt đầm đìa.

“Cậu đi đâu vậy? Mình lo lắng chết mất, Minh Huân tìm cậu khắp nơi. Một nam tử hán sắp khóc vì cậu đấy.” Hàn Văn Hình tủi thân nói: “Khả Khả, Minh Huân không cần đứa bé này!”

“Nói bừa! Mình vừa đến tổ ấm của bọn cậu, Minh Huân nói với mình rồi.” Tôi rót nước cho bạn, “Minh Huân tuy lớn hơn bọn mình một, hai tuổi, nhưng vẫn là một sinh viên, đột nhiên làm chồng, làm cha, cậu ấy đương nhiên có áp lực! Cách suy ngẫm vấn đề của đàn ông khác mình, họ sẽ lý trí hơn. Giữ lại đứa bé này có nghĩa là chi tiêu nhiều hơn, nào là sữa, bỉm đều là dùng tiền mua, tiền này không phải đều là Minh Huân đi kiếm sao? Cậu ta vừa phải học, vừa phải kiếm tiền, vất vả thế nào đương nhiên là cậu biết rồi! Còn nữa, ý của cậu ấy căn bản không phải là không cần đứa bé, mà cậu ấy muốn cậu suy nghĩ kỹ, chuẩn bị sẵn tâm lý làm mẹ và tâm lý để vượt qua cuộc sống vất vả!”

“Phải vậy không, là thật đúng không? Anh ấy cũng muốn đứa bé này sao?”

“Đương nhiên là thật! Tin mình đi, Minh Huân nhất định sẽ là người chồng tốt có trách nhiệm, người cha tốt! Được rồi đừng để cậu ấy lo lắng, mau gọi điện cho cậu ấy.” Hàn Minh Huân gật gật đầu, cầm điện thoại ra ban công.

Lúc này mới phát hiện George từ đầu đến cuối không nói nửa câu, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi gõ gõ trán cậu ta, trách: “Cậu bình thường không phải biết ăn nói lắm sao? Vừa nãy sao không giúp mình khuyên giải? Hại mình một mình nói khô cả họng!”

George vẫn không lên tiếng, nhìn một lát, đột nhiên bước đến, hai tay nắm vai tôi, cúi thấp đầu nói bên tai tôi: “Ninh Khả, làm sao giờ? Mình phát hiện mình thích cậu!”

Tôi bất ngờ, đẩy cậu ta: “Đừng có dẻo miệng với tôi! Đi mà theo đuổi hoa khôi của cậu đi!”

Còn may là Hàn Văn Hình không nhìn thấy, cậu ta từ ban công quay lại, trên mặt đã mỉm cười: “Cảm ơn các bạn, Minh Huân sẽ đến đón mình ngay lập tức. Anh ấy bảo mình nói với các bạn, hôm nay mời hai người đến ăn cơm, anh ấy tự tay nấu để cảm ơn các bạn”

8.

Chưa từng có bữa cơm tối nào vui vẻ đến như thế.

Khang Minh Huân tự tay làm cá xào chua ngọt, canh gan với cà và nấm, tôi làm trứng rim cà chua, ngay cả George cũng ra tay, làm món salad đơn giản nhất, tuy đều là món cơm canh bình thường nhất nhưng mọi người ăn rất vui, ngoài Hàn Văn Hình không thể uống bia rượu, ba người chúng tôi uống hết vài chai bia.

Cho đến khi cơm canh sạch bóng, Khang Minh Huân trình trọng tuyên bố: Mai cậu ấy sẽ mời bạn học tham dự lễ kết hôn, sau đó họ sẽ mau chóng đăng ký kết hôn. Nghe tin này, chúng tôi đều mừng rỡ chúc mừng, chúc cho lễ kết hôn của họ.

Khi rời khỏi tổ ấm của họ đã là 11h tối.

Trên đường nhỏ về trường, gió đêm thổi vào người, men bia bốc lên, tôi có cảm giác say say, bước chân loạng choạng. George kịp thời đưa tay ra đỡ eo tôi, để tôi không ngã.

Khi về đến cầu thang ký túc, tôi nói với George: “Hôm nay mình rất vui, cậu vui không?”

“Đương nhiên.” George đáp. Anh ta vừa nói vừa kéo tôi đến trước cửa phòng 307.

Tuy tôi loạng choạng nhưng dựa vào trực giác phát hiện đã đi sai hướng, liền đẩy tay cậu ta: “Cậu về ngủ đi, mình cũng cần đi ngủ rồi, chúc ngủ ngon!”

George từ phía sau kéo tay tôi, đẩy tôi vào tường, sau đó tiến đến, cúi đầu thấp nhìn tôi nói: “Ninh Khả, nghe này, mình thích cậu, đừng giả bộ không nghe thấy, được không?”

Nói xong lại tiến đến gần hơn, muốn hôn tôi.

Tôi trong phút chốc tỉnh hẳn, xoay đầu thật nhanh, đẩy cậu ta, muốn nói nhưng chẳng nói ra, bỏ lại cậu ta chạy về phòng 320.

Trong bóng tối ở cuối hành lang, có một người đứng lặng thẳm, tôi nheo nheo mắt nhìn, là Văn Hạo! Chỉ thấy mặt anh không chút biểu cảm, không nói một từ, chỉ nhìn tôi. Hiển nhiên, màn vừa rồi đã bị anh thấy hết. Tôi muốn giải thích nhưng toàn thân không còn chút sức lực, chẳng biết nói gì, chỉ muốn ngủ một giấc, gạt bỏ tất cả những vui buồn của ngày hôm nay ra khỏi đầu.

Tôi cũng im lặng, cầm chìa khóa mở cửa.

Vào trong, bỏ giày cao gót. Văn Hạo lại đứng yên ở cửa nhìn tôi, không theo vào, từ đầu đến cuối anh không nói một lời. Tôi đi đến bên anh, kéo anh vào, đóng cửa.

Sau khi để anh ngồi xuống bên giường, tôi vội vàng vào nhà tắm thay đồ, tẩy trang, bận rộn chừng mười phút, trong lòng chỉ muốn mau chóng lên giường ngủ. Ai ngờ đợi khi tôi đã làm xong tất cả, đi từ phòng tắm ra, Văn Hạo đã không một lời bỏ đi.

Tôi biết anh giận, nếu là tôi cũng khó có thể chịu đựng.

Chẳng quan tâm đến mệt mỏi lúc này, tôi khoác áo, đi giày, lao ra khỏi cửa ký túc trước khi ký túc đóng cửa.

Cửa sổ chỗ Văn Hạo là một khoảng tối như mực, tôi nhủ thầm: Anh vẫn chưa về sao? Đi đâu chứ?

Cho đến khi tôi dùng chìa khóa mở cửa, mới phát hiện anh đang ngồi im lặng trong bóng tối.

Anh quay đầu lại nhìn tôi, tôi không nhìn rõ biểu cảm của anh trong lúc này, lại có thể cảm giác được nỗi buồn trong anh.

Tôi tiến đến ôm lấy anh, nhẹ nhàng nói: “Em rất mệt, mình ngủ nhé. Ngày mai, sáng mai em sẽ trả lời mọi thắc mắc của anh.”

Anh không nói gì, chỉ thở dài, ôm tôi, đặt nhẹ tôi lên giường, cởi giày, đắp chăn cho tôi, sau đó nằm bên tôi.

Tôi dựa đầu lên ngực anh, cảm giác hơi ấm và sự an toàn, không lâu sau cơn buồn ngủ kéo đến như mây đen giăng kín trời. Trong khi tôi mất đi ý thức, dường như nghe thấy tiếng thở dài của anh.

Tôi không ngủ sâu giấc đến khi trời sáng, 3, 4h sáng tỉnh dậy, đèn đường ngoài cửa sổ sáng chói, chiếu rọi tất cả mọi thứ trong phòng. Chiếc giường đơn này dành cho một người, tôi xoay người khiến anh cũng thức giấc.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau, trong ánh sáng nửa tối nửa sáng chỉ thấy đôi mắt sáng của đối phương.

Lâu sau, tôi áp tay lên má anh: “Thời gian này anh gầy đi rồi.”

Anh nắm tay tôi, nắm thật chắc, vẫn không nói gì.

Tôi cười: “Anh đoán xem? Em sắp làm dì rồi! Tuy vẫn sớm. Đôi uyên ương trong lớp em, ngày mai, à không là hôm nay sẽ mời bạn bè ăn kẹo cưới.”

“Hả, em nói là...” Văn Hạo kinh ngạc cuối cùng đã lên tiếng.

“Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân, thật không ngờ. Thực ra họ đã sống cùng một khoảng thời gian... Lần này Hàn Văn Hình có bầu.” Tôi kể qua cho anh toàn bộ sự việc, bao gồm lần đầu Hàn Văn Hình đến tìm tôi, chúng tôi cùng cô ấy đi viện, cho đến khi quyết định giữ đứa bé và sự việc “mất tung tích” kinh hãi ngày hôm qua.

Vũ Văn Hạo im lặng lắng nghe cho đến khi tôi nói xong, anh mới mở miệng: “Khả Khả, em xem, họ đều dừng cảm kết hôn vì đứa bé, mình có nên công khai quan hệ không?”

Tôi chầm chầm vào mũi anh: “Họ bị ép buộc, nếu không vẫn bí mật! Chúng ta vẫn chưa đến bước đó.”

“Ai nói chưa đến! Cậu ta tên George Trần hả, tôi qua anh đều nhìn thấy rồi! Nếu cậu ta biết quan hệ của mình còn dám làm phiền em không? Anh giờ không còn tâm trạng chuẩn bị bài, làm nghiên cứu khóa luận gì nữa, chỉ sợ em bên cậu ta!” Văn Hạo lo lắng nói.

“Anh không tin em sao? Là ai mấy ngày trước còn nói tin em?” Tôi giả bộ giận dỗi.

“Không phải không tin... là ghen. Em xem, bọn em ăn uống với nhau, vui vẻ còn bí bí mật mật với anh.” Văn Hạo tủi thân.

Tôi bật cười, Tiến sỹ mặt lạnh nhất trường lại nói ra những lời ai oán đó.

Vũ Văn Hạo vội chặn miệng tôi lại: “Đừng cười lớn tiếng thế, đang nửa đêm mọi người nghe thấy sẽ cho là có quỷ.”

“Anh không phải luôn rất bận sao? Những việc nhỏ như vậy Tiến sỹ cũng có hứng thú tham gia sao?”

“Đương nhiên rồi! Chỉ cần ở bên em, việc nhỏ cũng vui. Còn nữa chuyên đề của anh cơ bản đã hoàn thành rồi, giờ đợi tin của nhà xuất bản mà thôi.”

“Vậy thì được, chúng ta công khai trong phạm vi nhỏ nhé! Lần sau đến chỗ Hàn Văn Hình em đưa anh đi cùng, dù sao việc của họ hôm nay cũng công khai rồi! Nhưng việc họ đăng ký kết hôn, anh có thể nói giúp họ.”

“Em yên tâm đi, việc này tuyệt đối thành công! Hướng dẫn của họ là ai? Biết trò của mình thành vợ thành chồng rồi chẳng vui mừng quá chứ, sao lại phản đối.”

Vừa bàn bạc xong, nghi ngờ của mỗi người đã được giải tỏa, Văn Hạo cũng không còn phiền muộn nữa.

Tháng 5 đã là đầu hạ, tôi chỉ mặc một áo phông mỏng, tay anh đưa đến đâu khiến tôi có cảm giác tê tê đến đó, dường như dòng khí nóng đang chảy qua huyết quản. Mà nụ hôn của anh lên mặt, cổ, cánh tay tôi, lại từ cổ đến ngực, hơi thở của anh áp lên người tôi, người anh còn nóng bỏng hơn cả tôi, đã hơi hơi toát mồ hôi.

Bất giác tôi cũng bắt đầu đáp lại sự nhiệt tình của anh, bờ môi khát khao nụ hôn của anh. Khi môi anh dính chặt lên môi tôi, tôi chỉ cảm giác bị bao phủ bởi sự ấm áp, như đang ngâm mình trong bồn tắm với bọt xà phòng, phát ra những tiếng rên thỏa mãn.

Có lẽ vì những âm thanh đó kích thích anh, tay anh âm ỉ, lần mò cúc áo tôi, cởi bỏ, khi anh định đưa tay mở cánh cửa phòng vệ cuối cùng, tôi vội vàng nói: “Đừng như vậy, dừng lại!” Nói xong trượt xuống dưới người anh, ngồi dậy.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Mình chưa chuẩn bị gì, em... em không muốn làm mẹ sớm như vậy.” Tôi nghĩ đến Hàn Văn Hình.

Anh rất buồn vuốt tóc tôi: “Trời ạ, việc này còn phát sinh bao nhiêu lần nữa! Anh không muốn cứ hết lần này đến lần nọ gặp rắc rối.” Sau đó ôm tôi: “Được rồi, được rồi, em nói đúng, lần sau anh sẽ chuẩn bị sớm.”

Chúng tôi lại nằm xuống, trời bên ngoài đã bắt đầu sáng. Tôi cố ý áp sát người vào anh, vừa thích thú cảm nhận được cơ thể anh đang run lên.

Văn Hạo đột nhiên nghĩ đến việc gì đó: “Việc hôm qua là thế nào? Trang điểm kiểu điểm vậy đến phòng anh!”

Bị anh hỏi, tôi chút nữa bật cười, lại giả bộ nghiêm chỉnh: “Anh không phải thấy rồi sao? Em đến tìm Trương Thần có việc. Còn nữa... kiểu điểm gì đâu? Em cũng không để hờ chỗ nào mà.”

“Không phải hờ, mà là thần thái, cảm giác... anh cũng không biết diễn tả. Dù sao sau khi em đi ra, nam sinh trong phòng đều hỏi về em.”

Tôi sung sướng: “Lẽ nào anh không thích em trang điểm?”

“Không phải, chỉ cảm thấy càng phải cấp bách công khai quan hệ của mình.”

Anh nói nghiêm túc.

9.

Sáng hôm sau tôi vội vàng về ký túc rửa mặt, rửa xong ngồi trên giường chải tóc, tiếng gõ cửa lại vang lên.

George vẫn trong trang phục thể thao: “Đi chạy bộ không?”

Tôi thực sự khâm phục cách anh ta phớt lờ sự việc, dường như lời nói, việc làm ngày hôm qua chỉ là trò vui sau tiệc rượu, tôi cũng không cần quá để ý, nên vui vẻ đồng ý.

Chiều hôm đó Khang Minh Huân và Hàn Văn Hinh tay trong tay đến trường mời cưới, không ngoài dự đoán của Văn Hạo, thầy hướng dẫn của họ nghe thấy tin vui thì cười mãi, đặt bút ký cho họ. Có chữ ký, trình tự còn lại không khó.

Tôi và George cùng họ đi qua các văn phòng, qua nhiều cửa ải cuối cùng hoàn thành tất cả thủ tục, Khang Minh Huân tuyên bố một khi mượn được hộ khẩu của trường sẽ cùng Hàn Văn Hinh đi đăng ký kết hôn. Bốn người vui mừng hò hét, cùng nhau đi ăn cơm trưa.

Bàn bạc xong chúng tôi ào đến chợ, sau khi hết một vòng, George kiên quyết trả tiền, nói là quà cưới cho hai người họ.

Trên đường về tôi quyết định báo trước với họ: “Các cậu về trước đi, lát nữa mình mang đến cho các cậu một bất ngờ.”

George quan tâm hỏi: “Mình cũng cần tặng quà các bạn? Mình đi mua cùng cậu.”

Tôi vội vàng nói không cần, không cần: “Cậu đi giúp Khang Minh Huân, lát nữa mình phải vào bếp trở tài.”

Họ đi rồi tôi vội gọi điện cho Văn Hạo. Anh đang ngồi ngơ ngẩn ở phòng nghiên cứu, nhận được điện của tôi anh vội vàng đến ngay, trên tay còn túi to túi nhỏ sữa, đồ dinh dưỡng.

Tôi cười: “Anh nhanh thật! Đây đều là từ đâu mà có thế.”

“Sáng nay đã chuẩn bị rồi! Không cần em dạy anh cũng định tìm cơ hội tặng họ.” Anh cười thật ngốc.

Người mở cửa cho chúng tôi là Hàn Văn Hinh, cô bạn mở tròn mắt như gặp quỷ, khoảng sau mười giây mới nói: “Xin mời, xin mời! Mời vào, mời vào!”

Khang Minh Huân từ phòng bếp đi ra bình tĩnh hơn, vẻ ngạc nhiên chỉ lướt qua trên mặt. Sau đó George cũng từ bếp đi ra, trên tay còn cầm dao, nhìn thấy Văn Hạo, nụ cười trên môi cậu ta vụt tắt, đôi mắt xanh như đóng băng, sau đó Hàn Văn Hinh và Khang Minh Huân đổ dồn mắt về phía cậu ta, nụ cười hớp hồn mang đặc trưng của George lại xuất hiện, chỉ là đôi mắt chưa từng tan chảy.

Thay đổi biểu cảm trên khuôn mặt cậu ta không qua được mắt tôi, tôi có chút lo lắng, mình không phải đã quá sơ suất sao? Tối qua lời cậu ấy nói chỉ là lời bia rượu nói, chỉ là nói đùa mà thôi?

Văn Hạo rất tự nhiên, không còn là thầy giáo mặt lạnh, đã thảo luận với Khang Minh Huân về tên của đứa bé. Hàn Văn Hinh véo mạnh tôi, dọa nạt tôi: “Hai người làm hòa khi nào? Sao chẳng nói gì cho mình? Thế mà coi mình là chị em!”

Tôi kéo tay cô bạn đứng đưa: “Đây không phải là dẫn đến cho cậu xem đầu tiên sao? Đừng trách mình nữa, sau này không giấu cậu chuyện gì nữa, được chưa?”

“Mình chẳng có gì trách cậu, bọn cậu vốn nên bên nhau! Nhưng cậu đột nhiên dẫn đến, George sẽ nghĩ gì? Mình thấy cậu ta rất thích cậu.”

Giờ tôi mới nghĩ ra, bốn người chúng tôi ngồi phòng khách chỉ có George vẫn trốn dưới bếp, liền vội đi tìm cậu ta.

George vẫn thái khoai tây, cậu ấy không quen sử dụng dao của Trung Quốc, cầm rất ngượng, tôi giằng lấy, nói: “Mình thái, cậu ra ngoài đi,”

“Ninh Khả, cậu và anh ta, hai người lại quay về đúng không?” George đưa dao cho tôi.

“Phải, thực ra bọn mình chưa từng chia tay, đừng trách mình giấu cậu, giống như mục đích mình giấu cậu với anh ấy, đều không phải là ý của mình.” Tôi có chút áy náy, không dám nhìn vào đôi mắt trong như nước hồ ấy.

George cười đau khổ: “Mình thật ngốc, hôm qua còn động viên cậu đi hấp dẫn anh ta!”

“Không, không, cậu không ngốc, không, ý mình là... Tóm lại hôm qua cậu dạy mình rất nhiều. Cậu biết ở Trung Quốc, con gái học đến thạc sĩ, người xung quanh đều cảm thấy họ già nua và thiếu hấp dẫn, là con một sách. Nếu không phải cậu, mình đúng là thành người như vậy, có lẽ cả đời sẽ không được mở mang!”

Đang nói đột nhiên nghe thấy tiếng của Văn Hạo: “Anh đến giúp một tay! Có khoai tây thật tốt, anh sẽ làm món khoai tây hầm thịt bò.”

Nghe xong lời này, tôi vội đưa dao cho anh: “Đây, để anh thái, lâu nay nghe anh ba hoa tài nghệ nấu nướng, hôm nay được thưởng thức rồi!”

Phòng bếp nhỏ không đủ cho ba người, khi Văn Hạo cầm dao, George đã lặng lẽ đi ra.

Khi ăn cơm, George khác với ngày thường, dường như không nói.

Mấy người chúng tôi vốn không phải là người hay nói, trên bàn cơm tĩnh lặng. Nhưng bữa cơm này khiến tôi cảm nhận được tài nghệ nấu ăn của anh rất cừ, anh một mình nấu năm món và một món canh, món ăn đa dạng, mùi vị thơm ngon, George rất thích món ăn Trung Quốc và cũng phải trầm trồ khen.

Sau bữa cơm George và Khang Minh Huân tranh nhau rửa bát, bà bầu ngồi trên sofa trong bộ dạng mãn nguyện, luôn mồm nói cuộc sống tập thể thật vui, dễ chịu hơn thế giới hai người, giống như sáu người trong “Friends”.

Nhắc đến “Friends”, George mới lên tiếng, cậu ta hưng phấn kể cho chúng tôi đã từng gặp người đóng vai Rachel Karen Green là Jennifer Aniston.

“Sao, cô ấy xinh không? Có đáng yêu như trong tivi không?” Là fan của “Friends”, tôi vội chất vấn.

“Đương nhiên là xinh, cực kỳ đáng yêu! Trung Quốc có thành ngữ như mưa mùa xuân. Nhìn thấy cô ấy sẽ có cảm giác đó. Rất kỳ lạ, mình gặp nhiều mỹ nữ như vậy, châu Âu, châu Mỹ, châu Á, Jennifer Aniston không phải là đẹp nhất nhưng có sức hút nhất! Cô ấy sẽ khiến người khác phải tin, cô ấy nói, cô ấy cười đều khiến mình say mê! Đây chính là lý do tại sao chúng mình đều thích cô ấy! Cô gái như vậy, mình cả đời chỉ gặp được hai người!” Cậu ấy nói xong nhìn về tôi.

George không phải là người biết che giấu cảm xúc, những người có mặt đều có chút bối rối. Tôi càng bối rối hơn. Tôi thật không biết những lời anh ta nói lời nào là thật khi đứng trước cửa phòng anh bạn đường như có thể nhìn thấy tất cả mỹ nữ của Trường Đại học W. Nếu sớm biết tôi sẽ sớm nói cho cậu ta quan hệ của tôi và Văn Hạo.

Mọi người đều ý thức được không khí có chút gượng gạo, Văn Hạo kéo tay tôi, đứng lên cáo từ.

Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân tiễn chúng tôi ra cửa, có lẽ để tránh đồng hành cùng chúng tôi nên George chưa đi ra.

Trên đường, Văn Hạo nói: “Có phải sự xuất hiện của anh khiến buổi gặp mặt của các em mất vui?”

“Không, tất nhiên là không. Họ quá bất ngờ, nhất thời chưa quen. Sau này tiếp xúc nhiều rồi tự nhiên sẽ phát hiện anh là thầy giáo dễ gần! Hơn nữa tài nghệ nấu ăn của bọn em thua xa anh!”

“Anh biết ít nhất anh khiến cho George mất vui.”

“Đừng nói vậy, việc này đều trách em quá sơ suất, em cho rằng nói lời ngọt ngào với phụ nữ là thói quen của cậu ấy, nên không để tâm!”

“Tốt nhất em nên tìm cơ hội nói chuyện với cậu ấy. Cậu ta có vẻ rất thành thật.”

“Ồ, thật hiếm khi anh lại nói đỡ cho cậu ấy.”

“Nếu là không công bằng, khách quan, anh sao có thể làm thầy giáo?”

Buổi chiều, Văn Hạo lên lớp, tôi về ký túc. Khi qua cầu thang nghĩ đến việc phát sinh sáng nay liền đến gõ cửa phòng 307.

George đang dùng máy tính nói chuyện với mẹ, cậu ra hiệu bảo tôi ngồi xuống, sau đó tạm biệt mẹ.

Tắt máy tính, cậu ta đến ngồi cạnh tôi: “Tại sao không mặc đồ mình chọn?”

“Giặt rồi!”

Im lặng. Chúng tôi đều không biết nên nói gì mới phải. Hồi lâu, tôi cố gắng tìm chủ đề: “Tình cảm giữa cậu và mẹ rất tốt đúng không?”

“Phải. Bố mình là thương nhân, thương nhân thành đạt. Bạn biết thương nhân thành đạt rất lý trí, giỏi tính toán, còn mẹ mình thích nghệ thuật, tính cách thoải mái, tình cảm tinh tế, mình không hiểu tại sao họ yêu nhau... Ha ha có lẽ lúc đó bố mình còn là người theo chủ nghĩa lãng mạn. Tóm lại sự kết hợp giữa họ là một bi kịch.”

Im lặng hồi lâu, cậu ta tiếp tục nói: “Từ lúc mình bắt đầu hiểu chuyện, họ luôn cãi vã. Lúc đó cuộc sống thật đen tối. Cậu biết không, có một lần họ cãi nhau, vì sợ hãi nên mình chỉ còn cách nhốt mình trong nhà vệ sinh, họ cãi nhau rất lâu, mình ở trong đó rất lâu... Mình lại tuyệt vọng”. Giọng cậu ấy thấp dần, thần sắc cũng u ám, hai mắt nhìn chằm chằm xuống mặt đất, lông mày dài đổ bóng trên mặt, “từ sau đó, mình luôn đặt một bình sữa bò trong các góc trong nhà như nhà vệ sinh, phòng bếp, phòng ngủ, phòng để đồ. Mỗi lần dọn dẹp người giúp việc luôn tìm ra vài bình sữa đã quá hạn trong nhà, chỉ là không ai biết lý do.”

Nước mắt tôi bắt đầu rơi xuống, muốn mở miệng an ủi lại không biết nói gì, chỉ còn cách nắm chặt tay cậu ấy.

Cậu ta nhìn tôi: “Bố mẹ mình đều là người tốt, cũng đều yêu mình. Chỉ là họ không biết việc họ không yêu nhau là tổn thương lớn nhất đối với mình. Mình luôn sống khép kín, muốn đi hỏi bác sỹ tâm lý. Đến giờ vẫn không thực sự muốn giao tiếp với người lạ, Khi mới vào đại học thì họ ly hôn, mình cũng chuyển ra, đổi sang họ mẹ, khi còn là sinh viên ở trường, làm người mẫu tự mình thuê nhà. Mẹ mình lấy mình làm chỗ dựa, không phải là về kinh tế vì sau khi ly hôn tài sản phân chia đủ để bà sống cuộc sống đầy đủ - mà là về tinh thần và tình cảm, bà thường nói mình là người bà yêu duy nhất trên thế giới này. Nên trước khi đến Trung Quốc, bà rất nhiều lần bảo mình lên mạng liên lạc với bà.” Nói xong cậu ta đưa tay lau nước mắt trên mặt tôi, sau đó dùng lòng bàn tay đỡ mặt tôi.

“Mình thật sự không ngờ là như vậy... mình vẫn cho rằng...” Tôi khẽ nói.

“Cho rằng cái gì? Cho rằng mình là công tử đào hoa?” Cậu ta mỉm cười.

“Đương nhiên không phải! Chỉ là giống như cậu nói, người trong giới nghệ thuật như cậu khó tránh khỏi,” Tôi không biết sắp xếp ngôn từ của mình như thế nào.

“À, đây không phải là vấn đề của giới nghệ thuật, là sự khác biệt về giá trị quan của người Mỹ và người Trung Quốc. Ở Mỹ, nam nữ thích nhau sẽ yêu, sau đó lại quyết định quan hệ, đến khi đến nhà thờ mới biết nói: “Anh yêu em”. Ở Trung Quốc, tất cả đều ngược lại! Các cậu luôn nói: “Anh yêu em” trước, sau đó xác định quan hệ, còn có rất nhiều quá trình, mới lên giường... Bọn mình làm tình là vì hấp dẫn lẫn nhau. Còn các cậu là vì đặt dấu chấm lên bức tranh tình yêu không phải sao? Còn nữa, đừng cho rằng mình không phải người chưa quan hệ lần nào thì coi thường mình... Tuy không phù hợp với quá trình bình thường của

mình, mình vẫn muốn nói với cậu, mình yêu cậu rồi, thật đấy, mình biết cậu và Tiến sỹ đó đang yêu nhau, nhưng mình yêu cậu, mình không muốn lừa mình, cũng không muốn lừa cậu!” Cậu ta chân thành nhìn vào mắt tôi.

“Tại sao? Mình không xinh, còn Trương Thần thon thả gợi cảm, cô ấy lại rất thích cậu.” Tôi hỏi.

“Mình nhất định phải yêu người đẹp, nhất định không yêu người không xinh sao? Đây là đạo lý gì vậy. Còn nữa với mình cậu vừa xinh vừa đáng yêu. Mình đã nói mình đã gặp rất nhiều cô gái xinh. Cũng có thể nói thẳng với cậu đã quan hệ rất nhiều, Trương Thần so với họ rất bình thường. Nhưng cậu không giống bọn họ, ngày đầu tiên mình đến Trường Đại học W, những người đi theo đi hết, mình rất lo lắng. Mình nghĩ rằng mình sẽ rất cô độc, nhưng cậu mang lại cảm giác thân thiết, giống như người thân. Ninh Khả, mình chưa từng vì yêu ai mà buồn như hiện tại!”

Tôi không biết nên nói gì mới phải, an ủi người khác không phải sở trường của tôi.

George đưa tay tôi lên miệng, hôn nhẹ, đôi mắt trong xanh như nước hồ nhìn tôi: “Ninh Khả, mình biết cậu và Văn Hạo yêu nhau, có thể đem tình yêu của cậu, là tình yêu của người bạn dành chút cho mình không? Giống như trước kia, được không?”

Sự khẩn cầu của đôi mắt ấy, tôi như bị hớp hồn, gật đầu.

8. Chương 8: Thành Phố Thủy Tinh Của Ai

Bạn nói gì?

Tôi nói chúng ta dừng...

Cậu nói phía sau!

Tôi - yêu - bạn!

1.

Những ngày còn lại của học kỳ, tất cả chúng tôi đều rất vui vẻ.

Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân nhận giấy đăng ký kết hôn một cách thuận lợi, em bé trong bụng cô bạn cũng lớn dần lên; chuyên đề của Văn Hạo cuối cùng cũng xuất bản, anh bận rộn với công việc chỉnh sửa cuối cùng; trình độ tiếng Trung của George cũng nâng cao rất nhiều, nói về Trương Á Linh lưu loát, trôi chảy, nếu nhắm mắt nghe không ai đoán ra cậu ta chỉ ở trình độ ABC. Còn tôi nhìn họ bận rộn, vui vẻ, cũng vui lây.

Mặt trời trong vườn trường cũng ngày càng gắt hơn, ban ngày ở sườn núi gần hồ đều hiếm người qua lại, ánh nắng mặt trời rọi thẳng, cây cỏ đều khô héo chờ mặt trời xuống núi.

Mùng 1 tháng 7, tôi, Khang Minh Huân, Hàn Văn Hình dậy sớm, tiễn George ra sân bay, kỳ bỏ túi của cậu ta kết thúc, phim mới sắp khởi quay.

Hành lý đã thu dọn sẵn từ tối hôm trước, sau khi cậu ta thức dậy cuộn chăn cẩn thận, bịn rịn nói: “Không ngờ hai tháng trôi nhanh vậy, còn nhớ lúc mới mượn chăn Ninh Khả, giờ đã lại sắp phải ly biệt!”

Khang Minh Huân, Hàn Văn Hình tiến đến ôm cậu ta và nói: “Chỉ cần rảnh, luôn chào đón sự xuất hiện của cậu! Đến lúc đó ở trong nhà bọn mình nhé!” Ba người đều cười, cười méo mó.

Tôi vội đến khuyên giải: “Các cậu đúng là yếu đuối! Không phải là sinh lý tử biệt, chỉ cần tiếng rưởi bay thì có thể gặp!” Sau đó lại đùa: “George sắp đóng phim với ngôi sao quốc tế rồi, sau này là ngôi sao lớn rồi, đến lúc đó về đây để quảng bá phim cũng sẽ ở trong phòng dành cho các nguyên thủ của khách sạn 5 sao, bận rộn vào lưu và ký tặng các fan hộ mộ... làm gì rảnh để gặp bọn mình!”

Không ngờ...

Một hàng bốn người huyên náo ra khỏi cửa, trời vẫn chưa sáng hẳn, trước ký túc xá đã có không ít nữ sinh, có cả Trương Thần, Trương Trần chạy vội đến, ôm cổ cậu ta, dẹt miệng như sắp khóc, George đặt hành lý

xuống, xoa tóc cô, nói vào tai cô vài câu, cô bạn lập tức mỉm cười. Vài nữ sinh còn lại cũng lần lượt được đáp trả như nhau. Nhìn thấy ba người chúng tôi đang ngỡ ngàng, trong lòng nghĩ nếu là thời cổ đại không phải là một bầy thê thiếp, ngồi hưởng phúc sao?

An ủi những fan hâm mộ ngu ngốc xong, cậu mới lên taxi, chúng tôi sớm đã khó chịu ngồi trong đó. Khi taxi chuyển bánh còn có vài nữ sinh chạy theo xe chúng tôi, nước mắt thành sông.

Tôi, Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân tuy trong lòng không nở rời xa, nhưng cảnh tượng như vậy thật muốn cười, trên đường trêu chọc George hoài.

Cậu ta lại ôm Hàn Văn Hình, Khang Minh Huân, và nói nhất định sẽ làm ba đỡ đầu cho con họ.

Sau đó, George đặt hành lý xuống, trình trọng đến trước mặt tôi nói: “Cậu thật nhẫn tâm, ai cũng không nở rời xa mình, đều ôm mình, chỉ có cậu muốn mình nhanh chóng biến mất!”

“Đâu có! Cậu nhìn xem, mình cũng khóc rồi! Mắt vẫn ướt.” Nói xong tôi kéo mi mắt cho cậu ta xem.

Nhân lúc tôi không để ý, cậu ta ôm chặt tôi vào trong lòng, môi đặt lên môi tôi, lưỡi cũng quện vào, sau đó nhân lúc tôi chưa kịp phản ứng, nhanh chóng rút người lại, nói nhẹ vào tai tôi: “Đừng nghĩ là dễ dàng thoát khỏi mình.” Nói xong, không đợi tôi đáp lại đã đi thẳng đến cửa kiểm tra an ninh của sân bay không nhìn lại.

Tôi quay đầu nhìn lại, Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân đang mắt tròn mắt dẹt, tôi giơ nắm đấm hùng hổ: “Việc vừa nãy không ai nhìn thấy! Không được nhắc lại, nếu không... hừm!”

2.

Về trường, khi đến phòng 307 lấy chăn, mới phát hiện George còn để lại đồ cho tôi - bức họa, hình đó chính là tôi, cầm trong tay tôi mới hoàn toàn ý thức được cậu ta đã rời xa.

Nhớ đến những việc cậu ta cùng làm với tôi, dạo phố, chạy bộ, đi học, nấu ăn, tất cả đều không thể quay lại. Nỗi buồn ly biệt lúc này mới trào dâng.

Trưa đi tìm Văn Hạo, anh hỏi tôi: “Nghe Giáo sư Lưu nói, George là vai nam chính cho phim mới của đạo diễn Trương Du Ninh.”

“Thầy nói với anh sao? Phải, nên cậu ấy mới được đưa đến lớp bọn em để nghe bài nghiên cứu chuyên đề Trương Ái Linh.”

“Sau lần trước anh nghĩ là em đã không còn bí mật đối với anh, không ngờ giờ lại phát hiện ra! Nhưng không sao, dù sao cậu ta cũng đi rồi!” Văn Hạo thở dài. Lát sau, anh lại hỏi: “Nhiệm vụ Giáo sư Lưu giao cho em coi như hoàn thành rồi, tiếp theo em có phải nên bắt đầu chuẩn bị làm luận văn bảo vệ thạc sỹ?”

“Thì tiến sỹ?” Tôi bất ngờ.

“Phải, bọn em học thạc sỹ chỉ cần hai năm, năm đầu tiên đã qua rồi, chỉ còn một năm. Giờ chuẩn bị bảo vệ thạc sỹ cũng chỉ có tám, chín tháng nữa thôi. Nhưng em vốn có nền tảng tốt, thời gian này anh cũng không bận lắm, có thể giúp em thu thập tài liệu... Anh nghĩ, không vấn đề gì.”

“Nhưng, em chưa từng nghĩ đến vấn đề này.” Tôi nói.

“Vậy giờ bắt đầu nghĩ đi! Ngập ngừng, anh lại nói: “Anh nghĩ mình ra ngoài thuê phòng ở nhé!”

“Hả?” Tôi lại phản ứng không kịp.

Anh nhìn tôi cười: “Đúng, ý anh là sống cùng, giống như Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân.”

Chúng ta thậm chí còn có thể sống trong cùng khu đô thị với họ, chăm sóc lẫn nhau như vậy sẽ tốt hơn nhiều, nếu như em không phản đối. Như vậy anh có thể mỗi ngày nấu cơm cho em ăn, hơn nữa ở ngoài điều kiện tốt hơn, trong ký túc xá không có điều hòa, bất lợi cho việc chuẩn bị làm luận văn bảo vệ thạc sỹ của em.”

“Chỉ có những lý do này sao?”

“Ừ, đương nhiên rồi, ý đồ của anh cũng là tấm lòng của Tư Mã Chiêu - em và anh đều hiểu.” Anh mặt dày thừa nhận. [Tư Mã Chiêu, tên tự là Tử Thương, là con trai thứ hai của nhà chiến lược quân sự, Thừa tướng Tư Mã Ý nước Tào Ngụy thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Hoa. Trong sự nghiệp của mình Tư Mã Chiêu đã để lại dấu ấn trong lịch sử Tam Quốc với chiến công diệt nước Thục và thu phục Chung Hôị. Việc Tư Mã Chiêu dẹp yên cuộc phản loạn của Chung Hôị và Đặng Ngãi được đánh giá đây là minh chứng cho sự kết hợp hài hòa giữa dự đoán chính trị với thao tác thực tế và Tư Mã Chiêu có con mắt nhìn người rất sắc sảo, cũng là tài năng chính trị lỗi lạc.]

Tôi nhớ đến lời của George, tình yêu là một việc đáng mừng, hai người yêu nhau có quan hệ thân mật không còn khoảng cách là điều rất tự nhiên, yêu không nên chứa quá nhiều hàm nghĩa khác ngoài tình yêu, tôi không phản đối việc sống chung, thậm chí còn có chút mong đợi - có thể cùng người mình yêu nhất ngày đêm bên nhau, thật tuyệt biết mấy! Chỉ là thi tiến sỹ không chỉ là tôi chưa từng nghĩ đến, thậm chí là việc trong tiềm thức luôn trốn tránh. Tuy tôi biết rõ thi tiến sỹ sau này sẽ thuận lợi cho việc dạy học và nghiên cứu trong trường đại học, là con đường tốt nhất củng cố quan hệ giữa tôi và Văn Hạo, cũng là tương lai rất tốt cho tôi.

Thế là tôi kìm nén lại ý muốn phản đối từ trong nội tâm: “Vây, mình thuê nhà ở khu đô thị của Hàn Văn Hinh.”

Văn Hạo nghe xong, vui mừng hơn hớn: “Việc này giao cho anh, em không phải phải về nhà sao? Đợi em lên có thể chuyển vào nhà mới của chúng ta rồi!”

Tôi gật gật đầu, không hề nói suy nghĩ thực sự của tôi về việc thi tiến sỹ, vì trước mắt tôi vẫn dao động, không biết nên đi theo con đường rộng đã mở ra trước mắt hay con đường nhỏ thần bí nhưng hấp dẫn kia, quyết định này sẽ ảnh hưởng cả cuộc đời tôi, tôi thật khó quyết định.

3.

Về nhà, tôi hỏi ý kiến bố mẹ về vấn đề học tiếp nghiên cứu sinh - Tiến sỹ hay đi làm. Họ không biết quan hệ của tôi và Văn Hạo nên thoải mái nói cả hai phương hướng đó đều được, vấn đề là tôi có thực sự hứng thú với học thuật, có quyết tâm kiên trì tiếp không.

Nhưng bố lại đùa thêm vài câu: “Làm tiến sỹ đương nhiên là lựa chọn khó khăn hơn, còn chưa nói mọi người bây giờ coi nữ tiến sỹ là loại giới tính thứ ba ngoài hai loại nam, nữ, hoàn thành toàn bộ luận văn tiến sỹ khó hơn nhiều so với tốt nghiệp thạc sỹ, rất nhiều người nghiên cứu năm năm thậm chí tám năm vẫn chưa lấy được bằng tiến sỹ. Không cần nói đến việc hy sinh cuộc sống cá nhân trong thời gian này, có thể chịu đựng được sự cô độc hay không mới là mấu chốt. Khả Khả tương lai làm nghiên cứu sinh chắc chắn cũng sẽ như vậy. Bố mẹ không đặt ra yêu cầu quá cao cho con gái, đơn giản, bình an, hạnh phúc cũng là đủ rồi.”

Tôi hiểu ra ẩn ý của bố, ông sợ con gái yêu quá chú ý vào việc học, để lỡ hạnh phúc cả đời mình. Nhưng tôi tạm thời chưa định kể với họ việc của Văn Hạo, dù sao việc lần chia tay trước cũng ảnh hưởng đến họ, tôi vẫn hồ thẹn trong lòng, tất cả đợi sau khi bảo vệ thạc sỹ xong rồi tính.

Những ngày thoải mái ở nhà qua mau, Văn Hạo liên tục nhắn tin, khéo léo giục tôi về trường, nói đã tìm được nhà thích hợp, đã mấy ngày nay trang trí và chuyển nhà, giờ chỉ đợi nữ chủ nhân vào ở thôi.

Dù trời nắng to, tôi lên tàu, đến thẳng thành phố nổi tiếng với biệt danh “lò lửa”, đi thẳng đến khu đô thị nơi tôi đã đến đó không biết bao nhiêu lần.

Văn Hạo đợi tôi ở cổng khu đô thị, sau đó kéo tay tôi vào trong. Cuối khu đô thị là một hàng lan can bao quanh bằng sắt màu đen, hoa khiến người leo kín, trên màu xanh lục của cỏ mướt tường điểm xuyết bông hoa màu đỏ, tím như một tấm vải hoa diêm lệ, Văn Hạo chỉ tòa nhà trước lan can bao quanh: “Là ở đây”.

Tôi vui mừng, cảm động nhìn anh.

Lên tầng 3, tôi nhảy cẫng lên khi anh mở cửa căn hộ. Đây đúng là căn hộ nhỏ còn đẹp hơn nhà của Hàn Văn Hinh! Phòng khách nhỏ, hai giá sách lớn chiếm cứ nửa mặt tường, sách của Văn Hạo đều đã xếp lên, trước nửa mặt tường xếp một bàn máy tính hình L, có thể đồng thời đặt một chiếc máy tính bàn và một laptop, đối diện có một chiếc ghế sofa bọc vải lớn dành cho ba người ngồi.

Tuyệt hơn là phòng khách và phòng ngủ thông nhau, ở giữa chỉ treo một tấm rèm satin màu tím đậm, tấm rèm đã kéo ra một nửa, che một nửa. Chiếc giường rộng trong phòng ngủ trải tấm ga màu tím đậm kết hợp với tím nhạt, thoạt nhìn đã thấy thích mắt rồi.

“Trời ạ, sao anh thuê được căn hộ tuyệt đẹp như thế này?”

“Ha ha, dùng từ rất hay. Em nghĩ là chủ nhà có thể bỏ thời gian, tỉ mỉ bài trí một căn hộ sẽ cho thuê sao? Lúc anh đến xem phòng, ở đây chỉ có tủ áo và chiếc giường này, anh dọn đồ đến mới trang trí thành như thế này đấy chứ. Theo anh nào, còn có điều tuyệt diệu hơn ở phía sau cơ.” Nói xong anh mở một cửa khác ở phòng khách,

Tôi nhảy lên, ôm lấy cổ anh.

Đứng trên ban công, trước mặt tôi là một hồ nước gợn sóng màu ngọc bích, dưới ánh mặt trời tỏa ra những ánh vàng, mặt hồ có gió nhẹ thổi qua, một làn gió nhẹ xuyên qua cả gian phòng. Lúc này tôi mới hiểu lý do anh chọn chỗ này, đứng dưới tầng bị tường hoa che nên không nhìn thấy đối diện có hồ nước, phải lên trên mới biết phong cảnh ở đây thật tuyệt vời.

“Sao nào, rất hài lòng đúng không?” Anh đắc ý hỏi.

“Đương nhiên rồi, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của em! Thật cảm ơn anh!” Tôi chân thành nói.

“Ha ha, em đừng vui mừng quá sớm, căn phòng này không phải thập toàn thập mỹ đâu, em xem phòng khách đặt nhiều sách như vậy không còn chỗ đặt bàn ăn, sau này mình chỉ có thể ăn ở đây.” Vừa nói anh vừa chỉ ra ban công.

“Không phải càng tuyệt sao? Anh không biết là ăn cơm ở nhà hàng muốn chọn vị trí nhìn được phong cảnh khó thế nào sao?”

“Ha ha, đúng vậy. Em à, mau chuyển đồ từ trường vào, chủ yếu là quần áo và sách, còn lại đồ đạc ở đây đều có rồi. Còn anh, chiều vẫn còn phải đi đến cửa hàng nội thất, mua bàn ăn. Tối mình có thể cùng ly rồi.”

4.

Nhân lúc anh đến cửa hàng nội thất, tôi đi tìm Hàn Văn Hinh.

Khang Minh Huân đã tìm được một công việc toàn thời gian, mỗi ngày từ 9h sáng đến 5h chiều, Hàn Văn Hinh cả ngày ở nhà một mình, chán đến muốn nổ tung. Cô bạn nhắn tin cho tôi như vậy.

Nhìn thấy tôi, Hàn Văn Hinh vui mừng vừa hét vừa nhảy cẫng lên, tôi cẩn thận sờ bụng hơi nhô lên của bạn và hỏi: “Gần đây ăn uống thế nào? Có ghé nhiều không?”

Cô bạn đắc ý lắc đầu: “Cơ bản đã không còn ghé, ăn uống cũng ngon miệng. Cậu xem mình gần đây béo lên nhiều!” Vừa nói vừa khoe cánh tay cho tôi xem.

Tôi cười lớn: “Phụ nữ mang thai đều như vậy, sinh con xong tự nhiên sẽ gầy đi.”

“Ừ, nhưng Khang Minh Huân cả ngày đi làm, mình không biết nấu cơm, trưa chỉ có thể ra ngoài ăn, cậu cũng biết một mình ra gọi món cứ kỳ kỳ. Mình muốn chuyển về nhà ở hai tháng hoặc gọi mẹ lên chăm sóc mình, lại sợ Khang Minh Huân suy nghĩ, cậu biết tính anh ấy, lòng tự trọng rất lớn. May là cậu đến rồi, bọn mình có thể cùng đi dạo phố và cùng ăn cơm!” Hàn Văn Hinh vui mừng nói.

“Được, được, dù sao mình cũng rảnh, hôm nay đi với cậu!”

“Cậu và Văn Hạo sẽ sống cùng sao?”

“Cậu đều biết rồi sao? Lát nữa đưa cậu đến đó chơi, bữa tối ăn ở chỗ bọn mình nhé!”

“George Trần thì sao?”

“Sao là sao?”

“Cậu ấy chẳng còn chút cơ hội? Thật đáng tiếc.” Hàn Văn Hinh chép chép miệng.

“Bà bầu này, chăm sóc con đi! Có gì mà đáng tiếc cho cậu ta, đợi cậu ta thành ngôi sao rồi, đây con gái chủ động đến nhà!”

“Nhưng thầy Văn Hạo cũng rất tốt... Khả Khả, cậu biết không, trong Viện bọn mình mới xuất hiện một tiến sỹ vừa tốt nghiệp xinh đẹp, nghe nói vẫn độc thân! Cậu có thể phải quan tâm thầy Vũ, không thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén thì chết!”

“Việc này từ bao giờ?”

“Nữ tiến sỹ hả? Cuối tháng 6. Sau khi báo cáo thì nghỉ hè, trong Viện hầu hết mọi người đều không biết tin này!”

Vũ Văn Hạo không hề nói với tôi.

Nhưng lúc này tôi không nghĩ nhiều. Sau khi nói với Hàn Văn Hình lát nữa sẽ đến đón cô ấy, tôi liền về ký túc xá thu dọn đồ.

Khi đẩy chiếc vali ngập quần áo và sách đến nhà mới, Vũ Văn Hạo đã quay về. Anh vừa xếp bàn ăn nhỏ xinh ở ban công, vừa chỉ cho tôi xem: “Bình thường khi mình ăn cơm dựa vào tường này, hai chiếc ghế là đủ, nếu Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân cũng đến sẽ kéo đến giữa ban công, sau đó dùng hai chiếc ghế ở bàn máy tính, em thấy được không?”

Tôi nói không sao, sau đó từ phòng bếp rót nước mang cho anh.

Anh nằm lên sofa, thuận tay kéo tôi vào lòng, mẫn nguyện nói: “Chà, bên ngoài nhiệt độ cao thật, nóng chết đi được, ở nhà vẫn dễ chịu.”

Một lát sau anh lại nói bên tai tôi: “Coi như đã viên mãn. Ninh Khả giờ em không chạy nổi rồi?”

“Chưa chắc! Con người em khó tính, anh tiếp đãi không chu đáo, em sẽ “tạo phản” bất kỳ lúc nào!”

“Phải, đại nhân! Mẫn nguyện rồi nhé? Được rồi, anh cũng nghỉ ngơi đủ rồi, giờ chạy đi mua đồ ăn, tối làm cơm cho em, chúc mừng niềm vui chuyển nhà và sống cùng nhau! Em đi đón Hàn Văn Hình nhé!”

“Dạ.” Tôi gật đầu, lại tiện mồm hỏi: “Nghe Hàn Văn Hình nói, trong trường chúng ta có một tiến sỹ mới xinh đẹp phải không?”

Văn Hạo đang thay dép ở cửa, nghe tôi nói thì đứng ngây người. Phát hiện thần thái của anh không bình thường, một dự cảm không hay lập tức trào dâng trong tôi.

Anh từ từ ngẩng đầu lên: “Phải là tiến sỹ mới tốt nghiệp ở Đại học Z... tên Liễu My.”

Đúng là sét đánh ngang tai.

Liễu My!

Trong một năm qua, cái tên này đã khiến tôi mất ăn mất ngủ, cũng khiến tình cảm giữa tôi và anh đứng trên bờ vực. Khi tôi nghĩ rằng đã hoàn toàn thoát khỏi cảm giác đó, nó lại cuồn cuộn kéo đến! Không, tất cả đều khác rồi, đối với tôi mà nói, chỉ còn là một cái tên trong quá khứ, hai chữ tiếng Hán, giờ nó đại diện cho một người con gái tràn trề sức sống, là người mà anh đã tự mình thừa nhận là người con gái hoàn mỹ nhất trong mộng tưởng của anh, cô ấy không còn là giấc mộng trong anh, là ảo tượng không thể với tới, giờ đây cô ta chính thức bước vào cuộc sống của anh, trong cùng một phòng nghiên cứu, cùng hít thở chung một bầu không khí.

Văn Hạo thấy tôi nghi ngờ, vội vàng đến ôm chặt tôi “Ninh Khả... Khả Khả, em đừng như vậy được không? Anh sợ em như vậy nên mới giấu em! Anh thề, anh đối với cô ấy một chút cảm giác cũng không có! Cũng nói thật với em Viện phân chỗ ở cho cô ấy sát chỗ anh, không muốn em nghĩ nhiều nên anh chủ động đề nghị chuyển ra bên ngoài sống! Khả Khả, mình có được ngày hôm nay không dễ dàng, hãy hứa với anh đừng nghĩ nhiều nữa được không?”

Tôi còn có thể nói được gì chứ? Kế hoạch của anh chu toàn như vậy, đã nghĩ đến mọi vấn đề, sắp xếp quá thỏa đáng.

Tôi gật đầu, khẽ nói: “Anh yên tâm, em không sao. Anh đi mua đồ ăn, em đi đón Hàn Văn Hình.” Nói xong tôi đi nhanh ra cửa.

Tôi không muốn để anh thấy sự mềm yếu và nước mắt của tôi, ra khỏi cửa, nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

9. Chương 9

5.

Khi Hàn Văn Hình mở cửa, nhìn nước mắt trên mặt tôi, hoảng hốt: “Sao thế? Sao lại vậy? Vừa không phải vẫn tốt sao? Mau vào đi.”

Tôi vừa khóc vừa nói với cô ấy: “Văn Văn, cậu biết nữ tiến sỹ mới vào Viện là ai không? Là Liễu My, chính là người con gái trong mộng tưởng của Văn Hạo!”

Hàn Văn Hình ngạc nhiên đẩy tôi vào phòng: “Không trùng hợp vậy chứ! Nói như vậy, Văn Hạo sớm đã biết rồi nhưng không nói với cậu?”

Tôi vừa lấy khăn giấy lau nước mắt vừa gật đầu, sau đó mới kể cho bạn nghe toàn bộ lời Văn Hạo nói.

Nghe xong, cô bạn an ủi tôi: “Cậu xem, anh ấy đã nói không còn cảm giác rồi, hơn nữa còn có thể chủ động tránh, cậu còn để ý làm gì? Đây không phải tự tìm phiền não sao?”

Tôi nóng vội: “Cậu không biết chứ, Văn Hạo luôn mong mình thi lên nghiên cứu sinh, làm tiến sỹ, sau khi tốt nghiệp cùng ở lại trường dạy học cùng anh, như vậy nhà cửa, tiền đồ tương lai đều chắc chắn, cuộc sống cũng sẽ ổn định hơn.”

“Anh ấy nghĩ vậy cũng rất bình thường mà, đây đích thực là con đường rất tốt.”

“Quan trọng là mình không muốn thi tiến sỹ! Mình cũng không muốn cả đời ở trong trường, mình muốn ra ngoài lăn lộn, học nhiều kiến thức hơn.”

“Vậy cậu nói với anh ấy chưa?”

Tôi ủ rũ: “Chưa. Vì mình cũng không chắc chắn, không biết suy nghĩ của mình có đúng không.”

“Nhưng đây là việc của hai người, liên quan gì đến Liễu My.”

“Cậu sao vẫn không hiểu? Tôi nóng vội: “Liễu My, tốt nghiệp tiến sỹ, dạy học ở cùng một trường với anh ấy, hơn nữa anh ấy đã từng động lòng trước cô ta.”

“Ồ, mình hiểu rồi!” Hàn Văn Hình ngạc nhiên. Một lát sau, cô ấy lại khuyên tôi: “Mình cảm thấy hai người nên nói rõ vấn đề với nhau, ít nhất cậu phải nói thật suy nghĩ của mình với anh ấy. Nếu không nghi ngờ lẫn nhau, anh ấy còn cho rằng cậu hài lòng với sự sắp đặt của anh, còn cậu lại sợ anh yêu nữ tiến sỹ xinh đẹp. Cứ như vậy không lâu sau sẽ có mâu thuẫn.”

Tôi gật gật đầu, hạ quyết tâm: “Tối nay sẽ nói! Nhưng giống như cậu nói lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, huống hồ là hai người vốn thích nhau? Liễu My đối với mình mà nói giống như quả bom đặt giờ vậy!”

Tôi và Hàn Văn Hình ngồi rất lâu rồi mới về nhà, Văn Hạo đã mua đồ ăn, đang bận rộn trong bếp. Sau khi để cô bạn ngồi trong phòng khách, tôi đến phòng bếp giúp đỡ anh.

Anh khẽ nói: “Khả Khả, giờ trong lòng anh đích thực chỉ có em, tin anh được không?”

Tôi không lên tiếng.

Anh yêu chiều xoa tóc tôi: “Em ra với Hàn Văn Hình đi, mình chưa có tivi, cô ấy lại ngồi một mình thật vô vị. Anh làm một mình được mà!”

Bữa cơm đó rất thịnh soạn. Văn Hạo thể hiện tay nghề, Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân khen không ngớt lời. Hàn Văn Hình rất thích sự sáng tạo là ngồi ăn ngoài ban công, luôn mồm khen thật lãng mạn. Tôi và Văn Hạo tuy hào hứng theo, nhưng đều nuốt không trôi.

Sau bữa cơm, Hàn Văn Hinh biết tôi có nhiều chuyện muốn nói với Văn Hạo, lấy cớ để về nhà.

Tôi và Văn Hạo lặng lẽ thu dọn chén bát, mang vào phòng bếp rửa.

Đợi tất cả đã xong xuôi, không còn gì để làm, tôi mới ý thức được trong ngôi nhà xa lạ chỉ có tôi và anh. Trước kia chúng tôi cũng không ít lâu chỉ có hai người bên nhau nhưng không khí gia đình như thế này vẫn là lần đầu. Trong giây lát, tôi có cảm giác như chúng tôi đã là cặp vợ chồng già sống nửa đời bên nhau, trải qua vô vàn những vụn vặt trong cuộc sống, chỉ là những ngày tháng lặp lại với những gánh nặng, ngày qua ngày không có gì khác biệt.

Đang suy nghĩ, Vũ Văn Hạo pha hai cốc trà đặt trên bàn trà trước mặt tôi, ngồi bên cạnh tôi.

Tôi có thêm dũng khí, nói thẳng với anh: “Em không muốn làm tiếp nghiên cứu tiến sỹ!”

“Ồ!” Văn Hạo hiển nhiên có chút bất ngờ, nhưng xem ra có vẻ không phải không thể chấp nhận.

“Thi nghiên cứu sinh, làm tiến sỹ ít nhất cũng cần ba năm, em giờ cảm thấy mơ hồ, cảm thấy mình không thích hợp với cuộc sống yên tĩnh, bình ổn.”

“Vậy em đã nghĩ bảo vệ luận văn thạc sỹ xong sẽ làm gì chưa?”

“Hiện tại vẫn chưa nghĩ kỹ, nhưng còn có thời gian một năm để nghĩ, em nghĩ vậy là đủ.”

“Nghe nói trường chúng ta dự định chọn một người trong chuyên ngành của các em giữ lại làm công việc quản lý hành chính, anh có thể nói với lãnh đạo, chắc không vấn đề gì!”

“Em cũng không muốn được giữ lại trường.” Đã nói thì nói hết luôn vậy!

“Tại sao? Em cũng biết hiện tại thạc sỹ tìm việc cũng không dễ dàng, ở lại trường đã là lựa chọn tốt nhất rồi - đãi ngộ và tiền đồ phát triển đều rất khả quan!”

“Em đã ở trong trường gần hai mươi năm rồi! Em muốn ra ngoài nhìn thế giới bên ngoài.”

“Làm hành chính cũng sẽ giao tiếp với bên ngoài.”

“Em không chỉ nói đến vấn đề này! Ý em là có cơ hội đi mọi nơi, tiếp xúc nhiều người, trải nghiệm cuộc sống phong phú!”

“Nói như vậy có nghĩa em muốn rời xa anh?”

“Em không nói vậy.”

“Em biết, anh nhất định ở lại trường, ở lại thành phố này. Còn em lại muốn đến nơi khác không phải muốn rời xa anh sao?” Xem ra anh có chút tức giận, nhưng vẫn cố gắng kìm nén.

Tôi không nói ra lời.

Anh nói là sự thật. Anh quen lãnh đạo, đồng nghiệp trong trường đã nhiều năm, quan hệ hòa hợp. Chuyên đề của anh đã vào giai đoạn in ấn, lên phó giáo sư, mong đợi đã thành hiện thực. Chung cư dành cho giáo viên mới quy hoạch trong trường có một phòng cho anh... Anh chỉ cần tiếp tục ở lại thì có thể thực hiện nguyện vọng của mình, có sự nghiệp trong giới học thuật, sau đó đón mẹ đến thành phố, để bà an dưỡng tuổi già.

Một lát sau anh lại nói: “Ninh Khả, anh đã nói sẽ cho em tự do, nếu em thực sự muốn làm như vậy anh sẽ ủng hộ em. Chỉ hy vọng em nghĩ kỹ, quyết định này liên quan đến tương lai cả đời em. Nhất định đừng hối hận sau này phải hối hận.”

6.

9h tối hôm đó.

Vũ Văn Hạo ngồi ở sofa đọc sách, tôi ngồi trước máy tính lên mạng. Vì có cái vĩa nhỏ nên không ai muốn chủ động lên tiếng,

Đột nhiên điện thoại của tôi vang lên, là Giáo sư Lưu gọi cho tôi. Ông hỏi tôi giờ có phải vẫn ở trường, tôi liền nói phải.

Giáo sư Lưu lại nói: “Là như này. Thầy được mời đến Hồng Kông tham gia một tọa đàm học thuật về Trương Ái Linh, làm người phát ngôn, do bên tổ chức bao tiền vé máy bay và ăn ở, bên mời nói có thể đi kèm một người, em muốn đi không? Lần trước làm phiền em, thầy cũng đã hứa sẽ giới thiệu đạo diễn Trương Du Ninh cho em, lần này là cơ hội tốt!”

“Đạo diễn Trương Du Ninh cũng ở Hồng Kông ă?”

“Đương nhiên rồi, câu chuyện “Trần Hương Tiêu - Đệ Nhất Lữ Hương” xảy ra ở Hồng Kông mà. Cả đoàn làm phim đã bắt đầu đến Hồng Kông từ tuần trước, George Trần mà em quen cũng có mặt. Sao, có muốn đi không?”

Tôi không rụt rè: “Đi, em đi! Khi nào xuất phát ă?” “Ngày kia. Thời gian rất gấp. Thầy đã tự ý nhờ nhân viên trong trường cầm hộ chiếu của em đi làm Visa rồi, có thư mời nên rất dễ. Ha ha, xem ra thầy không đoán nhầm, em chắc chắn muốn đi!”

Ngắt điện thoại, tôi vẫn chìm đắm trong niềm vui.

Văn Hạo nhìn chằm chằm vào tôi hỏi: “Nhanh vậy đã muốn rời xa anh rồi?”

Tôi trong lòng rất vui nên đã gạt sự việc không vui trước đó sang một bên, kéo tay anh xoay hai vòng trong nhà: “Văn Hạo, em sắp đến Hồng Kông rồi! Em sắp tham dự tọa đàm học thuật! Em còn có thể gặp đạo diễn Trương Du Ninh! Anh có thể tin đây là sự thực không?”

Anh cố cười: “Giờ anh đã tin em thực sự muốn đi mọi nơi”

“Không chừng em còn có cơ hội tham quan phim trường “Trần Hương Tiêu - Đệ Nhất Lữ Hương”, em còn có thể gặp ngôi sao Hàn Vũ Băng! Trời ơi!” Tôi không kiềm chế được hưng phấn trong lòng.

Văn Hạo cau mày: ““Trần Hương Tiêu” chính là phim do George đóng vai chính?”

Tôi ý thức được nguyên nhân khiến anh cau mày, chỉ còn cách thu bớt sự hưng phấn: “Phải.”

“Anh ta giống âm hồn vẫn quanh quẩn đầu đây! Em vui mừng cỡ này cũng là vì có thể gặp được cậu ta đúng không?” Anh lên giọng chất vấn tôi.

“Anh nói gì? Sao nghĩ em là nghĩ như vậy? Còn anh? Anh có thể gặp lại Liễu My cũng rất hưng phấn đúng không?” Tôi không chịu thua.

Văn Hạo tức giận, tôi cũng mặc kệ anh. Xem ra tôi phải đi xem lịch xem có phải hôm nay không nên chuyển nhà, nếu không tại sao không khí lại nóng như lửa, cả ngày cãi nhau, nhiều hơn cả số lần cãi nhau trong cả năm trước.

Hồi lâu, Văn Hạo chậm chậm nói: “Không được, anh không để em đi Hồng Kông!”

Tôi tròn tròn mắt, không dám tin nhìn anh: “Anh nói gì?”

“Anh nói, anh không để em đi Hồng Kông.”

“Vậy em không để anh đến phòng nghiên cứu khoa học, anh đồng ý không?”

“Đến phòng nghiên cứu là công việc của anh, sao em lại vô lý vậy?”

“Xin lỗi, đến Hồng Kông rất quan trọng với em, dù anh nghĩ gì, em đã quyết định đi! Chúng ta vẫn chưa kết hôn, em không phải đồ vật riêng của anh, em không thể tùy ý can thiệp.” Tôi cãi lại.

“Tùy ý can thiệp? Sao em dùng từ này! Được, anh cãi không thắng nổi em, cùng không muốn cãi nhau với em, em muốn làm thế nào... thì tùy.” Anh cũng tức tối.

Nghe xong lời này tôi chỉ cảm thấy cực kỳ tủi thân, nước mắt rơi xuống thành từng hàng.

Trong nước mắt, tôi đẩy chiếc vali vẫn chưa mở, rời khỏi căn phòng nhỏ đáng lẽ đêm nay rất lãng mạn và ấm áp ấy. Văn Hạo không ngăn tôi, có lẽ, anh hy vọng tôi có thể khuất phục, có lẽ anh cảm thấy anh chưa nhận được sự hồi đáp xứng đáng với những gì đã bỏ ra.

7.

Tối đó tôi lật đi lật lại trên giường ngủ, chẳng thể ngủ nổi. Gần sáng sớm, tôi mới mơ hồ chìm vào giấc ngủ. Nhưng không lâu sau có người gõ cửa, mở cửa ra là anh, anh trong bộ dạng tiều tụy vì mất ngủ.

Ngồi bên giường, anh kéo tay tôi nói: “Khả Khả, theo anh về được không? Tối qua anh quá kích động không nên nói với em những lời đó.”

Tôi vốn trong lòng thấy áy náy, nghĩ rằng anh đã vì tôi mà suy nghĩ rất nhiều, vất vả chuẩn bị căn phòng đẹp như vậy mà tôi lại giáng một đòn bất ngờ vào anh đúng vào đêm đó. Uổng phí công lao anh chuẩn bị nhà bao nhiêu ngày, tôi vẫn chưa ở đó một tối nào.

Nghĩ vậy, trong lòng tôi rất hối hận, tối qua không nên nói quá đáng như vậy, liền ngoan ngoãn theo anh quay về.

Vào cửa nhìn, trên giường vẫn gọn gàng, giống y hôm qua. Tôi hoài nghi nhìn anh.

Anh cười buồn: “Tối qua em đi rồi, anh không ngủ được, đến sáng sớm mới chợp mắt trên sofa một lát.”

Tôi ôm chặt anh nói: “Chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Em rất yêu anh!”

“Em nói gì?”

“Em nói chúng ta đừng...”

“Anh muốn nghe câu phía sau!”

“Em yêu anh!”

Văn Hạo cảm động nhìn tôi, ngập ngừng: “Ninh Khả, đây là lần đầu tiên em nói yêu anh!” Nói xong anh ôm tôi, xuyên qua lớp rèm màu tím đậm, đặt tôi lên giường.

Qua sự che phủ của rèm cửa màu tím đậm, bên ngoài mặt trời đã mọc, còn ở đây lại là một khoảng mập mờ ấm áp, vì mở điều hòa nên hơi lạnh. Chiếc ga mới trải trên giường vừa mềm vừa dễ chịu, tỏa ra mùi của vải cotton dễ chịu.

Đó là lần đầu tiên của tôi và anh, anh còn căng thẳng hơn tôi, hơi lạnh tỏa ra từ điều hòa không thể giảm thấp nhiệt lượng tỏa ra trên người anh. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy hơi thở của nhau và từng giọt mồ hôi trên trán anh nhỏ xuống người tôi.

Khi tên đã lấp vào cung, không thể không bắn, Văn Hạo hôn lên trán ướt đẫm mồ hôi của tôi, cầm chặt tay tôi, nhẹ nhàng nói: “Ninh Khả, chịu đựng một chút!”

Tôi chỉ cảm thấy mình trong phút chốc vỡ thành vô số mảnh, không chịu nổi kêu lên: “Đau, dừng một lát!”

Anh lại không vì thế mà mềm lòng, vừa dùng miệng chặn miệng tôi, vừa điên cuồng tiến tới. Đợi khi anh đã lên tới đỉnh điểm rồi xuống dốc, tứ chi của tôi đã không còn sức lực, toàn thân mềm nhũn như mới chạy một vạn mét vậy. Văn Hạo nhẹ nhàng lau nước mắt ở khóe mắt tôi nói: “Xin lỗi, xin lỗi em!”

Lúc này tôi cảm thấy có một luồng âm ấm từ trong người trào ra, cúi đầu nhìn, trên ga trải giường màu tím nhạt là một đóa hoa đào mùa xuân, đánh dấu từ đây tôi đã là phụ nữ.

Văn Hạo để tôi ngủ, nói: “Em để anh xử lý, ngủ đi!”

Tôi vừa buồn ngủ vừa mệt, không lâu sau chìm vào giấc mộng. Trong mộng lung anh cầm chiếc khăn ẩm lau người tôi, một lát sau anh lại nằm xuống bên tôi, ôm chặt lấy tôi từ phía sau.

Khi tỉnh dậy vẫn cảm giác toàn thân tê mỏi. Nhìn thời gian đã gần 1h trưa. Chết tiệt! Tôi đã hứa cùng ăn trưa với Hàn Văn Hinh, hơn nữa, thời gian không còn nhiều, cũng phải tranh thủ thu dọn hành lý.

Tôi vội vàng dậy khỏi giường, lúc này đã phát hiện nằm cạnh anh không mảnh vải che thân, bất ngờ, vội vàng khoác áo phông và mặc quần. Cử động của tôi khiến anh tỉnh dậy.

“Không ngủ nữa sao?”

“Dạ, hôm qua em hứa cùng ăn cơm với Hàn Văn Hinh, giờ đã gần 1h rồi!”

“Đừng lo lắng, đừng lo lắng, em đi đón cô ấy trước đi, anh sẽ nấu mì cho các em.” Anh chui từ chần ra. Tầm mắt của tôi đột nhiên ngưng ngừng không biết nên trốn vào đâu, đây vẫn là lần đầu nhìn thấy bộ dạng anh không mặc gì.

Anh nhìn rõ sự luống cuống của tôi, cười trêu chọc.

8.

Hàn Văn Hinh nghe nói tôi sẽ đi Hồng Kông, vui mừng nhảy cẫng lên, còn vui hơn cả tôi, ngay lập tức dặn dò tôi mua cái này cái nọ, nào là mỹ phẩm, nào là túi xách tay hàng hiệu. Nhưng một lát sau lại ủ rũ: “Thôi, mình mang thai không thể dùng mỹ phẩm... Hơn nữa sau này còn cần tiêu tiền cho em bé, túi xách tay đắt tiền... cũng thôi vậy!”

Tôi an ủi: “Đừng nản lòng, mình sẽ mua một chiếc váy bầu vừa xinh đẹp vừa dễ chịu tặng cậu, coi như quà mừng cậu mang bầu!”

Hàn Văn Hinh nghe xong mới vui mừng hẳn. Phụ nữ mang bầu có khi giống như một đứa trẻ vậy.

Một lát, cô lại hỏi tôi một cách thần bí: “Tối qua hai người?”

“Cái gì?”

“Chuyện ấy, đừng giả bộ với mình!”

“Không!”

“Thật không?” Hàn Văn Hinh quả nhiên có chút thất vọng.

“Ừ, tối qua toàn cãi nhau, không còn thời gian... sáng nay mới có.”

“Chà, mình biết rồi! Ha Ha, khó trách mình, nhìn cậu có gì đấy khác khác! Nào, xoay cho mình xem có gì thay đổi!” Hàn Văn Hinh vừa trêu tôi vừa cười ha ha.

Về đến nhà, Văn Hạo đã nấu mì xong. Ba bát lớn, mỗi người một bát, Hàn Văn Hinh có thêm một chút dấm, thích hợp cho phụ nữ mang thai, bát của tôi nhiều tương ớt hơn, thích hợp cho người thích cay như tôi.

Hàn Văn Hinh hít hà, ăn rất ngon, ăn một bát canh, sau đó hít hà: “Khả Khả, cậu thật là có phúc, thầy Vũ đúng là vừa tinh tế vừa quan tâm! Nếu mỗi ngày mình đều có thể ăn mì ngon như vậy thì mình sẽ tình nguyện ngày ngày ở nhà không ra khỏi cửa.”

Văn Hạo nghe xong được đà: “Thì vậy. Đi Hồng Kông dự hội thảo học thuật gì chứ? Hồng Kông so với chúng ta chỉ là một sa mạc văn hóa, chủ nghĩa sùng bái vàng bạc và thiên đường của con mắt thể lực.”

Tôi lườm anh: “Phải, phải! Hai người thanh cao, là chính nhân quân tử, chỉ có tôi là tiểu nhân sùng bái của cải và thể lực! Tôi muốn đi Hồng Kông mua đồ, còn muốn gặp ngôi sao!” Nói xong tôi thu dọn ba bát mì, đến bếp rửa.

Rửa xong tôi lại dặn dò Văn Hạo: “Trong tuần em đi anh phải chăm sóc tốt cho Hàn Văn Hinh, để cậu ấy rụng sợi tóc nào, em sẽ tính sổ với anh!”

Anh đồng ý.

Tôi lại dặn dò bạn: “Nhất định đừng khách khí với Văn Hạo, dù sao cũng nghỉ hè rồi, anh ấy cũng rảnh, cậu thích gì cứ bảo, muốn ăn gì bảo anh ấy làm cho, không biết làm thì bảo anh ấy đi mua! Đừng có để con mình đói!” Nói xong lại xoa xoa bụng bạn, nói chuyện với em bé.

Buổi chiều, Văn Hạo đến phòng nghiên cứu, để tôi và Hàn Văn Hinh ở nhà. Tôi vừa sắp xếp hành lý, vừa nói chuyện với bạn.

“Hai người thật có dũng khí, anh ấy biết rõ George thích cậu vẫn để cậu đi Hồng Kông. Còn cậu biết rõ anh ấy trước kia thích Liễu My, vẫn đi vào lúc này.” Hàn Văn Hinh lo lắng nói.

“Chỉ một tuần thôi, không phải một năm, hơn nữa mình không thể đuổi Liễu My đi, không thể ngăn Văn Hạo đến phòng nghiên cứu, lẽ nào bắt mình lúc nào cũng phải theo sát anh ấy? Anh ấy cũng vậy, lẽ nào cả đời trối mình bên cạnh? Đã như vậy, thà rằng nghĩ thoáng hơn chút.”

“Nói thì như vậy, nhưng giờ lại là thời điểm quan trọng!”

“Chà, cậu đừng lo lắng nhiều vậy, thử nghĩ xem mình có thể gặp đạo diễn Trương Du Ninh không chừng còn có thể gặp ngôi sao Hàn Vũ Bằng! Trời, cậu nói xem cô ấy có xinh như trong phim không?”

“Chắc không, nghe nói trang điểm rất đậm, che hết cả mặt rồi!”

10. Chương 10

9.

Tôi và thầy Lưu đã thống nhất 9h sáng hôm sau gặp ở cổng trường, sau đó ngồi xe của trường đến sân bay, đáp chuyến bay 11h đến Hồng Kông.

Đến 8h sáng, Văn Hạo còn ôm tôi cuộn tròn trên giường không nỡ rời xa, thực tế cả đêm đó tôi không thể ngủ ngon.

Văn Hạo không còn vội vã, nhẹ nhàng hơn nhiều, và hỏi khẽ; “Đau không? Đau không?”

Tôi gật đầu, anh sẽ dừng lại, hôn lên da tôi, nhả nài chờ đợi. Lắc đầu anh mới tiếp tục, động tác rất nhẹ nhàng. Tôi vẫn không cảm thấy khoái cảm thân mật giữa hai người nhưng ôm nhau không còn khoảng cách như thế này khiến tôi quên đi sự bất đồng giữa chúng tôi, còn... cả Liễu My xuất hiện mọi lúc.

Chúng tôi cứ quấn nhau như vậy suốt một đêm, 8h 30phút sáng, Hàn Văn Hình đến gõ cửa, tôi mới dậy đi đánh răng.

Hàn Văn Hình dựa vào cửa phòng tắm, mặt cười cười nhìn tôi: “Cả đêm không ngủ phải không?”

“Nói gì thế? Sao lại dám đăng thế chứ? Đừng quên thân phận hiện tại của mình, cậu đang mang bầu đấy!” Miệng vẫn đầy bọt kem đánh răng, tôi ra điệu bộ đại nghĩa lắm liệt.

Được rồi, được rồi, ai dám đăng thì người đó biết! Thử soi gương xem, quầng mắt đen sắp thành gấu trúc rồi!”

Tôi nhìn kỹ vào gương, quả nhiên là vậy! Quay lại nhìn anh cũng tiêu tụy, cười phá lên, bọt kem đánh răng bắn khắp nơi, Hàn Văn Hình cũng cười lớn, chỉ có Văn Hạo nhìn chúng tôi khó hiểu.

Rửa mặt xong, ăn vài thìa cháo, uống sữa đậu nành anh mua về xong, tôi phải xuất phát. Anh tiễn tôi đến cổng khu đô thị. Trước khi đi, anh ôm chặt tôi, bắt chặp tất cả, hôn tôi trước mặt Hàn Văn Hình, hồi lâu mới bịn rịn nói lỏng tay. Tôi không muốn để anh đưa đến sân bay, dù sao hiện tại mới chỉ vài người biết quan hệ giữa chúng tôi.

Trên đường, Hàn Văn Hình không những cười chúng tôi mà còn ử rử nói: “Nhìn biểu cảm không nỡ rời xa của anh ấy, người không biết sẽ cho rằng các cậu phải rời xa nhau ít nhất nửa năm!”

“Cũng không phải. Trước kia bọn mình thường chỉ xa nhau vài ngày, chưa từng có lần nào khiến mình lo lắng như lần này.”

“Cậu yên tâm, mình sẽ giúp cậu quản anh ấy.” Hàn Văn Hình móc tay với tôi, sau đó thêm một câu: “Mình sẽ thường xuyên đến phòng nghiên cứu giám sát.”

Đến cổng trường không lâu, thầy Lưu cũng đến, tôi và Văn Hình ôm tạm biệt, quay đầu nhìn trường, rồi lên xe đi. Không biết tại sao nhưng trong lòng tôi không vui, chỉ cảm thấy rất lo.

Lúc này, nhận được tin nhắn của Văn Hạo: “Khả Khả, anh đã bắt đầu nhớ em rồi!”

10.

Máy bay cất cánh không lâu, tiếp viên mang bữa trưa đến. Sáng đi vội, tôi chưa ăn nhiều nên rất đói, liền ngồm ngoàm nhai, Giáo sư Lưu ngồi bên cạnh nhìn thấy đĩa cơm chưa ăn đến trước mặt tôi, cười tíu tít: “Nhìn thấy thanh niên ăn ngon miệng, thầy rất vui! Có sức khỏe tốt mới có thể chuyên tâm học tập, làm việc, phấn đấu. Thầy không thích nữ sinh hiện đại, dạ dày nhỏ chẳng chứa nổi vài hạt gạo, cả ngày ăn hoa quả qua ngày, ăn kiêng giữ dáng. Mà không biết có sức khỏe mới có sức sống, mới càng hấp dẫn hơn.”

Tôi cười nói: “Thầy còn khen em nữa. Em đi ăn cơm cùng bạn học, chỉ cần hơi quá tay một chút là họ lại kinh ngạc nói em là “Vua dạ dày to”, cả bữa chú ý đến em, khiến em thật ngại!”

Giáo sư Lưu cười ha ha: “Vây lần này đến Hồng Kông em có thể ăn thoải mái rồi. Thầy không bó buộc em, ăn béo lên là tốt nhất. Đồ ăn ngon ở Hồng Kông có vô số, đồ ăn kiểu Trung, Tây phong phú đa dạng, nổi tiếng thế giới!” Sau đó vỗ vỗ người mình nói: “Thầy đến các vùng trong nước nghiên cứu hay giao lưu, nhiệm vụ hàng đầu khi rảnh rỗi là tìm đồ ăn ngon ở đó, em xem, mấy chục năm nay thầy vẫn giữ được thân hình tốt!”

Thầy khiến tôi cười đến nỗi không khép nổi miệng, hết cả buồn ngủ. Nhìn cái bụng lớn của Giáo sư Lưu, không ngờ “thầy giáo nghiêm nghị” của mình còn có lúc hài hước như vậy.

Đúng lúc thầy trò đang cao hứng, máy bay đã hạ cánh xuống Hồng Kông.

Vừa ra khỏi cửa, chúng tôi nhìn thấy có người giơ cao biển, trên viết: “Giáo sư Lưu Tinh Ngôn”, chữ viết bắt mắt, chúng tôi đi về phía đó, người đó nhiệt tình bắt tay, tự giới thiệu là sinh viên năm thứ hai hiện đang học cao học - Thạc sỹ ở Hồng Kông. Nói xong anh ta liền đưa tay kéo vali của thầy Lưu, lại đến giúp tôi, tôi vội vàng nói: “Đừng khách khí, tôi tự cầm là được rồi.”

Ngoài sân bay đã có xe đợi rất lâu, đưa chúng tôi thẳng đến Đại học Hồng Kông.

Thầy Lưu nói với tôi: “Đại học Hồng Kông rất chú trọng bồi dưỡng năng lực làm việc của sinh viên. Em xem hội thảo lần này, người tổ chức và nhân viên phần lớn đều là nghiên cứu sinh, rất nhiều công đoạn do họ độc lập hoàn thành, đây là cơ hội rèn luyện rất hiếm có! Đến khi nào trường chúng ta mới có thể giao hội thảo học thuật quan trọng như này cho sinh viên tổ chức chứ, lúc đó giáo dục đại học mới được coi là bồi dưỡng giáo dục năng lực.”

Tôi gật đầu, thấy rất đúng. Nếu không phải thầy Lưu cho tôi cơ hội tốt này, việc học thạc sỹ trong hai năm của tôi nhanh chóng tan biến, dường như không có cơ hội thực sự tiếp xúc với giới học thuật.

11.

Hồng Kông không hổ thẹn là thành phố thủy tinh, là rừng hiện đại hóa xây dựng bởi gang thép bê tông. Dọc theo đường toàn là những tòa nhà cao tầng và dòng người sắc sảo. Xe ngoặt sang phía khác lại nhìn thấy bờ biển mỹ lệ và núi non trùng điệp. Đại học Hồng Kông nằm ở phía Đông đại lộ nổi tiếng Pok Fu Lam - phía Tây của đảo Hồng Kông, cơ bản đều là trên eo núi, trong khuôn viên trường có thể bắt gặp kiến trúc kiểu châu Âu cổ điển. Một dãy ký túc xá sinh viên của Đại học Hồng Kông xây dựa vào những dãy núi, giống như tòa thành màu trắng trong truyện thần thoại, khiến tôi ngất ngây.

Người đón đưa chúng tôi đến phòng tiếp đón của trường, giúp thầy trò làm thủ tục nhận phòng, sau đó lễ phép cáo từ.

Khi thầy trò xách vali lên tầng, Giáo sư Lưu nói với tôi: “Ninh Khả, em có vẻ rất mệt, chiều em nghỉ ngơi ở trong phòng. Thầy gặp mặt vài người bạn cũ. Mấy ông bạn già gặp nhau tán gẫu, thanh niên các em sẽ cảm thấy vô vị. Ha ha, nếu em không muốn nghỉ ngơi thì có thể dạo một vòng quanh Trường Đại học, đến giờ ăn tối thầy sẽ đi tìm em.”

Tôi gật đầu đồng ý, sau đó vào phòng mình.

Hồng Kông đất chật người đông, người Hồng Kông rất biết tận dụng không gian. Câu nói này quả không sai. Trong gian phòng vài mét vuông chật hẹp lại được thiết kế rất đẹp, “chím sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ”, nhìn rất sạch sẽ, dễ chịu.

Lần đầu đến chỉ cảm thấy mọi thứ đều sạch, hiếu kỳ với mọi thứ, nào còn buồn ngủ? Vì di động đến đây không có tín hiệu, tôi vội tìm hành lý để lấy máy tính ra, lên mạng thông báo với Văn Hạo và Văn Hình mình đã đến nơi bình an.

Hai người có lẽ đều đang lo cho mình, đều đang online.

“Bổn cô nương đã bình an đến Hồng Kông, giờ đang nghỉ ngơi trong nhà tiếp đón của Đại học Hồng Kông. Xin đừng lưu luyến!” Tôi lần lượt gửi tin cho họ.

Văn Hạo trả lời: “Hồng Kông tuy là sa mạc văn hóa, Đại học Hồng Kông lại là một đại dương xanh trong sa mạc, có vài vị giáo sư mà anh ngưỡng mộ đều dạy học ở đó, em cần tận dụng cơ hội học tập này nhé!” Đúng là thói quen của thầy giáo, không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để dạy người khác, giáo huấn bạn gái giống như sinh viên.

Văn Hình trả lời: “Thế nào? Nhìn thấy ngôi sao nào chưa? “Thành thủy tinh” do Lê Minh và Thư Kỳ đóng vai chính đang quay cảnh trong Đại học Hồng Kông, giúp mình đến chỗ họ quay chụp vài tấm mang về! Mà cậu thử nói xem tại sao họ chia tay, hai người xứng đôi như vậy thật đáng tiếc!” Văn Hình đã làm mẹ mà vẫn như trẻ con.

Tôi ứng phó lại hai người họ, vừa nói với Văn Hạo: “Dạ, trò nhớ lời giáo huấn của thầy rồi.” Lại phát huy phong cách bất quá không chịu nhún nhường: “Nghe nói bố của Lê Minh ra sức phản đối.”

Đang nói chuyện vui, đột nhiên chuông điện thoại trong phòng vang lên, giật mình, trong lòng nghĩ lẽ nào thầy Lưu chiều không gặp bạn nữa.

Nhận điện thoại, một giọng nói dễ nghe vang lên “Room Service.”

Tôi vội vàng, nói tiếng Hán: “Có phải gọi sai phòng không? Tôi không gọi phục vụ phòng.”

Đối phương cười sặc sụa, đồng thời chuông cửa vang lên.

Mở cửa, xuất hiện trước mặt tôi là một bó hồng màu hồng ngào ngạt hương, sau đó bên cạnh xuất hiện một thân hình cao to, là George! Tôi vui sướng cười lớn: “Cậu làm mình sợ đấy!”

Cậu ta đẩy hoa vào lòng tôi, ôm lấy tôi, xoay ba vòng tại chỗ, sau đó đặt tôi xuống - vẫn đang quay cuồng xuống, hưng phấn nói: “Ninh Khả, mình lại có thể gặp cậu rồi, thật vui.”

Tôi vội bảo cậu ta vào phòng, vừa hiếu kỳ hỏi: “Cậu thật thần thông quảng đại? Mình mới đến Hồng Kông chưa được vài tiếng đồng hồ!”

“Ha ha! Hôm qua đạo diễn Trương nói với mình, nói Giáo sư Lưu sẽ đến Đại học Hồng Kông tham gia hội thảo, còn mang theo một học trò cưng, mình đoán chính là cậu. Nền sáng nay mình nhờ người mua giúp bó hoa này. Cứ cách 15 phút lại gọi đến đây, hỏi xem có ai tên Ninh Khả vào ở.” Cậu ta đắc ý nói; “Mình gọi mười mấy lần, đều nói không có, người trực máy cũng quen mình rồi! Khi sắp nản lòng, nghĩ Giáo sư Lưu chắc không dẫn theo người khác? Nhưng mình vẫn tiếp tục gọi, cuối cùng mình đợi được cậu rồi! Ninh Khả, cậu đến rồi, mình thật vui.” George Trần tuân một tràng.

Tôi cảm động, hít thật sâu mùi hương hoa hồng: “Thơm thật! Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu George.”

“Cậu thích là được rồi! Cậu không biết mình ở trong đoàn phim rất buồn, ngoài quay phim, chỉ ở trong phòng chơi PSP. Mình rất nhớ cậu, nhưng mình sợ cậu chán mình nên không gọi điện.”

“Nói bừa, mình sao lại chán cậu? Cậu là bạn tốt nhất của mình.”

George nghe vậy vui sướng, mặt cười tươi như đứa trẻ.

Lúc này tôi mới chú ý đến trang phục của cậu ta rất kỳ quái, mùa hạ ở Hồng Kông tuy không nóng nực như Vũ Hán, nhưng nhiệt độ không giảm xuống. Trong thời tiết oi bức này, cậu vẫn mặc bộ trang phục đuôi yếm, thất nơ!

Tôi nhìn một lượt: “Sao lại mặc nghiêm chỉnh vậy!”

“Ồ, mình từ phim trường chạy đến, chưa thay đồ. Sao vậy Cát Vi Long đệ nhất lần đầu nhìn thấy Kiều Kỳ Kiều, đã bị mê đắm, có đủ phong lưu du dương chưa?” George dường như lúc này mới thấy nóng, vừa hỏi tôi vừa đứng dậy cởi trang phục dày trên người.

Tôi cười đáp: “Đủ, đủ, say đắm rồi!”

“Chiều không có việc gì chứ! Mình dẫn cậu đi thăm thú! Thực ra mình cũng không quen thuộc nơi này, chúng mình cùng khám phá nhé!”

Tôi vừa tắt máy tính vừa đáp: “Không cần, dù sao không phải ngày mai phải đi ngay, cơ hội đi thăm thú còn nhiều. Hôm qua mình mất ngủ, giờ đang muốn ngủ. Hơn nữa mình còn phải đợi điện thoại của Giáo sư Lưu. Nếu cậu bận thì không cần ở bên mình.”

“Đừng nhần tâm như vậy. Mình đợi cậu thật không dễ, cậu lại muốn đuổi mình đi? Cậu ngủ đi, mình ngồi trong phòng là được. Hoặc, cậu đói không? Mình đi mua đồ ăn!”

“Mình không đói, ở sân đã bay ăn no rồi. Cũng được, cậu ngồi bên cạnh nhé, mình nói chuyện, nếu mình ngủ cậu xem tivi hoặc lên mạng, nhỏ tiếng là được! Nói xong tôi leo lên giường nằm xuống.

George cũng leo lên giường với tôi, nằm cạnh tôi. Tôi vội ngồi dậy, muốn ngăn cậu ta.

Cậu ta lại ra hiệu tôi nằm xuống, vừa ngáp vừa nói: “Thật ra tối qua mình cũng mất ngủ, nghĩ đến có thể gặp được cậu nên cả đêm không chợp mắt. Cậu phân đôi giường cho mình nhé!” Nói xong nhắm mắt một cách mệt mỏi.

Kể vô tâm như tôi giờ mới phát hiện vẻ tiêu tụy trên khuôn mặt cậu ta, dưới mắt có một quầng đen xanh. Tôi xoa mặt cậu thương xót, cậu đưa tay nắm tay tôi nhẹ nhẹ như sợ nắm quá chặt sẽ khiến tôi rút ra.

Chúng tôi nắm tay nhau như vậy cho đến khi cả hai chìm vào giấc ngủ say.

Trước lúc ngủ tôi mơ hồ nghĩ sự xuất hiện của George, đột nhiên khiến tôi cảm thấy Hồng Kông không còn xa lạ.

12.

Ngủ một mạch đến 5h chiều mới tỉnh, tôi dậy tắm xong, xem tivi một lát, George cũng tỉnh dậy.

Tôi hỏi: “Ngủ ngon không?”

“Ngon, ngon như khi ở Đại học W, Văn Hinh và Minh Huân tốt chứ? Còn Văn Hạo của cậu, anh ta tốt chứ?”

“Đều tốt, Văn Hinh nhờ mình gửi lời hỏi thăm cậu! Đúng rồi cậu đóng chung với Hàn Vũ Băng thấy sao?” Tôi có chút trêu chọc.

“Cô ấy rất xinh, diễn cũng rất tốt... nhưng bình thường rất lạnh lùng.”

“Đó là điều tự nhiên, người ta là ngôi sao nổi tiếng! Hơn nữa cô ấy đã có bạn trai, không lạnh nhạt với cậu, để lan truyền tin đồn thì không tốt, đúng không?”

“Sao cũng được. Dù sao cô ấy không phải cốc trà của mình.” Nói xong cậu ta nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi đã biết cậu ta muốn ám chỉ điều gì, nên nói trước: “Mình và Văn Hạo đã sống chung, cùng một khu với Văn Hinh.” Tuy không phải cố ý vừa gặp mặt đã làm tổn thương, nhưng tôi hiểu rõ thù đau một lần rồi quên còn hơn.

“Ồ!” Quả nhiên cậu ta ỉu xiu, lông mi dày khép lại như nước hồ u buồn. Không lâu sau, cậu ta lại ngẩng đầu lên, mong đợi nhìn tôi: “Cậu nói cậu đã không còn là con gái, đúng không?”

Tôi không nhịn nổi cười, câu hỏi quá thẳng, vậy thì thẳng thắn với nhau vậy, tôi gật đầu.

Cậu ta tiến sát lại, nhìn chăm chăm vào mặt tôi, hiếu kỳ: “Cảm giác... như thế nào?”

Tôi tiện tay cầm gối đập vào người cậu ta: “Cậu đúng là đồ háo sắc! Ai bảo cậu dám hỏi linh tinh!”

“Ồ, mình biết rồi! Cậu tiểu tụy thế này, mình còn cho rằng là cậu nhớ mình! Hừm không ngờ lại là do vui vẻ với người khác.”

Tôi khóc dở mếu dở. Không thêm quan tâm đến cậu ta, quay đầu xem tivi.

Đúng lúc đó thầy Lưu gọi điện, gọi tôi đến nhà hàng ăn cơm. George nhảy lên nói: “Mình cũng muốn đi! Giáo sư Lưu đến Hồng Kông, mình nên mời Giáo sư một bữa mới phải, ở đây mình là chủ nhà!”

Chúng tôi đến nhà hàng ở Stanley.

Từ xa tôi thấy Giáo sư Lưu ngồi chỗ sát cửa sổ, đang muốn chạy đến. George ở phía sau quay người muốn chạy, tôi vội ngăn cậu ta: “Sao vậy, không mang đủ tiền định bỏ chạy hả? Đừng hòng.”

Lúc này Giáo sư Lưu đã vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi. Quay lại nhìn hóa ra là đạo diễn Trương Du Ninh cũng có mặt - Ngay cả ở nhà hàng ông vẫn đeo cặp kính đen to bắt mắt.

Thấy George, đạo diễn cười lớn, nói với Giáo sư Lưu: “Thằng bé này sáng nay mới quay đã lơ đãng không tập trung, một cảnh quay đơn giản cũng quay vô số lần, khiến tôi phát tức. Cậu ấy nói phải đến sân bay đón một người quan trọng, tôi còn uy hiếp: “Cậu phải quay xong cảnh này mới được đi, không xong thì hôm nay đến đêm cũng không được nghỉ.” Ai ngờ nói xong cậu ta lấy lại thần thái, một lần là đạt. Lúc đó, tôi nghĩ là ai mà quan trọng vậy, khiến cậu ta mất tập trung! Ha ha, không ngờ lại là ngài!”

George đứng ở đó giống như một đứa trẻ đang thơ thẩn không biết nên làm gì, bộ dạng bị người khác vạch trần tội. Tôi vội cúi chào đạo diễn, hỏi thăm: “Xin chào đạo diễn Trương! Tôi là fan trung thành của ngài, mỗi bộ phim của ngài tôi đều xem.”

“Thật vậy không? Ha ha vậy tôi phải ký tên cho cô rồi.” Đạo diễn Trương cười hiền từ: “Thanh niên đừng quá câu nệ vậy. Nào ngồi đi, George cũng ngồi đi.”

Bốn người lần lượt ổn định vị trí, Giáo sư Lưu nói với tôi: “Đạo diễn Trương nổi tiếng sành ăn, đồ ăn ngon trên thế giới có thứ nào thoát khỏi miệng ông, lần đầu tiên trò đến đây có thể ngồi ăn cùng ông ấy là rất may mắn đấy!”

Đạo diễn Trương nghe vậy cũng không khiêm nhường, tự tay nhận lấy menu trong tay phục vụ: “Vậy tôi chọn món. Nếu chọn món nào không ngon, tôi sẽ đền tội, đền mười bữa!”

Bữa cơm rất đậm đà, đạo diễn Trương và Giáo sư Lưu đều rất dân dã, cũng rất tài hoa, vừa ăn vừa nói chuyện, đàm luận diễn cổ, cách làm, cách phối nguyên liệu, lại kể chuyện về danh nhân giới văn nghệ, học thuật, tôi chỉ muốn bữa cơm này kéo dài hơn nữa.

Nói chuyện rất ăn ý, bốn người uống hai chai rượu vang, bình thường tôi uống một ly là say nhưng hôm nay phá lệ uống bốn ly, chỉ cảm thấy hơi choáng.

Sau bữa cơm, đạo diễn Trương nói với George: “Ta và Giáo sư Lưu đi uống cà phê, nói chuyện, hai người không cần đi cùng, cảnh đêm ở Hồng Kông rất đẹp, cuộc sống về đêm lại phong phú, em dẫn Tiểu Ninh đi thăm thú!”

George gật đầu.

Đạo diễn Trương lại thêm một câu: “Đừng vội, còn có hai điều. Một là sáng mai đừng đến muộn nếu không ngôi sao kia sẽ nổi nóng. Thứ hai, người muốn gặp đã gặp, ngày mai quay không được lơ đãng, thời gian quay này rất gấp.”

George rụt rè gật đầu, khiến tôi cũng buồn cười.

Chào hai người xong, George lại với bộ dạng hớn hỏ, hỏi tôi: “Chúng ta đi đâu?”

“À, mình hứa mua một bộ váy bầu cho Văn Hinh, cậu đi mua cùng mình nhé!”

“Vội về thế hả? Mới đến đã mua quà. Vậy thì đi. Hồng Kông nhiều nhất là đồ hàng hiệu, nơi đây là thiên đường mua sắm mà!”

Hơn hai mươi năm đây là lần đầu phát hiện mình thực sự đánh giá thấp thiên tính phụ nữ của mình!

Nhưng sợ là bất kỳ một phụ nữ nào lần đầu đến Hồng Kông nhìn thấy vô số những vật phẩm xa xỉ bày bán mà mình vẫn khao khát, giá lại chỉ bằng một nửa trong tưởng tượng thậm chí còn thấp hơn, đều sẽ thích mê.

Vẫn chưa thấy váy bầu, tôi đến chuỗi cửa hàng mỹ phẩm, hàng hóa hoa cả mắt, cộng với rượu vang khi tôi phát tác, tôi muốn lấy tất cả những gì nhìn thấy cho vào giỏ, khi thanh toán mới bình tĩnh - tuy hàng hóa rẻ hơn bình thường nhưng cộng lại không phải con số nhỏ, tôi lên tiếng xin lỗi, bỏ lại phần lớn, chỉ lấy vài loại có tính thực dụng. George nhìn thấy cười thầm ở phía sau.

Sau đó tôi lại chọn cho Văn Hạo một đôi giày thể thao và một chiếc ví, đều là thứ cần thiết dành cho anh.

Chọn cho Giáo sư Lưu một chiếc cà vạt Ý rất nghiêm trang để cảm ơn ngài đã cho tôi cơ hội đến Hồng Kông. Mua cho Văn Hinh váy bầu như trong thần thoại và dây chuyền thủy tinh cỏ ba lá Swarovski, hy vọng cô bạn hạnh phúc mãi mãi. Cuối cùng mua cho George một chiếc mũ bóng rổ rất bắt mắt, tuy không đắt,

Đội tôi xách túi to túi nhỏ về phòng, thẻ tín dụng đã chi không ít - vừa xót xa nhưng lại rất vui.

Tặng mũ cho George, cậu ta hiển nhiên là thích mê mọt: “Cảm ơn cậu, Ninh Khả!”

Tôi ngồi bên giường xoa xoa chân kêu: “Cậu vui là được rồi! Hôm nay thẻ tín dụng và chân của mình bị thương nặng rồi!”

George lập tức quỳ xuống, nắm chân tôi: “Mình giúp cậu xoa chân.”

Tôi giật mình: “Không cần, không cần, không phiền cậu. Không còn sớm nữa, cậu mau về nghỉ ngơi đi! Sáng sớm mai còn phải quay phim!”

Mặt cậu ấy không vui: “Đừng đuổi mình! Đêm nay mình ngủ ở đây.”

“Ngủ... ở... đây?”

“Phải, ở đây, mình ngủ trên nền nhà!”

“Nói bừa! Mau đi đi, đâu phải ngày mai mình rời Hồng Kông, bọn mình còn có cơ hội gặp mặt nhiều mà. Đừng như vậy!” Nói xong đẩy cậu ta đi ra, đóng cửa phòng.

Cậu ta đứng ở ngoài gõ cửa liên hồi, tôi quyết tâm không quan tâm đến cậu ta. Một lát sau cuối cùng bên ngoài cũng đã yên tĩnh trở lại.

Tắm xong, quần khăn tắm bật máy tính, thông qua webcam nói chuyện với Văn Hạo và Văn Hinh, khoe với họ quà mình đã mua.

Hôm nay thật Nice!

11. Chương 11: Một Giấc Mộng Tươi Sáng

Cái lạnh dường như không làm giảm bớt dung mạo xinh đẹp kia,

Trang điểm dù có đậm cũng không che nổi vẻ đẹp tự nhiên trời sinh của cô ấy,

Thật khiến con tim bối rối.

1.

Trong hai ngày tiếp theo, George đều không đến tìm tôi, có thể là bận chạy tiến độ quay.

Tôi cũng bận đến nỗi không còn thời gian để nghĩ đến cậu ta.

Hội thảo chính thức bắt đầu. Sáng dậy ăn cơm ở nhà ăn, sau đó thầy trò vội vàng đến phòng hội nghị nghe báo cáo. Trên đường giáo sư Lưu dặn dò tôi nhất định phải ghi âm lại cẩn thận, khi rảnh rồi chỉnh lý thành

bản thảo, sau khi mang về trường có thể chia sẻ với bạn học, đây cũng là tài liệu cực tốt đối với luận văn trong tương lai. Nên tôi vừa ghi âm, vừa cố gắng căng tai để không bỏ sót từng từ, chỗ quan trọng ghi lại.

Hai tiếng rưỡi nghỉ buổi trưa, nửa tiếng trong nhà ăn, còn lại hai tiếng nghỉ trưa. Chiều lại là báo cáo học thuật dài ba tiếng rưỡi, những người phát biểu đều là những người ưu tú trong học thuật, một chữ đáng ngàn vàng, tôi không dám lơ là.

Sau bữa tối, về đến phòng bắt đầu vừa nghe ghi âm vừa chỉnh lý thành bản thảo, ngay cả lên mạng chào hỏi Văn Hình và Văn Hạo đều không có thời gian. Cho đến đêm khuya mới lên giường, nhắm mắt ngủ đến khi trời sáng.

Chiều ngày thứ tư đến Hồng Kông.

Hội thảo đã gần kết thúc, chỉ còn vài học giả sẽ phát biểu, trong đó có Giáo sư Lưu. Đạo diễn Trương hôm nay mang theo một biên kịch và George trong đoàn phim đến tham dự hội thảo, ba người ngồi kín đáo ở hàng cuối cùng, chỉ khi hội thảo kết thúc, tôi mới nhìn thấy chiếc mũ bóng rổ của George và cặp kính đen to của đạo diễn Trương.

Bài phát biểu của Giáo sư Lưu rất thành công, tiếng vỗ tay rầm rộ. Đạo diễn Trương lên bục bắt tay chúc mừng, George nhân cơ hội chạy đến bên tôi: “Hai ngày nay thế nào? Hôm đó đuổi mình đi cũng không gọi điện xin lỗi! Cậu không thấy buồn sao?”

Tôi khóc dở mếu dở: “Mình rất bận, đang chuẩn bị ngày mai xong việc sẽ đi đền tội đây!”

“Vậy không cần nữa, mình vẫn còn việc cầu xin cậu, cậu hứa với mình coi như là xin lỗi rồi. Mình rất độ lượng, không tính toán với con gái.”

“Việc gì? Nếu lại muốn ngủ trên nền của phòng mình, thì mình không đồng ý.”

“Tạm thời giữ bí mật, cậu sẽ biết!” Cậu ta ra vẻ thần bí. Tôi không hỏi nữa, đi chào hỏi đạo diễn Trương và người biên kịch.

Đạo diễn Trương lại nói với Giáo sư Lưu và tôi: “Việc chính lần này của hai người coi như đã kết thúc viên mãn rồi, còn lại hai ngày có thể đi làm một số việc phụ rồi. Trước tiên tôi sẽ chính thức mời hai vị đến phim trường. Những tình tiết nhỏ của bộ phim đương nhiên còn cần người chuyên nghiệp chỉ dẫn mới được.”

Giáo sư Lưu cũng không khách khí, vui vẻ đồng ý: “Được, sáng mai chúng tôi sẽ đến. Ninh Khả là fan của điện ảnh. Vất vả ba ngày rồi, giờ phải đi xem phim rồi cuộc được quay như thế nào chứ. Thuận tiện còn muốn gặp mặt các ngôi sao, phải không Ninh Khả?”

Tôi sung sướng, cảm ơn thầy đã hiểu.

Đạo diễn Trương lại nói: “Tôi và biên kịch còn có một số việc muốn hỏi ý kiến Giáo sư Lưu, tiện ăn cơm tối với mấy người bạn già thì sẽ trao đổi luôn, các thanh niên tự đi tìm trò vui nhé!”

George như chỉ đợi câu nói này, quên cả chào, kéo tôi chạy ra ngoài.

Tôi ngăn lại: “Đi đâu, mình phải về phòng cất đồ.” “Được, cất đồ trước!”

2.

Chiều tối, George dẫn tôi đến vịnh nước cạn. Lúc đến vừa đúng lúc mặt trời lặn, mặt trời tỏa sáng trên mặt biển và trên bờ cát, ánh vàng lấp lánh, đắm say lòng người.

Chúng tôi ngồi bên biển vừa ăn tôm tươi và mực bút nước, vừa uống bia, ngắm mặt trời đỏ như say rượu, từ từ lặn xuống mặt biển. Gió mát thổi qua, thành phố lên đèn, xung quanh như những viên kim cương tỏa sáng lấp lánh, toàn bộ Hồng Kông tỏa ra sức hấp dẫn của thành phố quốc tế khó nói thành lời.

George hỏi tôi: “Thích Hồng Kông không?”

“Thích. Có thể giống như Văn Hạo nói, Hồng Kông là một sa mạc văn hóa nhưng sự nhiệt tình tiến thủ, hướng lên ở đây, nói con người ở đây thế lực không bằng nói họ yêu cuộc sống, họ hy vọng dựa vào sự nỗ lực của mình đổi lấy cuộc sống tốt hơn, có gì là không đúng. Mỗi người trẻ tuổi mang mộng tưởng đều sẽ thích nơi này, vì nó thúc giục bạn tiến lên, ép bạn không được dừng bước.”

“Mình cũng thích. Ở đây vừa thời thượng, vừa thương mại. Những nhãn hiệu cao cấp và những thứ rẻ nhất đều có mặt ở đây, cậu muốn lựa chọn kiểu nào cũng được.”

“Phải. Tiếc là Visa của mình chỉ có 7 ngày, hai ngày nữa mình phải về rồi, còn chưa kịp cảm nhận được dư vị của Hồng Kông!”

“Không cần tiếc!” George nói, nhìn thẳng vào mắt tôi, “đoàn phim luôn thiếu một cố vấn văn học, đạo diễn Trương thường nói tác phẩm của Trương Ái Linh có quá nhiều người đọc, quá nhiều người nghiên cứu, điện ảnh chỉ cần có một chút không đúng sẽ khiến người ta cười, nên cần mời một chuyên gia, mình giới thiệu cậu rồi!”

Tôi nghe xong kinh ngạc, há hốc miệng: “Mình? Cậu nói để mình vào đoàn phim của các cậu?”

“Đúng vậy, mình xin ông ấy suốt hai ngày, ông ấy mới đầu muốn tìm học giả ở Hồng Kông, hơn nữa dùng cậu còn cần phải đi gia hạn Visa. Nhưng ông ấy rất ấn tượng về cậu, mình lại xin ông ấy mỗi ngày, nên đạo diễn đã đồng ý rồi. Hôm nay đạo diễn sẽ nói chuyện với Giáo sư Lưu.”

“Nhưng, nhưng...” Tôi vẫn còn chưa bình tĩnh lại.

“Nhưng, cái gì?”

“Mình không thể tin vào điều đó! Vậy mình phải ở lại bao lâu?” Tôi nghĩ đến vấn đề rất hiện thực này.

“Ít nhất hai tháng.”

Tôi lập tức ủ rũ: Hai tháng? Văn Hạo sẽ không đồng ý, anh ấy chắc chắn không đồng ý, anh ấy vốn không muốn để mình đến Hồng Kông.

“Sao vậy? Cậu không muốn sao? Cậu vừa còn nói hy vọng có thể ở lại Hồng Kông lâu hơn, đây là cơ hội tốt. Cậu cũng biết, mỗi bộ phim của đạo diễn Trương đều là tác phẩm quý.”

“Không phải không muốn, chỉ là mình còn phải suy nghĩ kỹ, cậu biết là quyết định này rất phức tạp.”

“Mình thấy chẳng có gì phức tạp. Cậu không rời xa thầy giáo của cậu, đúng không? Nếu anh ta thực sự yêu cậu sẽ để cậu ở lại. Đây thực sự là cơ hội tốt, Ninh Khả.” Thấy tôi không có phản ứng gì, George lại thành khẩn: “Thực ra mình cũng hy vọng cậu có thể ở lại. Giờ mình chưa phải là ngôi sao, chưa có trợ lý, nhưng rất nhiều việc, rất cần có người nhắc nhở.”

Trong lòng tôi rối như tơ vò, chỉ nói: “Cho mình chút thời gian suy nghĩ, thời gian hai tháng không hề ngắn. Mình vẫn cần bàn bạc với ba mẹ. Dù thế nào, ngày mai mới có thể trả lời cậu!”

Cả hai lúc này đều chẳng còn tâm trạng ngắm cảnh, liền đứng dậy về trường. George lần này cũng không ở lại lâu, chỉ nói với tôi: “Nghỉ ngơi đi, hãy suy nghĩ kỹ nhé!” rồi ra về.

Lúc sau, Giáo sư Lưu quả nhiên đến nói với tôi việc này, nói là đạo diễn Trương hy vọng tôi có thể ở lại, làm cố vấn văn học cho đoàn phim.

Tôi hỏi ý kiến Giáo sư: “Thầy nghĩ sao ạ?”

“Đương nhiên là cơ hội tốt hiếm có rồi! Tác phẩm của đạo diễn Trương có tính nghệ thuật rất cao, tương lai đều là tác phẩm tên tuổi trong lịch sử điện ảnh, trò có thể tham gia, có thể nói là mở ra một trang mới trong cuộc đời. Sau khi tốt nghiệp nếu trò có ý phát triển về phương diện điện ảnh thì càng tốt, nếu muốn vào ngành nghề khác, ít nhiều cũng có tác dụng.”

Dừng một lát, Giáo sư lại nói: “Thầy đưa em đến Hồng Kông, lại để em một mình ở đây cũng không yên tâm. Nhưng thanh niên nên nắm bắt cơ hội, hưởng hồ giờ thông tin phát triển, có thể liên lạc với người nhà mọi lúc. Ở đây lại có đạo diễn Trương và George chăm sóc em, chắc chắn không sao, chỉ chờ xem em có dũng khí không thôi!”

Tôi hứa với thầy sẽ suy nghĩ kỹ, ngày mai đến phim trường sẽ có câu trả lời. Giáo sư Lưu cũng dặn dò tôi nghỉ ngơi rồi quay về phòng.

Gọi điện cho ba mẹ, họ nói giống hệt Giáo sư Lưu.

Mở máy tính lên mạng, thấy Văn Hạo đang online, tôi nhất thời không dám nhắc đến việc này. Tôi biết tôi chỉ để lộ một chút chí hướng muốn ở lại đều sẽ tổn thương đến anh, anh vẫn ở đó bố trí thật đẹp căn phòng để chờ tôi.

Tôi lật đi lật lại trên giường. Tôi dường như nhìn thấy một bên là tình yêu, một bên là sự nghiệp, thật không biết nên lựa chọn như thế nào.

3.

Sáng dậy, mặt trời chiếu cao, bầu trời trong xanh như một tấm vải satin.

Ăn bữa sáng xong không lâu, đoàn phim cử xe đến đón thầy trò tôi. Đến cùng với xe còn có biên kịch đã gặp mặt. Giáo sư Lưu giới thiệu với tôi, anh ta là Ngô Tử Hoa, tuy mới 30 tuổi nhưng đã là biên kịch của nhiều bộ phim, đều nhận được nhiều giải thưởng trong ngoài nước.

Nghe tôi gọi là: “Ngài Ngô”, anh ta liền khiêm tốn nói “Không dám, không dám, đạo diễn gọi tôi là Tiểu Ngô, giờ cả đoàn già hay trẻ đều gọi tôi là Tiểu Ngô. Hai người cũng gọi tôi như vậy nhé, nghe rất trẻ.”

Sau đó lại nói: “Ngoại cảnh chúng tôi đã quay được khá ổn rồi, thời gian còn lại quay nội cảnh, thuê một biệt thự ở lưng chừng núi. Căn nhà đó vốn có rất nhiều lịch sử, chúng tôi lại bài trí rất tinh tế, nhưng có phù hợp với nguyên tác không thì mời Giáo sư Lưu và Ninh Khả kiểm định giúp.”

Nói xong xe chạy qua thành phố, chỉ thấy khắp nơi trên đường đều là dòng người hối hả, nam mặc quần dài áo sơ mi, giày da bóng loáng, tóc gọn gàng. Nữ thì trang điểm tinh tế, giày cao gót.

Ngô Tử Hoa nói: “Các thành phố lớn trên thế giới tôi đều đi qua, Hồng Kông vẫn là thích hợp nhất với bốn chữ “Tích cực tiến thủ”.

Ngĩ cũng phải, nếu không Trương Ái Linh cũng không so sánh nó với Thượng Hải.

Xe lên lưng chừng núi, lại rẽ sang một đường xe riêng rất dài. Quái lạ, ở Hồng Kông tắc tắc vàng, con đường này thật là hiếm có. Xe chạy gần một phút mới thấy một biệt thự kiểu Trung Quốc cổ xưa, hoành tráng, nằm cao cao ở cuối đường.

Chúng tôi xuống xe, bước vào. Vào cửa sắt là một thảm cỏ đáng yêu được cắt tỉa rất đều, cổng là cửa gỗ kim điêu khắc hoa mới được sơn lại, mang khí chất phú quý nhẹ nhàng.

Khi chúng tôi bước vào trong, trong phòng khách rộng và sang trọng, một bên là cảnh tượng hoa lệ, một bên là người và thiết bị quay. Lúc này đang quay cảnh Cát Vi Long lần đầu tiên cầu kiến cô.

Chúng tôi đứng yên lặng ở đó, chỉ nghe thấy đạo diễn Trương hô: “Cắt, nghỉ ngơi nửa tiếng”. Trong lúc mọi người reo hò, tôi còn chưa kịp nhìn rõ mặt nữ vai chính Hàn Vũ Băng, cô đã lướt qua, không thấy bóng dáng nữa.

Đạo diễn Trương đến đón thầy trò tôi.

George cũng không biết từ đâu xông ra, vỗ mạnh vai tôi ở phía sau.

Sau đó, đạo diễn Trương dẫn thầy trò tôi lên tầng, đi tham quan phim trường.

Điện ảnh thật là trò chơi kỳ diệu.

Phim trường là nơi đan xen giữa mộng ảo và chân thực, bên cạnh cảnh tượng cổ điển hoa lệ, là những đường máy quay, còn có đèn, máy chiếu. Trong ống kính là nam thanh nữ tú trong những trang phục đẹp, nắm quyền sinh sát đối với ống kính lại là những người không chải chuốt, chân thực. Điện ảnh như giấc mộng ngọt ngào được những nhà điện ảnh tạo nên, họ nỗ lực thể hiện những giấc mộng này tới khán giả, mang đến hưởng thụ và suy ngẫm có ý nghĩa.

Giáo sư Lưu hết lời khen cách bài trí, liên tục khen đạo diễn Trương rất chi tiết.

Đạo diễn Trương khiêm tốn lắc đầu, sau đó lại hỏi tôi “Giáo sư Lưu truyền đạt ý của tôi rồi chứ? Cô thấy sao? Đoàn làm phim đang thiếu hiền tài, thù lao thì cô có thể yên tâm, sẽ cao hơn cùng ngành! Thực ra tôi cũng có chút lo lắng. Bộ phim này tôi đã lên kế hoạch trong nhiều năm, nó có thành công không, chúng ta không thể đoán trước, tuy tất cả mọi người đều cố gắng, giờ chỉ có thể chờ xem biểu hiện của người mới.

Ninh Khả, cô nghiên cứu Trương Ái Linh, lại là bạn cùng tuổi với George, tôi hy vọng cô có thể dùng những ngôn ngữ của người trẻ tuổi truyền đạt cho cậu ta nhiều hơn về bộ phim này, nếu trong quá trình quay có thể kịp thời nhắc nhở, tạo cảm hứng cho cậu ta càng tốt.”

Tôi trầm ngâm vài giây, trong phút chốc không biết có điều gì đó thúc giục tôi thốt ra: “Cảm ơn đạo diễn Trương cho tôi cơ hội này, sau này mong đạo diễn quan tâm và chỉ bảo nhiều hơn!”

Mọi người đều vỗ tay, George vui đến nỗi liên tục nuốt nước bọt.

Đạo diễn Trương lại nói: “Chúng tôi còn phải quay ở Hồng Kông hai tháng, sau đó ra phim và tuyên truyền và quảng bá sẽ hoàn thành ở Bắc Kinh, nếu việc học không bận thì cô hãy kiên trì cho đến khi bộ phim được trình chiếu mới thôi nhé! Tin ở tôi, không có việc gì khiến mình mãn nguyện hơn là việc thấy bộ phim mình tham gia ra đời đâu!”

Tôi nhìn Giáo sư Lưu, Giáo sư an ủi tôi: “Em yên tâm, dù sao học kỳ sau trường cũng sẽ sắp xếp cho các em thực tập, em bắt đầu từ bây giờ nhé!”

“Chúng tôi sẽ có người làm Visa cho cô. Cả đoàn giờ đều ở khách sạn lưng chừng núi, hôm nay cô chuyển đến hay đợi Giáo sư Lưu rời khỏi Hồng Kông mới chuyển?” Đạo diễn hỏi.

“Hai ngày nữa chuyển, ban ngày tôi đi xe lên, sau khi quay xong tôi muốn cùng Giáo sư Lưu thưởng thức món ăn Hồng Kông.” Tôi cười.

“Ha ha, đúng vậy, thầy trò tôi lần này đến Hồng Kông, tâm nguyện lớn nhất chính là thỏa mãn cái miệng!”

Sau khi hàn huyên xong, đạo diễn Trương chính thức đưa kịch bản vào tay tôi, nhắc tôi hôm nay quay về đọc trước một lần, ngày mai chính thức bắt tay vào công việc. Tôi nhận lấy kịch bản, trong lòng vừa mừng vừa lo, tôi nên nói với Văn Hạo thế nào đây? Sau hai tháng mới gặp mặt, anh có chấp nhận không?

Hôm đó chúng tôi ở lại biệt thự cho đến khi đoàn phim quay xong, đạo diễn và Giáo sư trao đổi rất nhiều ý kiến. Còn tôi cuối cùng cũng nhìn thấy ngôi sao Hàn Vũ Băng như ý nguyện! Bản thân cô ấy lạnh băng như cái tên, ngoài đạo diễn nhắc cô khi diễn, cô ta mới gật gật đầu hay nhắc khẽ vài vấn đề, ngoài ra chỉ là chỉ đạo trợ lý vài việc đơn giản như uống nước, trang điểm lại.

Nhưng sự lạnh lùng này dường như không làm giảm bớt sự xinh đẹp nơi cô, dù trang điểm có đậm cũng không thể che lấp nét đẹp trời sinh, khiến mọi người phải trầm trồ. Để lên hình thon thả, thân hình của cô còn gầy mỏng hơn người bình thường, cánh tay và đùi nhỏ đến nỗi gió có thể thổi bay.

Tôi nghĩ thầm: Đẹp thì đủ đẹp, nhưng Cát Vi Long dưới ngòi bút của Trương Ái Linh dường như không có khí chất lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, cô ấy ít nhất vẫn nên có chút nhân nhượng cầu toàn và nóng lòng muốn thử mới đúng.

Sự thực chứng minh một khi ống kính ngắm thẳng Hàn Vũ Băng, toàn bộ con người cô như biến thành con người khác, thần tình lạnh lùng mất tích không dấu vết giống như giọt nước nhỏ xuống sa mạc. Cô cô độc đứng trong biệt thự xa hoa của bà cô, đối diện với người thân đã ở tuổi trung niên nhưng bất chấp tuổi già, như giữa hai người xa lạ, cô rụt rè như một trái táo xanh, e sợ trong bộ dạng thấp hèn cầu xin đối phương. Tôi nghĩ thầm Hàn Vũ Băng có thành công ngày hôm nay quả không phải ngẫu nhiên, kỹ năng diễn rất tuyệt vời. Đạo diễn Trương và Giáo sư Lưu nhìn nhau gật đầu, cũng khen ngợi kỹ năng diễn của Hàn Vũ Băng.

Sau khi quay xong chúng tôi cùng ăn cơm với hầu hết với nhân viên của đoàn phim, đương nhiên ngoài Hàn Vũ Băng.

Sau bữa cơm George nhất quyết theo xe tiễn tôi và Giáo sư về Đại học Hồng Kông. Tôi khẽ nói với cậu ta: “Còn có hai tháng bên nhau, cậu mau về khách sạn nghỉ ngơi đi!”

Nghe vậy cậu ta mới thôi không đòi theo.

Trên xe Giáo sư Lưu nói: “George Trần rất cừ, thông minh chăm chỉ, lại không ngang ngược như người khác, rất có giáo dưỡng. Có cậu ấy rồi, để lại em ở Hồng Kông thầy cũng yên tâm hơn.”

Tôi hiểu ra ẩn ý trong lời nói của thầy, nhưng cũng không biết nên phân biệt thế nào.

Về phòng nhanh chóng bật máy tính, Văn Hạo đã online đợi tôi lâu rồi, thấy tôi anh gửi nhanh tin nhắn: “Ngày kia là về rồi, chơi đủ chưa vậy? Muốn ăn gì? Sáng mai anh đi mua!”

Trong lòng tôi đột nhiên thấy áy náy, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể đáp lại một câu: “Xin lỗi.”

“Cái gì?”

Tôi nghĩ dù thế nào đều phải nói, thà rằng nói sớm với anh nên liền trả lời: “Em sẽ vào đoàn làm phim “Trần Hương Tiêu” làm cố vấn văn học, còn phải ở Hồng Kông hai tháng nữa mới có thể về Trường Đại học W.

Ấn phím gửi tin nhắn đi, tôi thấp thỏm không yên đợi chờ hồi âm.

Thấy đầu kia hồi lâu không phản ứng, tôi tiếp tục gõ “Thật xin lỗi! Nhưng đây là một cơ hội tốt, em không muốn bỏ lỡ!”

“Vậy em không sợ bỏ lỡ anh sao?”

“Em sợ, rất sợ. Do đó mong anh khích lệ em!”

“Mặc cho số phận vậy!” Nói xong, Văn Hạo không thèm chào đã offline.

Tôi vội nhắc điện thoại gọi vào di động cho anh. Chuông kêu hồi lâu nhưng không ai bắt máy.

Bình tĩnh lại, tôi biết kết quả sẽ như vậy. Nhưng không biết tại sao biết rõ anh sẽ tức giận nhưng phút đưa ra quyết định đó, tôi vẫn lựa chọn nắm bắt cơ hội.

12. Chương 12: Một Giác Mộng Tươi Sáng

4.

Sáng ngày hôm sau, tôi bắt xe đến biệt thự lưng chừng núi.

Đã lựa chọn thì dù có buồn cũng vô ích, thà rằng làm tốt việc trước mắt. Tôi biết rõ cơ hội này không dễ dàng đến với tôi, nếu không có sự giới thiệu của Giáo sư Lưu và George Trần, công việc tuyệt vời này căn bản không đến lượt tôi. Bản thân tôi cũng hy sinh không ít vì nó, càng cần trân trọng hơn mới đúng. Do đó, tối qua tôi đã đọc kỹ kịch bản từ đầu đến cuối hai lần, đưa ra nhiều ý kiến sửa đổi chi tiết ở nhiều chỗ, ghi rõ cả lý do sang bên cạnh, đến tận 3h sáng mới lên giường ngủ.

Biên kịch Ngô vừa đến, tôi liền lật phần sẽ quay ngày hôm nay ra hỏi ý kiến anh.

Đồng thời đưa ra một số góp ý. Sau đó tôi lại chủ động pha cà phê cho George, khích lệ cậu: “Hôm nay cậu phải diễn không ít, cần duy trì tinh lực dồi dào mới được. Bắt đầu từ giờ coi mình là trợ lý riêng của cậu, có yêu cầu gì mau nói ra!”

“Mình yêu cầu một cái ôm.” Ánh mắt cậu ta ánh lên.

Tôi hào phóng cho cậu ta một cái ôm, nói: “Đây là cái ôm khích lệ, quay xong còn ôm thưởng! Quay thật tốt, tiền đồ của mình tùy thuộc vào cậu!”

Nhân viên làm việc bên cạnh đều cười.

Nói là cố vấn văn học, vì tôi luôn muốn học được nhiều thứ từ việc đó, nên luôn cố gắng, ở đâu thiếu người tôi sẽ có mặt ở đó, việc gì không biết sẽ hỏi. Trong lúc nghỉ pha cho mỗi người một cốc cà phê, George được đằng chân lân đằng đầu bắt tôi bóp vai... Tóm lại, tôi đáp ứng mọi yêu cầu. Hết một ngày toàn thân mệt mỏi nhưng lại thu hoạch được rất nhiều, quen với tất cả mọi người trong đoàn phim, cũng coi như đã hòa nhập vào đoàn đội.

Tối về phòng, đang bận gọi điện cho người nhà thì Giáo sư Lưu đến tìm: “Ninh Khả, thầy đáp chuyến bay sáng mai quay về trường. Đối với bộ phim này, thầy còn có vài ý kiến riêng. Hôm qua đạo diễn Trương hỏi

thầy cũng chưa nói, đều viết lên tờ giấy này, em theo đó để kiến nghị, mọi người tự nhiên sẽ nhìn em với con mắt khác.” Nói xong đưa cho tôi tờ giấy, bên trên kín chữ.

Tôi cảm động rơi lệ, liên mồm cảm ơn thầy.

Giáo sư lại nói: “Con gái một mình ở bên ngoài, gặp chuyện tủi thân cũng đừng để trong lòng, gọi điện cho thầy khi nào muốn, công việc gặp vấn đề gì cũng có thể gọi hỏi thầy.”

Tôi gật đầu.

Trước khi cáo biệt, Giáo sư đặt trên bàn một tập tiền, nói thản nhiên: “Khi đến thầy đổi ít tiền, chưa dùng hết, để lại cho em dùng!”

Tôi từ chối không nhận.

Thầy lại xì mặt: “Ngoan nào, không phải thầy tặng không em, thầy vẫn chưa giàu đến mức đó! Chỉ là cho em mượn, có lương rồi nhớ trả lại thầy! Một mình em ở nơi xa, trong tay không có tiền làm gì cũng không tiện, cầm lấy đi.”

Tôi không thiếu tiền nhưng tấm lòng của thầy khiến tôi cảm động, chỉ còn cách giữ lại. Đột nhiên nhớ ra, quay người tìm cà vạt đã mua tặng cho thầy, sắp quà đã mua tặng người khác vào túi rồi nói: “Đây là quà em mua cho bạn học, thầy giúp em mang về cho Hàn Văn Hình được không ạ!”

“Được, vậy em ngủ sớm đi, sáng mai phải chuyển đến khách sạn trên núi rồi, nhớ sắp sẵn hành lý!” Giáo sư nói xong, bước ra.

Mở máy tính lên mạng, Văn Hạo vẫn không online, Hàn Văn Hình vẫn trên QQ đợi tôi. Tôi nói với cô ấy mình sẽ ở lại Hồng Kông hai tháng và nói quà của cô ấy đã nhờ thầy Lưu mang về, ngày mai đến nhận. Hàn Văn Hình lại lo lắng cho tương lai của tôi và Văn Hạo, cuối cùng khuyên tôi nhất định phải gọi cho Văn Hạo, nói chuyện để hiểu nhau.

Tôi lần nữa gọi cho Văn Hạo, vẫn chuông reo hồi lâu không ai nhấc máy - xem ra anh thực sự rất, rất tức tôi.

Sáng hôm sau tôi tiễn Giáo sư lên taxi. Thầy lại dặn dò tôi, nói dù có điều gì không thuận ý thì gọi cho thầy. Sau đó George lái xe xuống đón tôi.

“Cậu còn giống trợ lý riêng hơn cả tôi, biết quan tâm như vậy.” Tôi trêu.

“Ở phim trường cậu là trợ lý của mình. Không ở phim trường mình là trợ lý của cậu! Cần là có, không cần cũng có!” Cậu ta cười hihi.

Hai chúng tôi cho hành lý lên xe, làm thủ tục trả phòng. Sau đó lái xe về khách sạn trên núi, làm thủ tục nhận phòng. Phòng của tôi đối diện của George, cậu ta vội vàng, “vốn cậu và mình không ở cùng một tầng, mình phải gạ gẫm người phụ trách ánh sáng ở phòng đối diện mãi, anh ta mới đồng ý nhường phòng đây, ha ha.”

Phòng ở đây trông rộng hơn ở Đại học Hồng Kông, vật dụng, đồ dùng cũng đầy đủ hơn.

Kéo rèm cửa nhìn ra xa, một rừng cây xanh trông thật dễ chịu.

Sắp xếp xong hành lý, George kéo tôi đi tham quan phòng cậu ta. Cách bố trí ở đây không có gì khác phòng tôi, chỉ là ngoại cảnh bên ngoài có thể nhìn thấy vịnh Victoria, Hồng Kông trong ánh mặt trời buổi sớm hừng hực sức sống, trong khung cảnh này tôi cảm giác dịch mầu dưới da đều dồi dào sức sống hơn bình thường.

“Chà, đúng là ngôi sao lớn, được ở phòng có thể ngắm cảnh biển!” Tôi giả bộ tủi thân.

George nhún nhún vai: “Đã là gì. Hàn Vũ Băng ở phòng dành cho nguyên thủ quốc gia! Cả đoàn chỉ có cô ấy được đãi ngộ đặc biệt.”

Tôi liền an ủi: “Đợi cậu phấn đấu vài năm rồi sẽ được như cô ấy, thành ngôi sao quốc tế, đến lúc đó cũng được ở phòng dành cho các nguyên thủ quốc gia! Ai sợ ai chứ.”

“Hiếm lắm!” Nói xong cậu kéo tôi đi ăn sáng.

5.

Từ ngày hôm nay tôi mới coi như chính thức ra nhập đoàn phim “Trần Hương Tiêu.”

Lâu dần, tôi dần dần phát hiện trong đoàn phim có thể nói là Ngọa Hổ Tàng Long, mọi người đều rất xuất sắc. Có người nhận vô số giải thưởng, có người có lý lịch xuất sắc, nhưng phần lớn họ đều dễ gần, hiếm có người ngạo mạn, cộng với đạo diễn Trương vốn là người hài hước, cả đoàn luôn cười vui, mọi người rất quan tâm đến tôi.

Đương nhiên ngoại trừ Hàn Vũ Băng.

Mấy ngày nay dưới sự quan sát của tôi thì đại mỹ nhân Hàn cũng không kiêu ngạo ta đây, khó để chiều theo như báo chí nói, ngược lại cô ấy rất yêu nghề, chỉ cần đạo diễn không hài lòng dù có mệt mấy cô cũng cố gắng diễn lại. Cô chỉ không hòa đồng, khi quay, ngồi xe riêng của trợ lý, chuẩn giờ đến chỗ quay; xong lại lập tức biến mất không dấu vết; ở phim trường không nói nửa câu với mọi người.

Tôi vào đoàn phim gần một tháng, vẫn chưa có cơ hội nói một câu với cô ấy.

Đêm đó, gió bão nhiệt đới kéo đến Hồng Kông, trên trời bắt đầu mưa, mưa không nhỏ, kéo dài đến tận trời sáng vẫn chưa tạnh. Vì không quay ngoại cảnh nên không ảnh hưởng đến đoàn phim, mọi người vẫn làm việc như bình thường. Hàn Vũ Băng luôn đúng giờ mà hôm nay mãi không đến phòng trang điểm, đạo diễn Trương đành cho quay phân đoạn của người khác, vừa bảo tôi đến phòng cô ta xem sao, rốt cuộc là có chuyện gì.

Tôi vào thang máy lên tầng cao nhất của khách sạn, đi về phòng dành cho các nguyên thủ quốc gia ở cuối hành lang, cửa khép hờ, đẩy nhẹ là mở ra, tôi nghĩ có chuyện không hay nên vội vàng bước vào, chỉ thấy Hàn Vũ Băng ngã trên thảm, không cử động.

Lật lại nhìn, tôi biết cô ấy bị ngất, liền ôm dậy. Người cô lạnh như băng, vóc dáng 1m7 cao hơn hẳn tôi, ôm trong tay lại rất nhẹ. Tôi đặt cô ta nằm lên giường, kéo chăn đắp, đến nhà vệ sinh lấy khăn nóng thấm ướt, đắp nhẹ lên trán.

Hồi lâu cô mới từ từ mở mắt, tôi vội rót nước nóng cho cô.

Cô uống một chút, nhìn tôi nói: “Thật không may, trợ lý của tôi hôm nay xin nghỉ, thật cảm ơn cô!”

Tôi lắc đầu ra hiệu đừng khách khí. Thấy cô ta vùng dậy khỏi giường, tôi vội nói: “Nếu khó chịu thì nghỉ ngơi một ngày đi, tôi đi xin phép đạo diễn giúp cô.”

“Không cần, không cần, bộ phim này đang quay gấp, không thể bỏ lỡ thời gian.” Cô vừa nói vừa dậy khỏi giường, lại giải thích với tôi, “tôi chỉ là đến ngày, nên cơ thể hơi lạnh.”

Tôi nghe nói vậy, trầm ngâm một lát liền hỏi: “Bình thường cô... có phải ăn chay?”

“Phải, sao vậy?”

“Ăn chay đương nhiên là giữ được vóc dáng nhưng lâu ngày không có vị tanh cũng rất có hại cho cơ thể. Khí huyết hư, thận hư, cơ thể yếu ớt, còn dẫn đến rụng tóc nữa.” Tôi cố gắng truyền lại những kiến thức y học đã học từ mẹ làm nghề bác sỹ cho cô.

Hàn Vũ Băng sờ tóc của mình, nói với giọng rất buồn: “Tôi cũng biết như vậy không tốt. Nhưng cô không biết trong nghề này đối chết chẳng sao, phát phì mới đáng sợ! Tôi cũng chẳng còn cách nào”.

“Lẽ nào cô không biết trong thời kỳ kinh nguyệt dù ăn nhiều cũng sẽ không béo sao?”

“Thật sao? Thật sao?” Hàn Vũ Băng vội hỏi, hai mắt lấy lại thần thái.

“Đương nhiên rồi, tôi lừa cô làm gì.” Tôi trả lời chắc chắn, “hôm nay cô muốn quay thì giờ gọi đồ ăn cũng không kịp rồi, trong tủ lạnh phòng tôi còn có pizza hải sản, tôi vẫn chưa động vào. Nếu cô không chê, tôi dùng lò vi sóng hâm nóng lại rồi mang đến, cô thấy thế nào?”

Hàn Vũ Băng cảm kích nhìn tôi, gật đầu ngoan ngoãn như đứa trẻ.

Ăn xong miếng Pizza, quả nhiên hiệu quả hơn bất kỳ loại linh đơn nào, toàn thân Hàn Vũ Băng như lấy lại sức lực. Đợi cô sửa soạn xong, tôi cùng cô đến đoàn phim. Đến phòng hóa trang, tôi hỏi có cần cà phê không, cô suy nghĩ kỹ rồi nói “Thật... không béo phì chứ?”

Tôi khẳng định, bảo đảm nếu cô ấy béo phì tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm, mặt cô liền tươi rói: “Vậy thêm cho mình nhiều sữa, kẹp thêm hai cục đường!” Tôi đột nhiên phát hiện, ngôi sao quốc tế mang vẻ ngoài lạnh lùng khi cười giống như một đứa trẻ ngây thơ, rất đáng yêu.

Sau đó thợ trang điểm cho cô khen tôi: “Tiểu thư Ninh, cô thật lợi hại! Tôi trang điểm cho cô ấy hơn một năm, cô ấy chưa từng cười với tôi.”

Sau khi kết thúc buổi quay ngày hôm đó, tôi đang ở trong phòng đọc kịch bản thì có người gõ cửa, là Hàn Vũ Băng. Tôi vội mời cô vào.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống, muốn nói nhưng lại dừng lại, nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Phóng viên sẵn lòng ngôi sao thật lợi hại! Mình muốn gọi bỏ bít tết lại sợ họ dò la ra thông tin, viết mình tham ăn tục uống.”

Tôi hiểu ra liền cười: “Bữa tối mình cũng chưa ăn no. Như này nhé, mình gọi điện gọi hai suất, mỗi người ăn một suất nhé!”

Phòng không rộng, chúng tôi khoanh chân ngồi trên giường, vừa ăn vừa nói chuyện. Cô vừa ăn vừa hiếu kỳ hỏi tôi: “George Trần là bạn trai cậu à?”

“Không phải.” Tôi thành thật.

“Không phải?” Cô ta rất kinh ngạc, “mình vẫn nghĩ là...”

“Nghĩ gì...”

“Mình vẫn cho rằng cậu vào đoàn làm phim vì mối quan hệ này!” Cô nói nhanh.

Tôi đặt đĩa xuống, dùng giấy ăn lau miệng: “Thực ra, mình có thể vào đoàn làm phim là nhờ sự giúp đỡ của George, và còn có cả Giáo sư Lưu là thầy giáo hướng dẫn của mình, mình rất cảm ơn họ nên cũng rất trân trọng cơ hội này. Nhưng bạn trai của mình... là người khác.”

Không ngờ ngôi sao lớn vốn cũng rất tinh nghịch, hai mắt cô ánh lên: “Ồ? Là thần thánh phương nào vậy?”

Tôi kể cho cô ấy nghe chuyện mình và Văn Hạo, đương nhiên cũng có cả George Trần và Liễu My trong đó, còn có Hàn Văn Hình và Khang Minh Huân, cô chăm chú, gật đầu theo câu chuyện của tôi.

Sau đó, cô hơi buồn hỏi: “Vì ở lại Hồng Kông nên cậu và bạn trai mất liên lạc gần một tháng rồi sao?”

Tôi gật đầu: “Thực ra, cũng không phải hoàn toàn mất liên lạc, Hàn Văn Hình thường lên mạng thông báo cho mình tình hình của anh ấy, nên mình biết chuyên đề của anh đã xuất bản, phản hồi rất tốt, mọi thứ rất thuận lợi...”

Hàn Vũ Băng nghe xong nói: “Thực ra đối với phụ nữ tình yêu và sự nghiệp đều rất quan trọng. Chỉ là trong hiện thực cả hai luôn có xung đột, khiến cậu không thể không nhắm mắt đưa ra lựa chọn nhẩn tâm! Không giống đàn ông, muốn được cả hai đều không khó.” Cô cười rồi an ủi tôi, “mình thấy lựa chọn của cậu là chính xác! Cũng hy vọng bạn trai cậu sớm hiểu ra, mình ủng hộ cậu!”

Ăn xong bít tết, cô cảm ơn và chào tôi về phòng.

Tôi lại gọi điện cho Văn Hạo như thường ngày, anh vẫn không nghe máy. Gần một tháng trôi qua rồi, anh vẫn chưa nguôi giận.

13. Chương 13

6.

Sáng dậy chưa lâu, Hàn Vũ Băng lại đến tìm tôi: “Mình cùng ăn sáng nhé! Mình trước kia rất thích cháo thịt nạc với lòng trắng trứng gà, lâu rồi không ăn, nhớ lắm rồi!”

“Mình cũng thích ăn, vậy mình gọi hai bát!”

“Cảm ơn cậu, Ninh Khả! Trước kia mình lạnh lùng với cậu, cậu không trách mình chứ! Cậu rất biết chăm sóc người khác, nếu mình là con trai, chắc chắn sẽ yêu cậu... Thực ra từ hôm qua đến hôm nay, trong lòng mình đã hơi hơi thích cậu rồi!”

“Chà, cậu đã tỏ tình với mình nhanh vậy sao? Mình rất xấu hổ, mình thử tìm hiểu nhau trước đã được không?” Tôi giả giọng e thẹn của thiếu nữ trả lời, trêu cô cười.

Ăn sáng xong, chúng tôi cùng nhau đến phim trường. Liên tục hai ngày đều nói cười với nhau, khiến cho toàn bộ mọi người trong đoàn đều kinh ngạc.

Khi nghỉ, George kéo kéo áo tôi khẽ nói: “Cậu sao cứ suốt ngày bên cô ấy! Đừng quên cậu là trợ lý của mình!”

“Không quên, không dám quên. Thực ra Hàn Vũ Băng rất tốt, cậu đừng nhìn cô ấy với con mắt khác như vậy!” Tôi trả lời.

Cả một ngày, cả đoàn đồng lòng hợp tác, tiến độ quay rất nhanh. Tuy ai cũng mệt nhưng luôn rất cố gắng.

Sau khi quay xong không lâu, trợ lý của Hàn Vũ Băng đến tìm tôi, nói cô ấy muốn gặp tôi.

Tôi đồng ý, trước khi ra khỏi cửa, tôi tiện cầm theo một bình lục vị đại hoàng.

Đưa thuốc cho Hàn Vũ Băng, tôi nói: “Ba ngày sau khi có kinh, bắt đầu uống thuốc này, liên tục một tuần, rất tốt cho thận hư nhược. Mái tóc đen bóng của cậu mà rụng thì thật tiếc!”

Hàn Vũ Băng nhận lấy, cảm động: “Cậu tốt với mình như vậy, mình lại chẳng có gì để cảm ơn cậu. Cậu xem hôm qua mình sắp xếp được hai túi đồ, đều là trang sức, mỹ phẩm, nước hoa, đều là được tài trợ, mình cũng chưa dùng đến, nếu cậu không chê thì nhận cho mình vui.”

Tôi từ chối: “Những thứ này quá đắt, mình không thể nhận. Hơn nữa thuốc mình tặng cậu chỉ đáng vài đồng!”

“Không phải là tiền, quan trọng là tấm lòng. Những ngày này cậu quan tâm tới mình như vậy, mình không biết phải báo đáp cậu như nào. Hơn nữa những thứ này tuy là vật ngoài thân, nhưng cũng là thiết kế ra bằng cả tấm lòng, vất đi thật đáng tiếc! Cậu thay mình trân trọng chúng nhé!” Hàn Vũ Băng kiên quyết nhét vào tay tôi.

Tôi chối từ không nổi, chỉ còn cách cảm ơn cô.

Hàn Vũ Băng lại nói: “Chúng mình tuy quen chưa lâu, mình phát hiện cậu rất thoáng, cũng rất quan tâm đến mọi người, mình coi cậu là bạn tốt nên có vài chuyện giờ mới nói với cậu. Người trong giới nghệ thuật tuy không phải rất xấu xa nhưng nhìn vào bề ngoài để đối xử đã là một quy luật không thể thay đổi. Thấy cậu ăn mặc hàng hiệu thì đưa cậu lên tới trời, cậu ăn mặc không hợp gu lắm sẽ giẫm cậu xuống bùn sâu không ngóc dậy nổi. Cậu tuy là người đứng phía sau màn ảnh nhưng quy luật này không thay đổi, muốn được tôn trọng, thực lực đương nhiên quan trọng, nhưng ăn mặc, trang điểm cũng không thể bỏ qua!”

Tôi nhìn mình từ đầu đến chân: “Mình mặc có gì không đúng?”

Hàn Vũ Băng nhìn kỹ tôi: “Cách ăn mặc của cậu đối với người bình thường là đẹp nhưng trong giới nghệ thuật thì quá bình thường. Giới nghệ thuật xấu không sợ, sợ nhất là “bình thường”. Theo mình thấy cậu cần để ý đến những chi tiết nhiều hơn. Cậu xem tóc xõa là quá bình thường, móng tay cũng cắt quá ngắn, giày không nổi bật, toàn thân chẳng có gì nổi bật cả.”

Cô tuân một tràng khiến tôi toát mồ hôi.

Hàn Vũ Băng lại nói: “Cậu đừng trách mình nói quá thẳng... Khi mình mới vào nghề không có ai chỉ dẫn, chịu rất nhiều thiệt thòi. Vặt lộn bao nhiêu năm mới bịt mồm được đám người đó! Cậu ít kinh nghiệm, mình sợ đến lúc đó bị mắng, cậu sẽ trở tay không kịp.”

Tôi liền gạt đầu: “Không ngờ ăn mặc trang điểm cũng phức tạp như vậy, mình đúng là không hiểu gì về phương diện này!”

“Đừng sợ, mình từ từ dạy cậu. Lần sau mình cùng đi làm tóc, có bạn đi cùng, có được không?”

7.

Sau đó tôi đã nghiêm nhiên trở thành trợ lý riêng của Hàn Vũ Băng, George thường trách tôi ở bên cô ấy quá nhiều.

Hàn Vũ Băng có thời gian liền đi tập thể dục thẩm mỹ, làm tóc, chăm sóc toàn thân, lần nào cũng kéo tôi đi cùng.

Dưới sự chỉ dẫn của cô ấy, mái tóc dài hơn hai chục năm của tôi lần đầu tiên biến thành tóc xoăn, móng tay cũng làm móng kiểu Pháp, lần đầu không mặc gì nằm trên giường để người khác massage toàn thân, độ cao của giày cao gót từ 3cm dần dần lên tới 7cm. Hàn Vũ Băng còn thưởng tặng cho tôi những đồ trang sức mà hãng quảng cáo tặng cô, sau đó dạy tôi xem tạp chí thời trang nước ngoài, để có được tin tức thời thượng đầu tiên.

Cho đến khi bộ phim quay xong, theo cách nói của George thì toàn bộ con người tôi như đã “đổi da đổi thịt”, Hàn Vũ Băng cả ngày bên tôi như hình với bóng, ở phim trường cô cười nhiều hơn, còn có mấy lần mời cả đoàn đi uống trà chiều.

Nếu nói có điểm gì chưa mỹ mãn, chính là khi nghĩ đến Văn Hạo trong lòng tôi vẫn đau đớn. Đã gần hai tháng, anh không hề online nói chuyện với tôi, mỗi tối tôi đều gọi điện anh đều không nghe.

Bộ phim hoàn thành trước dự kiến khiến đạo diễn rất vui, ông vui mừng nói với tôi: “Ninh Khả, công lao của cô không ít, George lần đầu tiên diễn vai chính lại rất xuất sắc, không chắc có đoạt giải hay không nhưng nhất định sẽ gây ra làn sóng mới, nếu George thành công, bộ phim này sẽ thành công.”

“Đạo diễn Trương đừng cười tôi, hai tháng tôi ở đoàn phim có thêm nhiều bạn tốt, lại học được nhiều thứ, sẽ tốt cho cuộc sống của tôi! Tôi thành thật nói, trải nghiệm lần này không những giúp tôi mở rộng tầm mắt mà còn giúp tôi tự tin hơn.”

“Tôi cho cô nghỉ ba ngày phép, cô về trường một chuyến nhé! Nhưng sau ba ngày phải đến Bắc Kinh cùng chúng tôi, thời gian vẫn rất gấp, công việc chế tác và tuyên truyền, quảng bá cũng phải khẩn trương.”

Tin vui này quá bất ngờ, tôi vui mừng nhảy cẫng lên. Lúc này George cũng tiến đến: “Tôi cũng sẽ đi, tôi cũng đi cùng.”

“Nói bừa! Cậu phải mau cùng tôi về Bắc Kinh để giới thiệu bộ phim, còn phải lên truyền hình, tạp chí, thời gian rất gấp!” Đạo diễn Trương quay lại, đưa cho tôi một phong bì, “Ninh Khả, đây là lương hai tháng của cô. Trước khi rời Hồng Kông, nếu muốn mua quà tặng người thân thì mau đi đi!”

Phong bì rất dày, toàn vượt quá sự tưởng tượng của tôi, tôi vội cúi đầu cảm ơn đạo diễn.

Đương nhiên, George không bỏ lỡ cơ hội làm tài xế: “Nào, mình với cậu đi mua quà.”

Lúc này Hàn Vũ Băng cũng tiến đến: “Cả mình nữa, mình cũng đi.”

Đây là lần đầu ba người chúng tôi cùng đi với nhau, cũng là lần đầu tiên hai vai chính George và Hàn Vũ Băng ra ngoài. Quái lạ, khi có tôi, hai người không còn vẻ kiêu ngạo, hòa hợp nói cười với nhau, tôi thực sự vui cho họ.

Có ngôi sao lớn Hàn Vũ Băng đồng hành cùng, chuyến mua đồ được sự đãi ngộ thể VIP. Xem ra lời nói của cô thật sự không sai, nhìn áo đoán người không chỉ thịnh hành trong giới văn nghệ, thực ra trên thế giới đâu đâu đều vậy. Tóm lại, bước vào những hàng hiệu, khí thế người bình thường thấp hơn ba phần, những nhân viên bán hàng không thêm để ý, trường hợp này tôi cũng gặp nhiều rồi.

Ngày hôm đó, tôi mua rất nhiều, mỗi người có thể nghĩ ra đều có quà, cho đến khi lương mà đạo diễn phát cho tôi gần như tiêu sạch.

Cuối cùng George và Hàn Vũ Băng hợp sức ngăn tôi: “Cậu phải giữ lại chút tiền chứ, nếu ngay cả tiền vé máy bay cũng tiêu hết thì cậu phải chạy từ Hồng Kông về Vũ Hán đấy.” Lúc này tôi mới chịu thôi.

Tối đó, Hàn vũ Băng lại kéo một thùng to và một túi quà lớn đưa cho tôi, sau đó lưu luyến: “Ngày mai mình phải bay sang Mỹ để đàm phán về một bộ phim, việc tuyên truyền, quảng bá “Trần Hương Tiêu” mình sẽ vắng mặt. Vậy bọn mình không biết khi nào có thể gặp lại. Dù thế nào sau này mình về nước sẽ liên lạc với cậu, sau khi hợp đồng giữa cậu và đạo diễn Trương hết hạn, hãy suy nghĩ cùng làm với mình nhé, ha ha, đương nhiên không phải là trợ lý rồi, vậy thì quá tiếc nhân tài rồi, tóm lại mình sẽ cho cậu chức vị tốt và đãi ngộ tốt, sao nào?”

“Nói thực mình vẫn chưa quyết tâm vào giới văn nghệ, hơn nữa, luận văn thạc sỹ cũng phải bắt đầu chuẩn bị rồi! Còn nữa, cậu biết lần này mình sẽ bàn bạc mọi chuyện với Văn Hạo.”

“Vậy cậu suy nghĩ kỹ rồi báo cho mình... Mình thực sự hy vọng chị em chúng mình có thể luôn bên nhau. Đương nhiên rồi hạnh phúc của cậu là quan trọng nhất, nhưng mong là bạch mã hoàng tử của cậu có thể hiểu cậu!” Cô vỗ tay tôi, an ủi tôi.

8.

Sáng hôm sau, George đưa tôi ra sân bay.

Trước khi tạm biệt, cậu ta ôm chặt tôi nói: “Ồ bên cậu thời gian trôi đi rất nhanh, hai tháng sắp qua đi rồi. Cậu nhanh đến Bắc Kinh tìm mình nhé!”

Tôi gật đầu, vuốt vuốt tóc cậu ta, sau đó đẩy hai vali hành lý to vào cửa kiểm tra an ninh của sân bay.

Trên máy bay, tôi cảm động như lần đầu tiên đến Hồng Kông. Tôi lại có thể thấy Văn Hạo rồi, lại có thể về tổ ấm của chúng tôi...

Mỗi phút giây trên máy bay tôi đều có cảm giác mới, tôi hưng phấn đến nỗi má ửng hồng, hai mắt lấp lánh. Thật không dễ đợi đến lúc máy bay dừng hẳn trên mặt đất, tôi hít một hơi đứng lên, ra cửa đầu tiên.

Đẩy vali ra đến cửa, từ xa tôi nhìn thấy Khang Minh Huân đến đón, sau đó mới nhận ra Hàn Văn Hinh ở phía sau. Hai tháng không gặp mà bụng cô bạn đã nhô lên như móm núi, người sắp thành hình tròn, khuôn mặt nhỏ gọn giờ tròn trịa. Cô mặc bộ váy bầu tôi mua tặng ở Hồng Kông, là bà bầu xinh đẹp nhất ở sân bay. Hai người như không thấy tôi đứng trước mặt, cứ ngóng trông về phía cửa ra.

Cho đến khi tôi hét lên: “Hàn - Văn - Hinh!” Họ mới giật mình, Hàn Văn Hinh vừa bỏ nhào đến ôm tôi vừa kinh ngạc, “Khả Khả, cậu thật xinh! Mình hoàn toàn không nhận ra, cậu như một ngôi sao!”

“Thật không? Thích thế, không uống công mình dậy từ sáng sớm trang điểm!” Nói xong tôi nhìn khắp nơi, một chút đau đốn trào dâng, anh không đến.

Văn Hinh như biết tôi nghĩ gì: “Tối qua mình gọi điện cho anh ấy, anh ấy nói có việc, không đến được.”

Nén trong lòng, giả bộ không sao, nói: “Không sao, không sao. Mình mau bắt xe về thôi!”

Lên taxi, tôi giả bộ trách Văn Hinh: “Bụng to như này đâu cần đón mình, mình đâu phải không biết đường, làm con mình mệt thì sao? Con rạ đời sẽ trách mình!”

“Không sao! Mình mới kiểm tra rồi, bác sỹ nói đứa bé rất khỏe mạnh! Còn động viên mình ra ngoài vận động, tốt cho lúc sinh.” Văn Hinh đắc ý xoa bụng, sau đó bắt đầu hỏi Hàn Vũ Băng có xinh không, tính cách tốt không...

Tôi lấy một tờ giấy ra từ túi xách tay, đưa cho cô, bên trên là dòng chữ rồng bay phượng múa: “Chúc tình yêu giữa Hàn Văn Hinh và Khang Minh Huân ngọt ngào, bách niên giai lão, chúc em bé mạnh khỏe thông minh - Hàn Vũ Băng.”

Văn Hinh xúc động hét lớn: “Trời ạ, cậu tìm cô ấy nhờ viết sao? Thích thật, mình phải giữ cẩn thận mới được!”

Khang Minh Huân bên cạnh nhẹ nhàng: “Đừng quá kích động, cẩn thận em bé.”

Trên đường về Hàn Văn Hình hỏi tôi đủ thứ chuyện, phần lớn đều liên quan đến Hàn Vũ Bằng, tôi đều trả lời, cô bạn vui mừng, cười không ngậm nổi miệng.

Taxi đưa tôi đến cổng khu đô thị.

Minh Huân giúp tôi xách hành lý lên tầng 3. Văn Hình vỗ vai tôi, nhẹ nhàng khích lệ: “Nhẹ nhàng nói chuyện với anh ấy nhé! Mình không làm phiền thể giới của hai người nữa, tối sẽ đến tìm cậu đi ăn cơm!” Nói xong dắt tay nhau đi.

9.

Tôi hồi hộp.

Ấn chuông cửa,

Văn Hạo ra mở cửa. Anh nhìn tôi đứng ngoài cửa, biểu cảm không rõ buồn hay vui, sau đó kéo hai vali vào: “Vào đi!”

Tất cả mọi thứ trong nhà đều giống hai tháng trước, ngày cả ga giường vẫn màu tím. Mới vào cửa tôi đã ngửi thấy mùi cơm hấp dẫn, trên người anh vẫn đeo tạp dề.

Anh đem hai bát cơm đầy ra ban công: “Đói rồi hả? Ăn cơm nhé!”

Chỉ một câu nhẹ nhàng, nước mắt tôi đã trào ra. Anh đặt đĩa, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi: “Đừng khóc, đừng khóc, mau ăn đi!”

Tôi lại không cầm được nước mắt, đặt đĩa xuống, nhào vào lòng anh. Anh mặc áo phông cũ thường ngày, vừa mềm vừa ấm, tôi có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc, đầu tôi gác lên vai anh, để mặc cho nước mắt chảy xuống, giống như vôi hoa sen chưa vụn lại vậy.

Anh đưa tay xoa tóc tôi, anh hôn lên tóc tôi, lên má, lên cổ tôi. Anh hôn nước mắt tôi, nhìn mắt tôi.

Anh ghen lời: “Ninh Khả, Ninh Khả, anh không dám tin em đã trở về, em không biết anh đã sống sáu mươi ngày qua như thế nào đâu, anh cảm giác trái tim mình như khô héo! Anh nghĩ là em mãi mãi không quay về, anh nghĩ em đã thay đổi! Ninh Khả, em sao có thể đối xử với anh như vậy?”

Nói xong anh ôm tôi thật chặt, đi vào trong phòng.

Anh ném tôi lên giường, hôn tôi tới tấp, mới đầu là mặt, là môi. Tôi nhiệt tình đáp lại. Sau đó chúng tôi vội vàng lột quần áo của nhau, Văn Hạo được sự cổ vũ của tôi bắt đầu tiến công tới tấp. Tôi chỉ cảm thấy mình giống như một khúc gỗ bị cưa, đau đớn không như lần đầu nhưng mỗi khi anh tiến sâu hơn đều khiến tôi có cảm giác như bị rách ra.

Nhưng yêu không phải là cảm giác áp sát vào nhau, làm đau đối phương sao? Yêu càng sâu, đau càng nhiều.

Văn Hạo nằm soài lên ngực tôi thở.

Tôi cảm thấy rất mệt, quá mệt, đã dồn hết sức lực vào công đoạn trước rồi. Tôi bất giác chìm vào giấc ngủ.

Hơn 2h chiều tôi mới tỉnh dậy. Tôi đi tắm, Văn Hạo nấu cơm ở bếp.

Tắm xong, tôi mặc mỗi chiếc sơ mi trắng từ phòng tắm bước ra.

Sau khi được Hàn Vũ Bằng chỉ giáo, tôi rất tự tin về mình. Tôi biết mỗi bước đi của mình chiếc quần trong bằng sợi ren tốn rất ít vải lúc ẩn lúc hiện dưới áo sơ mi. Tôi giả bộ như chẳng có chuyện gì ngồi trước bàn ăn, hưởng thụ bữa cơm. Dưới bàn lại dùng chân cọ nhẹ vào chân anh, sau đó tiếp tục ăn như bình thường.

Anh quả nhiên rất bất an, tuy vẫn bật điều hòa nhưng trán lại toát mồ hôi, liên tục dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn tôi.

Sau bữa cơm, tôi mở một chiếc vali: “Em mua cho anh một cặp kính, là hãng Amani, đeo vào nhất định rất gọi cảm. Còn có một bộ quần áo, đồ thể thao, chất liệu vừa thấm mồ hôi vừa thoải mái. Anh nên tập luyện thể thao lúc rảnh, sức khỏe là cách mạng...”

Vẫn chưa nói xong anh ôm chặt lấy tôi từ phía sau, khẽ nói bên tai tôi: “Sức khỏe anh vẫn chưa đủ tốt sao? Xem ra em vẫn chưa biết sự lợi hại của anh rồi.”

Tôi bò ra cười, trườn ra khỏi vòng tay anh, mở chiếc vali khác, bên trong toàn sách, “Vali này nặng thật, anh lại không đi đón em, nếu không phải là Minh Huân giúp em thì em không về nổi rồi!” Sau đó lại nói: “Khi ở Hồng Kông, em hay đi xem sách, nghĩ rằng mua gì anh đều không quan tâm chỉ có sách là anh thích nhất, những sách này đều là trong nội địa không xuất bản, hơn hai chục cuốn đó!”

Anh cảm động.

Anh quỳ xuống, lật từng quyển sách: “Khả Khả, em thật tốt. Anh giận em hai tháng, em còn tốt với anh như vậy.”

“Anh không phải tha thứ cho em rồi sao? Nếu không anh sẽ không nấu sẵn cơm đợi em về ăn.”

“Phải, anh không thể không tha thứ cho em. Hôm qua biết em sẽ về, anh đã mừng thầm, không thể trách em, luôn mong mau gặp em! Xin lỗi, vì lòng tự trọng anh cố ý không đến sân bay đón em.”

“Đồ ngốc! Em hiểu, em không trách anh!” Nói xong tôi lại dúi vào lòng anh.

14. Chương 14: Quên Thôi, Rồi Buông Tay

Hoặc em chọn ở lại Trường,

Sau khi tốt nghiệp thạc sỹ sẽ kết hôn cùng anh,

Hoặc chúng ta sẽ chia tay!

1.

Chiều hôm đó chúng tôi đến nhà Hàn Văn Hình. Khang Minh Huân nói anh ấy hiếm có cơ hội nghỉ phép ở nhà, muốn đích thân xuống bếp nấu ăn đãi tôi.

Hai người đàn ông bận rộn trong bếp, hai người phụ nữ lại ngồi trong phòng khách nói chuyện. Tôi bày quà mua tặng họ ra: “Hai bình sữa bầu này là đồng nghiệp Hồng Kông trong đoàn phim giới thiệu, nói là bên đó thích uống loại này, tốt cho sự phát triển trí lực của trẻ trong tương lai.” Nói xong tôi lại lấy ra một chiếc áo, “tuy giờ vẫn chưa biết nam hay nữ, nhưng mình thích con gái, thấy chiếc áo màu hồng này không thể không dừng bước... đợi em bé sinh ra sẽ mặc nhé!”

Sau đó lại cầm ra một lọ kem đưa cho Văn Hình: “Sinh xong con nhớ dùng nó massage bụng, cẩn thận không lại để lại vết rạn không đẹp lắm đâu!”

Cuối cùng còn có một túi thẻ đưa cho Minh Huân: “Ha ha, là đồ chơi, chắc chắn Minh Huân phải dùng đến.”

Tôi vừa nói, Văn Hình vừa ở bên gật đầu, cảm ơn rồi rút. Tôi xoa xoa bụng bạn, sau đó im lặng nghe bạn kể chuyện phát sinh trong trường và chuyện về bạn học trong lớp.

Lát sau Văn Hình đột nhiên thấp giọng nói: “Chà, mình gặp Liễu My rồi. Không phải rất xinh nhưng rất có khí chất. Mình còn nghe nói cô ấy muốn cùng Văn Hạo ra một chuyên đề chung!”

“Thật sao?” Tôi nghĩ Văn Hạo không hề nhắc đến, lẽ nào sợ tôi nghĩ nhiều?

“Đương nhiên là thật. Phản hồi đối với chuyên đề trước của thầy Hạo rất tốt, lãnh đạo trường rất coi trọng, giờ ai chẳng muốn cùng làm với thầy? Cậu phải cẩn thận, họ nếu hợp lực nhất định sẽ phải thường xuyên gần nhau.”

Tôi gật gật đầu, thầm nghĩ xem ra mình phải đi gặp mặt mỹ nhân ngưỡng mộ lâu ngày này mới được.

Nghĩ đến chuyện mới làm lành với Văn Hạo, để không ảnh hưởng đến tâm trạng trong ba ngày gặp lại nhau, tôi không hồi tưởng anh chuyện cùng viết chuyên đề.

Nhưng việc này luôn luẩn quẩn trong tâm trí tôi.

Sáng ngày hôm sau, Văn Hạo mới ra khỏi cửa, tôi đã thay quần áo đến trường tìm hiểu tình hình.

Vì muốn đi tìm hiểu tình địch là một cô gái rất đẹp nên tôi trang điểm kỹ càng. Áo sơ mi dài màu trắng, quần bò bó màu xanh lam, thắt một thắt lưng nhỏ màu đen, lại mang giày cao gót hình miệng cá cao 7cm, đứng trước gương, tôi rất hài lòng. Sau đó buộc mái tóc xoăn dài sau đầu, đánh mi dưới nhàn nhạt và bước ra khỏi cửa.

Đi trong trường, thả bước đón những cơn gió nhẹ và những cái ngoái đầu nhìn, tôi có chút tự tin, trong lòng nghĩ cũng chẳng phải chỉ có mình nữ Tiến sỹ Liễu Mỹ xinh đẹp?

Tôi đến chỗ Giáo sư Lưu trước, trả thầy số tiền thầy cho tôi mượn lần trước, còn tặng quà cho thầy và vợ thầy.

Giáo sư Lưu nhìn tôi, tươi cười nói: “Tiểu Khả, hai tháng không gặp xinh ra rồi! Đúng là gần mực thì đen gần đèn thì rạng, ở bên ngôi sao lâu ngày cũng có chút khí chất ngôi sao rồi.” Sau đó lại hỏi tôi: “Thế nào? Tất cả vẫn thuận lợi chứ? Đạo diễn Trương Du Ninh đúng là người rất tài hoa, học ông ta vài tháng còn có ích hơn học ở trường mình vài năm!”

“Rất thuận lợi, phim đã quay xong, còn lại là hậu kỳ. Đạo diễn Trương hy vọng em theo đến cùng, nên chiều mai em phải đến Bắc Kinh gặp mặt những người trong đoàn.”

“Tốt, tốt, làm tốt nhé, sau này tiền đồ sẽ rất tốt.” Em cho thầy gửi lời hỏi thăm đạo diễn Trương, chúc bộ phim này của ông ta sẽ lần nữa tỏa sáng!”

Tôi gật đầu chào thầy.

Cách văn phòng Giáo sư Lưu một bức tường là phòng nghiên cứu khoa học, vài bước chân là tôi đến cửa phòng nghiên cứu.

Nếu nói hai tháng ở Hồng Kông khiến tôi khá tự tin về mình thì màn tiếp theo mà tôi chứng kiến lại dìm tôi vào tuyệt vọng.

Thoạt nhìn tôi đã chắc chắn đó là Liễu Mỹ.

2.

Cô ta có dáng người cao, trên mặc áo sơ mi cotton nhỏ màu mù tạc, dưới là váy lụa đen đến đầu gối, phía dưới để lộ bắp chân trắng nhỏ, mang đôi giày đế bằng rất thoải mái. Tóc để xõa, chải hất sau đầu, dùng vòng chun buộc lại. Cách ăn mặc đơn giản tôn điểm cho làn da trắng như tuyết, thân hình thon thả, tinh tế hoàn mỹ đến từng chi tiết.

Điều khiến tôi đau đớn hơn là cô ta đứng bên bàn của Văn Hạo, Văn Hạo đang ngồi trên ghế ngửa đầu nhìn gương mặt cô ta, nhìn chăm chú.

Đột nhiên Văn Hạo cảm giác được điều gì, nhìn về phía cửa. Thấy tôi, anh rất bất ngờ. Liễu Mỹ cũng thấy biểu cảm của anh thay đổi, quay người về phía tôi.

Đó đích thực là khuôn mặt không phải kiêu diễm, hơn là ở chỗ trắng và thanh thoát. Cô ta đẹp không quá rạng ngời, nhưng lại như những cơn gió lượn sâu vào tận trái tim. Trong chiếc cổ áo hình chữ V màu xanh rêu, chiếc dây chuyền bạch kim nhỏ đeo một miếng ngọc phỉ thúy to bằng móng tay cái, tôn thêm nước da trắng mịn của cô, ngay cả phụ nữ như tôi cũng khó tránh khỏi động lòng.

Cô ta nhìn tôi, ánh mắt thân thiện, mang chút hiếu kỳ.

Tôi quay người đi. Vì tôi đột nhiên ý thức được cô ta và Văn Hạo bên nhau khiến người ta liên tưởng đến một câu quen thuộc “một đôi trời sinh”.

Về nhà ngồi xuống, Văn Hạo cũng đã đuổi kịp.

“Khả khả, em sao vậy? Vừa đi tìm anh sao?” Anh hỏi tôi bất an.

“Cô ấy chính là Liễu My?” Tôi không đáp hồi lại.

“Phải, nhưng em đừng hiểu lầm, bọn anh chỉ là nói chuyện công việc.” Văn Hạo giải thích.

Tôi tức giận, vốn định không nói, lại buột miệng: “Là chuyện xuất bản chuyên đề chung?”

“Em đều biết rồi sao? Anh sợ em nghĩ linh tinh nên không nói với em.”

“Vậy tại sao anh phải xuất bản chuyên đề chung?” Tôi vội hỏi.

Văn Hạo từ từ ngồi xuống, dường như không muốn trả lời. Nhưng nhìn thấy bộ dạng chất vấn của tôi, anh mới mở miệng: “Liễu My muốn xuất bản luận văn tiến sĩ của cô ấy nhưng luận văn của cô ấy không xuất sắc, cộng với cũng không có tên tuổi trong giới học thuật, nên cứ chần chờ mãi...”

“Nên anh muốn anh hùng cứu mỹ nhân, giúp cô ta toại nguyện?” Tôi châm biếm.

“Không phải như em nghĩ! Chuyên đề của anh tuy phản hồi tốt nhưng không chắc chắn anh sẽ nhanh chóng được nâng chức và phân nhà. Nhưng nếu xuất bản thêm, ít nhất cũng cần thời gian hai năm để chuẩn bị, anh đợi không nổi! Luận văn của Liễu My trước mắt đã làm xong, anh chỉ cần bổ sung nó, rất nhanh xuất bản. Tuy là chuyên đề chung nhưng thành quả nghệ thuật không bị giảm đi, điều này là thắng lợi đối với cả anh và cô ấy, mọi người đều được lợi.”

“Hai người tính toán thật chu đáo!” Tôi cười lạnh lùng. Văn Hạo cũng tức giận. Anh đột nhiên từ sofa đứng lên nói với tôi: “Ninh Khả anh không còn nhỏ tuổi như em, cũng không có hoàn cảnh gia đình tốt! Mẹ anh vẫn ở quê chờ anh đón bà lên thành phố sống! Hơn nữa nếu em cho rằng anh không có quyền ngăn cản em đi Hồng Kông hay Bắc Kinh thì em cũng không thể ngăn cản anh xuất bản chuyên đề chung với ai.”

Nói xong anh vẫn đang muốn trút hận, bất mãn nói thêm: “Từ tháng 7 chuyển ra ngoài sống, gần hai tháng rồi, anh giống như oán phụ một mình một phòng, ở đây đợi em quay về. Thật không dễ đợi được em, còn chưa kịp quen với thay đổi của em, em lại muốn bay đi! Có lúc, anh tự hỏi mình có đáng như vậy không? Trong lòng em thực sự có anh không? Nếu em thực sự cho rằng anh rất quan trọng mong em hãy nghĩ lại, em rất cuộc cần bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tình cảm sống bên anh, mà không phải là dày vò người khác?”

Nói xong chưa đợi tôi đáp lại, anh quay người kéo cửa bước ra.

Đây là lần đầu tiên sau bao năm bên nhau anh nói nặng với tôi như vậy, có thể là lời nói thật lòng anh đã giữ kín từ lâu.

Lần đầu tôi cảm nhận mình không hiểu anh. Hóa ra đối với anh mà nói có một căn nhà trong thành phố này, đón mẹ đến sống cùng, cùng với một nửa còn lại chăm sóc mẹ quan trọng như vậy! Không chừng vì muốn mẹ vui anh còn muốn tôi mau chóng sinh con! Nhưng điều này đối với tôi mà nói quá xa xôi, học hành gần hai mươi năm muốn sau khi tốt nghiệp được ra ngoài thử sức, vùng vẫy. Tình yêu là quan trọng, nhưng vì nó mà hai người phải bó buộc cuộc sống, chồng hát vợ khen hay sao?

Tôi thu dọn đồ đạc ít ỏi của mình trong ngôi nhà nhỏ, lặng lẽ chuyển vào ký túc xá. Cho nhau chút thời gian và không gian có lẽ sẽ suy nghĩ kỹ hơn về mâu thuẫn giữa chúng tôi.

Lần này Văn Hạo không đến tìm tôi. Cho đến khi kỳ nghỉ của tôi kết thúc, Văn Hạo đưa tôi đến sân bay, anh cũng không xuất hiện.

Văn Hạo lo lắng, hỏi tôi một cách khó hiểu “Hôm qua không phải vẫn còn bình thường sao? Sao thay đổi nhanh vậy?”

“Gặp đúng người mới phát hiện người mình luôn bên cạnh có thể không phù hợp với mình.” Tôi buồn rầu nói.

“Cậu nói đến Liễu My?”

“Được rồi, đừng hỏi nữa, bọn mình chia tay rồi lại quay lại tròn một năm, mình cũng mệt rồi, coi như cho nhau một thời gian! Cậu yên tâm dưỡng thai, có việc gọi điện cho mình, mình đi đây!”

Tôi mệt mỏi, quay người bước đi, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

3.

Sau khi đến Bắc Kinh vừa đúng đã một tuần qua đi, Văn Hạo lần đầu tiên gọi điện cho tôi.

Lúc này, Bắc Kinh đã vào thu, bầu trời màu xanh lam, không khí khô thật khó chịu. Tôi tựa bên cửa sổ của tầng 28, nghe giọng anh từ Vũ Hán xa xôi, cảm giác tất cả đều không chân thực.

Sau khi hỏi thăm ngắn ngủi, chúng tôi đều im lặng.

“Bộ phim lúc nào trình chiếu?” Anh cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

“Vào khoảng Giáng sinh hoặc năm mới, còn phải xem tiến độ làm hậu kỳ.”

“Đến lúc đó em mau về làm tốt nghiệp thạc sỹ, vẫn còn kịp chứ?”

“Kịp. Luận văn thạc sỹ em đã chuẩn bị tài liệu rồi, mỗi ngày tranh thủ lúc rảnh đều đến thư viện.”

“Ninh Khả, anh thực sự rất cần mau chóng có được thành quả nghiên cứu, em không thể hiểu anh sao?”

“Đừng nhắc đến vấn đề này nữa được không? Đó là tự do của anh, em không có quyền can thiệp.”

“Sau khi tốt nghiệp thạc sỹ em dự định như thế nào? Trường muốn giữ em lại, đợi em bảo vệ xong mình sẽ kết hôn, trường sẽ phân nhà cho chúng ta!”

Tôi thấy rất ngạc nhiên: “Kết hôn? Văn Hạo anh đùa gì thế? Chúng ta chưa từng nói tốt nghiệp xong sẽ kết hôn!”

Anh như đang nhần nhịn, nhần nại giải thích: “Không phải đang nói sao? Anh đã 29 tuổi rồi, năm sau kết hôn rất kỳ quái sao? Hơn nữa không kết hôn thì trường có phân nhà cho chúng ta không?”

“Nhà, nhà, lại là nhà! Lẽ nào em chỉ là lý do để anh xin trường phân nhà? Văn Hạo, em không hiểu anh từ lúc nào đã nóng lòng được lợi như vậy?”

“Được được được! Anh nóng lòng được lợi, anh dung tục, được chưa? Em nói xem em có muốn ở lại trường không, không ở lại thì chia tay.” Văn Hạo đầu kia nổi giận đùng đùng.

“Anh có ý gì?”

“Ý của anh là hoặc em ở lại trường, sau khi tốt nghiệp thạc sỹ xong thì kết hôn với anh, hoặc chúng ta chia tay.” Tôi thật không dám tin Văn Hạo có thể nói dứt khoát chuyện chia tay như vậy, thật tuyệt tình! Nhưng sự thực bày ra trước mắt, câu nói đó vang vọng bên tai tôi.

Tôi chưa kịp suy nghĩ, buông một câu: “Vây chia tay đi!” Nói xong nhanh chóng ngắt điện thoại. Nước mắt lại trào ra, tôi đến phòng vệ sinh lấy lại tâm trạng, trang điểm lại, sau đó đến văn phòng của đạo diễn Trương.

Sau khi ngồi xuống, ông lên tiếng trước: “Ninh Khả, nghĩ đến đâu rồi?”

Tôi nói thẳng: “Tôi suy nghĩ kỹ rồi, đạo diễn Trương, tôi muốn ký hợp đồng ba năm với ngài.”

Ông cười: “Thật tốt! Ninh Khả, thanh niên vững vàng, nguyện chịu khổ như cô giờ càng ngày càng ít rồi, hơn nữa cô có tư chất tốt, lại được giáo dục tốt, tiền đồ sẽ rất sáng lạng. Có người tâm huyết như cô, tin rằng công ty chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn.”

“Đạo diễn Trương, ngài quá khen rồi, nếu không phải ngài cho tôi cơ hội, tôi vẫn còn đang không biết nên làm gì sau khi tốt nghiệp, không biết tương lai mình ở đâu.”

“Ha ha, có hứng thú với điện ảnh là bước đầu đến điện ảnh thành công! Trước tiên cô phải làm tốt bộ phim này, bộ phim sau tôi định để cô vào đội biên kịch, làm thật tốt sau ba năm không chừng sẽ là Ngô Tử Hoa thứ hai. Về vấn đề đãi ngộ trước khi bộ phim này trình chiếu theo mức trước kia, bắt đầu chuẩn bị bộ phim sau tôi sẽ trả thù lao theo tiêu chuẩn của biên kịch, được không?”

“Được, đương nhiên là được, cảm ơn ngài.” Nói xong tôi đứng dậy cáo từ.

Đạo diễn lại nói: “Cô phải ở lại Bắc Kinh thời gian dài nên hãy thuê nhà ở, công ty sẽ trợ cấp tiền nhà. George cũng phải thuê nhà, cuối tuần hai người đi tìm nhà đi, anh ta vẫn chưa quen thuộc với Trung Quốc, còn nhiều thứ cần cô giúp đỡ.”

Tôi gật đầu đồng ý.

15. Chương 15

4.

Cùng với George đi tìm nhà là một việc gian khổ nhất từ khi tôi vào đoàn phim.

Để tương xứng với thân phận ngôi sao của anh ta, công ty quy định quy cách của khu đô thị phải cao, diện tích trong phòng không nên quá nhỏ mà George lại có thêm vài yêu cầu: Không phải nhà mới không ở, nhà có đồ dùng không ở, ánh sáng, cảnh quan không tốt không ở, kiểu nhà không tốt không ở...

Thế là chúng tôi dưới sự dẫn đường của bên công ty bất động sản tìm khắp thành phố.

Lần thứ bảy, George từ nhà bước ra lắc đầu với tôi, tôi tức giận bước lên gõ mạnh vào đầu cậu ta! Hỏi nguyên nhân, cậu trả lời màu sắc của gạch tường phòng bếp không đúng ý. Tôi tức sôi máu: “Cậu chắc chẳng bao giờ xuống bếp làm cơm đâu nhỉ?”

Bên công ty bất động sản cũng đã mệt, nhìn người tìm nhà không dễ đối phó, liền đưa ra ngôi nhà chủ chốt cuối cùng, “còn có một ngôi nhà, rất phù hợp với yêu cầu của cậu nhưng giá hơi cao.”

“Sao không nói sớm, nào, đưa chúng tôi đi xem đi.”

Nhà đó ở khu đô thị cực kỳ đẹp, tỷ lệ cây xanh hơn 60%. Trong khu đô thị phần lớn là biệt thự, chỉ có hai tòa chung cư. Theo như công ty bất động sản, rất nhiều người nổi tiếng trong giới văn nghệ đều mua nhà ở đây, vì thế bảo vệ ở đây cũng rất tốt, tốt cho các ngôi sao giữ chuyện đời tư.

Bên ông ty bất động sản đưa chúng tôi qua thăm cỏ và rừng trúc rộng, đến một tòa nhà cao 5 tầng. Đi thang máy lên tầng cao nhất, vừa mở cửa căn hộ, tôi đã dự cảm cậu ta nhất định hài lòng. Căn hộ được thiết kế theo kết cấu cao cấp, ánh sáng rất tốt, trang trí rất nhã nhặn không quá khoa trương. Gạch nền màu tro, giấy tường màu tro nhạt có hoa màu tối, phòng khách cao 6m, trên đỉnh là đèn thủy tinh Baccarat màu đen, cầu thang gỗ kiểu quay, đơn giản mà cao cấp. Chủ nhà chắc chắn là người rất có khí chất.

Trên tầng dưới tầng tổng cộng có 4 phòng, lại thêm một phòng chiếu phim, sàn nhà là sàn gỗ, tất cả các phòng đều dùng cùng một tông màu nhưng sơn tường khác nhau. Tôi còn đi xem phòng bếp, gạch màu vàng sáng, trắng, đen sá t nhau, khiến màu sắc trên tường như nhảy múa. Xem xong George rất đặc ý. Cuối cùng bên công ty bất động sản cũng thở phào, xem ra việc môi giới này đã là việc trong tầm tay.

Tôi kéo cậu qua một bên khẽ nói: “Cậu một mình ở nhà rộng vậy làm gì? Hơn nữa tuy công ty trợ cấp tiền nhà cao cho cậu nhưng cũng không đủ để trả tiền nhà ở đây! Cậu còn phải mua đồ dùng trong nhà, không ít tiền đâu.”

“Mình biết! Nếu muốn, thứ nhất cậu đàm phán giá với bên công ty bất động sản, thứ hai sống cùng mình, chia tiền nhà, làm bạn với mình.”

“Mình chịu không nổi. Mình không phải ngôi sao, không có nhiều tiền như vậy.”

“Không phải là chịu một nửa, cậu có thể ở một gian, trả 1/5 là được rồi! Phòng khách, bếp mình cùng dùng, mình sẽ mua đồ đạc cho cậu, thế nào? Như vậy mình đều có thể sống rất thoải mái.” George nhìn tôi mong đợi.

Tôi trầm ngâm giây lát: “Vậy mình chọn phòng rộng có nhà vệ sinh khép kín và ban công! Còn muốn một chiếc giường rộng 2m và một tủ áo to, tủ trang điểm cũng không thể thiếu, và đều phải là gỗ tự nhiên!”

“Cậu đúng là không khách khí! Được, thống nhất thế!” George đồng ý với tôi.

“Đợi đã mình còn có điều kiện, cậu phải chọn nhà dưới tầng làm phòng ngủ, chưa được cho phép thì không được vào phòng mình, không được làm phiền mình, còn nữa giữ chỗ của cậu sạch sẽ gọn gàng! Nếu mình sống không thoải mái có thể trả phòng vô điều kiện!” Tôi tuân một tràng.

“Chà, cậu đúng là một người thuê nhà hà khắc! Mình đồng ý!” George ra bộ miễn cưỡng chấp nhận.

Tôi cười đắc ý, quay người đi tìm bên công ty bất động sản để thương lượng cụ thể.

5.

Sau khi bộ phim trình chiếu, George còn bận hơn cả lúc quay phim.

Thân phận nam chính trong phim mới của đạo diễn Trương Du Ninh lộ ra bị sự săn lùng của không ít giới truyền thông, phỏng vấn, lên truyền hình, chụp ảnh, tham gia hoạt động công ích xã hội và các loại hoạt động thời trang. Làm xong công tác tuyên truyền và quảng bá, bộ phim vẫn chưa trình chiếu nhưng vai chính đã thu hút ánh mắt hiếu kỳ của không ít khán giả.

Công ty phân trợ lý chuyên nghiệp dành cho cậu ta. Trợ lý mỗi ngày đều cùng cậu đến các nơi quảng bá, bận rộn tới mắt tới mũi. George lại bận rộn đi tìm mua đồ gia dụng, đồ dùng hàng ngày, trong một tuần hàng hóa lần lượt được chuyển đến. Tôi bận rộn soạn thảo phương án tuyên truyền, quảng bá, sau vài ngày không gặp mặt, cậu ta điện thoại thông báo tôi có thể vào ở nơi căn hộ thuê.

Ngôi nhà đã được quét dọn sạch sẽ, phòng khách bày bộ sofa màu sợi day nguyên bản, quây quanh một bàn trà bằng gỗ tự nhiên, trên nền trải thảm màu lông lạc đà dày, bên tường có bày hoa tươi. Cửa sổ hình chữ nhật có ba mặt rộng tới 4m đã treo rèm màu trắng tinh khiết, bay bay khi những cơn gió thổi qua.

George nhìn tôi mong đợi, tôi đưa ngón cái lên, sau đó nói: “Nhưng tốt nhất cậu đừng bỏ qua phòng mình.”

Phòng mà tôi chọn trên tường sơn màu tím, George cố ý chọn một chiếc giường uốn sắt màu trắng, giải thích: “Xin lỗi, mình không tìm được giường rộng 2m, mình nghĩ là màu sắc của tường thích hợp với chiếc giường này, mình còn chọn bộ ga giường bằng vải nhung dài của Ai Cập. Cậu xem, có giống giường ngủ của công chúa không?” Tôi gật đầu: “Giống, nhưng mình không phải công chúa!”

“Mình là con một, từ nhỏ đã ngưỡng mộ những người có anh chị em. Mình thường muốn có một người em gái giống như búp bê, như vậy mình có thể lên giường của cô ấy, ru cô bé ngủ.” George trong bộ dạng mơ mộng.

Tôi cười phá lên: “Không ngờ cậu còn muốn có một công chúa, lần sau sinh nhật cậu mình nhất định sẽ tặng một búp bê Barbie!”

“Đừng cười mình! Giường này chỉ rộng 1,5m, nhưng mình nghĩ đủ để cậu ngủ rồi, sẽ không rơi xuống đất đâu!” George lắc lắc đầu nói.

Để đồng bộ với giường, tủ áo và tủ trang điểm trong phòng cũng là màu trắng, tường đối diện giường còn có tivi màn hình tinh thể lỏng, không to nhưng tôi cũng không thích xem tivi lắm. Bên cạnh tủ áo là nhà vệ sinh chuyên dụng dành cho tôi, chủ nhà đã trang trí trước đó, tôi thích nhất là bồn tắm hình vỏ chai, chỉ cần thêm một ít tinh dầu và nến thơm là có thể thư giãn trong phòng tắm rồi!

Bên ngoài phòng là ban công hình bán nguyệt rộng. George bất mãn chống đối: “Cậu chọn phòng đẹp nhất rồi, phòng ngủ dưới tầng của mình cũng có ban công nhưng không bằng nửa của cậu!”

Tôi cãi lại: “Ngôi sao nổi tiếng như cậu bận rộn làm gì rảnh rỗi ở nhà? Ban công đẹp thế này dành cho cậu thật lãng phí. Còn mình sẽ trồng hoa, trồng cỏ ở đây, sau đó sẽ đặt một bộ bàn nhỏ, ban ngày đọc sách, tối ngắm sao trời.”

Nói đến đây lại nhớ đến ngôi nhà nhỏ của tôi và Văn Hạo. Ban công cũng đặt một bộ bàn xinh xắn, Văn Hạo bài trí đến từng chi tiết còn số lần ăn cơm ở đây của tôi chỉ đếm trên đầu ngón tay... Lại nhớ đến lời chia tay trong điện thoại của chúng tôi, lại chợt buồn.

George phát hiện thần sắc tôi thay đổi: “Cậu sao vậy? Mình còn có một tin mừng! Nào, đến đây!” Nói xong liền kéo tôi ra khỏi phòng ngủ.

Tôi theo cậu ta vào phòng bên cạnh phòng ngủ, đây là một gian phòng khá nhỏ, sơn tường màu xanh lam đậm, ngoài hai mặt tường của cửa sổ và cửa, hai mặt còn lại đều là tủ sách dài, trước cửa sổ đặt một chiếc bàn vừa rộng vừa to, trên cửa sổ là rèm lá màu trắng.

“Sao vậy? Hài lòng không? Đây là phòng sách mình tặng cậu. Cậu xem, mình còn mua rất nhiều sách đặt lên đó.”

Là một bộ Trương Ái Linh toàn tập, bốn bộ Hồng Lâu Mộng khác nhau, một bộ Thảm Tòng Văn toàn tập, còn có Borges toàn tập, Kafka toàn tập... đều là sách tôi thích đọc.

Tôi cảm động thốt lên: “George, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã nghĩ đến mình nhiều như vậy.”

George tiến gần đến bên tôi, đưa tay xoa mặt tôi: “Mình biết chuyện cậu và Văn Hạo. Đừng đau lòng, dù là việc gì chỉ cần cậu vui mình đều sẽ làm!”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Sao cậu biết?”

“Mình gọi điện cho Văn Hinh, hỏi về em bé, cậu ấy nói với mình.”

6.

Đến cuối tháng 9 để phối âm, lồng tiếng cho bộ phim, Hàn Vũ Băng trở về Bắc Kinh. Tôi đó trợ lý của cô gọi điện cho tôi, nói Hàn Vũ Băng hẹn tôi đến khách sạn nơi cô ở.

Cô vẫn ở loại phòng dành cho các nguyên thủ quốc gia của khách sạn sang trọng và diêm lệ nhất Bắc Kinh như thường lệ.

Lúc tôi đến đã gần 9h tối, Hàn Vũ Băng mặc một bộ đồ ở nhà bằng lụa tơ tằm, không trang điểm, tóc cũng chỉ thả trên vai, rất yêu kiều, nếu đi trên phố của Bắc Kinh cũng chỉ là một cô nương xinh đẹp, nhưng nay đứng ở nơi xa hoa nhất thành phố như nhìn xuống đồng đảo chúng sinh...

Cô vui mừng ôm tôi: “Khả Khả, mình rất nhớ cậu, mình xuống máy bay là bảo trợ lý gọi điện ngay cho cậu!”

Tôi cười: “Cậu càng ngày càng xinh, bộ phim mới đảm phán thế nào?”

“Thành công rồi. Hai tháng nữa sẽ khởi quay!”

“Chúc mừng, chúc mừng, sự nghiệp của cậu chắc chắn sẽ lên bậc cao mới!”

“Nhưng, sao cậu lại gầy nhiều vậy? Cậu không phải ăn kiêng giữ dáng chứ, xảy ra chuyện gì vậy?” Hàn Vũ Băng quan tâm hỏi.

“Mình chia tay rồi.”

“Hả, tại sao?”

“Vì quan niệm khác nhau, chuyện dài lắm.”

Cô kéo tay tôi, để tôi ngồi xuống sofa, lại rót trà cho tôi: “Đừng vội, cậu từ từ nói, mình tham mưu cho cậu!”

Lần đầu tiên tôi kể cho người khác những chi tiết về lần chia tay này của tôi và Văn Hạo. Tôi kể tất cả cho cô, khách quan nói với cô ấy, cô chỉ yên lặng lắng nghe.

Cuối cùng tôi tổng kết lại: “Mấy tháng nay không biết tại sao giữa bọn mình đột nhiên có nhiều mâu thuẫn, hơn nữa mọi người đều đứng trên lập trường của mình xem xét sự việc. Tuy biết rõ mình yêu đối phương, đối phương yêu mình nhưng không có cách thỏa hiệp. Có thể anh cần có một nửa cùng lập trường, cùng mục tiêu với mình! Như vậy sẽ chẳng có ai phải hy sinh vì ai.”

“Cậu nói đến Liễu My.” Hàn Vũ Băng hỏi.

Tôi gật đầu.

Hàn Vũ Băng vỗ nhẹ tay tôi an ủi: “Cậu nghĩ quá nhiều rồi. Vấn đề hiện tại là giữa hai người cậu, không có sự tham gia của Liễu My. Tóm lại trong lòng cậu vẫn chưa bỏ qua chuyện ở Thụy Sĩ của họ. Nhưng mâu

thuần trước mắt thì hai người đều có đủ lý do. Mọi chuyện luôn như vậy, hai người chia tay không nhất định là ai đúng ai sai. Cả hai đều đúng nhưng không đến được với nhau! Cậu đừng quá buồn, có lẽ thời gian qua đi chuyện hôm nay tưởng như rất to tát đến lúc đó sẽ chẳng còn là gì.”

Tôi gật đầu không nói.

Hàn Vũ Băng cười nói: “Ninh Khả, biết tại sao mình với cậu rất hợp nhau không? Vì cậu chưa từng chất vấn chuyện đời tư của mình, nhưng rất thẳng thắn kể chuyện tình cảm của bản thân, mình nghĩ đến chuyện đó thấy rất hồ thẹn! Thực ra trước kia mình đã có một người bạn rất tốt. Năm đó bọn mình là bạn học cùng ở học viện điện ảnh, ở cùng ký túc, chuyện gì cũng kể với nhau, nguyên nhân khiến bọn mình thân như vậy là do nữ sinh khác trong lớp đến năm thứ ba đều đã từng đóng phim, thậm chí có người đã nổi tiếng chỉ còn hai đứa mình, vì từ chối tất cả quy tắc ngầm trong giới điện ảnh nên bị đối xử lạnh nhạt. Còn nhớ bọn mình đã từng thề kiên quyết không bị ô uế như người cùng ngành.”

“Về sau?” Tôi quên đi nỗi buồn của mình, hiếu kỳ hỏi.

“Về sau mình đã có được một cơ hội, một cơ hội có thể diễn vai chính trong một bộ phim. Đương nhiên rồi, cơ hội này có thể rất xuống đầu mình không phải vì mình rất xuất chúng, cũng không phải ông trời thương tình mà vì bộ phim đó quay trong trời tuyết giá lạnh, ngoài ra còn phải đánh nhau, chịu khổ, bị thương là không thể tránh được. Vài diễn viên được đạo diễn để ý đều không muốn chịu khổ, chỉ còn cách đến lớp mình để chọn người, bạn học khác đều chê thù lao thấp, đều từ chối. Chỉ có mình cắn răng kiên trì.”

“Mình biết bộ phim đó! Tác phẩm đầu tiên của cậu cũng là tác phẩm đưa cậu thành người nổi tiếng! Cậu bắt đầu xuất hiện đã nổi tiếng, sau khi được vai diễn là con đường nghệ thuật bằng phẳng.” Tôi khẳng định.

“Có một điểm không đúng, về sau sự nghiệp không hề bằng phẳng. Nổi tiếng sẽ nhiều thị phi, đài báo bởi mót quá nhiều đời tư của mình, ngay cả ba mẹ mình cũng không bỏ qua. Thậm chí có cả chuyện trên trời rơi xuống như mình quyến rũ đại gia nào đó, đại gia đó bỏ tiền mua vai chính cho mình! Thực ra năm đó mình có bạn trai, anh chỉ là nhân viên bình thường, thường đến trường thăm mình, người trong trường đều biết. Công tử nhà giàu không những mình không quen mà còn chưa từng nghe nói đến! Nhưng một khi trang bìa tạp chí đã đăng thì mình có trăm cái miệng cũng cãi không nổi, bạn trai không chịu tin mình, kiên quyết chia tay. Lúc đó mình tuy bắt đầu nổi tiếng, cũng có vài kịch bản được đưa đến tận nhà để mình chọn, kinh tế cũng dần dần tốt lên, nhưng những tin tức tiêu cực như nước hồ dôi lên mình, đài báo làm khó mình, nên sau khi nổi tiếng tâm tính mình ắt xấu. Sau khi chia tay bạn trai, mình luôn cố đòi lại sự trong sạch cho mình, đi tìm tạp chí đó, nói mình nhất định sẽ kiện họ!”

Nhắc đến chuyện cũ, tuy trên mặt Hàn Vũ Băng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh nhưng hai tay đã run run. Có thể thấy mọi việc đã qua đi nhưng nỗi đau gây ra cho cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Cô uống ngụm trà, lại nói tiếp: “Thực ra các ngôi sao lớn đều không chú ý lắm đến những tin tức tiêu cực, vì những tin này có thể đánh bóng tên tuổi họ, có thể nói là chỉ có lợi không có hại. Tạp chí đó thấy thái độ của mình kiên quyết, có chút lo lắng, nói với mình tin tức của họ không phải trên trời rơi xuống, là có người tiết lộ, người đó là bạn thân của mình! Mình đương nhiên không tin, liền đi hỏi cô ta, trong lòng chỉ muốn chứng thực lời của tạp chí đó. Ai ngờ cậu ta thừa nhận, khiến mình không kịp trở tay. Cậu ấy nói cả lớp chỉ còn một mình cậu ấy không có vai diễn, cậu ta không thể không giở trò này, tạp chí đó hứa sẽ có một kỳ chuyên phỏng vấn cô ta. Cô ta còn nói như vậy có lợi cho tất cả mọi người, tại sao lại không làm? Mình chẳng biết nói gì, từ đó không qua lại với người đó nữa. Người đó đến nay vẫn thường công khai nhắc đến mình, ra điều tình cảm chị em sâu đậm lắm.”

Tôi ngạc nhiên: “Ồ, người cậu nói chính là...”

“Đúng, chính là cô ta! Mình không nhắc đến tên cô ta nữa, mình không muốn nghe. Sau này mình hiểu trong xã hội một người phụ nữ muốn thành công phải trả giá rất nhiều, tình yêu, tình bạn, thậm chí cả danh dự và cả trinh tiết.” Hàn Vũ Băng cười đau khổ.

Tôi an ủi: “Đừng nản lòng, thứ dễ mất đi chỉ có thể chứng tỏ cậu vốn không nên có. Cậu nhìn xem sự nghiệp hiện tại rất tốt, có bạn trai yêu cậu, còn có người bạn là mình, mình tuyệt đối không bán đứng cậu.” Nói xong tôi đưa tay lên thề, chọc cô ấy cười.

Hàn Vũ Băng cười: “Cậu nghĩ như vậy là đúng, đây là lời mình muốn khuyên cậu. Cậu vẫn trẻ, chọn sự nghiệp đáng tin cậy hơn chọn tình yêu nhiều, nếu có duyên cuối cùng vẫn là của cậu, không cần cậu lo lắng quá nhiều.”

Từ hôm đó, trong tôi dồn thời gian và sức lực nhiều hơn cho công việc, lại mua nhiều hoa cỏ trồng ở ban công ngoài phòng tôi.

Trong khoảng thời gian này, tình cảm của tôi và Hàn Vũ Băng ngày càng sâu đậm. Tôi nói với cô ấy tôi đã ký hợp đồng ba năm với đạo diễn Trương Du Ninh, vì thế càng có cảm tình đối với văn học Hoa ngữ và điện ảnh, nên rất xin lỗi không thể làm với cô. Cô ấy hiểu sự lựa chọn của tôi, và cho rằng theo đạo diễn Trương Du Ninh là lựa chọn sáng suốt.

Thời gian cô ấy ở Bắc Kinh, chúng tôi dường như mỗi ngày đều gặp nhau, đến nay cô ấy không còn ngần ngại khi nói chuyện với tôi, chỉ là vận động nhiều hơn để duy trì thể hình, khí sắc ngày càng tốt hơn, càng tươi sáng và có thần thái. Chúng tôi thường cùng nhau xuất hiện ở các nhà hàng hay chỗ tập thể dục thẩm mỹ, dùng đồ ăn ngon để lấp chỗ trống về tình cảm, vận động để thải ra những chất độc đối với tâm trạng trong cơ thể, dần dần tôi không còn ủ rũ vì chuyện chia tay nữa.

Nhưng không có nghĩa là tôi gạt Văn Hạo ra khỏi suy nghĩ. Trên mạng tôi thường tìm cách thăm dò thông tin mới nhất của anh qua Văn Hinh.

16. Chương 16: Thà Đau Một Lần Nữa, Còn Hơn Bị Tổn Thương

Yêu một người bốn năm,

Mất một người,

Chỉ cần hai tháng ngắn ngủi.

1.

Cuối tuần của tuần giữa tháng 11, giữa thu ở Bắc Kinh.

George ở phòng chiếu dưới tầng xem phim, tôi mặc áo len dày lên mạng trong phòng sách.

Tôi hỏi Văn Hinh như thường lệ: “Trường đại học gần đây có gì mới không? Thực ra chúng tôi đều biết bề ngoài hỏi về trường nhưng là muốn hỏi tình hình của Văn Hạo.

Văn Hinh ấp úng nói trường đã quyết định giữ lại Khang Minh Huân.

Tôi vội chúc mừng họ, như thế này họ sẽ không phải lo về chuyện kinh tế nữa. Sau đó tôi lại hỏi thẳng: “Văn Hạo vẫn ổn chứ?”

Văn Hinh thấy tôi vẫn còn hy vọng, đáp lại: “Khả Khả, việc này mình không muốn nói nhưng cậu đã hỏi thì mình sẽ nói thẳng với cậu, nhưng cậu đừng quá đau lòng đấy!”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Cậu muốn mình chết vì hồi hộp đúng không?” Trong lòng tôi đã có dự cảm không hay.

“Nghe nói Văn Hạo và Liễu My đã đến với nhau. Họ còn gửi thiệp mời đến trường, sẽ kết hôn.”

Đây đúng là sét đánh giữa trời xanh!

Sau khi chia tay tôi đã nghĩ đến mọi khả năng nhưng chưa từng nghĩ chia tay mới hai tháng, anh đã muốn kết hôn với người khác...

Lần trước Hàn Vũ Băng còn an ủi nói vấn đề giữa tôi và anh không liên quan đến Liễu My, giờ thì sao lại không liên quan, họ sắp kết hôn rồi đó thôi!

Nhất thời tôi cảm thấy luồng khí lạnh luồn qua người, chân tay run lên, liên tục hắt xì hơi.

“Khả khả, Khả Khả, cậu vẫn ổn chứ? Cậu sao vậy?” Hàn Văn Hình ở đầu kia lo lắng.

“Mình rất ổn, giờ còn có việc, mình thoát đây.” Tôi miễn cưỡng đánh vài chữ, sau đó tắt máy.

Nhưng tuy đã ngắt nguồn điện máy tính cũng không thể xóa sạch những dòng chữ đó khỏi đầu tôi. Tôi tin điều Văn Hình nói là sự thật. Tuy hai tháng chia tay, chúng tôi không có chút liên hệ nhưng tôi chưa từng nghĩ tôi mất anh nhanh đến vậy! Còn anh rất nhanh trao tình cảm và hạnh phúc cho người khác! Không, đó không phải là người khác, là Liễu My! Đó là người con gái khiến anh động lòng, là người con gái trong mộng tưởng.

Trái tim tôi như bị dao cứa, nước mắt đua nhau rơi xuống.

Không biết từ khi nào George đã đẩy cửa bước vào.

Cậu ta ôm chặt tôi: “Đừng đau lòng, đừng đau lòng! Mình ở đây rồi.”

Tôi vừa nắm chặt áo cậu ta, cũng không thể khống chế được cảm xúc, òa khóc.

George không lên tiếng, chỉ ôm tôi, vỗ về tôi.

Khóc đến khi vỡ giọng, mệt mỏi chẳng còn sức lực. Tôi không biết George đưa tôi về phòng ngủ như thế nào, rồi đặt tôi lên giường, đắp chăn cho tôi ra sao. Tôi không nói ra lời, mặc để cậu làm cho tôi, cứ vậy khóc.

Yêu một người bốn năm, mất một người chỉ cần hai tháng ngắn ngủi.

Từ đây anh sẽ là chồng của người khác, cùng sống với người khác, tất cả những gì anh đã từng cho tôi, nụ hôn đó, cái ôm đó, sự ngọt ngào, yêu chiều... giờ đều dành cho người khác. Tất cả ảo tưởng về tương lai của tôi dường như đang chế giễu tôi.

Tôi không chỉ mất đi một người tình mà là một nửa cuộc đời tôi. Vì tôi yêu anh, tôi đã yêu anh với tất cả những gì mình có, ngay cả từng tế bào nhỏ trong suốt những năm nay, yêu anh đến vậy.

George tháo dây buộc tóc cho tôi, cầm tay tôi, cậu ta chỉ nhìn tôi không nói.

Không biết sau đó bao lâu tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Không muốn tỉnh dậy, nếu có thể không tỉnh dậy thì tuyệt biết mấy.

Nhưng tôi vẫn tỉnh dậy, chỉ ngủ 1h trưa đã tỉnh.

George vẫn ngồi bên giường, cầm tay tôi, nhìn tôi dịu dàng, thậm chí tư thế không hề thay đổi.

“Cảm ơn cậu!” Câu nói này suýt chút nữa thì ngay cả bản thân tôi cũng không nghe thấy.

Cậu ấy lắc đầu: “Không có gì! Nghĩ thoáng một chút, cậu mà có chuyện Văn Hình sẽ áy náy. Cậu vừa tắt máy cậu ấy đã liên tục gửi tin nhắn, còn đòi bay ngay đến thăm cậu. Trời ạ bụng cô ấy giờ to cỡ nào rồi, mau gọi điện cho cô ấy đi, nói rằng cậu rất ổn, có mình rồi, cậu ấy không cần lo lắng nữa.”

Tôi cười miễn cưỡng, gật đầu.

George xoa má tôi, nói trong bộ dạng thương cảm: “Chà, mới hai tiếng thôi cậu đã gầy đi rồi! Có phải đói rồi không? Cậu gọi điện đi, mình đi mua đồ ăn!”

2.

Có tâm sự trong lòng đều như vậy, bề ngoài tỏ ra bình thường, tưởng như đã khỏi, nhưng mỗi khi trời âm u lại nghẹn ngào, khi nghiêm trọng chẳng thể đứng dậy nổi.

Tình hình của tôi cũng như vậy.

Thời gian này tôi làm việc như bình thường, sống như bình thường, thậm chí cố gắng hơn trước. Nhưng thỉnh thoảng nhìn thấy những thứ có liên quan hoặc hình bóng giống giống trên phố giữa trời thu lại khiến tôi thần thờ... nhớ đến người đó, những việc đã trải qua, quãng thời gian đó, trong lòng nhói đau.

Tôi chỉ còn cách lao đầu vào công việc và viết luận văn, khóa chặt ánh mắt và cảm xúc của mình vào trong khoảng không gian riêng, mới có thể để nỗi đau đớn không còn nhức nhối.

Bộ phim trình chiếu đúng dịp Giáng sinh. Cả đoàn đều rất mong đợi, ngay cả Hàn Vũ Bằng ở Hollywood cũng thường gọi điện cho tôi, hỏi thăm tin tức dài báo trong nước.

Nhưng khi mọi người cho rằng mọi việc đã sẵn sàng chỉ chờ thời cơ thì nghi hoặc lại phát sinh.

Đại diện phía đầu tư xem xong bộ phim chỉ nói một cách hững hờ: “Phim hay chỉ là thiếu hài hước, sợ là khó bán!”

Đạo diễn Trương giải thích: “Trong lịch sử điện ảnh có rất nhiều phim xuất sắc không hài hước vẫn có thể bán được nhiều vé.”

Đại diện phía đầu tư tuân một tràng: “Vậy đạo diễn thử tính xem, phim như vậy chiếm tỷ lệ bao nhiêu? Trong 100 bộ phim có đến 1 bộ hay không? Chúng tôi đầu tư nhiều như vậy là để kiếm tiền, không phải để cá cược có kỳ tích hay không! Đạo diễn phim văn nghệ như các ông toàn như vậy chỉ để ý đến danh tiếng của mình, không hề quan tâm đến thị trường. Thị trường... có hiểu không? Không kiếm được tiền ai chịu chơi với các ông! Thời gian còn lại không nhiều, ông thử xem xem, tôi không biết ông dùng cách nào, không làm bộ phim “hot” hơn thì đừng trách tôi trở mặt.” Nói xong phải tay áo bỏ đi.

Chứng kiến đạo diễn Trương được cả thế giới tôn trọng gặp tình cảnh này, mặt lúc đỏ ửng lúc trắng bệch, không khí vui vẻ chợt tắt ngúm, không ai nói gì.

Đạo diễn Trương thở dài: “Mọi người đừng nản lòng, còn có đủ thời gian. Chúng ta nghĩ cách cứu chữa. Ninh Khả, cô gọi điện thoại cho toàn bộ nhân viên sáng chế trong đoàn, trong vòng một giờ gọi mọi người quay lại công ty, chúng ta họp khẩn cấp!”

Trong cuộc họp từng phương án được đưa ra, lần lượt bị loại bỏ.

Thời gian cấp bách, quay thêm một cổ cảnh gây cười không còn kịp, phim mới của Hàn Vũ Bằng ở Hollywood cũng khởi quay rồi, cô ấy chắc chắn không thể quay về: Điện ảnh vốn cũng thiếu tính tranh cãi, vừa không có những cảnh quay sexy cũng không có tình tiết thách thức về luân thường đạo đức, xem ra chỉ có thể dựa vào vai chính, đưa ra những thông tin - mà Hàn Vũ Bằng lại không thể, cô sớm đã công khai tình cảm với David, không còn đề tài để bới móc. Huống hồ cô lại ở nước ngoài, không thể giúp được gì. Còn lại chỉ có George!

George không một lời oán trách: “Vì bộ phim này mọi người đều đã bỏ ra quá nhiều, không thể vứt bỏ như vậy, tôi nguyện phối hợp tuyên truyền, quảng bá cho bộ phim.”

Đạo diễn Trương nghĩ: “Hiện nay, xem ra chỉ còn cách này. Nhưng chúng ta nhất định không thể có tầm nhìn ngắn, vì lợi ích nhất thời mà để lại ấn tượng xấu về cậu với khán giả, tương lai sẽ khó để thay đổi. Hơn nữa tôi đã từng hứa với mẹ cậu không để xuất hiện quá nhiều tin tức tiêu cực về cậu. Được rồi, hôm nay muộn rồi, mọi người đều về nghỉ xem, có ý kiến hay hơn thì mai nói với tôi.”

Đạo diễn nói xong tuyên bố tan họp. Mọi người đều ủ rũ, ngay cả người đầy niềm tin như George cũng ủ rũ.

Trên đường, tôi khích lệ: “Đừng nản lòng, Trung Quốc có một câu việc tốt nhiều gian nan, chỉ cần mọi người đồng lòng, không có khó khăn nào không thể khắc phục!”

Cậu gật đầu, nhưng tâm trạng vẫn không tốt hơn.

3.

Về đến nhà George ngồi xuống sofa, buồn rầu nói: “Sớm biết như vậy mình đã không bỏ qua những ánh mắt ngưỡng mộ.”

Tôi khoanh chân ngồi cạnh cậu: “Đừng nói như vậy, những ngôi sao nhỏ thường không có vai diễn, không muốn cố gắng, chỉ muốn dựa vào tin đồn để kiếm cơm, dính líu với họ thà rằng giữ trong sạch. Nhưng giờ muốn để lộ chủ đề gì cũng là chính diện, tích cực, nếu không sẽ có ảnh hưởng đến sự nghiệp tương lai của cậu, đạo diễn Trương đã nói rồi, không thể có tầm nhìn ngắn!”

“Muốn được đánh bóng tên tuổi luôn chỉ xoay quanh chuyện tình yêu, kết hôn, sinh con. Giờ bảo mình đi đâu tìm đối tượng chứ?” George cau mày.

“Cậu thấy mình thế nào?”

“Cậu, cậu và mình yêu nhau.” George ngạc nhiên.

Tôi giả vờ buồn bã: “Chỉ là giả vờ! Lẽ nào cậu không vui?! Dù sao trong thời gian ngắn mình cũng không thể bắt đầu với ai... Chà không nói đến vấn đề này, nếu cậu không chê thì mình xuất hiện với thân phận người yêu, mình tuy không phải đại mỹ nữ nhưng trong sạch, thông minh, ngũ quan kiện toàn, phát triển bình thường...” Nói đến đây tôi phì cười.

“Không chê, không chê! Chỉ là, cậu không sợ ảnh hưởng... danh tiếng của cậu sao?”

“Giờ là thời đại thông tin bùng nổ, qua cái thời kỳ mới quá độ, chẳng ai còn để ý việc này nữa! Hơn nữa...” Nói đến đây nhớ đến người đã từng quan tâm đến tôi, trong lòng lại nhói đau.

“Vậy được, mình gọi điện cho đạo diễn Trương.” Nói xong George móc điện thoại gọi cho đạo diễn.

Tôi không biết quyết định này của mình đúng hay sai, vì bộ phim này tôi đã mất đi Văn Hạo, do đó dù trả giá thế nào cũng phải để nó trình chiếu thành công.

Khi George thông báo với đạo diễn, tôi cũng vào phòng gọi cho Hàn Vũ Bằng ở Hollywood xa xôi, giờ tôi muốn nghe lời khuyên của cô ấy. Trong điện thoại tôi kể lại chi tiết sự việc phát sinh trong ngày và cả quyết định vừa mới đưa ra.

Hàn Vũ Bằng hiển nhiên nghĩ một lát mới nói: “Khả Khả, đây đối với cậu mà nói là một việc tốt, trong giới điện ảnh, danh tiếng quan trọng hơn tất cả, cậu đứng sau màn ảnh cũng vậy. Nhưng mình muốn nhắc cậu danh tiếng là con dao hai lưỡi, nó mang đến những chiếc vé chiếu phim, mang đến danh tiếng cho hai người, đồng thời hai người cũng sẽ phải hy sinh rất nhiều thứ. Từ nay về sau cuộc sống riêng của cậu sẽ trở thành đối tượng giải trí, đánh giá của mọi người, sau tin tức tích cực sẽ có tin tiêu cực, đối với những vấn đề này cậu cần chuẩn bị kỹ tư tưởng.”

Tôi hứa với cô ấy tôi sẽ chuẩn bị mọi mặt.

Cô chúc tôi may mắn, cũng hôn tôi qua điện thoại, sau đó chúc tôi ngủ ngon.

George gõ cửa vào, cậu ta hưng phấn nói: “Đạo diễn nói đây là cách tốt nhất hiện nay, nhưng ông ấy muốn cậu nghĩ kỹ, việc này không chỉ có lợi mà còn có cả hại. Ông lo lắng cậu chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.”

Tôi phì cười: “Xem ra mọi người điều đã quen rồi! Đạo diễn và Hàn Vũ Bằng nói giống hệt nhau! Cậu yên tâm mình không phải trẻ nhỏ, biết mình đang làm gì, chưa ăn thịt lợn cũng thấy lợn chạy rồi, ai sợ ai chứ!”

“What? Thịt lợn tại sao biết chạy? Ồ nói đến thịt lợn bụng mình lại kêu rồi!”

Tôi vỗ vai cậu: “Cậu à, tiếng Trung hơi kém chút, câu tục ngữ này cũng không biết! Đi nào chúng ta ra ngoài tìm chỗ ăn, trên đường mình từ từ giải thích cho cậu thịt lợn tại sao biết chạy bộ!”

17. Chương 17

4.

Thời khắc hoàng hôn ngày hôm sau, theo phương án của công ty, tôi và George thân mật xuất hiện ở một nhà hàng Tây rất lãng mạn ở Bắc Kinh. Trước khi ra cửa chúng tôi đã thay trang phục mới theo yêu cầu, đạo diễn còn cố ý tìm một thợ trang điểm chuyên nghiệp, trang điểm nhạt nhạt cho tôi.

Khi người phục vụ trong nhà hàng nhìn thấy ngôi sao mới nổi xuất hiện ở cửa, toàn bộ đều không giấu được sự kinh ngạc: Lại nhìn thấy tôi vịn cánh tay của George, có lẽ họ đều biết: Bối cảnh của trang bìa báo giải trí ngày mai sẽ là nhà hàng nơi họ làm việc!

Mọi người kính cẩn dẫn chúng tôi vào nhà hàng, dẫn chúng tôi vào chỗ ngồi bí mật nhất. Tôi lại chép chép miệng: “Ồ đây không tốt, em muốn ngồi dựa vào tường, vừa ăn vừa nhìn tường thế này thật chán.”

Nhân viên đón tiếp liền nói: “Vị trí dựa vào tường sao, có đây, có đây.” Nói xong liền dẫn chúng tôi đi.

Rượu khai vị vẫn chưa uống xong, đối diện cửa tầng đã đông nghịt xe nhỏ, xe SUV, chắc chắn là ký giả đã nhận được tình báo, nên ra tay ngay. Họ muốn bới móc một số thông tin xung quanh anh chàng lai đẹp trai này, giờ họ như con sói đã ngửi thấy mùi tanh, nên bí mật bao vây.

Sau đó, màn biểu diễn của chúng tôi chính thức bắt đầu.

George lúc thì sờ má tôi, lúc thì hôn cổ tôi, tôi tình tứ nhìn cậu ta, nói những lời bí mật chỉ hai người nghe thấy. Nếu có ai khác nghe thấy đối thoại giữa chúng tôi chắc sẽ lăn ra cười.

Tôi tình tứ nói: “Miếng bánh ga tô hôm qua mình để trong tủ lạnh có phải bị cậu ăn trộm rồi không?” Nói xong đưa ngón tay lướt nhẹ qua đôi môi cuốn hút của cậu.

Cậu ta chăm chú nhìn tôi, thề với tôi: “Mình không ăn, oan uổng mình quá!”

Tôi cười, đưa miệng đến sát bên tai cậu ấy: “Ngôi nhà đó chỉ có hai đứa mình, mình không ăn, cậu không ăn, vậy bánh kem đi đâu rồi?”

“Chắc là mèo. Cậu biết chú mèo tai gập của nhà bên cạnh thường vào phòng bếp của chúng mình mà.” George nói xong, mỉm cười nắm tay tôi.

Tôi chớp chớp mắt nhìn anh, sau đó nhẹ nhàng cắt bít tết: “Cứ cho là mèo mở cửa tủ lấy bánh ăn cũng không thể ném bánh vào thùng rác chứ?”

George khẽ cười: “Ăn miếng bánh thì có sao? Đừng quên hôm trước mình còn dẫn cậu đi ăn đêm. Cậu gọi điện nói muốn ăn... cháo thịt nạc với trứng, quay phim cả ngày, xong việc lại đưa cậu đi kiểm tiệm cháo. Cậu biết vong ân bội nghĩa là gì không?”

Cậu ta nói đến đây tôi đột nhiên nhớ đến cháo thịt nạc của ngày hôm trước, pizza hải sản của ngày trước nữa, hạt dẻ đường của ngày trước nữa... sắc mặt tôi hơi đỏ lên, liền kịp thời chuyển chủ đề: “Được rồi, được rồi, không nói đến những việc này nữa, không biết họ đã quay xong chưa? Nhìn bít tết hấp dẫn, mình không thể nhịn nổi rồi, khổ thế!”

Hôm đó chúng tôi ngồi một tiếng rưỡi mới rời đi.

Rõ ràng là gọi đồ ăn kín một bàn to lại chỉ hơi động vào, đều dồn tâm huyết để đưa mắt tình tứ, kết quả mắt chúng tôi mất đều sưng lên, tôi mới hiểu đưa mắt tình tứ là công việc mệt nhọc đến vậy.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, chúng tôi lái xe đi lòng vòng vài vòng, sau khi chắc chắn đã xóa hết được ký giả, mới vào một tiệm pizza gần nhất, gọi nhanh một pizza 9 inch, sau đó gói lại mang về nhà.

Nằm trên sofa mềm mại ở phòng chiếu, chúng tôi giống như hai người hoang dại, vừa gác chân lên bàn trà trước mặt, vừa ngòm ngòam gặm pizza, uống pepsi ừng ực, vừa ôn lại bộ phim kinh điển, cả hai đều rất vui.

Tôi vừa ăn vừa than thở: “Làm ngôi sao thật không dễ, hề xuất hiện trong tầm mắt của công chúng là lại phải diễn, phải diễn chân thực, thật mệt!”

“Không phải thế sao? Cậu xem phim vẫn chưa chiếu đã có người bình luận về mình, nói mình chỉ có bề ngoài đẹp trai, diễn rất kém, chỉ là gốitheo hoa! Mình giờ mới biết hóa ra gốitheo hoa là câu chữ.” George bất bình.

“Nghề nào cũng có quy tắc chơi, đã vào nghề thì hãy phục tùng theo đi! Quan niệm của mình là làm việc nhất định phải làm tốt, nếu không uống công vô ích, thà rằng ngủ ở nhà!”

“Có lý, nào, chúng ta cạn ly vì “Trần Hương Tiêu”, hy vọng nó không phụ lòng chúng ta.” George nói xong giơ cốc pepsi trong tay lên.

Tôi nuốt vội miếng pizza, đưa cốc trong tay lên chạm cốc.

Ăn xong pizza, đang định thu dọn mặt bàn, chuẩn bị cho pizza thừa vào tủ lạnh, George đột nhiên hỏi: “Ninh Khả, cậu nói gần đây không muốn bắt đầu lại với bất kỳ ai, đợi khi cậu muốn mình có thể xếp hàng đầu tiên không?”

Tôi bất ngờ, sau đó cười nói: “Đương nhiên là được! Cậu giờ đang xếp vị trí đầu! Cậu lương thiện, đẹp trai, nhiều tiền, người tốt như vậy vô vàn phụ nữ khóc vì ghen với mình.”

5.

Ngày hôm sau trên trang bìa vài tạp trí có lượng tiêu thụ lớn nhất đều đăng ảnh tình tứ của tôi và cậu ấy trong nhà hàng. Phong cách tiêu đề của các báo khác nhau, có tờ báo vào thẳng chủ đề: “Tin hot liên quan đến bạn gái của ngôi sao mang hai dòng máu”, có tờ báo lại vòng vo “nụ hôn cháy bỏng trên phố, George Trần đẹp trai ôm người đẹp.”

Đạo diễn lật đi lật lại tờ báo, cười nói với chúng tôi: “Đây mới chỉ là bắt đầu. Sau đó còn đến báo tuần và báo tháng, cô cậu phải chuẩn bị sẵn tư tưởng sẽ bị ký giả bao vây. George, dù họ có hỏi gì, quay gì, cậu nhất định không thể nổi nóng, nếu không công toi hết!”

George cười: “Đạo diễn yên tâm, không phải lần đầu tiên tôi để người khác quay!”

Đạo diễn quả nhiên không nói sai, buổi tối khi tan làm tôi và George cùng về nhà. Xe rời khỏi công ty chưa lâu, tôi phát hiện phía sau có một chiếc xe nhỏ đi theo, từ cửa kính lái phụ thò ra một ống kính dài, chụp liên tiếp ở đuôi xe chúng tôi, đèn liên tục lóe lên.

George hỏi tôi: “Làm sao giờ, đi ăn cơm như kế hoạch hay về nhà?”

Tôi nghĩ rồi nói: “Được rồi nghĩ đến bữa cơm tối qua là biết, có ký giả đi theo sao có thể ăn cơm. Mình hôm nay đã bận cả ngày, mệt muốn chết rồi. Cậu tăng tốc, để họ mất dấu, mình gói đồ về nhà ăn.”

George nghe vậy bắt đầu tăng tốc, đáng tiếc khoảng thời gian này chính là lúc tắc đường, vốn chỉ mất hai mươi phút đi xe, lượn vài vòng đánh lạc hướng ký giả, lại vào nhà hàng gói đồ ăn về phải mất hai tiếng mới về đến nhà. Tôi vào cửa liền vắt giày cao gót sang một bên, thả người xuống sofa, không muốn cử động, gọi lớn: “George, tối nay cậu phục vụ cho mình nhé, cho mình cốc nước!”

George cười, nghe lời đi vào bếp.

Đưa ly nước cho tôi, sau đó thương lượng với tôi: “Như thế này không được, bọn mình không thể mỗi ngày đều mang đồ về ăn, hơn nữa phòng rộng như thế này dọn dẹp rất bận, mình đều bận, phải nghĩ cách khác thôi.”

“Cậu đã có ý gì sao? Nói nghe xem.”

“Thật dễ, mời người làm theo giờ, mỗi ngày buổi chiều đến, dọn dẹp phòng, làm cơm, như vậy thật tốt.” George hào hứng.

Tôi bất lực lắc đầu: “Cậu thật lười! Việc này để cậu quyết định, mình giờ phải đi tắm, lát nữa xuống ăn, cậu phải để lại cho mình đấy!”

Ngâm mình trong bồn tắm xả đầy nước ấm, tôi thấy mình như đang trong vòng tay ấm áp, toàn thân dễ chịu, cảm giác mệt mỏi dần dần được hóa giải. Đang lúc muốn ngủ, điện thoại vang lên, là Hàn Văn Hình.

“Bà bầu có chỉ thị gì vậy?” Tôi lười nhác hỏi.

“Cậu vẫn còn có tâm trạng để đùa hả? Trên báo đăng chuyện cậu và George rồi, là thật không?” Hàn Văn Hình tò mò hỏi.

“Ồ, đương nhiên là thật, sao vậy?”

“Việc này là thông tin đang rò lên trong trường mình! Mọi người đều mới biết George là nam chính trong phim mới của đạo diễn Trương Du Ninh, đều ngạc nhiên, giờ lại biết quan hệ yêu đương giữa cậu và cậu ấy, cả trường bàn tán xôn xao!”

“Để họ bàn tán đi, mình giờ không ở trường.” Tôi nói không chút quan tâm!

“Vấn đề là Văn Hạo hôm nay đến hỏi mình việc này.” Văn Hình thấy thái độ hồ hững của tôi nên càng nóng vội.

“Anh ta hỏi cậu chuyện gì?” Tôi bật dậy.

“Lo lắng rồi phải không? Anh ta hỏi cậu có thật ở bên George không!”

“Cậu trả lời thế nào?” Tôi thực sự lo lắng.

“Mình có thể trả lời như nào chứ, nói là không biết! Giờ cậu đã xấu xa vậy rồi, việc gì cũng không nói với mình!” Hàn Văn Hình nghiêm giọng trách tôi.

“Được, được, mình xấu xa, mình không tốt, nhưng cậu đang có em bé đừng ghê gớm thế chứ. Cậu giờ ăn ngon ngủ ngon, tâm trạng thoải mái là quan trọng nhất, đợi hơn tháng nữa cậu sinh rồi mình sẽ nói cho cậu mọi chuyện.” Tôi dặn dò.

“Được, nhưng khi mình sinh, cậu nhất định phải đến.” Hàn Văn Hình không yên tâm dặn dò tôi.

Tôi trịnh trọng hứa, cho dù để tôi làm nữ vương của toàn thế giới, cũng không thể ngăn tôi ở bên cô ấy khi cô ấy sinh.

Ngắt điện thoại bước ra từ buồng tắm, quần khăn tắm, tôi đến tủ trang điểm tìm kem dưỡng toàn thân, ngâm mình trong nước quá lâu nên da cũng bị nhăn nheo. Đang lúc mở khăn tắm, xoa kem lên cơ thể, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, George xuất hiện ở cửa. Trong phút chốc cửa nhanh chóng bị đóng sầm lại.

Tôi cầm khăn tắm quần lên người, đang định ra mắng cho cậu ta một trận lại nghĩ ra một kế, muốn trừng phạt cậu ta ác độc hơn. Thế là tôi liền đi ra, mở cửa, tựa vào khoang cửa, nhìn George đang trong bộ dạng chờ đợi trừng phạt, tôi cố ý giả vờ nhìn cậu ta tình tứ.

“Xin lỗi, mình không cố ý! Mình thấy cậu mãi không xuống, sợ cậu...” George lúng túng.

Lẽ nào không biết gõ cửa sao? Tôi nghiêng rằng.

Mặt hơi mỉm cười, đưa tay về phía áo của cậu ta, sửa lại cổ áo cho cậu, lại sờ sờ vai, sau đó đưa tay nhẹ nhàng lướt qua ngực, cứ vuốt ve như vậy. Thân hình cậu ta không tồi! Từ sau khi quay xong “Trần Hương Tiêu - Đệ Nhất Lữ Hương” về Bắc Kinh lại thường xuyên đi tập thể hình, giờ đã thấy hiệu quả rồi.

Tôi dụ dằng hỏi: “George, hôm nay mệt không?”

“Không không không mệt, mình không mệt.” Cậu ta vừa đáp lại vừa bắt đầu ho, thành thực cúi đầu tiến sát đến.

Tôi giả bộ e thẹn cúi đầu, đưa tay mở cúc áo ở cổ cậu ta, để tránh nụ hôn của cậu, sau đó nghe rõ tiếng nuốt nước bọt.

Lúc này tôi thấy cơ thể cậu đã căng lên, trong lòng cười thầm. Nhân lúc tay cậu chưa chạm đến bờ vai để hở ra, tôi đưa tay dùng sức đẩy trước ngực cậu ta, sau đó đóng sầm cửa.

George ở ngoài dường như có chút luống cuống, một lát sau mới phản ứng lại, hét lớn: “Được rồi, Ninh Khả, cậu dám.” Nói xong trút giận lên cánh cửa, sau đó mới hậm hực đi xuống.

6.

Điều khiến tôi bất ngờ là tối đó Văn Hạo cũng gọi điện đến.

Lúc đó đã gần 12h đêm, tôi vừa chìm vào giấc ngủ liền

bị chuông điện thoại làm thức giấc, với điện thoại nhìn là số điện thoại ngay cả trong mơ tôi đều nhớ rõ! Tôi đột nhiên tỉnh hẳn, tay run lên, ấn phím nghe.

Đầu kia hồi lâu không nói.

Lâu sau mới nghe thấy giọng nói quen thuộc, nghẹn ngào: “Ninh Khả, em có khỏe không?”

Tôi không biết nên trả lời như nào, chỉ: “Vâng!”

Đầu kia Văn Hạo nói: “Anh giờ đang trong phòng của chúng ta, căn phòng em chỉ ngủ vài lần, nhớ không? Còn có chiếc giường này, anh giờ ngồi đây gọi cho em, chiếc giường anh đã từng nhớ em và từng có em, Ninh Khả, ngày mai chúng sẽ bị bán hết, tất cả những thứ anh chuẩn bị cho em, những thứ em không cần, cả chiếc bàn ăn cơm, anh đều bán cho chủ nhà. Anh không ở nhà này nữa. Ninh Khả, anh sắp có nhà rồi! Ninh Khả, Ninh Khả, anh...”

Nói đến đây anh nghẹn lời, nước mắt tôi cũng rơi xuống. Tôi muốn nói với anh: “Xin lỗi, anh hãy đợi em, em sẽ quay về bên anh ngay lập tức, em sẽ không rời xa anh nữa.” Nhưng tôi lại không nói ra lời.

Trong lúc im lặng, tôi nghe anh nói: “Ninh Khả, anh muốn nói với em, tạm biệt em!” Nói xong liền ngắt điện thoại, trong điện thoại chỉ còn lại tiếng tút.

Trái tim trống rỗng, tôi lật đi lật lại, cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau miễn cưỡng bò dậy, đang rửa mặt điện thoại lại vang lên. Trong buổi sớm yên tĩnh, tiếng điện thoại gấp rút khiến tôi lo lắng.

Nghe điện, tôi vẫn chưa kịp nói gì, đầu kia là giọng nói lo lắng của Văn Hạo: “Khả Khả, mình đang ở trong viện! Mình vừa thấy Văn Hạo và Liễu My gửi thiệp mời, Khả Khả, họ sắp kết hôn rồi.”

Tôi toàn thân mềm nhũn, thế giới trước mắt dường như xoay chuyển, tôi nghe được tiếng điện thoại va mạnh xuống đất, rất rõ. Ý thức cuối cùng của tôi là: Trời ạ, tôi sao có thể bị ngắt đi.

Khi tỉnh dậy, tôi phát hiện mình đang nằm trên giường, trên người đắp chăn mỏng, bên giường còn có bình treo, bên kia là George đang ngồi đó nắm tay tôi, đang thờ thẩn.

“George!” Tôi khẽ gọi, muốn cậu ta biết tôi đã tỉnh.

George vội quay đầu lại hỏi: “Tỉnh rồi sao? Muốn uống nước không?”

Tôi gật gật đầu. George cầm cốc nước trên đầu giường: “Nước này đã lạnh rồi, mình xuống tầng rót cốc mới.”

Tôi mới từ từ nghĩ lại, sáng nay ngắt đi, tôi ngắt vì tin Văn Hạo sắp kết hôn mà Văn Hạo thông báo. Hóa ra “tạm biệt” mà hôm qua anh nói là ý này, chẳng trách anh trả nhà cho chủ nhà, chẳng trách anh bán hết tất cả đồ đạc.

Nghĩ đến đây, nước mắt lại rơi xuống.

Lúc này, George cẩn thận bưng nước đến bên giường, tôi nhào vào lòng cậu ta, vừa khóc vừa nói: “George, anh ấy sắp kết hôn rồi! Anh ấy không cần mình nữa rồi!”

“Mình biết, mình đều biết rồi.”

Tôi vẫn khóc: “Tại sao vậy, tại sao mình không ngoan ngoãn làm nghiên cứu sinh, ở lại trường? Tại sao mình không nghe theo sự sắp xếp của anh ấy? Tại sao anh ấy vội vàng kết hôn như vậy? Mình có thể mượn tiền bố mẹ mua nhà, bọn mình không cần đợi trường phân mà! Anh ấy không biết mình yêu anh ấy thế nào sao? Dù năm nay bọn mình toàn cãi nhau, nhưng mình vẫn yêu anh ấy! Lẽ nào anh ấy lại không biết?”

Khóc đến nổi tiếng khản cả đi, George chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, nói một câu: “Mình biết, phải, mình biết!”

Sau đó George vỗ về tôi, tôi uống nửa cốc nước rồi lại ngủ. Tôi mãi mãi mất anh rồi, vì tối qua anh đã tạm biệt tôi.

7.

Về sau George nói với tôi, sáng cậu ấy gọi tôi đi làm, bị giáo huấn nên gõ vào cửa nhưng không thấy hồi đáp, liền lo lắng phá khóa cửa, bước vào phát hiện tôi ngã ra phòng tắm, điện thoại rơi xuống đất. Cậu ta nhất thời không nhớ ra điện thoại cấp cứu trong nước, chỉ còn cách gọi điện cầu cứu đạo diễn, đạo diễn liền đưa bác sỹ đến kiểm tra, phát hiện tôi chỉ vì huyết áp hơi thấp, cộng với làm việc quá sức. Để tránh phải nhập viện dẫn đến tin tức không hay nên để bác sỹ truyền nước cho tôi tại nhà.

“Ban ngày cậu làm việc, tối viết luận văn, như vậy sẽ mệt! Bình thường cậu ăn rất được, lại rất biết chăm sóc người khác, sao cả bản thân mình cũng không chăm sóc tốt chứ? Nói xong George đưa cho tôi một bát cháo tào tào.”

Tôi cảm động: “Cậu tự nấu phải không?”

Cậu ta lắc đầu, ngại ngùng nói: “Mình không biết nấu, là Ngô Thẩm nấu, mau ăn đi, nguội thì không tốt đâu,”

“Ngô Thẩm là ai?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Không phải đã nói sẽ mời người làm thêm sao? Hôm nay mới đến, nghe nói cậu bị bệnh nên nấu sắn cháo! Người đó nấu ăn rất giỏi, sau này bọn mình sung sướng rồi.” George đắc ý nói.

“Thật không? Vậy cậu đi mua móng giò về đi, mình muốn ăn móng giò kho Tàu.”

“Cậu? Cậu không phải ngủ mê mệt sao? Đạo diễn nói phim sắp chiếu rồi, cậu phải cùng mình bước lên thảm đỏ, béo phì sao có thể mặc lễ phục.”

“Đi hay không?” Tôi uy hiếp.

“Đi đi, mắt cậu thật đáng sợ!” George nhảy lên rồi đi ra. Lần này giống như hồi sinh từ cõi chết.

Sau khi rút ống truyền nước trên tay ra, tôi tự nhủ quá khứ sẽ không còn quay lại, người đó dù tôi có yêu, anh ta cũng đã lựa chọn, vậy chỉ có thể chúc anh hạnh phúc!

Tối đó, Bắc Kinh đổ mưa. Tôi đứng trước cửa sổ, nhìn những chiếc lá rụng trên mặt đất bám sát trên mặt đất, thật lạnh, chúng cũng muốn bám vào mặt đất để giữ ấm. Mùa đông ở Bắc Kinh đến rồi.

Tôi bật lò sưởi dưới phòng khách, bày đồ ăn mà Ngô Thẩm chuẩn bị lên bàn. Ở đây không những có món mà tôi yêu cầu là món móng giò kho Tàu hấp dẫn còn có món canh cá chép và cà rốt dành cho người thiếu máu như tôi. Cà rốt hầm thịt bò, cà rốt và thịt bò đều như đến nỗi vào miệng là trôi ngay. George sợ không đủ, tự tay làm salad ngô. Hai người vui đùa vào ăn, trong đêm đông lạnh, cảm giác vừa ấm áp vừa no nê.

Sau bữa cơm tôi về phòng gọi điện cho Văn Hinh.

Cô bạn rụt rè hỏi: “Cậu vẫn tốt chứ? Không cứu vãn, từ bỏ như vậy sao?”

“Vẫn nhớ anh ta từng nói Liễu My là người trong mộng tưởng của anh ấy. Hơn nữa anh ấy có quá nhiều yêu cầu đối với hôn nhân và một nửa còn lại, Liễu My hoàn toàn phù hợp, mình sao có thể yêu cầu anh ấy vứt bỏ hạnh phúc này? Mình nghĩ đây cũng là quyết định sau khi đã suy nghĩ thận trọng. Anh ấy cũng không vì mình khóc lóc đòi tự vẫn mà thay đổi đâu.” Tôi cười đau khổ.

“Nhưng, nhưng các cậu đã yêu nhau nhiều năm. Hơn nữa, hơn nữa, hai người đã quan hệ...” Văn Hinh do dự, cuối cùng vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Trong lòng nhức nhối, lại giả bộ kiên cường: “Văn Văn, bạn yêu, trên thế giới không phải ai cũng may mắn như cậu, tìm được người đầu tiên cũng là người cuối cùng. Cậu không biết mình ngưỡng mộ cậu như thế nào đâu! Mình và Văn Hạo bên nhau tuy bốn năm nhưng anh ấy và Liễu My còn phải sống với nhau cả đời. So với cả cuộc đời, bốn năm có là gì?”

Văn Hinh thở dài: “Được rồi, mình xem ra không nói nổi cậu. Tóm lại nhìn họ bên nhau mình rất khó chịu! Khả Khả, mình rất nhớ cậu, khi nào cậu về?”

Tôi trầm ngâm một lát: “Sợ là mình không về nổi.”

Phải, tôi nghĩ mình không về nổi, Trường Đại học W có Văn Hạo và Liễu My mới cưới, đã không còn là nơi dành cho tôi.

18. Chương 18: Một Lần Trong Đời Đuổi Theo Ước Hẹn

Đêm Bắc Kinh tháng 12,

Nhiệt độ đã đủ để đóng băng,

Còn tôi vẫn khoác chiếc đầm mùa hạ mỏng manh.

Ngô Thấm hơi mập, là người mang lại cảm giác an tâm cho người khác, bà ở độ tuổi khoảng 50. Con trai ra nước ngoài mưu sinh, để lại hai ông bà ở độ tuổi trung niên, cơ thể cũng vẫn khỏe mạnh. Mấy năm trước bà về hưu ở nhà chẳng làm gì nên đến Bắc Kinh nấu ăn, vì bà biết nấu ăn, lại nhanh nhẹn, rất nhiều gia đình đều muốn nhờ bà giúp đỡ, chúng tôi may mắn nên gặp được bà đúng lúc bà vừa rời khỏi một nhà.

Ở Bắc Kinh, thu nhập của bà mỗi tháng không thấp hơn nhân viên văn phòng, sáng bà làm ở nhà khác, chỉ chiều mới đến nhà chúng tôi. Công việc không vất vả lắm, thời gian làm việc cả sáng và chiều không quá bảy giờ. Kiếm tiền, bà lại thuê nhà ở Bắc Kinh, đón chồng cùng đến. Bà làm cơm cho người khác, còn chồng lại làm cơm cho bà, bà còn tự hào nói: “Tôi sức khỏe tốt, tinh thần cũng tốt, làm vài năm nữa có thể mua nhà ở Bắc Kinh rồi!”

Ngô Thấm nhìn thấy tôi và George đều gầy, nên đau lòng: “Hai người còn trẻ, đều gầy thế này không tầm bổ không được.” Nên bữa mỗi ngày tối đều đủ thịt, đủ cá, cả tôi và George ăn đều rất ngon miệng.

Nhưng vui quá hóa buồn, câu này quả không sai.

Một tuần trước khi bộ phim trình chiếu, tôi nhận được lễ phục Chanel được Hàn Vũ Băng gửi về từ Hollywood, đó là bộ lễ phục màu xanh lam cắt cúp nửa ngực, chất liệu bằng lụa, những đường may rất nuốt, tôn thêm đường cong của người phụ nữ. Rõ ràng là cỡ của tôi nhưng khi tôi thử thì khóa không kéo nổi!

Hàn Vũ Băng gọi điện đến, ở đầu kia cao hứng hỏi: “Khả Khả, thử lễ phục chưa? Lần trước khi mình ở Newyork xem thời trang thu đông thích bộ lễ phục này, tiếc là năm nay mình quá bận, có lẽ không rảnh để tham gia tiệc loại này, nên mua tặng cậu.

Tôi nhìn chiếc khóa tiếc nuối, vừa cố ra bộ vui vẻ: “Vừa lắm, rất vừa! Thật đẹp, mình không dám mặc bộ lễ phục long trọng này!”

“Sợ gì, cậu giờ là bạn gái của George vừa là bạn mình! Lại là cố vấn văn học của bộ phim này, trên thảm đỏ cậu phải khiến mọi người ngạc nhiên mới đúng! Tìm một thợ cắt tóc thiết kế cho cậu kiểu tóc và trang sức thật đẹp, đến lúc đó mình sẽ theo dõi thông tin, cậu phải để mình mở mào mở mặt đấy!”

Ngắt điện thoại, tôi vội chạy thẳng đến phòng tập thẩm mỹ, huấn luyện liên tục hai giờ, cho đến khi mồ hôi thấm ướt quần áo, giống như cây táo vừa vớt lên từ nước.

Bụng đói cồn cào về nhà, George đã ngồi bên bàn ăn bắt đầu ăn, mồm miệng toàn mỡ gọi tôi: “Mau ăn đi, đồ ăn hôm nay thật ngon.”

Bụng tôi cồn cào, chẳng chú ý đến gì khác, lao đến ăn. Cho đến khi đã no bụng tôi mới nhớ ra mình đang giảm béo, hơn nữa chỉ còn một tuần! Nên liền lấy áo khoác, không kịp nuốt miếng thịt cuối cùng, nói với George: “Cậu dọn dẹp nhé, mình đi chạy vài vòng rồi về.”

2.

Cả tuần tiếp theo tôi không thể kiềm chế được cái miệng, chỉ có thể vận động nhiều hơn để giảm béo, ngoài chạy bộ hai lần vào sáng tối, chiều còn vận động hai tiếng ở phòng thể dục thẩm mỹ, còn mời huấn luyện và thầy dinh dưỡng chuyên nghiệp chỉ đạo.

Trong tâm trạng mâu thuẫn, hối hận, căng thẳng, tôi cuối cùng cũng giảm được cân, khóa bộ lễ phục cuối cùng cũng có thể kéo lên, mà phim của chúng tôi cũng bắt đầu trình chiếu.

Chiều hôm đó tôi dành ba tiếng để sửa sang đầu tóc, mái tóc dài vấn lên gọn gàng sau đầu, hai bên để lại một sợi thả trên vai. Lại trang điểm gần hai tiếng, với lớp phấn nền có thể đủ để trát tường, lông mi giả có thể dùng để quạt, tôi hoàn toàn không nhận ra người trong gương là ai. Sau đó lại mặc lễ phục, đeo trang sức, vì lễ phục đã rất bắt mắt, thiết kế tạo hình lại phối hợp một đôi vòng tai pha lê cho tôi, một đôi găng tay bằng da mềm màu đen, chân lại mang đôi giày Rene Caovilla tuyệt đẹp. Thiết kế thấy sự chênh lệch độ cao giữa tôi và George nên giới thiệu cho tôi một đôi giày cao 12cm. Tôi vội từ chối: “Không được, tôi chưa từng đeo cao như vậy, chút nữa căng thẳng nhờ đâu té ngã!”

Sau khi thỏa hiệp xong, thiết kế dẫn tôi đến trước mặt mọi người.

Đạo diễn mắt sáng lên, vỗ tay, sau đó khích lệ tôi: “Ninh Khả, Hàn Vũ Băng không đến, cô chính là vai chính nổi bật trên thảm đỏ tối nay. Bên ngoài nhiệt độ rất thấp, mặc như thế này chắc chắn rất lạnh, cô phải cần răng kiên trì rồi, phải giữ nụ cười và tư thế, được không? Sau khi xong tôi sẽ sắp xếp để cô nghỉ ngơi.”

Tôi gật đầu, trọng trách trên vai thật lớn.

George tiến đến, nhìn tôi: “Ninh Khả, cậu thật xinh đẹp! Không tin cậu thử nhìn ảnh bây giờ và năm đó xem, thay đổi lớn tới mức... không thể tin là một người.”

“Cậu nói mình trước kia rất xấu.”

“Không phải, lúc đó cậu rất đẹp, rất thuần khiết. Còn giờ đã chín muồi, có khí chất!”

Tôi lườm George, mặc cậu ta, tự khoác áo ngoài.

Sau đó, có xe đến đón chúng tôi, đạo diễn và những người còn lại lên xe đến hiện trường, tôi và George được sắp xếp ngồi xe sau cùng.

Xe chậm chậm dừng lại trước thảm đỏ. George cởi áo khoác ngoài cho tôi, sau đó xuống xe trước, lại cúi người đưa tay về phía tôi. Lúc này tôi nghĩ nỗ lực nửa năm nay cuối cùng đã có thành quả, nhưng nhất định không thể hồ đồ.

Lấy lại tinh thần, tôi đưa tay cho George, sau đó lấy dũng khí bước xuống xe.

Lạnh, thời tiết thật lạnh.

Đêm tối Bắc Kinh tháng 12 nhiệt độ đã đủ để đóng băng, còn tôi trong lễ phục mỏng manh!

Nhưng hai bên thảm đỏ là khói tỏa và những ánh đèn lóe sáng, ký giả liên tục hô lên: “George Trần, bên này, bên này!”, “George Trần cười lên!”, “George Trần ôm bạn gái!”

Tôi luôn giữ nụ cười trên môi, nụ cười đó cũng đã được thiết kế sẵn, đã qua nhiều lần huấn luyện, để tôi hoàn mỹ nhất. Tôi còn thỉnh thoảng gật đầu theo yêu cầu, cố gắng để thân thể vốn chẳng có chút tri giác giữ được nét trang nhã. George tuy mặc nhiều hơn tôi nhưng cũng rất lạnh, lại luôn phối hợp với yêu cầu của ký giả.

Vào hội trường, lập tức có nhân viên cầm áo lông vũ đến khoác lên người tôi, đưa tôi vào phòng nghỉ. Còn George lại bước vào hiện trường của lễ công bố.

Trong phòng có máy sưởi được khoác áo lông vũ, ngồi gần mười phút mới ấm trở lại, lật hai quyển tạp chí một mỗi ngáp dài. Cuối cùng nhân viên phụ trách cầm một chiếc khăn màu trắng đưa cho tôi: “Phim sắp chiếu rồi, cô vào đi, khăn này sẽ không còn lạnh, ở trong cũng có máy sưởi.”

Khi tôi xuất hiện, hầu hết mọi người đã ổn định vị trí, có cả George, cậu ta ngồi chỗ cao nhất ở hàng sau, bên cạnh có một chỗ trống, hiển nhiên là dành cho tôi, thấy tôi bước vào cậu ta vội nắm tay tôi, đưa tôi đến chỗ ngồi.

Sau khi ngồi ổn định, tôi khẽ nói: “Cậu biểu hiện giống như một người bạn trai quan tâm đến bạn gái.”

“Quan tâm là tác phong của mình. Còn là một người bạn trai phải xem cậu có cho mình cơ hội không?”

“Khéo ăn khéo nói.”

Bộ phim bắt đầu rồi.

Chúng tôi không nói nữa. Tình yêu tuyệt vọng giữa Cát Vi Long và Kiều Kỳ Kiều trình chiếu sau bức màn chiếu.

Lần đầu công chiếu rất thành công, sau khi bộ phim kết thúc mọi người cùng đứng dậy vỗ tay, rất nhiều người chạy đến bắt tay chúc mừng nhân viên chế bản, hậu kỳ. Tôi và George thấy vậy cũng ôm nhau, đột nhiên ánh đèn xung quanh chiếu thẳng vào chúng tôi.

Sau khi tan tiệc, tôi và George lái xe về nhà, trên đường lại mua pizza, hai người ăn vui vẻ ở nhà, sau đó tôi lên tầng tẩy trang.

Vừa tẩy trang vừa bật tivi, muốn xem có tin tức liên quan đến lần đầu công chiếu bộ phim không.

Đúng là vận may không tồi, có một kênh đang phát thông tin về lần đầu công chiếu bộ phim, tôi nhìn thấy mình xinh đẹp đến suýt đóng băng sau đó là lễ công bố, một ký giả hỏi George một câu: “Xin hỏi cậu trong cuộc sống có giống như Kiều Kỳ Kiều trong phim không? Cậu nghĩ gì về tình yêu và bạn gái hiện tại?”

George nghĩ một lát, sau đó nhìn vào ống kính cười lộ hàm răng trắng: “Tôi vốn có rất nhiều điểm chung với Kiều Kỳ Kiều, ví như mắt màu xanh lục, tôi nghĩ đây là nguyên nhân đạo diễn mời tôi diễn bộ phim này. Nhưng tôi và Kiều Kỳ Kiều cũng có khác biệt rất lớn, anh ta có suy nghĩ tiêu cực, căm ghét thể tục, anh ta lạnh lùng, đùa giỡn giữa nhân gian là thái độ sống của anh ta, còn tôi lại sống tích cực, tôi yêu cuộc sống, trái tim tôi luôn ấm áp, tôi sẽ tích cực theo đuổi tình yêu và thành công. Tôi phải cảm ơn một số người, trước tiên là đạo diễn, người đã cho tôi cơ hội sáng tạo, sau đó là mẹ tôi, bà luôn nắm bắt cơ hội cho tôi, cuối cùng là bạn gái tôi, cô ấy giúp tôi biết trân trọng cơ hội! Họ đều là những người quan trọng nhất trong cuộc sống của tôi!”

Tôi lúc đó lặng người, lời cậu ta nói là lời thật lòng hay chỉ là những lời thoại được sắp đặt sẵn? Nghĩ đi nghĩ lại trong lòng tôi rối như tơ vò.

Đang lúc đó điện thoại vang lên, là Hàn Văn Hình.

“Khả Khả, Khả Khả! Mình nhìn thấy bạn cậu trên truyền hình! Cậu hôm nay thật đẹp, mình sắp không nhận ra cậu rồi! Còn nữa thổ lộ tình cảm thành thật của George thật cảm động.”

Tôi cười, công kích lại: “Cậu không biết lúc đó mình sắp đóng băng, chút nữa thì ngã ra đất! Lời mà George nói chỉ là phương án được công ty sắp sẵn, không phải là thổ lộ tình cảm!”

“Hả, thật không?” Ngờ ngợ cô bạn trẻ thất vọng. Không biết tại sao trong lòng tôi luôn kỳ vọng lời George nói là thật, không phải là sự sắp đặt.

3.

Trên báo ngày hôm sau đăng hình tôi và George bước lên thảm đỏ, còn có thảo luận và những dự đoán về bộ phim, thậm chí có người tiên đoán bộ phim sẽ làm dậy lên làn sóng “Trương Ái Linh”.

Cùng với bộ phim lần đầu tiên trình chiếu đúng dịp Giáng sinh. Đúng như mong muốn của chúng tôi, phòng vé ngày đầu tiên đã lập kỷ lục cao nhất trong năm nay, “Trần Hương Tiêu - Đệ Nhất Lữ Hương” và George Trần trở thành chủ đề hot nhất trong dịp lễ Giáng sinh.

Trong khoảng thời gian sau đó, đạo diễn Trương cùng với George và một số người đi tuyên truyền trên cả nước, tôi xin phép ở lại Bắc Kinh vì phải nhanh chóng hoàn thành luận văn tốt nghiệp, nếu không khi phim mới quay sẽ lại bận rộn.

Đến Tết Dương lịch là sinh nhật tôi, lại lớn thêm một tuổi. Từ sáng sớm tôi gọi về nhà chúc bố mẹ năm mới vui vẻ, cũng cảm ơn mọi người đã yêu thương tôi suốt từng ấy năm.

Nhiều bạn tốt cũng từ sáng sớm gọi chúc mừng tôi, Hàn Vũ Băng từ nước ngoài gửi quà sinh nhật cho tôi đúng ngày, George ở nơi khác cũng không quên đặt một bó hoa hồng và một Cheese cake chuyển đến nhà cho tôi.

Tôi chuyển tất cả quà vào phòng sách, mở điều hòa, chỉ mặc chiếc váy ngủ mỏng manh, vừa ăn bánh kem vừa viết luận văn, còn than thở lúc George không ở nhà, trong nhà thật yên tĩnh.

Viết được một lát điện thoại vang lên, là số điện thoại Bắc Kinh lạ.

“Alo.”

Đầu kia không lên tiếng, tôi lại hỏi: “Alo.”

“Alo, Ninh Khả, là anh.” Là giọng của Văn Hạo.

“Anh,... ở Bắc Kinh.” Tôi kinh ngạc.

“Phải, giờ anh đang ở sân bay, vừa xuống máy bay.”

“Anh đến Bắc Kinh công tác?”

Đầu kia ngập ngừng: “Không, anh đến dự sinh nhật em.”

Tôi nhớ lại. Sinh nhật một năm trước vì hiểu lầm nên tôi đứng đợi anh cả ngày ở ga tàu trong ngày tuyết lạnh, kết quả là ốm một trận.

Tròng mắt tôi nóng lên, vội nói: “Anh đợi em, em sẽ đi gặp anh ngay.”

Tôi vội mặc thêm vài chiếc áo, không kịp chải đầu, bắt xe đi thẳng đến sân bay.

Hiển nhiên Văn Hạo chủ quan với nhiệt độ ở Bắc Kinh, ngoài áo len mỏng chỉ mặc một áo khoác màu đen, nhìn thấy tôi anh vội tay.

Tôi lao đến: “Thật lạnh, sao anh không đợi bên trong? Bên trong có điều hòa.”

“Anh sợ em đến không tìm thấy.” Anh nhìn tôi chăm chú.

Nhìn anh lạnh đến nổi mũi ửng đỏ, tôi nhào vào lòng anh, cảm giác cánh tay anh ôm chặt lấy tôi. Cảm giác cái ôm trong thời khắc này thật chân thực, thật quen thuộc, tôi biết chúng tôi vẫn yêu nhau.

Tôi ngẩng đầu nói với anh: “Đi nào, mình đừng đứng góc nghếch ở đây, anh lạnh không? Tìm nơi nào đó đã rồi nói tiếp!”

Tìm được một khách sạn, làm xong thủ tục nhập phòng, tôi theo anh lên tầng.

Vừa vào phòng anh lại vội vàng ấn tôi vào tường, sau đó bờ môi lạnh băng của anh tiến đến. Sau nụ hôn nồng ấm, nhiệt độ hai người dần dần nóng lên, xóa tan khí lạnh bên ngoài, Văn Hạo lúc này mới phát hiện trên tay vẫn cầm túi xách, vội vàng đặt xuống đất, anh dùng hai tay bế tôi, đặt tôi lên giường...

Tôi nghe thấy hơi thở gấp gấp của anh bên tai tôi: “Ninh Khả, Ninh Khả, anh yêu em!”

Một lát sau anh lại hỏi: “Em còn yêu anh không?”

Chúng tôi cứ bên nhau như vậy, dường như lại trở về căn phòng thuộc về chúng tôi, như thể giới chỉ còn lại hai người, tất cả đều không tồn tại.

Cho đến khi trải qua chuyện đó, thân thể chúng tôi áp sát vào nhau mới dần dần bình tĩnh lại, trong lòng tôi mới chợt đau nhói: Anh sắp kết hôn, có lẽ cũng đã kết hôn rồi, anh sớm đã không còn là Văn Hạo của tôi.

Tôi hoảng hốt ngồi dậy, mặc áo vào. Anh vội ôm tôi: “Sao vậy?”

Tôi hỏi lại: “Anh không phải kết hôn rồi sao?”

Câu hỏi đó như đánh vào điểm yếu của anh, sắc mặt anh u tối, anh bắt đầu lặng lẽ mặc áo.

Mặc đồ vào xong, tôi ngồi trên sofa ôm đầu gối không lên tiếng.

Văn Hạo rót nước cho tôi, chậm chậm nói: “Phải, anh kết hôn rồi, anh sao lại quên chứ, anh... đã cầm giấy đăng ký.”

Tôi nghe anh nói, chỉ chết lặng ở đó. Hóa ra anh thực sự đã kết hôn, còn tôi bất giác thành người thứ ba trong cuộc hôn nhân của người khác! Chưa từng nghĩ đến có một ngày tôi và anh lại có quan hệ như thế này.

“Ninh Khả, em hãy tha thứ cho anh, lần này anh không phải muốn như vậy chỉ là muốn cho em một sinh nhật, ngoài ra việc anh vội vàng kết hôn cũng có lý do mà em không biết.”

Tôi ngẩng đầu lên: “Lý do gì?”

“Mẹ anh. Sau khi bố anh qua đời bà luôn u uất cô độc, không chỉ trí nhớ rất kém mà thường hay quên, tinh thần bắt đầu không tỉnh táo, cuộc sống căn bản không thể tự lo liệu. Anh phải mau chóng đón bà lên, chăm sóc bà, cũng cần phải đáp ứng tâm nguyện của bà - kết hôn, có một gia đình.”

“Vậy tại sao anh không nói sớm với em?”

“Nếu anh nói với em những điều này em nhất định sẽ làm trái lại với mong muốn thực sự của mình, miễn cưỡng ở bên anh, đó không phải là thứ em muốn! Anh không muốn bó buộc em.” Văn Hạo cay đắng nói.

Tôi lặng lẽ khóc.

Hóa ra lúc đó anh tra hỏi tôi không phải vì giữ tôi ở lại chỉ là vì cần có một đáp án. Tôi vừa khóc vừa đâm vào người anh: “Lẽ nào anh vứt bỏ em như vậy để kết hôn với người con gái khác? Lẽ nào anh không biết như vậy sẽ khiến em đau lòng biết bao?”

“Anh không có quyền lựa chọn, Ninh Khả, anh nói sẽ để em tự do. Tim anh luôn đau nhói nhưng vẫn làm việc, sinh hoạt bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra, em không biết anh nhớ em đến mức nào đâu. Em cũng biết trước kia anh không xem tin tức giải trí nhưng giờ để nhìn thấy em anh chưa từng bỏ qua tiết mục giải trí trên truyền hình hay mục giải trí nào trên báo, nhưng nhìn thấy em anh lại đau lòng hơn. Rời xa anh, em xinh đẹp hơn, tràn trề sức sống, nhưng em đã không còn thuộc về anh nữa!” Anh vừa nói nước mắt vừa rơi xuống.

Tôi hận sự ích kỷ của mình. Tôi muốn bay cao, xem thế giới bên ngoài, chưa từng thông cảm cho nỗi khổ của anh, còn vì thế mà cãi nhau với anh vô số lần.

Chúng tôi ôm nhau khóc, giống như hai đứa trẻ làm điều sai trái.

Văn Hạo còn nói với tôi, anh và Liễu My tuy đã kết hôn nhưng không sống cùng, anh thuê riêng một căn phòng, đã đón mẹ đến Vũ Hán. Anh nói thực ra anh không hiểu Liễu My, cô ta giống như tảng băng lạnh. Lần kết hôn này chỉ là nhu cầu của hai người mà thôi, anh cần nhà, cô ta ngoài cần chuyên đề xuất bản chung có thể còn có cái gì đó mà anh không biết, hiện tại anh cũng không muốn hỏi nhiều.

“Mỗi ngày ngoài làm việc anh còn phải chăm sóc mẹ có bận rộn không?” Tôi hỏi.

“Vẫn tốt. Thường cuối tuần anh đưa mẹ đi viện, đã điều trị một khoảng thời gian rồi, tình hình của bà cũng biến chuyển tốt, thỉnh thoảng phát tác không nhận ra ai, còn bình thường vẫn tốt. Lần này nhân lúc trường nghỉ Tết Dương lịch anh nhờ Minh Huân chăm sóc bà nên mới có thể đến gặp em.”

Tôi vừa ôm chặt anh, vừa lau nước mắt trên mặt trên áo anh, nghẹn ngào: “Văn Hạo, Văn Hạo của em.”

Văn Hạo quỳ trước mặt tôi, dùng tay vuốt tóc tôi, mặt tôi, đau khổ nói: “Ninh khả, anh vốn không nên đến, em đang sống rất tốt, nhưng anh thực sự quá mâu thuẫn, phút trước tự dặn lòng không nên quấy rầy cuộc sống của em, nhưng phút sau lại nóng lòng muốn gặp em. Thấy em trên báo, một mặt mong em hạnh phúc, mặt khác lại mong em vẫn yêu anh! Nếu không có tình yêu của em, anh phải làm sao?”

Tôi gật đầu khẳng định: “Em yêu anh, em đương nhiên yêu anh!”

Nước mắt nghẹn ngào, tôi hôn anh thật chặt, hôn lên khuôn mặt đã từng khiến tôi rung động, cũng từng khiến tôi vỡ vụn, giờ chỉ còn là khuôn mặt khiến tôi thương xót.

Chúng tôi ôm nhau, nói rất nhiều, như trở về những ngày ngọt ngào ở trường, nhưng hai người trong lòng đều hiểu tất cả đã khác, đây có thể chỉ là một lần cáo biệt.

Chúng tôi không rời khỏi phòng nửa bước, nhờ phục vụ gọi cơm tối, lại gọi một chiếc bánh kem. Bắc Kinh đã ngập trong tuyết, căn phòng ấm áp vỗ về tình yêu yếu ớt của hai người.

Tôi không nhớ rõ hôm đó chúng tôi nói gì, cũng không nhớ tối đó chúng tôi đã nóng bỏng bao nhiêu lần. Ngày hôm sau thức dậy tôi phát hiện quầng mắt mình đen đi, bước chân mệt mỏi, thật giống tối trước khi tôi đi Hồng Kông.

19. Chương 19

4.

Tiến anh đến sân bay, lần nữa tôi lại cảm thấy nhói đau, nói với anh: “Anh ly hôn với cô ấy đi, em sẽ cưới anh, em sẽ chăm sóc cho mẹ anh!”

Văn Hạo mỉm cười, đưa tay xoa má tôi: “Ninh Khả, anh muốn em hạnh phúc! Hạnh phúc của em là thứ anh quan tâm nhất.” Vừa nói nước mắt anh cũng tuôn rơi, sau đó anh đẩy tay tôi, quay người đi vào cửa soát vé.

Tôi quỳ xuống, úp mặt lên đầu gối òa khóc như ở chỗ không người.

Trên taxi về nhà, tôi thấy vật nhỏ trong túi áo khoác, một chiếc hộp cứng cứng còn có một mảnh giấy.

Ninh khả, đây là nhẫn cưới đã chuẩn bị từ lâu để cầu hôn em, giờ xem ra anh chẳng còn cơ hội, anh tặng lại em, hãy nhớ là cả đời này anh sẽ yêu em!

Văn Hạo

Mở chiếc hộp, là một chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương, chiếc nhẫn mỏng manh đính một hạt kim cương không to nhưng thuần khiết, lấp lánh khác thường, tôi đeo vào ngón đeo nhẫn bên tay trái, vừa khít. Hai tay ôm mặt, lần nữa tôi khóc trong đau khổ, nước mắt trào ra qua khe ngón tay.

Về đến nhà thấy George ngồi trong phòng khách. Bất ngờ hơn nữa là đạo diễn Trương cũng có mặt.

Hai người thần sắc nặng nề, thấy tôi vào phòng không nói một lời. George đau buồn nhìn tôi, đưa tờ báo cho tôi, một tiêu đề bắt mắt: “Bạn gái vào khách sạn cùng người đàn ông thần bí, George bị cấm sừng”, phía dưới còn có hình, là hình tôi và Văn Hạo ôm nhau ở sân bay, còn có hình chúng tôi cùng vào khách sạn!

Tôi đàn người, đổ người xuống sofa, nói không ra lời.

Hồi lâu, đạo diễn mới phá tan không khí im lặng đó: “Đám ký giả này định đến sân bay đón ngôi sao nào đó, ai ngờ lại bắt gặp cô. Chúng tôi sau khi biết tin vội quay về!”

Tôi hồn bay phách lạc nói: “Xin lỗi, thực sự xin lỗi, tôi không biết sẽ thành ra thế này, tôi thật quá sơ suất.”

“Cũng không trách cô được, chúng ta đều biết giữa cô và George chỉ là diễn kịch, nhưng mọi người bên ngoài không hiểu. Việc này có thể là chuyện lớn cũng có thể là chuyện nhỏ, phải xem xử lý như thế nào, tóm lại hai người sau này nên cẩn thận! Tôi về công ty triệu tập đối tác thương lượng trước, phim vẫn trong thời gian công chiếu, cần giảm thiểu ảnh hưởng tiêu cực của việc này. Hai người tốt nhất nên ở nhà đợi thông báo của tôi.”

Sau khi đạo diễn bỏ đi, George vẫn im lặng ngồi trong phòng khách, vẫn mân mê tờ báo đó.

Tôi áy náy, ngồi đối diện cậu ta, không biết nên nói gì.

Cứ im lặng như vậy khoảng năm phút, tôi cuối cùng cũng lấy dũng khí nói: “Xin lỗi George.”

“Xin lỗi cái gì?” Cậu ta như tỉnh lại.

“Xin lỗi, mang đến tin tức không tốt cho cậu.”

Cậu ta đột nhiên đứng lên, ném tờ báo lên bàn trà: “Cậu biết mình không để ý đến cái này.”

Một lát sau cậu ta lại ngồi xuống không thèm nhìn tôi: “Cậu và anh ta, hai người làm lành rồi sao?”

“Không, anh ấy đã kết hôn rồi.” Tôi thành thật.

George ngạc nhiên nhìn tôi, đôi mắt xanh của cậu ta khiến tôi liên tưởng đến camera, “anh ta kết hôn rồi, vậy anh ta đến để...”

“Anh ấy nói muốn bù cho mình một sinh nhật.”

“Nói như vậy, hai người thực sự kết thúc rồi?”

Tôi gật đầu, không lên tiếng.

George đột nhiên nhìn chiếc nhẫn trên tay tôi: “Đây là gì? Đã kết hôn rồi còn đeo vào không để cậu từ bỏ.”

Tôi cúi đầu xoay chiếc nhẫn trên tay: “Mình nghĩ đây là lời chúc phúc trước khi chia tay, chúc mình hạnh phúc.” Nói xong nước mắt lại trào ra.

George nhìn bộ dạng của tôi, thở dài, ngồi xuống bên tôi, đưa tay nắm vai tôi: “Xin lỗi, mình không nên nổi nóng! Mình chẳng để ý trên báo viết gì, cũng không để ý hình tượng lành mạnh, chính diện, mình chỉ quan tâm đến cậu. Mình vốn cho rằng cậu và anh ta sớm đã kết thúc, cậu sẽ vào “thời đại George”, khi nhìn thấy tờ báo mình đoán được anh ta vẫn khiến cậu đau lòng. Ninh Khả, cậu tỉnh táo đi được không, mở to mắt nhìn mình, đừng nghĩ đến người chỉ luôn làm cậu tổn thương!”

“Không, anh ấy không làm tổn thương mình! Anh luôn bảo vệ mình, nếu anh ấy ích kỷ thì hôm nay mình đã không thể ngồi đây!” Tôi phản bác, sau đó kể lại chuyện cho cậu ta.

“Được rồi, mình thừa nhận, mình không thích anh ta. Anh ta đã lựa chọn, dù cuộc hôn nhân có không tốt thì người đàn ông kết hôn rồi cũng phải có trách nhiệm, đó là tôn trọng đối với hôn nhân. Mà điều cậu có thể làm chính là phải sống tốt, phải hạnh phúc như anh ta nói, cậu không thể chỉ nhìn vào quá khứ!”

George tuôn ra một tràng, còn tôi lặng im không nói.

Tối đó đạo diễn gọi điện dặn dò chúng tôi cần bình tĩnh khi đối diện với bên ngoài, khẳng định tình cảm vẫn ổn định, George phải nói tin ở tôi, còn tôi phải giải thích hôm đó chỉ là đi đón một người bạn cũ lâu không gặp, và có cả đám bạn chuẩn bị tiệc sinh nhật cho tôi ở khách sạn.

5.

Tốc độ bùng nổ thông tin thật đáng kinh ngạc. “Sự việc hôm Tết Dương lịch” rất nhanh thành chuyện quá khứ nhưng tôi lại bị rơi vào hố sâu của sự công kích.

Cùng với lượng vé tiêu thụ tăng lên, biểu tượng của George trong phim càng được sự khẳng định của nhiều người, cậu trở thành đối tượng bị đài báo săn lùng, tuy mới chỉ có một bộ phim ra mắt nhưng đã có vô số quảng cáo, công ty nhạc và đoàn phim tìm đến tận cửa đàm phán hợp tác.

George nghe kiến nghị của đạo diễn Trương, từ chối cơ hội ra đĩa hát và đóng phim, quảng cáo cũng chỉ nhận vài nhãn hiệu nổi tiếng, giảm thấp tỷ lệ đánh bóng, tránh gây mệt mỏi về thẩm mỹ của khán giả.

Cảm giác thần bí lại làm tăng thêm sự yêu mến của khán giả đối với cậu ấy. Trước khi năm mới đến, cậu ấy đã trở thành một trong những người đàn ông hot nhất ở Bắc Kinh. Là “bạn gái chính thức” của cậu ấy, tôi chẳng nhận được sự đãi ngộ tốt đẹp nào, ngược lại còn bị coi thường. Tôi vinh hạnh đứng đầu bảng “chim sẻ” với cảnh cao biển thành phượng hoàng trong tiết mục cuối năm. Lại có xếp hạng “Cặp đôi không tương xứng nhất”, tôi và George xếp hàng đầu. Đương nhiên rồi còn có đài báo liên tục nói đến chuyện “Tết Dương lịch” giữa tôi và Văn Hạo, chỉ trích tôi phản bội, không biết thân phận... chưa từng có diễn viên nào được nhận những giải thưởng này, chỉ có tôi là vinh hạnh.

Tóm lại đó là mùa đông lạnh giá nhất mà tôi đã từng trải qua, giống như lời tiên đoán của đạo diễn và Hàn Vũ Băng, danh tiếng giống như con dao hai lưỡi, vé bán của “Trần Hương Tiêu - Đệ Nhất Lưu Hương” đạt được thành công chưa từng có, đồng thời tôi cũng bị công kích chưa từng có từ phía đài báo. May là đạo diễn nhiều lần công khai ca ngợi tài hoa của tôi, khi phỏng vấn Hàn Vũ Băng ở nước ngoài cũng thường nói tôi là người bạn hiểu cô nhất. Những lời nói của họ tuy không thể tan chảy băng giá trong lòng tôi nhưng cũng mang lại ấm áp cho trái tim tôi.

Việc đáng mừng khác là - Hàn Văn Hình sắp sinh.

Thời gian đợi sinh vừa đúng trước Tết Nguyên đán, cũng chính là nói đứa trẻ sẽ ra đời để đón Tết Nguyên đán cùng mẹ. Tôi đặt trước vé máy bay chuyến trước ngày chờ sinh hai ngày bay về Vũ Hán. George kiên quyết yêu cầu đi cùng tôi, tôi ngạc nhiên hỏi: “Cậu không phải về Mỹ với mẹ sao? Giáng sinh bà đã rất nhớ cậu, nói cậu không về không được? Hơn nữa Văn Hình nhất định sẽ không cho cậu vào phòng sinh.”

George buồn rầu: “Mẹ mình, bà Trần Yến Yến sau Giáng sinh đã tìm thấy tình yêu mới của bà rồi, mình không dám làm phiền!”

Tôi phì cười: “Thảo nào gần đây rất ít thấy cậu và mẹ nói chuyện qua webcam, hóa ra cậu bị bỏ rơi rồi!”

Chúng tôi tranh thủ bay về Vũ Hán trước dịp Tết, cũng phù hợp với chế độ làm việc linh động của công ty, khi bận thì tăng ca, khi rảnh nghỉ ngơi.

Khi rời khỏi Trường Đại học W, cây cối vẫn xanh mướt, lúc này đã có tuyết trắng bao phủ, sinh viên phần lớn đã xin nghỉ về nhà, trường vì thế rất tĩnh mịch. Tôi và George đặt hai phòng ở khách sạn gần trường, tôi cố ý đi về ký túc xá nghiên cứu sinh, quả nhiên đã không còn ai, cửa đã khóa, nếu không tôi thực sự muốn về phòng 320 sống vài ngày.

Tôi mặc chiếc áo khoác to ấm và chiếc quần tất dài, trên sân thể dục bị bao phủ bởi lớp tuyết dày, những chú chim sẻ béo mập thêm để chống lại giá lạnh đang nhảy lên nhảy xuống tìm ăn. Nhân lúc George đang tắm tôi một mình ở lại trong trường, trong lòng có thể hy vọng tình cờ gặp Văn Hạo, dù chỉ đứng nhìn từ xa, không để anh biết sự tồn tại của tôi. Sau lần chia tay Tết Dương lịch, chúng tôi không còn liên lạc, không biết giờ anh như thế nào.

Nhưng những việc có tỷ lệ phát sinh rất nhỏ như thế này cũng không phát sinh, trường to như vậy, trừ khi tôi cố ý đứng ở con đường anh nhất định đi qua, nếu không trong ngày tuyết rơi dày kín sao có thể có cuộc hội ngộ tình cờ như trong phim?

Hàn Văn Hinh thấy tôi, bất chấp bụng đã to vượt mặt, hét lên đòi đến ôm tôi. Tôi cẩn thận ôm hai mẹ con vào lòng, Minh Huân bận rộn trong phòng bếp, cả thời kỳ mang thai, anh đã quen thuộc với mọi việc trong nhà.

Tôi hỏi Văn Hinh: “Đã nghĩ ra tên cho bé chưa?”

“Không cần bọn mình phải nghĩ, “ông hướng dẫn” sớm đã chọn được rồi, con gái là Mang Mang, con trai là Quả Quả! Chả là vì Giáo sư Thành vốn rất thích ăn xoài.” Hàn Văn Hinh giả bộ ỉu xiu.

“Ha ha, Giáo sư Thành thật vui tính! Nhưng hai cái tên rất hay, đọc rất thuận mà cũng dễ viết. Sau này đi học bị thầy giáo phạt chép tên mình trăm lần cũng không sợ.” Tôi an ủi.

“George không phải cùng đến với cậu sao?”

“Ồ, cậu ta đến ngay giờ. Đang tắm ở khách sạn.”

“Hai người... thế nào rồi.” Hàn Văn Hinh thần bí hỏi tôi.

Tôi đương nhiên hiểu ý cậu ta, liền trả lời chính thức:

“Vẫn như vậy, mãi mãi nhiều hơn tình bạn một chút, ít hơn tình yêu một chút.”

“Mình biết suy nghĩ của cậu, không tử bỏ được thầy Vũ Văn! Việc Tết Dương lịch đã gây ra làn sóng lớn trong trường, cậu biết không? Đầu tiên là vợ anh ấy, cũng chính là Liễu My, hai người tuy không công khai tranh cãi nhưng mấy ngày đó sắc mặt cô ta rất khó coi, mình thấy vậy sợ cả người! Sau đó là trường đại học, thầy giáo trong trường lại lên trang bìa tạp chí giải trí, là bồ bịch bên ngoài hơn nữa đối tượng lại là học sinh của mình, nghe nói lãnh đạo trong trường rất bức, chỉ vì không có chứng cứ chính xác nên cũng không có cách buộc tội. Ha ha, nhưng thầy Hạo cũng nhờ họa mà được phúc, một khi lên báo chí, lượng tiêu thụ chuyên đề của thầy cũng tăng lên, lại tăng thêm độ nổi tiếng, thái độ của lãnh đạo trường lại thay đổi, vẫn công khai biểu dương thành tựu của thầy.”

“Trời, việc gì đây, mình hoàn toàn chẳng biết gì! Mẹ anh ấy thế nào rồi?”

“Chuyển biến tốt hơn lúc mới đến. Cuối tuần đều đi viện, uống nhiều thuốc nhưng hầu như vẫn ở tình trạng lơ đãng. Thực ra mọi người đều biết muốn người già vui thì cách tốt nhất là mau có cháu để họ bế, hưởng hồ thầy giáo đã sắp 30 rồi. Nhưng mình nghe nói Liễu My không sống cùng anh ấy, nên sinh con chắc chắn không thể, giáo viên trong trường đều nói thầy Hạo bị Liễu My lừa.” Văn Hinh đáng tiếc nói.

Tôi im lặng không nói.

Hôn nhân không hạnh phúc của anh ấy dù sao cũng có lỗi của tôi, nếu lúc đầu tôi không kiên quyết đi Hồng Kông, nếu về sau tôi không đi Bắc Kinh, nếu... nhưng cuộc đời nào có nhiều chữ “nếu” như vậy?

Tôi đưa cho Văn Hinh túi đồ dinh dưỡng lớn mà mình mang đến: “Cậu giúp mình đưa cho anh ấy, đừng nói là của mình. May là việc hôm Tết Dương lịch không ảnh hưởng nhiều đến sự nghiệp của anh ấy, nếu không mình thật khó xử. Anh đã kết hôn rồi dù thế nào mình cũng không nên là kẻ thứ ba, lần này trở về mình cũng không định gặp anh ấy.”

Văn Hinh thở dài: “Trong nửa năm mọi người thay đổi nhiều thật”.

“Phải, cậu sắp làm mẹ rồi.”

6.

Hàn Văn Hinh sinh con rất thuận lợi.

Một đêm trước khi vào ngày dự đoán sẽ sinh đang chuẩn bị ngủ thì nước ối bị vỡ, Khang Minh Huân vội bắt xe đưa đi viện, vừa gọi cho tôi và George.

Khi chúng tôi vội đến, Hàn Văn Hinh vẫn đang nằm trên giường, đang tươi cười cắt móng tay, không căng thẳng chút nào, tôi cũng thở phào. Khang Minh Huân và George có chút luống cuống, liên tục gọi y tá đến hỏi này hỏi nọ.

Nhưng thời gian trôi đi, trên mặt Văn Hinh cũng dần dần mất đi nụ cười, cuối cùng kêu lớn, Khang Minh Huân lo như lửa đốt, cứ xoay đi xoay lại. Chỉ có tôi bình tĩnh đi tìm bác sỹ, bác sỹ sau khi kiểm tra xong tuyên bố sắp sinh rồi. Tôi may mắn được cho phép ở trong phòng phẫu thuật bên bạn, George bị chặn ngoài cửa.

Thời khắc sinh là thời khắc đau khổ nhất cũng là thời khắc hạnh phúc nhất của người phụ nữ. May là Hàn Văn Hinh cũng khỏe mạnh, rất dũng cảm. Tôi làm theo lời dặn của bác sỹ, nắm chặt tay bạn, bên cạnh khích lệ.

Khi bác sỹ nâng lên thiên thần bé nhỏ, mỉm cười với Văn Hinh: “Ra rồi, đứa bé ra rồi, rất khỏe mạnh.”

Tôi, Khang Minh Huân cùng khóc vì vui sướng, cuối cùng cũng thở phào, có thể đưa tay lau đi mồ hôi trên trán.

Bác sỹ đưa đứa bé đã được trùm lại vào lòng Văn Hinh: “Chúc mừng, đứa bé thật xinh.”

Cô bé này có tên là Mang Mang.

Tiểu Mang Mang đáng yêu nhắm chặt đôi mắt, chiếc mũi nho nhỏ, chiếc miệng nho nhỏ, da vẫn nhăn nheo, nhưng giống thiên thần nhỏ vừa giáng trần.

Khang Minh Huân ôm chặt hai mẹ con vào lòng, hạnh phúc nhìn con, lại cảm động nhìn vợ, cảm động không nói nên lời. Tôi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng sinh, nhường lại thời khắc hạnh phúc cho ba người.

Ra ngoài phòng sinh, George đang mong ngóng nhìn vào trong, bên cạnh còn có một số y tá. Thấy tôi bước ra cậu ta liền hỏi: “Sinh chưa, sinh chưa?”

Tôi gật đầu, cười nói: “Là bé gái xinh xắn.”

George vui mừng nhảy lên, nếu không bị tôi chặn lại cậu ta đã xông vào phòng sinh rồi... Không thể xông vào trong, cậu ta chỉ còn cách hưng phấn hét lên: “Nào những phụ nữ xinh đẹp, không phải muốn tôi ký tên, chụp chung sao? Đến đây đến đây!”

Thế là y tá quanh cậu reo hò, ào đến chụp chung, ký tên, đẩy tôi sang một bên.

Tôi mỉm cười nhìn George bận rộn, cảnh đêm ngoài cửa sổ một màu tối sẫm, gió Bắc rít lên, ở đây lại ấm áp như mùa xuân.

Ngày hôm sau vẫn chưa đến trưa, ông bà hai nhà nội ngoại mau chóng đến viện. Họ đều đến phòng bệnh gặp sản phụ trước, sau đó mới đi thăm cháu, bốn người cười không khép miệng. Mẹ Văn Hinh chuyên nghiệp hơn, đã có kế hoạch bồi bổ chi tiết cho cô sau khi sinh.

Tôi và George chào họ. Tôi phải về nhà đón năm mới.

“George mình phải về nhà rồi, cậu đi đâu.”

“Mình cũng đến nhà cậu.”

“Nói bừa, mình còn chưa đưa bạn trai về nhà ăn Tết!”

“Lẽ nào cậu để mình thê thảm đón năm mới một mình sao? Mẹ mình đã bỏ rơi mình, lẽ nào cậu cũng bỏ rơi mình?”

“Phục cậu quá rồi, mau sắp xếp hành lý đi!”

Trước khi khởi hành, tôi cố ý đến khu đô thị đó, đến dưới tầng tôi với anh đã từng sống, cửa sổ trên ban công đóng chặt, chẳng nhìn thấy gì.

20. Chương 20

7.

Đang thời điểm mọi người đua nhau về quê ăn Tết, tôi và George xếp hàng đến nửa ngày mới chỉ mua được hai vé đứng, thật may là đoạn đường ngắn. Như vậy đã đủ để George biết người Trung Quốc coi trọng cái Tết cổ truyền như thế nào. Trên tàu đông kín hành khách, mỗi người chỉ đủ chỗ đứng, không khí hỗn độn đến không thở nổi. Tôi bị đẩy dúi dụi, George đứng thẳng đón không khí mới, có lẽ đối với cậu ta đây là party điên cuồng.

Khi đến ga tàu, tôi nhìn thấy bố, mẹ, Ninh Nguyễn đều đang chờ tôi ở ga, chẳng thềm để ý đến George và hành lý, cửa tàu mở ra là lao thẳng xuống ôm lấy mọi người.

Bố thốt lên: “Chà chà, Ninh Khả đã trưởng thành rồi, xinh đẹp rồi, sắp bằng mẹ con lúc còn trẻ rồi.”

Mẹ lườm bố, quay lại, vuốt má tôi: “Con gầy đi rồi, cảm nhẹn đi rồi.”

Ninh Nguyễn chen vào: “Chị, anh chàng bạn trai George Trần có đẹp trai như trong phim không?”

Mẹ vỗ lên đầu cậu em trách mắng: “Gì mà bạn trai, chị con vẫn độc thân! Cả ngày không chịu học chỉ theo dõi thông tin ngôi sao! Diễn viên nam đó chỉ là gói thêu hoa, chẳng có tố chất gì?”

Vẫn chưa nói hết, trên tay George đẩy hai vali to, trên vai vác hai túi lớn, đã chen đến bên tôi, đang nhiệt tình chào hỏi: “Bố, mẹ, em trai, xin chào!”

Mẹ bối rối, không thể rút lại lời đã nói nên chỉ còn cách cười ngượng: “Chà, cậu là George Trần đúng không, xin chào, xin chào!”

Ninh Nguyễn vui sướng: “George Trần? George Trần! Mình gặp George Trần rồi!”

Bố là bình tĩnh nhất, phong độ nhất. Bố nhận chiếc vali trong tay của George, lại đón chiếc túi trên vai cậu xuống, khách khí nói: “Xin chào, vất vả cho cậu rồi! Hoan nghênh đến nhà chúng tôi.”

Cả nhà mỗi người một thái độ, khiến George không biết nên ứng phó thế nào. Tôi vội giải thích nói: “Bố, mẹ, Văn Hình sinh em bé rồi! Bọn con mới đến Vũ Hán thăm cô ấy, vì George không có nơi nào đón Tết nên con mời đến nhà mình ăn Tết. Quyết định vội quá nên chưa kịp thông báo cho mọi người.”

Bố vừa cầm vali vừa nói: “Về nhà nào, ở đây lạnh, lên xe rồi nói!”

Mẹ kéo vali tôi, quan tâm hỏi: “Hàn Văn Hình sinh rồi? Mẹ con vẫn bình an chứ? Là trai hay gái?” Sau đó lại chuyển ngay chủ đề, “con với cậu này không phải giống như trên báo viết chứ?”

Tôi lắc lắc đầu, cười không nói. Quay lại nhìn Ninh Nguyễn và George đã vui vẻ nói chuyện, tỏ ra rất hứng thú với chiếc mũ D&G trên đầu cậu ta.

George cuối cùng cũng được tự do, ở đây không ai quan tâm cậu là ngôi sao hay không, mọi người bên cạnh cậu đều chỉ bận chuyện đón Tết.

George cũng được gia đình tôi quý mến.

Đoạn đường từ ga tàu về nhà, George thành công nhận được sùng bái của Ninh Nguyễn. Khi vào cửa Ninh Nguyễn đã nghiêm nhiên thành fan trung thành của cậu, phớt lờ cả người chị hơn nửa năm không gặp.

Bữa cơm đầu tiên, mẹ cũng bắt đầu đầu hàng. Vì đối với người nửa đời người ở dưới bếp như bà cuối cùng đã tìm được học sinh ngoan. Sự hứng thú của George với món ăn Trung Quốc và thái độ hiếu học của cậu cũng khiến bà rất cảm động. George lại luôn mồm khen tài nghệ nấu ăn của mẹ trên bàn cơm, ăn sạch mọi ăn bày kín bàn, đây thực chất là quá hợp khẩu vị của mẹ rồi. Vì bà luôn lo lắng vì đồ ăn quá nhiều, khả năng chiến đấu của người trong nhà lại quá yếu, còn khả năng ăn của George khiến cảm giác thành tựu của bà tăng lên, cậu còn tuyên bố sẽ học cách nấu bít tết và trộn salad.

Chỉ có bố là khó lấy lòng.

Là người đứng đầu trong nhà, bố khi có mặt người ngoài luôn giữ vẻ uy nghiêm, thực chất từ sâu trong lòng ông luôn rất vui vẻ cởi mở. George ngày đầu mới đến, bố chỉ đối đãi với cậu ta như người ngoài, chu đáo lễ nghi nhưng quá khách sáo, khi có mặt bố George khá rụt rè.

Nhưng cuối cùng bố cũng đầu hàng.

8.

Đêm Giao thừa mẹ bận rộn làm cơm dưới bếp, bố đọc sách trong phòng sách, tôi sửa luận văn trong phòng mình, chỉ có George và Ninh Nguyễn trong phòng khách nói chuyện gì đó. Một lát sau, trong phòng khách phát ra tiếng kêu kinh ngạc của Ninh Nguyễn. Mọi người vội chạy đến phòng khách, phát hiện hóa ra George đã phác họa bức vẽ cả gia đình tôi. Chỉ vài đường bút trên giấy lại toát lên vẻ hiền hậu của mẹ, uy nghiêm của bố, tinh nghịch của Ninh Nguyễn và hoạt bát của tôi. Cậu còn cố ý vẽ cả cậu đứng cạnh tôi.

Mẹ liền lên tiếng: “Vẽ rất giống, rất giống, mỗi người đều giống, thật không ngờ, George còn biết vẽ tranh!”

Tôi nói với bà: “Cậu ấy từ nhỏ học vẽ. Chỉ sau khi thầy giáo đại học khuyên đổi nghề mới đi quay phim. Thầy giáo của cậu nhìn người rất chuẩn, con cũng thấy George rất có duyên với biểu diễn.”

Bố vừa nhìn tranh vừa nghe tôi giải thích, trên mặt bắt đầu hiền hòa hơn. Cuối cùng ông vỗ vai George: “Chàng trai, không tồi không tồi, đa tài đa nghệ, rất hiếu học!”

George bối rối: “Làm phiền mọi người mấy ngày nay, đây coi như món quà năm mới.”

Bố nhận lấy tranh, trịnh trọng nói với tôi: “Cầm khung tranh to trong tủ phòng sách của bố lại đây, chúng ta treo nó ở bên cạnh ảnh cả nhà.”

Đêm Giao thừa hôm đó rất long trọng, có thể nói là có cả Trung và Tây. Ngoài hấp, luộc, chiên, rán truyền thống còn có sự tham gia của lò nướng do mẹ và George đi mua về. Mẹ cố ý nướng Pizza thật to, mùi vị không hề thua kém bên ngoài, khiến chúng tôi đều suýt xoa. Mẹ tuyên bố thắng: “Món Tây thật dễ, chẳng cần kỹ xảo gì, chỉ là phí thời gian chút thôi! Hai ngày nữa mẹ và George sẽ làm bánh kem, cái đó càng dễ, phải không George?”

Bố cuối cùng cũng hòa vào, gấp nhiều đồ ăn cho George: “Đây là sở trường của mẹ con, ăn rất ngon, khi ta còn trẻ say đắm mẹ con vì tài nghệ nấu ăn đó, còn có cả phần của Ninh Khả và em trai con!”

Tôi ở bên toát mồ hôi: “Mẹ con từ khi nào biến thành mẹ của George? Mẹ của người ta ở Mỹ mà?”

Nhưng George một câu gọi mẹ, lại một câu bố, khiến cho hai người đều quen miệng. Ngoài bức họa cậu còn mang quà mua mấy hôm trước tặng cho cả nhà. Tặng cho bố giấy viết thư pháp vì ông rất thích viết bút lông. Tặng cho mẹ áo lông vũ màu đỏ dài, George luôn mồm nói bà hợp với màu đỏ, mặc vào sẽ để lộ nước da rất trắng, trẻ trung xinh đẹp, khiến bà cười mãi. Mua cho Ninh Nguyễn một chiếc MP4, để em học tiếng Anh, khi rảnh có thể nghe nhạc, xem phim. Không ngờ còn có quà cho tôi, George nói là bí mật mua ở Bắc Kinh, một chiếc vòng tay Cartier, sau đó lại giơ tay mình lên, “nhìn này, là vòng đôi tình nhân!” Tôi vội từ chối nói như vậy không được, hơn nữa nó quá đắt, không ngờ ba mẹ không những không giúp còn đồng tình nói: “Đeo đi, rất đẹp!”

Tôi cần rằng nói với George: “Năng lực lĩnh ngộ văn hóa Trung Quốc của cậu thật không bình thường, đã thành công trên lộ tuyến nhạc mẫu rồi!”

George đáp lại với bộ dạng ngạc nhiên: “Hóa ra đây gọi là lộ tuyến nhạc mẫu? Mình còn cho rằng đánh tận gốc cơ!”

Đêm Giao thừa thật vui, cả nhà tràn ngập tiếng cười.

Chỉ là dù lúc nào hay ở đâu tận sâu trong tôi vẫn có một nỗi buồn, không biết anh và mẹ đón Tết ở đâu, không biết Liễu My có còn bên anh không...

Mùng 4 Tết tôi và George phải lên đường về Vũ Hán, cả nhà đều quên tôi mới là người thân của họ, trên đường ra ga chỉ bịn rịn chia tay George, dặn dò cậu có thời gian nhất định phải đến chơi, không đoái hoài đến tôi. Cho đến khi sắp lên tàu mẹ như chợt phát hiện ra tôi: “Ồ, Khả Khả, ở xa cần chăm sóc thật tốt cho George, cậu ấy thích ăn đồ Trung Quốc, mẹ thấy con cũng nên học nấu nướng rồi!”

Bố và Ninh Nguyễn ở bên cạnh gạt đầu phụ thêm, tôi giận dỗi mà không dám nói.

Sau khi tàu khởi động, tôi đấm George một cái, tức giận nói: “Mình thật không dễ mới có cơ hội về nhà một chuyến, muốn ở nhà hưởng thụ tình cảm ấm áp, kết quả đều bị cậu cướp mất!”

“Thực ra mình rất quý họ, không phải vì lấy lòng cậu. Cậu biết mình là con một, quan hệ giữa ba mẹ không tốt, cảm giác ấm áp như những ngày qua mình chưa từng cảm nhận được, mình thật ngưỡng mộ cậu, Ninh Khả. Có thể lớn lên trong gia đình như vậy, thảo nào cậu thật tốt!”

Nghe xong tôi lại mềm lòng, liền thối nhẹ chỗ vừa đấm: “Chà, cậu nói thật đáng thương, chẳng còn cách nào, mình sẽ chia sẻ một nửa ba mẹ với cậu!”

“Được, chia một nửa cậu cho mình nữa!”

9.

Sau khi về Vũ Hán, chúng tôi đến khách sạn làm thủ tục nhận phòng trước, sau đó đi thăm Hàn Văn Hình và Tiểu Mang Mang.

Hàn Văn Hình nghiêm nhiên giống như nữ hoàng ngồi trên mặt trăng.

Ông bà nội ngoại có bốn người thì ba người đã về, chỉ còn lại bà ngoại của Mang Mang. Nghe nói bà đặt phòng một tháng ở khách sạn, dù như thế nào nhất định phải ở lại chăm sóc con gái bảo bối và cháu ngoại. Mẹ Hàn Văn Hình nhiệt tình kéo chúng tôi vào, sau đó nhanh nhẹn bưng trà và đĩa đồ ăn vặt cho bọn tôi, Tôi nhìn toàn bộ căn phòng gọn gàng, sạch sẽ, sáng sủa mà ấm áp, tăng thêm không khí gia đình hơn nhiều so với thế giới hai người trước kia.

Tôi vào phòng thăm Văn Hình và Mang Mang, để lại George và Minh Huân ở phòng khách.

Mang Mang ngủ rất ngon. Trên người quần chật, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ xinh non nớt. Tôi ôm nhẹ bé vào lòng đung đưa, nói với Văn Hình: “Thật giống cậu, sau này nhất định thành mỹ nữ làm điên đảo con trai rồi!”

“Nói bừa, trẻ sơ sinh đều giống nhau mà.” Văn Hình nói xong đưa tay đỡ con, không muốn xa con đến một phút, “nói với cậu, mình nghĩ nghỉ ngơi một tháng xong bắt đầu phải viết luận văn rồi, nếu không không thể tốt nghiệp, sau đó còn phải tìm việc, chỉ dựa vào Minh Huân nuôi mình và bé sẽ rất vất vả! Nhưng mình ra ngoài làm phải có người chăm sóc bé mới được.” Văn Hình ỉu xìu nói.

“Để mẹ cậu ở lại giúp đỡ, các cậu chuyển đến phòng rộng hơn, cả nhà sống cùng có phải tốt không?”

“Mình cũng nghĩ vậy nhưng cậu biết tính khí Minh Huân vừa cố chấp lại vừa mạnh mẽ, để anh sống cùng bố mẹ mình, anh sợ dựa dẫm vào người già. Mình mang bầu anh kiên quyết tự chăm sóc mình. Cậu thử nói xem anh ấy có chịu để mẹ mình đến giúp không?”

Nhìn Hàn Văn Hình ỉu xìu, tôi vội nói: “Cậu đừng buồn, vì con cậu phải giữ tâm trạng vui vẻ! Yên tâm mình sẽ nói chuyện với Minh Huân, anh ấy không phải người không hiểu chuyện.”

Hôm đó tôi và George ngồi đó 3h mới xin phép về, Minh Huân kiên quyết đòi tiễn chúng tôi.

“Vây được, thuận buồm xuôi gió! Còn cậu, George phải đối xử tốt với Ninh Khả, cô ấy có trái tim bằng thủy tinh!” Minh Huân nói xong, liền cười quay người đi.

George hoài nghi hỏi tôi: “Thủy tinh gì kính gì, là ý gì? Cậu và cậu ta nói cái gì thế?”

“Ha ha, câu này từ điển cổ ‘Hồng Lô Mộng’, mình đừng ở đây hóng gió nữa, thật lạnh, đi nào, về khách sạn mình giải thích cho cậu!”

Ngày hôm sau, sáng sớm mùng 5 tháng 1, taxi thật hiếm. Chúng tôi chỉ còn cách đẩy vali đến cổng trường bắt xe. Xe vừa chưa thấy chiếc nào, tôi lại thầm nhủ có thể gặp Văn Hạo ở đây không? Nếu gặp thật mình nên nói là chúc mừng năm mới hay “xin chào?”

Một phút đứng ở cổng trường khiến lòng tôi như lửa đốt, tôi lại hy vọng có thể gặp anh, cũng sợ gặp anh.

Vừa may, taxi đã đến. George thuận thực cho hành lý vào cốp xe, sau đó mở cửa xe để tôi lên trước. Đúng lúc xe khởi động, tôi ôm hy vọng cuối cùng ngoái đầu nhìn lại. Đúng giây phút đó tôi thấy anh.

Anh đứng ở cổng trường, ở chỗ tôi vừa đợi xe, áo khoác màu đen, thân hình gầy gò. Anh cứ đứng đó nhìn theo tôi, cứ dừng thần thờ ở đó. Khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, tôi thấy lời anh muốn nói, thấy nỗi đau trong anh. Bên anh còn có một người, một người phụ nữ với vóc dáng cao, cũng mặc một chiếc áo màu đen mang thắt lưng, đội chiếc mũ đen, danh chính ngôn thuận vịn vai anh.

Đó là Liễu My, vợ của Vũ Văn Hạo.

21. Chương 21: Nụ Hôn Của Anh Ngọt Ngào Như Cheese Cake

Chiếc áo len mềm mại ấm áp của anh,

Áp lên mặt rất dễ chịu,

Trên người anh tỏa lên mùi vị của da và nước hoa,

Khiến tôi có cảm giác thật an tâm!

1.

9h sáng tôi và George chuẩn giờ đặt chân xuống sân bay Bắc Kinh.

George nói giờ vẫn là Tết, ký giả có lẽ vẫn chưa đi làm, mình đi qua đường ra bình thường là được. Nhưng cậu ta đã đánh giá sai lòng yêu nghề của ký giả. Từ xa tôi đã nhìn thấy những ống kính chen nhau, đang tranh nhau tiến đến. Tôi muốn lùi lại nhưng đã không kịp, lúc này George kéo tay tôi, khẽ nói: “Đừng sợ.”

Chúng tôi cứ xuyên qua mạng lưới của những ống kính như vậy, ký giả liên tục hỏi: “Hai vị cùng đón năm mới sao?”, “Xin hỏi, ngày lễ tình nhân sắp tới hai vị có dự định như nào?” “Hai người sẽ kết hôn nhanh chứ?”

George chỉ mỉm cười không đáp lại. Tôi kéo thấp viền mũ, cúi đầu tiến về phía trước.

Thật không dễ thoát thân, lên taxi lao thẳng về nơi chúng tôi sống.

George thở phào: “Làm ký giả thật không dễ, trời chưa sáng chắc chắn đã phải dậy rồi!”

“Phải! Giờ có thể là thời kỳ cao điểm xuất hành và trở về, đợi ở sân bay để săn lùng từng người! Mình đang nghĩ lần này không biết họ thuê dợt gì về mình!”

“Đừng để trong lòng, bao nhiêu ngôi sao nữ đều muốn đánh bóng tên tuổi, cậu đứng sau màn ảnh đã nổi tiếng như thế này, người khác thật ngưỡng mộ cậu.” George trêu tôi,

“Cậu nói thật nhẹ nhàng, ở Trung Quốc có một câu tục ngữ nói ‘ở trong chăn mới biết chăn có rận!’ Họ tặng bức cậu như vậy, cậu đương nhiên không biết cảm giác bị người khác dẫm đạp. Dù mình có thể không

để ý nhưng bố mẹ mình thấy chắc chắn cũng không dễ chịu gì.” Lúc này phát hiện tay mình đã bị cậu ấy nắm chặt, liền vùng ra, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

George cũng không nói. Dù cậu ấy muốn làm gì cho tôi cũng ngoài khả năng.

Chúng tôi cho rằng đã thoát khỏi ký giả ở sân bay, lại không biết từ khi nào có một chiếc xe đang bám sát phía sau.

Kỳ nghỉ của Ngô Thẩm vẫn chưa kết thúc, trong nhà trống trải. Tôi và George đẩy hành lý về phòng riêng. Tôi bật điều hòa trong phòng, sau đó vào phòng tắm, định ngâm mình, sau đó đắp mặt nạ.

Kỳ nghỉ kết thúc, cuộc sống lại quay về quỹ đạo bình thường, có lẽ là quỹ đạo bận rộn hơn. Phim mới của đạo diễn Trương cũng vào giai đoạn chuẩn bị, là một trong những người biên tập tôi phải nhanh chóng hoàn thành phần kịch bản mà tôi phụ trách, còn có luận văn tốt nghiệp thạc sỹ, tuy đã viết xong phần lớn, phần còn lại và nhiệm vụ sửa chữa nhưng vẫn rất nặng nề. Nghĩ đến những việc này tôi lại tràn trề ý chí và sức sống, trong năm nay tôi phải tốt nghiệp, lúc đó sẽ tạm biệt quãng đời sinh viên, chính thức bước vào xã hội, dựa vào hai bàn tay kiếm tiền nuôi sống mình...

Trưa, George ra ngoài mua Pizza về ăn trưa, pha cà phê thật thơm. Chúng tôi thưởng thức cà phê, thả mình trên sofa mềm mại, nói chuyện phiếm, “George, năm mới cậu có kế hoạch gì?”

“Đóng phim thì không có gì đáng nói, ba hợp đồng đều đã ký từ năm ngoái, về cá nhân mình sẽ mua nhà, căn nhà này, còn lâu dài là tìm một người bạn gái chính thức.”

“Cái gì? Cậu muốn mua nhà? Chủ nhà không nói muốn bán!”

“Họ không nói nhưng nếu mình trả giá cao mình nghĩ họ sẽ xem xét!”

“Tại sao? Trả giá cao để mua thà rằng mua một biệt thự.” Tôi khó hiểu.

“Ha ha, đồ dùng trong nhà đều là mình tự chọn, nếu mình chuyển đi hoặc là bán hết cho chủ nhà thì mình không nỡ, hoặc mang đến nhà mới thì chưa chắc đã thích hợp! Mình nghĩ đi nghĩ lại vẫn muốn mua căn nhà này, mình thực sự thích ở đây!”

Tôi kinh ngạc, hồi lâu mới nói: “Người khác đều mua đồ gia dụng phối hợp với nhà, còn cậu thì ngược lại, mua nhà phù hợp với vật dụng yêu quý của cậu.”

George nói là làm, chiều tôi xuống phòng khách lấy cà phê nghe thấy cậu đang gọi điện cho chủ nhà, thảo luận chi tiết cụ thể của việc mua nhà.

2.

Sáng mùng 6 đi làm, phản ứng trên báo quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, ảnh chung của tôi và George lần nữa được đăng trên trang bìa các tạp chí, tiêu đề lần lượt là: “Tặng vòng tay tình nhân Cartier, George chung thủy bên cô bạn gái đa tình”, “Cartier phối hợp áo lông vũ béo phì, George nổi tiếng bên bạn gái tâm thương”..., trên các diễn đàn đều tâng bốc George, còn tôi lại bị dẫm đạp không thương tiếc.

George cướp tờ báo trên tay tôi: “Xem những cái này làm gì? Đều là viết bừa, xem xong sẽ khó chịu!”

Tôi mỉm cười: “Mình đều quen rồi, dù có tới tệ đến đâu thì nghe suốt hai, ba tháng cũng tê liệt rồi” Tôi cầm tờ báo về, tiếp tục lật xem. Trong đó có một phần thu hút sự chú ý của tôi: “Sống chung trong ngôi nhà sang trọng, bạn gái buông thả trối chết trái tim George.”, bên cạnh còn có hình ngôi nhà của chúng tôi, còn có hình George ra ngoài mua bánh.

Tôi vội kéo George: “Cậu xem này, hôm qua bị họ theo đến nhà rồi, bọn mình quá sơ suất.”

George cầm tờ báo xem hồi lâu, cau mày, sau đó mặt tối sầm: “Giờ phải sống sao đây? Chút nữa thì quay được cả nhà vệ sinh của mình rồi! Hôm nay còn nói chuyện mua nhà với chủ nhà, xem ra mình phải chuyển sang nơi khác rồi.”

Tôi an ủi cậu ấy: “Đừng vội, ảnh nhà này là ảnh tư liệu không phải ảnh chụp hôm qua, với lại họ chụp cậu ngoài cổng khu đô thị cũng có nghĩa là họ chỉ đợi ở cửa khu đô thị, không thể vào chụp trộm. Hơn nữa trước

ngôi nhà đó là một chiếc hồ nhân tạo, chúng ta lại sống trên tầng cao nhất, họ không thể quay được trong phòng.

“VẬ ý cậu là...”

“Chỉ cần họ quyết tâm thì chuyển đi đâu họ đều có thể tìm ra, bọn mình không chuyển để đối phó lại”.

George thở dài: “Chà, việc mua nhà mình chẳng còn tâm trạng nữa, phải bảo chủ nhà hủy hợp đồng!”

May là những ngày này trong công ty không bận, Bắc Kinh lại rất lạnh, tôi ở nhà chuẩn bị tư liệu và viết luận văn, cũng tránh được phải chịu gió lạnh. Vui hơn là Ngô Thắm cũng đã quay lại Bắc Kinh, mỗi ngày bà đều nấu đủ món cho chúng tôi, mỗi khi ăn no tôi đều làm việc rất hiệu quả.

George ra ngoài mấy lần để phỏng vấn hoặc tham gia hoạt động công ích và hoạt động xã hội. May là chúng tôi không bị quay trộm.

Tôi có vài ngày yên ổn với báo chí.

Một buổi chiều của vài ngày sau đó nhận điện thoại của đạo diễn Trương, thông báo công ty mở cuộc họp, còn tiết lộ đoàn biên kịch lần này ngoài tôi và Ngô Tử Hoa quen thuộc còn mời được một biên kịch nổi tiếng khác người Đài Loan là Âu Dương Tô Phi. Tôi nghe vậy tươi như hoa nở, bà không những là biên kịch điện ảnh nhận giải nhiều lần mà còn là nhà viết tiểu thuyết, tản văn trên các văn đàn Hoa ngữ, tôi đã đọc nhiều tác phẩm của bà, xem những bộ phim bà biên kịch, có thể nói bà là một trong những thần tượng của tôi.

Đến phòng họp của công ty, qua cửa kính có thể bắt gặp một người phụ nữ rất có khí chất, đứng nhâm nhi cà phê ở chỗ cửa sổ chạm đất, ánh sáng mặt trời ngày đông ngoài cửa sổ ánh lên khuôn mặt bà, tôi chắc chắn người đó là Âu Dương Tô Phi, bà cũng như lời văn của bà, bà đã không còn trẻ, nhưng năm tháng không để lại vết tích trên con người bà, chỉ tăng thêm nét nho nhã và bình thản, tôi hoàn toàn bị chinh phục trước người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa trí tuệ đó.

Bộ phim lần này có sự tham gia của hai nhà biên kịch nổi tiếng Ngô Tử Hoa và Âu Dương Tô Phi đã là một sự đảm bảo chắc chắn, đạo diễn Trương vì muốn đề bạt lớp kế tiếp nên mới cho tôi cơ hội tham gia, điều này tôi hiểu rất rõ. Nên lần đầu tiên có cơ hội tham gia thảo luận kịch bản với biên kịch và đạo diễn cực kỳ long trọng như thế này, tôi thực sự cảm kích, tay cầm bút vẫn hơi run run.

Đạo diễn, diễn giải, những người còn lại suy ngẫm, Âu Dương Tô Phi không còn hướng nội và ngượng ngùng như lúc mới gặp, là người đầu tiên phát biểu suy nghĩ và ý tưởng của mình, ngôn ngữ bằng miệng cũng tinh tế và linh động như ngòi bút của bà, một bức họa với những chi tiết sống dần dần hiện lên trong đầu tôi, tôi dùng bút ghi lại, sợ là sẽ quên, tư duy của bà sống động đến vậy, diễn đạt trôi chảy, đạo diễn và Ngô Tử Hoa hết lời khen ngợi, cũng liên tục đưa ra tranh luận. Tôi tuy không nói chen vào, nhưng cũng dần dần nhập cuộc, trong đầu luôn có những sáng kiến xuất hiện, phải liên tục ghi lại.

Thời gian cứ trôi đi cùng với những sáng kiến của mọi người, cho đến khi mọi người đều kêu khát, bụng lên tiếng mới phát hiện ngoài cửa sổ đã tối như om. Đã hơn 8h tối, tin nhắn của George không biết gửi đến từ khi nào, “khi nào kết thúc? Mình đến đón cậu.”

Đạo diễn đề nghị cùng ăn cơm, khi ăn tiếp tục bàn luận, tôi liền tranh thủ trả lời George: “Giờ phải đi ăn cùng đạo diễn, ăn xong mình tự về, đừng lo.”

Trên bàn cơm, uống một chút rượu khiến tôi bay bay, cũng có thể là không khí sôi nổi và hòa hợp khi ăn cơm khiến tôi có dũng khí nói lên suy nghĩ của mình, trước mặt mọi người tôi nói ra tâm đắc của mình sau khi đọc xong tài liệu và những suy nghĩ bột phát tại hội nghị. Tôi vừa nói vừa quan sát biểu cảm của mọi người. Tôi biết họ đã thừa nhận tôi.

Ăn cơm xong đi ra, hai người đàn ông muốn đưa tôi về nhà nhưng tôi thấy họ vẻ mệt mỏi, bước chân nặng nề, cộng với thời tiết lạnh, tôi không muốn để người khác phải vất vả thêm, liền kiên quyết bắt xe về nhà.

Trên xe, tôi nhìn thành phố Bắc Kinh đang chìm sâu trong giấc ngủ, đèn trên đường đã bật sáng, xe qua lại rất ít, thỉnh thoảng có một hai chiếc lướt qua, càng ngày càng ít. Tôi lấy lại tinh thần hưng phấn từ hôm đó, cảm giác mệt mỏi đội nhiên ào đến, mí mắt đã không thể mở ra.

“Cô ơi, cô ơi, tỉnh đi đến nơi rồi.” Cho đến khi tài xế gọi tôi, tôi mới tỉnh dậy, ngẩng đầu nhìn đã đến cửa khu đô thị rồi. Tôi liền trả tiền xuống xe.

Đang mắt nhắm mắt mở lê bước chân vào, muốn về nhà ngủ một giấc, đột nhiên trước mắt vụt sáng khiến tôi toát mồ hôi.

3.

Cảm giác buồn ngủ trong phút chốc tan biến không dấu vết. Trước mắt là những ống kính chớp sáng liên tục, tôi ý thức được đã bị quay! Chiếc xe bên đường hướng máy quay về phía tôi.

Nhất thời tôi không biết sức mạnh từ đâu đến, tôi đi thẳng đến chiếc xe đó. Tôi không biết mình có nên làm không, chỉ là trong lòng có giọng nói vang lên: “Không phải cúi đầu phục tùng, không thể thấp đầu bỏ chạy, mình không phải là lũ chuột qua phố!”

Tôi càng đến gần, ký giả đó nhìn thấy tôi từ trong ống kính, anh ta cầm máy ảnh không phải tiếp tục chụp cũng không phải lẩn trốn, khuôn mặt bối rối, rụt rè nhìn tôi đang tức giận “xin lỗi, xin lỗi!”

Đến gần tôi mới nhìn rõ đó là một chàng trai rất trẻ, thậm chí còn nhỏ hơn tôi vài tuổi, cũng không dám ngẩng mặt nhìn tôi, khuôn mặt non nớt rụt rè, sắc mặt khó coi.

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của anh ta, tức giận trong tôi tan biến phần nào, đang muốn quay người đi đột nhiên phát hiện trong buồng lái còn có một người, trùm một chiếc áo to lên người, tựa đầu vào lưng ghế ngủ rất ngon, trước mặt là vài chai sô đa đã cạn và vài chai nước chưa uống. Trôi nghĩ thầm ngôi sao xinh đẹp tỏa sáng dưới ánh đèn, ghét bỏ những kẻ sẵn lòng đời tư của mình, thực ra nếu có thể, tôi nghĩ không ai muốn trong trời đông lạnh giá đứng trực ở đầu phố chỉ để chụp trộm vài tấm ảnh. Mọi người đều chỉ vì cuộc sống mà thôi.

Thế là tôi đứng trước xe, khẽ hỏi ký giả đó: “Ở đây bao lâu rồi? Sao biết tôi sẽ về vào lúc này?”

Anh ta cúi đầu: “Chúng tôi cũng không biết. Chỉ là gặp may. Đã ở đây ba ngày rồi, tôi và lão Ngô thay nhau.” nói xong anh ta chỉ người trong xe.

Tôi bất ngờ: “Ở đây ba ngày? George không phải đã từng ra ngoài sao? Máy người không chụp được anh ấy à?”

“Chụp rồi, sếp nói từ từ, không cho đăng, tránh rút dây động rừng.”

“Rút dây động rừng?” Tôi cười, “trời ơi, các người coi chúng tôi là gì? Là dã thú bị bao vây sao?”

Anh ta lại cúi đầu, hai tay cầm máy ảnh, không nói.

Tôi nhớ đến việc mình vừa bị chụp liền an ủi: “Hôm nay các anh có thành tích rồi, chụp được cảnh tôi về muộn, có thể viết thành kẻ chơi bởi thâu đêm rồi.” Nói xong tôi quay người đi.

Lúc này nghe thấy giọng nói khe khẽ sau lưng tôi: “Xin lỗi!”

Lúc đó tôi đã quyết định tha thứ cho họ, dù trên báo ngày mai sẽ viết gì.

Vừa vào cửa George nhồm dấy từ sofa, xông đến oán trách: “Sao về muộn vậy, điện thoại lại tắt máy? Mình đến công ty đón cậu mà chẳng có một bóng người.” Thấy tôi không nói, cậu đột nhiên hụt hẫng, cũng im lặng, sau đó mới nhìn tôi, “cậu mệt không? Chiều Ngô Thẩm hầm canh củ sen, mình vẫn chưa ăn, mình cùng ăn nhé!”

Tôi cảm động: “Canh vẫn còn nhiều chứ? Phiền cậu hâm nóng lại cho vào trong bình giữ ấm, mình lên tẩy trang rồi xuống, mặt thế này thật khó chịu.”

Nhìn thấy George và tôi cầm bình giữ ấm đến trước xe công vụ của họ, hai người trong xe kinh ngạc không nói ra lời, không nhận cũng không hẳn. Tôi liền nói: “Cầm lấy đi, tranh thủ còn nóng, mai trả bình cho tôi. Trời lạnh, thức đêm rất khó chịu, uống canh xong sẽ ấm dạ dày, uống xong nghỉ ngơi sớm đi. Cho các anh một tin mật: Nửa đêm chúng tôi sẽ không ra khỏi nhà.”

Nói là làm, tôi ngủ một mạch đến trưa ngày hôm sau.

Khi tỉnh dậy George đã đến công ty, Ngô Thẩm chiều mới đến, trong nhà yên tĩnh không tiếng động, việc đầu tiên lôi thức dậy là đọc báo, nhìn xem tối qua họ viết gì, nếu nói hoàn toàn không để ý thì chỉ là giả dối, vì tôi biết người trong nhà sẽ quan tâm những tin này, tin tức tiêu cực dù sao xem xong cũng khó chịu... Còn nữa, Văn Hạo nếu anh thấy sẽ nghĩ về tôi như thế nào?

Ngoài dự đoán, trên báo không có tin tức nào liên quan đến tôi? Tại sao vậy, lẽ nào họ chê bức ảnh đó không đủ bắt mắt?

Buổi trưa đi tìm George đi ăn cơm, chàng trai tối qua nhìn thấy tôi liền chạy lại, trên tay vẫn cầm bình ủ, gọi tôi từ xa: “Cô Ninh!”

Tôi thấy bình ủ trên tay cậu liền cười: “Tôi giờ phải ra ngoài, lát nữa về sẽ tìm cậu? Cậu vẫn ở đây chứ?”

Cậu ta không nói, gật đầu cười.

Vài ngày sau đó, tôi ở trong nhà chạy bản thảo, ban ngày cũng không ra khỏi cửa, nhưng mỗi tối vẫn đưa canh cho ký giả đợi ở cửa như thông lệ, dần dần chúng tôi cũng nói chuyện với nhau. Tôi dần dần biết cậu bé đó tên là Lý Thần, là sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp khoa Thông tin trường X, vất vả thi vào ngành báo này, không ngờ được phân làm ký giả chụp hình cho tạp chí, cũng chính là “đội chó săn”, cậu nói không cam tâm, đã thi nghiên cứu sinh, giờ chỉ đợi có kết quả, nếu thi đỗ thì mượn tiền bồi thường vi phạm hợp đồng, cậu sẽ rời khỏi đó.

Ký giả Ngô nói với tôi: “Họ trẻ còn có cơ hội, tôi thì không được. Năm đó tôi tốt nghiệp cấp 3 vào tiệm ảnh làm việc vặt, về sau được vào tòa báo làm ký giả, cảm thấy mình thật may mắn, nhưng những năm nay trong báo xuất hiện nhiều người mới, học lực đều cao hơn tôi, bối cảnh gia đình cũng tốt, tôi bị đẩy đến báo giải trí. Có tuổi mà vẫn bị người đời coi là “chó săn tin”, nếu không phải vì cần tiền nuôi hai đứa trẻ học, vợ lại nghỉ hưu, tôi sớm đã không làm nữa rồi! Làm vài năm nữa, đợi con tốt nghiệp đại học, tôi sẽ nghỉ rồi đi buôn bán nhỏ, kiếm tiền được hay không cũng không sao, không làm những việc bị người khác coi thường nữa!”

Nghe qua trải nghiệm của họ, tôi đột nhiên thấy mình thật may mắn, đều là những thứ chưa từng biết khi học ở trường. Có khi tôi hy vọng để họ chụp được những bức hình “có giá trị”, ít nhất để lãnh đạo tôn trọng họ, hoặc có nhiều tiền thưởng.

Những ngày này tôi và George cố ý tay trong tay thân mật đi lại trước cổng đô thị, chỉ là không còn nhìn thấy những ánh đèn chụp, cũng không gó bắt kỳ bức ảnh nào lên báo.

Vào buổi trưa ngày hôm đó tôi đi lấy bình ủ như thường lệ, lại không còn thấy chiếc xe quen thuộc đó nữa. Đang buồn thì bảo vệ ở đó nói; “Là cô Ninh phải không, có người gửi đồ cho cô.”

Bình ủ và hai chiếc thìa rửa sạch, đựng trong một túi nhựa, còn có một mảnh giấy:

Cô Ninh!

Nhiều ngày liên tục không chụp được hình có giá trị nên chủ biên cho chúng tôi nghỉ việc. Nói thật tạm biệt hai người tôi và lão Ngô cũng rất tiếc, vì canh mà cô đưa đến thật ngon! Cảm ơn canh và cả sự quan tâm của cô! Số điện thoại của tôi là 139XXXXX, nếu có việc hãy tìm tôi, hy vọng có thể thành bạn của cô.

PS. “Tạm biệt” mà tôi nói có nghĩa là mình sẽ gặp lại trong trường hợp khác, mà không phải nói chúng tôi sẽ đến ăn canh!

Lý Thần

Đọc xong, tôi nghĩ dưới cái tên “ký giả Ngô” cũng là một con người, họ có tâm sự và lòng lương thiện như chúng tôi.

Đáng mừng là chủ nhà thấy George vừa hợp với việc mua nhà lại chủ động gọi điện đến tỏ ý giá thành có thể thương lượng. Vừa đúng ý của George, nên đàm phán các điều khoản rất nhanh.

Sau khi trả hết tiền nhà, George chính thức thành chủ nhà của tôi, còn tôi thành khách trọ duy nhất của cậu ta.

22. Chương 22

4.

Sau đó liên tiếp vài ngày tôi đều rất bận. Sau khi gửi luận văn cho Giáo sư Lưu, được hồi âm là “đầu hồ đuôi rắn, phần sau cần bổ sung nhiều”. Viết kịch bản tới vài vạn chữ, sau một lần họp qua webcam về kịch bản, cũng bị đạo diễn gọi đến nói cần sửa.

Thế là ban ngày bận viết kịch bản, tối lại xem tài liệu sửa luận văn, tiếc là không thể biến một phút thành hai phút, đầu óc luôn ở trạng thái làm việc Bên tặc.

Bận rộn cũng tốt, ít nhất có thể không còn thời gian để buồn. Nhưng một khi rảnh rỗi, hoặc chớp mắt trong bồn tắm, rất nhiều đoạn phim khó quên lại hiện về. Đặc biệt là hình ảnh Liễu Mỹ vịn tay anh đứng trước cổng trường.

Có khi tôi rất muốn gọi điện cho anh, hỏi anh: “Hai người vẫn bên nhau sao? Anh vẫn yêu cô ấy đúng không?”

Nhưng dù ý nghĩ này luôn quần quanh trong suy nghĩ tôi, tôi lại không có dũng khí gọi cho anh, có khi thậm chí đã ấn được vài số nhưng lại gặp máy lại, tôi không biết nên mở miệng như thế nào?

Cho đến cuối tháng 1, công việc bận rộn mới được coi là có chút thành tựu, luận văn đã sửa xong theo yêu cầu của Giáo sư, coi như đã qua cửa ải này. Lần đầu tiên viết kịch bản cũng coi như cũng tạm ổn, cũng thống nhất phong cách với biên kịch khác, việc còn lại là mau chóng hoàn thành phần của tôi.

3h sáng tôi tắt máy, thỉnh thoảng đứng nhìn trước gương, mới phát hiện mười mấy ngày thức đêm, mụn trên mặt đã nổi loạn, quầng mắt đen sắp thành gấu trúc rồi. Tôi liền đắp mặt nạ, ngâm mình trong bồn tắm, SPA với tinh dầu hoa hồng. Thật dễ chịu, là một phụ nữ dù công việc gặp nhiều trắc trở, dù tình cảm có thất bại vẫn cần chăm sóc tốt cho chính mình. Tôi vừa vỗ nhẹ lên mặt vừa nói với chính mình.

7h sáng, chuông điện thoại đánh thức tôi khỏi giấc mộng ngọt ngào, là Hàn Vũ Băng gọi, sao lại gọi tôi giờ này nhỉ? Lẽ nào cô ấy về nước.

Hôm nay, Hàn Vũ Băng nói với âm lượng rất cao, tâm trạng hưng phấn: “Khả Khả, Khả Khả, có hai tin tốt báo cho cậu! Ha ha, mình phải báo cho cậu đầu tiên mới được, thứ nhất David vừa cầu hôn với mình...”

“Thật không, thật tốt! Chúc mừng cậu, thay mình chúc mừng David, mau gửi cho mình ảnh, nhả cười để mình xem.” Tôi hưng phấn chen ngang.

“Để mình nói xong đã. Thứ hai quan trọng hơn là Khả Khả, mình mang bầu rồi! Mình sắp làm mẹ rồi! Ha ha.” Có lẽ Hàn Vũ Băng ở đầu kia hưng phấn đến nỗi vung chân múa tay, tôi không thể tưởng tượng được tâm trạng vui mừng của cô ấy trong ngày hôm nay so với vẻ ngoài lạnh lùng khi mới gặp của cô ấy.”

Tôi chúc mừng cô ấy, vì vui quá nên cũng luống cuống, vui lây với niềm vui đó.

“Ha ha, Khả Khả, khi mới phát hiện mình có bầu, mình nghĩ mình sắp kết hôn sinh con rồi, mình biết David trước kia cầu hôn mình, mình không đồng ý, lần này thì không như vậy. Anh ấy cảm động đến nỗi quỳ xuống cầu hôn mình, còn mình chưa kịp nghĩ liền đồng ý. Không, mình đã nghĩ, mình nghĩ bọn mình sẽ cử hành hôn lễ trên bãi biển Maldives, phải nhanh, nếu không bụng mình to đến nỗi không thể mặc vừa váy cưới nữa! Ồ đúng rồi mình phải gọi ngay cho Vera Wang đặt váy cưới! Khả Khả mình không nói chuyện với cậu nữa, phải chuẩn bị trước rồi, khoảng tháng 4, cậu nhất định phải đến tham dự hôn lễ của mình!”

“Được!” Tôi đồng ý. Đối với tôi mà nói không có việc gì quan trọng hơn việc chứng kiến hạnh phúc của cô bạn.

Ngắt điện thoại, tôi không còn buồn ngủ. Đột nhiên nghĩ hôm nay không phải là ngày đầy tháng của Mang Mang sao! Tuy tôi không thể góp mặt cũng phải mau gọi điện chứ.

Người làm mẹ dường như đều nhanh nhẹn và chu đáo hơn. Khi tôi gọi đến mới hơn 7h sáng, Văn Hình đã thức dậy, đang khử độc bình sữa cho con.

“Văn Văn ngày đầy tháng chuẩn bị như thế nào rồi?” Tôi hỏi bạn.

“Đều là mẹ mình và Minh Huân làm, nhưng cũng không nhiều việc lắm, tổ chức ở khách sạn mà.” Ngữ khí của Văn Hinh đột nhiên nghiêm túc: “Ồ, Khả Khả, đột nhiên nhớ đến một việc, không biết có nên nói hay không?”

Tôi dự cảm có liên quan đến Văn Hạo, hơn nữa không phải là việc tốt: “Nói mau, nói mau!”

“Hôm qua, mình và Minh Huân đưa Mang Mang đến viện tiêm, ở đó mình gặp Văn Hạo... không phải anh ấy bị bệnh, cũng không phải mẹ anh ấy, thực ra mẹ anh gần đây đỡ nhiều rồi, đương nhiên trong trường đều nói là công lao của Liễu My. Liễu My gần đây rất quan tâm đến mẹ anh ấy, mình gần đây mới nghe nói vậy, họ không biết đã sống cùng từ khi nào. Trở về việc chính Văn Hạo và Liễu My ở trong viện, Minh Huân nhanh mồm nhanh miệng hỏi thăm, kết quả là Liễu My nói đã có bầu, sắp hai tháng rồi! Hôm qua mình cứ nghĩ rốt cuộc có nên nói với cậu không...” Giọng Văn Hinh nhỏ dần.

Cuộc sống, không là Văn Hạo, anh luôn thích làm tôi bất ngờ - bất ngờ kết hôn với Liễu My, bất ngờ sống cùng nhau, giờ lại bất ngờ có con... Tôi cảm thấy đắng miệng, ngã xuống giường, lần nữa cảm giác trái tim đang bị giằng xé.

“Khả Khả, Khả Khả? Cậu vẫn ổn chứ?” Hàn Văn Hinh lo lắng trong điện thoại.

“Mình không sao, Văn Văn, mình đều quen rồi. Cậu làm việc đi, hôn Mang Mang giúp mình, tạm biệt!”

Tôi lại nhớ đến lần nhìn nhau cuối cùng, Văn Hạo đứng ở cổng trường với Liễu My, cô ta vịn cánh tay anh, phải, lúc đó họ đã ở bên nhau, họ phải thành một đôi vợ chồng ân ái.

Tôi phát hiện mình khóc không thành tiếng, nước mắt trào ra. Tôi không biết mình khóc như vậy bao lâu nữa, sau đó cầm điện thoại chìm vào giấc ngủ. Ngủ không muốn tỉnh, không muốn đối diện với sự thực anh kết hôn, sinh con, không muốn tin tình yêu của chúng tôi đã trở thành quá khứ, thậm chí không muốn đối diện với công việc ngày càng bận rộn.

Nhưng tiêu cực trong tôi chỉ tồn tại trong nửa ngày.

Vì sự xuất hiện của Ngô Thẩm, tôi bất đắc dĩ phải thức dậy. Nhìn mắt tôi sưng, bà lo lắng hỏi: “Sao vậy? Hai người cãi nhau sao?”

Tôi tìm lý do trốn tránh.

Không muốn để người bên cạnh lo lắng vì tôi, tôi giấu đi nỗi đau và cả chán nản trong lòng. Đến tối khi George về, tôi đã ngồi bên máy tính chạy bản thảo như bình thường.

5.

Vì phim mới quay, George đi Hồng Kông, tôi ở nhà một mình.

Trước khi lên máy bay, cậu lo lắng hỏi tôi: “Tôi có sợ không? Một mình ở trong nhà to như vậy.”

“Có chút chút. Nhưng cậu yên tâm, mình hứa với cậu sẽ tạm thời ngừng xem phim khủng bố.”

Miệng nói không sao thực ra một mình trong căn nhà trống trải, dường như đâu đâu cũng toàn nỗi thất vọng. Để lấy lại dũng khí cho mình, tôi cố ý đi đun cà phê, mang lên phòng sách tiếp tục làm việc.

Sau khi George đến Hồng Kông gửi cho tôi một tin nhắn: “Sao rồi, mình không ở nhà, cậu cảm thấy tự do hay trống rỗng? Không có cậu bên cạnh, mình thấy Hồng Kông cũng hoang vu không bóng người.”

Tôi phì cười, nếu Hồng Kông hoang vu không bóng người, nơi khác trên thế giới chắc chẳng có cây cỏ hoa!

George đi được vài ngày.

Chiều hôm đó tôi đang dọn dẹp ban công. Mùa xuân sắp đến, tôi muốn trồng thêm một ít hoa, tốt nhất còn có thể làm một kệ hoa ở ban công, rắc một ít hạt hoa khiên ngư... Mặt trời ấm áp chiếu xuống lưng, trên người hơi toát mồ hôi, toàn bộ có cảm giác bị hun nóng. Đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại, là một số Bắc Kinh lạ.

Bối cảnh như đã từng khiến tôi có chút hoảng loạn.

“Xin chào, là cô Ninh đúng không.” May là một giọng nữ trầm, trong tiếng phổ thông có chút giọng phía Nam nặng nề.

Tôi vừa lục tìm trong đầu những người có thể quen ở phía Nam, vừa đáp lại: “Xin chào, tôi là Ninh Khả, xin hỏi cô là ai? Có việc gì?”

Đối phương tự xưng họ Lại, là ký giả của “báo Giải trí phía Nam”, hóa ra có ý muốn mời George phỏng vấn nhưng vì hiện tại George đang ở Hồng Kông, tạm thời không thể hẹn được, muốn tìm tôi bàn bạc.

“Tôi?” Tôi kinh ngạc há to miệng: “Tôi không phải ca sỹ, cũng không phải diễn viên, không tên tuổi, chẳng thể giúp các cô chuyện gì.”

Cô Lại hưng phấn: “Cô Ninh, mong cô đừng từ chối, chúng tôi chỉ là báo nhỏ, hiện tại không tìm được đề tài nóng bỏng hơn. Hơn nữa ngài Trần hiện tại đang rất “hot”, là bạn gái cậu ta nếu có thể phỏng vấn thay anh ấy thì bài báo này sẽ được đọc giả đón nhận, cũng sẽ giúp ích cho ngài Trần! Mong cô, sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu.”

Tôi vẫn đang do dự xem có nên nói chuyện này với công ty không, van nài ở đầu kia khiến tôi cảm động. Giây phút đó, cô ta khiến tôi nhớ đến Lý Thần trong ngày tuyết lạnh, còn có Lão Ngô... mọi người bôn ba chỉ vì kế sinh nhai, hà tất phải làm khó họ.

Đến tiệm cà phê ở khách sạn đã hẹn với cô Lại, xung quanh được bao kín, tôi bất ngờ vì không nhìn thấy bất kỳ máy ảnh hay ký giả nào, chỉ là một người phụ nữ trung niên ngồi ở vị trí gần cửa sổ đứng dậy vẫy tay gọi tôi.

Bà trang điểm hơi đậm, trang sức trên người rất thời thượng, tuy có chút béo nhưng đã bị phục trang trên người che đi, vẫn rất phong độ, không giống ký giả báo.

“Cô Ninh, chào cô, cảm ơn cô đã đến.” Bà ta vừa nói vừa nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Tôi tuy có chút khó hiểu nhưng vẫn bắt tay bà ta.

Hai bên sau khi ổn định chỗ ngồi, bà ta mỉm cười: “Thật sự xin lỗi, diễn trò này gạt cô. Nhưng không làm như vậy chỉ lo cô nhất định không đến.” Nói thì nói vậy nhưng từ lời nói của bà ta tôi có chút áy náy, nói xong bà gọi nhân viên phục vụ dọn đồ: “Mang đến cho cô Ninh một ly vani.”

“Cà phê không cần nữa, bà Lại, bà hãy vào thẳng vấn đề đi, phí công sức ra hẹn tôi rồi cuộc vì việc gì vậy?Ồ đúng rồi, bà đích thực là họ Lại?”

“Được, quả nhiên rất cá tính! Mạnh mẽ hơn những người giả dối trong giới văn nghệ nhiều. Tôi đúng là họ Lại, lần này tìm cô đúng là có việc. Nói thẳng nhé, trong tay tôi có bộ phim, phía đầu tư muốn mời cô nhận vai chính.” Bà ta nói chắc chắn, giọng vẫn trầm trầm nhưng so với giọng điệu trong điện thoại đã hoàn toàn khác biệt.

“Tôi, vai nữ chính.” Tôi bất ngờ há hốc miệng.

“Phải, chính là cô.”

“Nhưng, tại sao? Tôi chưa từng học diễn xuất, cũng không xinh, càng không dự định làm diễn viên.”

“Ha ha, cô không tự tin vậy sao? Giống như tôi đã nói, cô cá tính, có học thức, dung mạo đoan chính, trong sạch, cô khác với ngôi sao trong giới văn nghệ, sẽ mang lại cảm giác mới cho khán giả.”

“Tôi không muốn diễn.” Tôi lần nữa nhấn mạnh.

“Đây là bộ phim nổi tiếng, chúng tôi đã có một hệ thống quay đầy đủ, có thể bảo đảm cô sẽ nổi tiếng, thậm chí còn nổi tiếng hơn cả ngài Trần. Còn việc không muốn diễn thì cô xem qua hợp đồng rồi hãy quyết định nhé!” Bà ta rút ra một bộ hồ sơ, đẩy về phía trước mặt tôi.

Tôi lật ra xem, nội dung đại khái là diễn bộ phim này có thể nhận được thù lao là ba triệu tệ, hơn nữa là vai chính nữ duy nhất trong phim, hợp tác cùng hai diễn viên nam nổi tiếng trong nước, sau đó họ còn lên kế hoạch cho vài bộ phim để tôi nhận vai chính, muộn nhất là năm sau sẽ sáng tác cho tôi một đĩa hát, đồng

thời có thể quảng cáo cho ít nhất hai thương hiệu quốc tế. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là phải ký hợp đồng với công ty “Diệu Huy”.

Tôi gấp hồ sơ đó lại, đẩy về phía trước mặt bà Lại: “Tôi muốn biết quý công ty làm như vậy sẽ được lợi gì?”

Bà Lại cười: “Cô Ninh quả nhiên thông minh lanh lợi, tôi rất thích được quen với người thông minh như cô. Không giấu cô, công ty mới “Diệu Huy” và bộ phim lần này đều là do vị họ Tạ người Hồng Kông viết về cô, ông ấy muốn đầu tư để đánh bóng tên tuổi cô!”

Tuy đáp án này không nằm ngoài dự đoán nhưng tôi vẫn cảm thấy một luồng máu nóng trào lên. Tôi đứng dậy:

“Xin lỗi đã uống công, mấy người nhìn nhầm người rồi.” Nói xong chuẩn bị rời khỏi đó ngay lập tức.

Bà Lại nói bằng giọng không vội cũng không chậm: “Sao, còn phải nâng giá? Đừng ra vẻ thuần khiết, đừng nói cô là một lòng một dạ với chàng trai lai đó!” Nói xong bà ta vất tờ báo trên tay, không cần xem cũng biết nhất định là bài viết lên quan đến “chuyện Tết Dương lịch”.

Tôi quay người rời khỏi quán cà phê.

Vừa về đến nhà, tin nhắn của bà Lại lập tức xuất hiện: “Xin lỗi, vừa rồi đã mạo phạm. Nếu tôi dùng thân phận cá nhân để nói với cô, tuổi trẻ của một người con gái có bao nhiêu năm? Chớp mắt thời gian đã trôi qua, có thể kiếm đủ tiền cho nửa đời người còn lại không phải lo nghĩ, có ai không muốn? Ngài Tạ vì thấy cô có tài hoa, có tính cách mới có thành ý. Trong giới nghệ thuật không thiếu mỹ nữ, cơ hội như thế này không phải ai cũng có. Hãy suy nghĩ kỹ và sớm cho tôi câu trả lời!”

6.

Đã từng nghe nói giới giải trí quá nhiều những chuyện như thế này, nhưng cho rằng mình chỉ đứng sau màn ảnh, là người ngoài cuộc. Hơn nữa những người đã từng cộng tác đều thân thiện khiến tôi vẫn hoài nghi đó chỉ là lời sảng bầy của báo chí và đoán mò ác ý của người ngoài cuộc. Giờ đây lại chứng kiến chân tướng bỉ ổi nhất, cộng với những lời nói của người đàn bà đó khiến tôi cảm thấy nhục nhã, nản lòng.

Muốn gọi điện đề tâm sự với ai đó, nghĩ đi nghĩ lại George có thể làm trò, không thể chia sẻ. Hàn Vũ Bằng đang hạnh phúc, lại mới mang bầu, tuyệt đối không được. Hàn Văn Hinh càng không được, mỗi phút của cô ấy đều cần dành dụm để chăm sóc con... còn Văn Hạo?

Ý nghĩ này nảy sinh thì không thể tan biến. Phải tôi muốn gọi cho anh, tôi từ lâu đã muốn gọi cho anh, tất cả chỉ là lý do, lý do để tôi yên lòng,

Ấn số điện thoại vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, hồi lâu vang lên giọng nói của anh.

Giọng nói đó khiến tôi luống cuống, không kịp phản ứng, lại vội vàng tắt máy, vì đột nhiên nhớ đến vợ anh đã mang bầu, tôi không nên làm phiền anh. Nhưng lúc này điện thoại của tôi đã vang lên, là Văn Hạo.

Tôi ngập ngừng hồi lâu, nghe máy.

“Alo, là Ninh Khả phải không? Vừa là em gọi cho anh đúng không?” Giọng anh rất thấp, ngữ điệu rất chậm, tôi biết anh đang khống chế sự kích động của mình, vì tôi cũng vậy.

“Phải, xin lỗi, vừa em ấn nhầm.” Tôi cố gắng để che giấu. “Anh vừa ở trên lớp, thấy có cuộc gọi đến lại không nghe thấy tiếng, sợ là em có chuyện...”

“Cảm ơn anh, em không sao. Không làm phiền anh lên lớp nữa.” Tôi không dám nói nhiều, sợ mình sẽ thốt ra những lời nghi vấn và những phiền não.

“Đợi đã, đừng ngắt máy!” Anh vội vàng nói, “đừng ngắt máy Ninh Khả, đừng ngắt, nghe anh nói, em có khỏe không, gần đây tốt không?”

“Vẫn tốt, hơi bận, bận kịch bản, bận luận văn. Đúng rồi, nghe Giáo sư Lưu nói luận văn của em đã đưa đến chỗ anh đúng không?” Tôi hận mình, giờ phút này đây đầu óc luống cuống.

“Phải, anh xem rồi, em viết rất tốt, kiến thức cơ sở chắc chắn vẫn chưa bị mất đi. Ninh Khả, khi nào em về?”

“Về? Về Trường Đại học W ă? Khoảng cuối tháng 4, đến lúc đó về tham gia lễ bảo vệ luận văn và lễ tốt nghiệp.”

“Vây thật tốt, chúng ta có thể gặp mặt! Em không biết anh...” Anh muốn nói nhưng lại dừng lại, chỉ nói nửa chừng.

“Còn anh, anh có khỏe không?” Tôi lấy dũng khí hỏi anh, “Nghe nói anh sắp làm bố.”

“À!” Tôi có thể cảm nhận được sự kích động của anh phút chốc biến mất không dấu vết, giọng anh thấp hơn, “Phải, anh sắp làm bố. Được rồi anh phải lên lớp, sinh viên đang đợi anh! Tạm biệt, Ninh Khả.”

Không đợi tôi nói nữa, anh đã ngắt điện thoại. Nghe thấy tiếng tút dài trong điện thoại, tôi hối hận và tự trách mình, nếu không phải là tôi một mực đòi lao vào xã hội, nếu tôi chịu nghe lời anh ở lại trường, thời khắc này chúng tôi nhất định sẽ không phải lo nghĩ, sống ân ái bên nhau.

Đáng tiếc trên thế giới này không có liều thuốc hối hận, giờ đây tất cả đã muộn.

Anh sắp làm bố.

23. Chương 23

7.

Cả tối tôi ngồi trước máy tính, không có lòng dạ làm việc, cũng không muốn ăn, chỉ đợi George online. Tôi thực sự hy vọng cậu ta ở đây, bên tôi, dù là hai người tranh cãi ồn ào cũng tốt, tôi đã mất đi Văn Hạo, tôi không thể lại mất đi cậu ấy, tôi cần động lực và tinh thần, sự ủng hộ và khích lệ để tôi tiếp tục.

Điều khiến tôi thất vọng là George không lên mạng, tôi không dám gọi điện, nói trực tiếp tôi sợ mình sẽ khóc, như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu ta.

Tôi cứ ngồi như vậy đến đêm khuya.

Càng muốn quên đi sự việc ngày hôm nay để chuyên tâm viết kịch bản thì tinh thần càng không thể tập trung. Trong đầu lúc thì “đừng giả bộ thuần khiết”, lúc thì “phải, anh sắp làm bố”. Vừa là nguy cơ sa chân xuống bùn lầy trong tương lai, vừa là bị vứt bỏ, quá khứ mãi mãi không thể quay lại, tôi thực sự cảm nhận được cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn thời gian đã gần 12h đêm, trong lòng nghĩ dù sao hôm nay chẳng làm nổi việc gì thà rằng đi ngủ sớm. Tôi cảm thấy đầu óc mình như tê liệt, tất cả đợi ngày mai tính tiếp. Xuống tầng chuẩn bị thu dọn cơm mà Ngô Thẩm đã chuẩn bị, ngày mai nếu bà thấy cơm canh như thế này nhất định sẽ không vui.

Đang ở trên cầu thang đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa từ phòng khách, sau đó đèn thủy tinh được bật lên, cả căn phòng bừng sáng, tôi chưa kịp nghĩ nhiều đã thấy George vào cửa, thay giày.

Tôi không tin, từ cầu thang chạy xuống, chạy đến trước mặt cậu ấy: “Cậu sao lại về? Muộn thế này!”

Cậu ta không trả lời, hỏi lại tôi: “Xảy ra chuyện gì rồi.”

“Việc gì?” Tôi kinh ngạc, lẽ nào cậu ta là thần tiên?

“Chiều mình gọi điện, Ngô Thẩm nói cậu nhận điện thoại rồi ra ngoài. Sau đó, bà ấy lại gọi cho mình nói sau khi cậu về sắc mặt không tốt, không nói gì, cơm không ăn, cứ giam mình trong phòng sách. Ngô Thẩm không dám hỏi cậu, chỉ còn cách nói với mình, cô ấy không yên tâm nói sáng mai sẽ đến xem sao... rốt cuộc có chuyện gì?” trên mặt George lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Thấy sự xuất hiện của cậu ấy, tôi lấy lại tinh thần: “Cậu đừng lo! Nói với mình trước sao cậu lại về muộn thế này? Ngày mai không cần quay phải không?”

“Sợ cậu có chuyện nên xin nghỉ phép một ngày, tối mai mới quay lại Hồng Kông.” Nói xong cậu ta làm ảo thuật, lấy ra một hộp giấy hình vuông từ sau lưng.

“Cheese cake? Mua từ tiệm mình thích nhất!” Tôi kinh ngạc. Từ sau khi thưởng thức bánh này ở Hồng Kông, tôi vẫn luôn nhớ mùi vị của nó, đây là thứ dễ tạo cảm giác hạnh phúc cho người ăn nhất.

Tôi nhìn chiếc hộp màu hồng và George, đột nhiên chạy đến ôm lấy cậu ấy, cúi đầu vào ngực cậu, hai cánh tay ôm thật chặt cậu ấy. Chiếc áo len mềm mại ấm áp đó áp lên mặt rất dễ chịu, trên người cậu ấy tỏa ra mùi nước hoa và mùi da dễ chịu, cho tôi cảm giác yên tâm. George không nói, cúi đầu cúi mặt vào tóc tôi, lại nhẹ nhàng xoa vai tôi, tôi có thể cảm nhận được sự an ủi từ tấm lòng chân thành của cậu, không hề chứa đựng chút tạp chất, đó chính là sự thuần khiết và tươi đẹp mà tôi muốn có, tôi biết chắc dù mình đang ở trong một thế giới hỗn tạp nhưng người ôm tôi là trong sạch, là luôn đáng tin.

Sáng sớm trong nhà chúng tôi vẫn sáng đèn. Hai người cũng ăn cơm, chia sẻ miếng bánh Cheese cake, còn mở một bình rượu vang.

Sau bữa cơm cố gắng tóm lược chuyện của ngày hôm nay, để tránh làm cậu ấy tức giận tôi giấu đi những lời khiêu khích của bà Lại. Nhưng cậu vẫn tức giận: “Cái gì, cậu để người ta sỉ nhục cậu như vậy sao?”

“Không, việc này khiến mình hiểu một sự thực - giới giải trí không đơn giản như mình tưởng tượng - mình bắt đầu nghi ngờ mình có thể chấp nhận và thích nghi với môi trường này không?”

“Nhưng cậu đã nói cậu yêu điện ảnh!”

“Mình yêu, nên có lẽ nên đứng từ xa để thưởng thức. Quá gần sẽ mất đi tình cảm tốt đẹp.”

George không tán thành chỉ lắc đầu: “Vậy chưa phải là yêu. Tình yêu thực sự...” Nói đến đây cậu ta dừng lại.

“Tình yêu thực sự là yêu không điều kiện? Tuy thấy khuyết điểm, thiếu sót, thậm chí là xấu xa?” Tôi chất vấn.

“Phải!” Cậu ta kiên định, sau đó nói nhỏ một câu, “giống như mình đối với cậu.”

Tôi giả bộ tức giận: “Nói như vậy mình có rất nhiều khuyết điểm, thiếu sót, xấu xa?”

George lúc này mới ý thức được mình lỡ miệng: “Đương nhiên không phải! Khuyết điểm chỉ có một là cậu không yêu mình.”

Cách nhau chiếc bàn, tôi nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng nói: “Cậu nói sai rồi, mình không có khuyết điểm này.”

Ánh mắt George lóe sáng. Cậu đứng dậy, vòng qua bàn đến bên tôi, cúi người xuống hôn lên trán tôi, sau đó là mũi, má.

Tôi chỉ cảm giác hơi ấm của cậu ta phủ vào tai tôi, khiến toàn thân tôi không còn sức lực, không nói ra lời. Sau đó cậu ta bắt đầu hôn tôi. Nụ hôn của cậu mang mùi vị ngọt ngào của Cheese cake, lại mang mùi hương bạc hà, đó là mùi nước súc miệng. Nụ hôn ấy ngọt ngào, kéo dài, ấm áp như vòng tay ôm tôi, không hề mang tính xâm phạm, tôi cảm giác như đang nằm trên thảm cỏ xanh đón ánh mặt trời.

Nụ hôn đó không lâu lắm, cậu ta buông tôi ra đứng thẳng dậy nói: “Rất muộn rồi, cậu mệt chưa?”

Tôi gật đầu sau đó kéo tay cậu ta, kéo cậu ta lên tầng, kéo vào phòng tôi, kéo lên giường tôi. Thật kỳ quái, tôi chưa từng chủ động như vậy nhưng tôi lại không thấy ngượng ngùng, có lẽ vì tất cả đều giống như lẽ tự nhiên.

Tôi tắm xong, thay đồ ngủ bước ra từ phòng tắm, cậu ấy đang ngồi ngoan ngoãn trên giường đợi tôi. Khi cậu ấy tắm trong phòng tắm tôi lại căng thẳng, ý thức đây là thời khắc quan trọng, ý thức sự việc sắp phát sinh sẽ mang đến sự thay đổi trong quan hệ giữa chúng tôi. Đợi cậu ấy mặc xong quần sóc đứng trước mặt tôi, tôi đã không còn sự quyết đoán và chủ động trước đó, vừa không dám mở miệng cũng không dám nhìn người đang không mặc áo đứng trước tôi.

Cậu ấy chui vào chăn của tôi, trên người còn có mùi hương của sữa tắm, là mùi hương hoa hồng tôi thích nhất. Tôi nằm yên không dám nhúc nhích, người cương cứng như cục đá, cậu ấy tắt đèn, dùng hai cánh tay rắn chắc ôm lấy tôi từ phía sau.

Ban đầu tôi không quen cùng giường cùng gối với người khác, hơi thở từ mũi cậu ấy phủ vào cổ tôi, khiến tôi ngứa ngứa, cộng với sự nghi hoặc trong tôi - lẽ nào cậu ấy không hứng thú với tôi? Là cậu ấy quá mệt hay sức hấp dẫn của tôi không đủ?

Tôi muốn giấu đi sự ngưỡng ngùng trong tôi, quay người lại hỏi cho rõ nhưng lại cảm thấy không nên, hỏi như vậy giống như trách cậu ấy không tiến tới. Đầu óc tôi rối bời, mở to mắt trong bóng tối. Không lâu sau hơi thở của cậu ấy càng đều, hơi ấm trên người cậu ấy truyền sang tôi. Con buồn ngủ cũng truyền sang tôi, không biết từ bao giờ mí mắt tôi đã sụp lại, chìm vào giấc ngủ.

Tối đó ngủ rất ngon, khi tỉnh dậy mặt trời đã xuyên qua rèm cửa ánh lên chần, tôi không hiểu đêm đó mình có nằm mơ không, có vẻ tôi đã có giấc ngủ thực sự. Tôi lật người nhìn thấy George mới tỉnh dậy, tóc rối, vài sợi rủ xuống mắt cậu ấy tinh nghịch. Cậu ấy mở mắt nhìn tôi mỉm cười, hàm răng trắng giống như ánh mặt trời ấm áp.

Tôi nhẹ nhàng sờ những sợi râu mới mọc dưới cằm cậu ấy, cứng cứng.

Cậu ấy cũng đưa tay vén tóc trên mặt tôi, chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy, mỉm cười, giống như hai đứa trẻ trong sáng, không quan tâm đến thế sự.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, Ngô Thắm ở ngoài lo lắng hỏi: “Khả Khả, dậy chưa? Tôi mua bữa sáng cho cô!”

Hai chúng tôi giật mình, sau đó nhìn nhau cười. Tôi nhẹ nhàng nhảy xuống mở cửa. Ngô Thắm nhìn lên giường tôi, thấy George không mặc áo nằm đó.

“Ồ, Ngô Thắm, tôi về rồi, bữa sáng có phần của tôi không?” George cười tinh nghịch.

8.

Chiều chúng tôi tiếp tục hoàn thành công việc hôm qua chưa hoàn thành, dọn dẹp lại ban công.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, giống như giọt nước đổ trên tay.” Tôi ngửa đầu lên dưới ánh mặt trời, híp mắt nhìn cậu ấy.

Bầu trời Bắc Kinh chưa từng xanh như vậy, mây trên trời chưa từng trắng đến vậy, gió thổi tóc cậu ấy, trong đôi mắt trong xanh ấy có bầu trời xanh, có mây trắng và tôi. Cậu ấy cúi đầu hôn lên môi tôi dịu dàng, sau đó tránh đi thật nhanh.

“Để lại một chút dư vị, để cậu ấy nhớ mình hơn, để mình luôn muốn trở về thật nhanh.” Cậu ấy nói.

“Haha, tiếng Trung của cậu ấy tiến bộ thật nhanh, dư vị cũng biết dùng!”

“Đợi ăn cơm xong đưa mình ra sân bay được không? Cậu ấy hỏi sau đó lại nói, “mình nghĩ ra một cách, chúng mình phải để cho người khác thấy sự thân mật thì họ mới bỏ qua.” George móc điện thoại, “để chúng tôi tiết lộ cho ký giả nhé!”

Tôi nhớ đến một người, vội chặn cậu ấy, cười nói: “Để mình!”

Nhận điện thoại của tôi, Lý Thần rất kinh ngạc, nhưng cậu ta vui vẻ đồng ý đến sân bay vào lúc hoàng hôn. Cậu ta còn nói với tôi cậu đã vượt qua kỳ thi nghiên cứu sinh, xong tháng này sẽ xin nghỉ việc. Tôi vui mừng cho cậu ta.

Khi tôi và George “hóa trang” xuất hiện ở sân bay, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe thương vụ đỗ từ từ trong đám xe.

“Hóa trang” chính là hai người cố ý đội cùng một kiểu Cap cùng màu, tuy trời đã tối nhưng chúng tôi vẫn đeo cặp kính nắng rất to. Đường nhiên vòng tay tình nhân Cartier cũng được sử dụng. Chỉ có trang phục vẫn chưa đủ, George ôm tôi, chênh lệch chiều cao giữa hai người quá lớn, tôi lại không đi giày cao gót, nhìn giống như tôi bị kẹp dưới cánh tay cậu ta.

Không ngờ như thế này lại rất thu hút, Lý Thần và Lão Ngô trên xe còn chưa kịp chụp, bên cạnh đã có người nhận ra George, cất tiếng gọi.

Tôi và Lý Thần gật đầu ngằm với nhau, áp sát vào lòng George, những ánh đèn tới tập lóa sáng, đám đông vây quanh sảnh lớn sân bay. Lúc này đã có nhân viên ở sân bay tiến đến, chỉ dẫn George vào phòng đợi VIP, George nghĩ một lát, để tôi về trước.

Cậu ấy ôm tôi, sau đó hôn nhẹ lên trán, má và môi tôi, lại những ánh đèn lóe sáng. Sau đó cậu ấy đi theo nhân viên về phòng đợi VIP còn tôi nhanh chóng thoát khỏi sân bay.

Trên taxi, tôi gửi cho cậu ấy tin nhắn nhân lúc cậu ấy vẫn chưa lên máy bay: “Không biết đây có phải là trò mà giới văn nghệ đều phải biết làm không. Nửa năm nay mình dường như tránh được sự hoảng loạn trước nay chưa từng có, mình sợ rằng tương lai sẽ không thể dừng bước, sẽ chìm xuống càng sâu. Cả cuộc đời diễn xuất dưới ánh đèn, mình sợ mình không làm được.”

9.

Tối đó tôi ngủ rất ngon, vì biết mình không còn một mình tác chiến, có George luôn bên tôi.

Lại ngủ một mạch đến trưa mới dậy, ý xuân ngày càng nồng nàn, hoa trồng năm ngoái trên ban công đã sống sót qua mùa đông lạnh giá, đang thức tỉnh đón ánh nắng mùa xuân, chuẩn bị cho một năm mới. Lý Thần gửi tin nhắn cảm ơn, nói ảnh đã đăng báo, cậu và Lão Ngô được lãnh đạo biểu dương.

Tôi mau chóng xuống tầng lấy báo đọc.

Không ngoài dự đoán là một tiêu đề rất khách khí “George tất bật với dự án phim từ Hồng Kông không quên quay về Bắc Kinh an ủi bạn gái”, ảnh được chọn đều thể hiện sự thân mật giữa chúng tôi. So với những lần chụp trộm thì cái ôm, hôn lần này đều đầy đủ, chẳng trách họ được biểu dương.

Vì tiêu đề này mà hôm đó tôi nhận được vô số tin nhắn. Trước tiên là của Hàn Văn Hinh: “Ha ha, ảnh hôm nay rất khác. Xem ra cậu đã hoàn toàn thoát khỏi quá khứ rồi, bước vào giai đoạn mới của cuộc đời rồi! Mau nói thật, đến mức độ nào rồi, đừng có kháng cự!”

Sau đó là Ninh Nguyên, cậu em gửi một tin nhắn rất người lớn: “Chị, anh rể em đang quay phim ở Hồng Kông sao? Mẹ xem xong báo nói ở Hồng Kông có thuốc trị bỏng rất tốt bảo anh rể mang về, và hỏi chị khi nào anh chị cùng về?”

Mẹ mình lợi hại thật, không ra mặt lại thông qua cậu em dò hỏi tình hình.

George gửi tin nhắn hỏi tôi lúc nghỉ giữa giờ: “Cậu xem trên ảnh mình có phải rất có tướng phu thê không?”

Tôi cầm báo đọc, ngoài chênh lệch chiều cao quá lớn, cậu ta mắt sâu, mũi cao, còn khuôn mặt tôi đậm nét phương Đông, chẳng có điểm tương đồng nào - lẽ nào tướng phu thê mà mọi người nói không phải hai người tướng mạo giống nhau?

Ngoài ra còn bị đạo diễn trêu chọc, nói những tin đồn sẽ luôn vây quanh, xem ra lần này là giả biến thành thật rồi, đúng là việc tốt.

Tâm trạng vui vẻ chỉ duy trì được trong một ngày.

Đến tối, tôi lại nhận được tin nhắn từ một số điện thoại lạ: “Nếu cô không có hứng thú làm diễn viên, muốn làm đạo diễn cũng được, muốn xuất bản sách cũng không sao, kinh doanh buôn bán cũng được. Nếu muốn ra nước ngoài làm nghiên cứu sinh có thể sắp xếp vào trường danh tiếng nhất, làm bất động sản hay cổ phiếu càng dễ, tóm lại tất cả đều có thể thương lượng. Ngài Tạ nói cô còn trẻ, tờ báo ngày hôm nay coi như ông ta chưa nhìn thấy, nếu cô cố chấp không nghe chỉ cần ông ta động tay cô sẽ thành trắng tay!”

Không cần đoán cũng biết số điện thoại mới đó của bà Lại, tôi muốn mắng cho bà ta một trận nhưng nghĩ đi nghĩ lại liền trả lời: “Xin chuyển lời đến ngài Tạ của bà, cảm ơn đặc ân của ông ấy. Cái gì tôi cũng hứng thú chỉ là không hứng thú với ông ta! Còn nữa ưu điểm lớn nhất của tôi là cố chấp, cả đời cũng vẫn muốn như thế!”

Sau khi gửi tin nhắn xong, tôi chặn số máy này, sau đó tiếp tục viết kịch bản.

Một khoảng thời gian sau đó gió yên bề lặng.

Bà Lại năm lần bảy lượt thay số liên hệ với tôi, sau khi tôi nhận được tin nhắn luôn xóa ngay lập tức, đồng thời cho số máy vào danh sách đen. May là bà ta không gọi đến, sự “cố chấp” của tôi tạm thời không gây ra hậu quả nghiêm trọng gì, ít nhiều cũng cho tôi thời gian bình yên viết kịch bản, giúp tôi thuận lợi hoàn thành 20% kịch bản trước tháng 4.

24. Chương 24: Làn Nước Trong Xanh Bờ Cát Trắng, Mây Trắng Trời Xanh Ngất

Không biết có phải do biển,

Tôi cảm nhận nụ hôn của anh mang mùi vị mặn mặn,

Giống như nước biển âm ẩm, nhẹ nhàng chảy lên da thịt tôi.

1.

Buổi sáng trung tuần tháng 3, Hàn Vũ Băng tiết lộ địa điểm tổ chức hôn lễ với tôi.

Cô ấy và David đã đặt chỗ trước tại một hòn đảo Filitheyo ở Maldives, toàn bộ 16 gian nhà nhỏ trên đảo đều dùng để tiếp đãi khách, chúng tôi có thể yên tâm hưởng thụ thời gian mười ngày từ ngày 16 - ngày 26 tháng 4. Cô ấy còn nói với tôi về hòn đảo này đặc biệt thích hợp cho lặn dưới nước, nhắc tôi chuẩn bị trước, đến lúc đó sẵn sàng khoái hưởng thụ kỳ nghỉ mười ngày.

Kịch bản hoàn thành không lâu, tôi thuận lợi cầm trong tay hộ chiếu và vé máy bay, nghĩ đến lần đầu tiên xuất ngoại lại một mình, tôi cực kỳ hưng phấn. Thực ra vẫn thầm mong George có thể đi cùng tôi nhưng bộ phim của cậu ấy đang quay, không thể có thời gian dài như vậy.

Lần đi xa này, tôi mua một bộ lễ phục Fendi để tham dự hôn lễ, một đôi giày cao gót màu bạc, hai bộ bikini, vài chiếc váy phù hợp để đi biển, ba lọ kem chống nắng và một số thiết bị lặn chuyên nghiệp, bao gồm chụp mặt, màng chân và ống thở...

Tôi còn đầu tư mua một sợi dây chuyền ngọc trai hàng hiệu, chuẩn bị làm quà cưới cho Hàn Vũ Băng. Tuy trang sức của cô ấy không đắt tiền, nhưng theo suy nghĩ của tôi về cô ấy, sự trang nhã và bóng sáng của ngọc trai rất hợp với ý thích của cô ấy. Sợi dây chuyền này tiêu tốn đến toàn bộ tiền tích lũy trong vòng nửa năm trong thẻ tín dụng, nhưng tình bạn đối với tôi là vô giá.

Hành lý đựng kín hai vali, tối hôm trước lúc đi tôi sửa soạn lại lần nữa, vẫn cảm giác thiếu thứ gì đó.

Thế là tôi bật máy tính, liệt kê những thứ tôi đã chuẩn bị lên mạng nhờ tư vấn. Sau đó tôi biết mình đã quên nắp chống nước cho điện thoại rất cần khi đi biển.

Đúng là suýt nữa quên! Nếu không có nắp đây, hai chiếc điện thoại mà tôi cầm theo không thể chụp những chú cá xinh đẹp dưới tận đáy biển khi ở dưới nước rồi.

Không quản mệt mỏi, tôi vội vàng thay đồ, chạy đến plaza gần nhà nhất, nhưng đi mấy quầy hàng đều hết hàng, bắt buộc phải bắt xe đến đường bán đồ kỹ thuật số. Đáng buồn là Bắc Kinh hơn 9h tối vẫn tắc đường, sớm biết tôi đã ngồi tàu điện ngầm. Đúng như dự đoán, khi tôi đến nơi ở đó đã đóng cửa và tắt đèn! Tôi đành chấp nhận.

Ngày hôm sau, cuối cùng tôi đã lên máy bay.

Trước khi cất cánh tôi đặc ý gửi tin nhắn cho George: “Mình đang đi đến thiên đường rồi, cậu ngoan ngoan ở lại nhân gian chịu khổ nhé. Mình sẽ chụp ảnh gửi cho cậu, không ăn được thịt lợn thì nhìn lợn chạy bộ cũng được.” Gửi xong tôi hối hận, không phải tự cho mình là lợn sao?

Nhưng cậu ta không trả lời lại, có thể đang bận quay, hoặc có thể là đồ kỵ với tôi, chân tay run lên không cầm nổi điện thoại.

Bắc Kinh không có chuyến bay thẳng đến thủ đô Male ở Maldives, tôi phải chuyển máy bay ở Singapore.

Chỉ ngồi một chặng đường bay dài rất vô vị, tôi gần đọc xong một quyển tiểu thuyết hơn 200,000 chữ. Phải gần đến hoàng hôn buông xuống, máy bay mới hạ cánh xuống sân bay Singapore. Sau khi xuống máy bay phải lưu lại ở đây hơn năm giờ mới lên chuyến bay tới Male. Thời gian này tôi lại tranh thủ gửi vài tin nhắn cho George, và vẫn không hồi đáp.

Kỳ quái, trước kia cậu ta luôn nhẩn lại ngay, hôm nay có chuyện gì vậy?

Hơn 12h đêm, tôi mới lên máy bay đến Male. Đợi chờ trong thời gian dài đã làm giảm bớt phần nào cảm giác mới mẻ và hưng phấn ban đầu. Trên máy bay chỉ còn lại cảm giác mệt mỏi, tôi dựa đầu vào lưng ghế chìm vào giấc ngủ.

Không biết từ khi nào tôi bị đánh thức bởi giọng nói dịu dàng của nữ tiếp viên, ngoài cửa đã là sân bay quốc tế Male.

2.

Vừa xuống máy bay một luồng sóng biển ào đến.

Nhiệt độ Bắc Kinh vào tháng 4 vẫn còn dưới 30 độ, ở đây đã oi nóng. Chỉ trong phút chốc áo sơ mi của tôi đã dính sát sau lưng vì mồ hôi.

Nhân viên làm việc ở sân bay nói với tôi do chênh lệch thời gian khoảng ba giờ, giờ là 1h sáng ở Male, mà máy bay đến đảo Filitheyo phải đợi ban ngày đủ ánh sáng mới có thể bay, do đó tôi phải đợi ở đó đến sáng.

Tôi chỉ còn cách ngồi trên ghế dài của phòng đợi nơi sân bay, cầu trời mau sáng.

Trong phòng đợi lạnh lạnh, thỉnh thoảng có vài du khách Âu Mỹ, trên mặt đều lộ vẻ mệt mỏi. Ba lô trên vai, tay kéo hai vali lớn, trong đêm khuya ở nơi đất khách, trong lòng tôi đột nhiên trào dâng nỗi buồn tha hương.

Muối ở Male rất nhiệt tình hiếu khách, rất có hứng thú với tay, mặt tôi. Muốn nằm lên bàn ngủ một lát hoặc đọc sách, chúng cũng không cho phép. Mặc đêm khuya, tôi lại gửi tin nhắn cho George, hồi lâu cũng không có hồi âm, khiến tôi tức tối, quyết định lần sau gặp mặt sẽ chinh đốn cậu ta.

Sau hai tiếng đồng hồ, tôi nước mắt chảy ròng ròng nhớ đến kem chống muối để trong hành lý, may là có nó mới có thể yên giấc. Tôi dựa vào lưng ghế, trong đầu như có tảng đá đè xuống.

Không biết từ lúc nào đột nhiên nghe thấy tiếng cười bên cạnh, tôi bừng tỉnh, ngẩng đầu lên, George đang đứng trước mặt tôi!

Tôi dụi mắt nhìn, đúng là cậu ấy. Đầu đội chiếc Cap màu trắng, mặc áo phông ngắn tay màu trắng, đeo ba lô đen. Thấy tôi bất ngờ, cậu ta đặc ý cười: “Ngủ trên thiên đường thấy thế nào? Xem ra ngủ ngon hơn ở nhân gian!”

Tôi lập tức nhảy bổ lên về phía cậu ấy: “Sao cậu lại đến? Đoàn phim không phải đang quay gấp sao?”

“Quay xong rồi, vừa may vai diễn của mình đã quay xong!”

“Nhanh vậy? Hôm qua cậu còn nói còn nhiều cảnh nữa!”

“Lừa cậu mà! Đồ ngốc, thực ra mình đã sắp xếp từ lâu để tham gia lễ cưới của Hàn Vũ Băng, mấy ngày nay đạo diễn chỉ cho quay vai diễn của mình, cuối cùng đã quay xong!”

“À, cậu biết hành vi này ở Trung Quốc có câu thành ngữ nào không?”

“Không biết, nói nghe xem nào?” George rất thích học thành ngữ.

“Gọi là hồ ly mượn uy hổ”. Tôi véo mũi cậu ta nói: “Ồ thôi rồi, thật mất mặt... Hàn Vũ Băng đâu có mời cậu!”

“Cô ấy mời cậu, mình đi theo cậu! Mấy ngày nay mình quay vội nên thường thức đêm, hoàn tất là vội đến sân bay, thật không dễ đến được cửa thiên đường, giờ lại nhẩn tâm đuổi mình về sao?” Cậu ta nói xong dựa đầu vào vai tôi giả bộ đáng thương.

Tôi phì cười: “Được, nhưng cậu cần làm thợ ảnh trong suốt hành trình cho mình, không được lười biếng đâu đấy.”

“Tuân lệnh!” Cậu ta đáp lớn. Đột nhiên như nghĩ ra điều gì, cậu mở túi bối tìm, đưa cho tôi một vật màu đen, là nắp chống nước máy ảnh tôi không mua được.

3.

Có George làm bạn, bóng tối buổi sớm không còn đáng sợ. Nhìn bầu trời sáng dần, chúng tôi ôm nhau chào đón buổi bình minh ở Maldives.

Mặt trời lên trên mặt nước biển, một ánh sáng màu ánh vàng chiếu trên mặt biển chói lóa.

Chúng tôi mở to mắt nhìn máy bay cất cánh, bay càng cao càng xa, dần dần có chút lo lắng, may là vừa đến 7h sáng, máy bay của chúng tôi cũng đến như đã hẹn.

Máy bay từ từ cất cánh, từ cửa sổ nhìn xuống dưới cảng vừa mới xuất phát, cảng Male tràn trề sức sống. Máy bay lên cao dần, phía dưới là Ấn Độ Dương xanh thẳm, rộng bao la, những đảo san hô vây quanh với những hình dạng khác nhau, giống như một viên ngọc trai tỏa sáng giữa Ấn Độ Dương. Trong khu vực biển chín vạn mét vuông Maldives, tổng cộng có hơn 200 hòn đảo có thể sinh sống, đảo Filitheyo mà chúng tôi sắp đến là một trong số đó.

Chỉ từ trên máy bay nhìn xuống những đảo san hô to nhỏ giữa đại dương đã khiến tinh thần tôi sảng khoái, không còn buồn ngủ, cầm máy ảnh chụp liên hồi.

Sau ba mươi phút, chúng tôi dừng tại Sân bay Quốc tế Filitheyo, cảng Thần Thánh thực tế chỉ là cảng rộng vài mét vuông.

Mới xuống máy bay đã có nhân viên đến đón hành lý, đưa thẳng đến phòng chúng tôi. Một cậu da đen đưa tôi đi đến phòng ăn sáng.

Trên đường chỉ toàn thấy cây xanh, hoa hồng, biển xanh và cát trắng.

Biển có tác dụng mang lại tâm trạng thư thái đến thần kỳ, lúc này tôi như bước vào thế giới khác, Bắc Kinh, điện ảnh, giới giải trí, trường học, luận văn... tất cả những phức tạp, huyên não đều tránh xa tôi. So với cái đẹp ở Maldives, đợi chờ thức đêm suốt chặng đường dài đều không đáng nhắc đến. Tôi kéo chặt tay George, hạnh phúc vì có cậu bên cạnh trong khung cảnh tươi đẹp này.

Vào phòng ăn thấy Hàn Vũ Băng và David - vị hôn phu của cô.

Thấy chúng tôi, họ đứng dậy đón. Tôi và Vũ Băng thích thú ôm nhau. Hôm nay, cô bạn của tôi mặc chiếc váy dài thoải mái màu trắng, mặt mộc không chút son phấn, lại vô cùng thanh tú. Mang bầu không những không làm cô béo lên mà càng gầy hơn, thật đáng thương.

Tôi quan tâm hỏi: “Sao lai gầy đi? Có phải khó chịu trong người?”

Cô gật đầu: “Ừ, nghén rất nhiều, cứ cách vài tiếng lại nôn dữ dội, ăn không nổi. May là mấy hôm trước đến đây mình thấy trong người dễ chịu, ăn cũng ngon miệng, sắp mập lên rồi. Còn cậu, vẫn tốt chứ? Đợi chờ thức đêm rất khó chịu đúng không? Mình định để khách sạn cho máy bay đi đón cậu nhưng họ không chịu cất cánh trong đêm, mình gọi điện thoại cho cậu lại không có tín hiệu, chắc cả đêm không ngủ ngon!”

“Không sao, George đến với mình, ha ha, quên không thông báo với cậu đã mang người nhà đến, thật ngại.” Tôi cười nói. Lúc này mới phát hiện chúng tôi mãi nói chuyện quên hai người đàn ông đang đứng bên cạnh.

Hàn Vũ Băng vội giới thiệu chúng tôi với David. David không hiểu tiếng Trung lắm, anh ta đỏ mặt, dùng tiếng Trung mà tôi nghe không hiểu để làm quen với tôi, sau đó quay người lại nói chuyện vui vẻ với George.

Bữa sáng, tôi và Hàn Vũ Băng vừa ăn vừa nói chuyện, chỉ toàn là những vấn đề của phụ nữ như váy cưới, trang sức, giày cao gót và nước hoa tôi mới mua, chiếc túi Chanel mới xuất hiện trên thị trường. Tôi còn kể chuyện George không nói lời nào từ Hồng Kông đến Male, khiến tôi giật mình.

Ăn xong bữa sáng, biết chúng tôi cả đêm không ngủ, Hàn Vũ Băng sắp xếp chúng tôi nghỉ ngơi ở căn phòng trên mặt biển. Hẹn chiều đi lặn biển, làm quen với nước, tối cùng ăn cơm.

Bốn người chia tay trên bãi cát, họ đi bên trái, chúng tôi hướng sang phải. Tôi nhìn theo bóng họ, David ôm eo Hàn Vũ Băng, chiếc váy màu trắng của cô tung bay trong gió biển, đẹp như trong một giấc mộng.

“Maldives đúng là nơi thích hợp cho những cặp tình nhân và cho kỳ trăng mật.” Tôi nói với George.

Cậu gật đầu: “Sau này mình nhất định sẽ đến nơi này với cậu.”

4.

Một dãy mười sáu gian phòng trên biển, xếp trên mặt biển cách bãi cát mấy chục mét thành hình trăng lưỡi liềm.

Những căn nhà nhỏ toàn bộ làm bằng móng gỗ, cả gian phòng đều là kết cấu gỗ, đỉnh nhà lợp cỏ. Từ bãi cát nhìn ra xa, chúng giống như những ngôi nhà gỗ thời viễn cổ nổi trên mặt biển vậy. Đi trên chiếc cầu gỗ dài, mặt trời đã mọc trên đỉnh đầu chúng tôi, cả một bầu trời trong xanh trước mắt, từng tầng mây trắng và mặt nước với màu nhạt đậm không giống nhau. Cúi đầu nhìn, nước trong xanh đến nỗi nhìn rõ cả đáy, thỉnh thoảng có một tảng như bọt biển trôi nổi màu đen trôi qua, nhìn kỹ mới biết đó là cá mòi.

Nhân viên đưa chúng tôi vào phòng, hành lý sớm đã được đặt gọn sau cửa.

Vừa vào phòng tôi nhảy lên hét lớn, xuyên qua nhà tắm rộng là phòng ngủ nhìn thẳng ra biển, trong phòng bố trí không xa hoa nhưng đầy đủ tiện nghi, một chiếc giường to rộng 2m nhìn thẳng ra biển, không cần dậy khỏi giường đã có thể nhìn thấy sự thay đổi thời tiết và mặt trời lặn mọc mỗi ngày. Ngoài phòng ngủ là một ban công to, đặt hai chiếc ghế nằm thoải mái, bên khác không cần qua cầu thang là có thể bước xuống biển.

Mỗi sự phát hiện đều khiến tôi ngạc nhiên.

May là George đã đưa tiền bo cho nhân viên, nếu không người ta sẽ cười một kẻ nhà quê từ đầu đến chân như tôi.

Đã quen với những tòa nhà cao tầng ở Rắc Kinh với gió cát bụi trần, đại dương màu ngọc bích trải dài trước mặt thật là một sự hưởng thụ thị giác xa xỉ. Tâm trạng phút chốc trở nên thư thái, tôi tham lam hít căng hương vị của biển trong niềm hân hoan bất tận.

George ôm tôi từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên cổ, tai tôi, sau đó xoay tôi lại, hôn lên môi tôi. Không biết có phải vì biển, tôi cảm giác nụ hôn của cậu có vị mặn mặn, giống như nước biển ẩm áp vậy, dịu dàng chảy lên da thịt tôi. Khi cậu chuẩn bị hôn lên cổ tôi, tôi vội vùng ra: “Á, một thật, tắm rồi ngủ nào, thức dậy còn phải ra biển bơi.” Thực ra tôi nghĩ ra mình vẫn chưa tắm, không chừng trên người còn có vị chua.

Chuyến bay đường dài cộng với cả đêm không ngủ, chúng tôi ngủ ngon lành trên chiếc giường hướng về phía biển trong tiếng ru của sóng biển. George ngủ cũng thích ôm tôi từ phía sau, dúm đầu vào tóc ở cổ tôi.

Tỉnh dậy đã là 3h chiều ở Male.

Do vẫn lưu luyến với bầy cá mòi nhìn thấy lúc trước, tôi hứng thú muốn lặn xuống dưới đáy biển. Khi mở hành lý mới phát hiện tôi chỉ mang đồ lặn cho mình còn George do vội vàng nên chỉ mang một chiếc quần bơi, không thể cùng nhau lặn xuống ngắm cá thật là mất hứng!

George an ủi nói cậu không thích nhìn cá, mỗi ngày đều ăn cá suốt, còn gì đáng xem nữa!

Câu nói khiến tôi bật cười.

Vì cậu không thể lặn nên tôi chẳng còn hứng thú. Hai người chỉ mặc đồ bơi bơi một lát trên biển.

Lần đầu mặc bikini, tôi vẫn có chút căng thẳng, không phải tôi không tự tin với thân hình của mình, mà ở trước mặt George, tôi luôn muốn mình thật hoàn hảo.

May là ánh mắt cậu nhìn tôi chẳng có gì khác biệt so với khi tôi mặc kín đáo cả. Cũng phải, cậu đã làm người mẫu, đừng nói đến bikini, những loại dùng ít vải hơn đều đã quen rồi? Nghĩ vậy nên tôi cũng thoải mái hơn, sức nổi của nước biển rất lớn, không cần dùng quá nhiều sức khi bơi, mặt biển màu xanh lam nhạt, thỉnh thoảng lại nhìn rõ từng bầy cá xếp thành hàng bơi qua bơi lại.

Tôi và George bơi rất gần, khoảng cách không quá 1m. Cậu luôn tiến đến ôm lấy tôi. Ở dưới nước, thân thể chúng tôi áp sát vào nhau, cậu cúi đầu áp sát môi tôi, ánh mắt cậu trong xanh như nước biển, mái tóc ướt bởi nước biển của cậu, sóng mũi thẳng, khi tôi đến gần cậu lần đầu tiên tôi phát hiện tim đập thật nhanh.

Buổi tối chúng tôi hưởng thụ bữa tối dưới ánh nến trên biển.

Cả phòng ăn đều là những người bạn thân đến tham dự hôn lễ của Hàn Vũ Bằng, có hơn 30 người, bạn bè trong giới văn nghệ chỉ có tôi và George. Tuy không quen nhưng trong không khí như thế này, mọi người thân nhau rất nhanh, George hiểu cả hai loại ngôn ngữ lại càng dễ gần, không ít người đã xem qua phim của cậu, có cô gái nhìn thấy cậu còn nhảy lên vì vui sướng.

Gió biển, ánh nến, rượu ngon và món ăn cũng ngon không khí bữa tối thật ấm áp.

Bữa cơm rộn rã tiếng cười kéo dài gần ba tiếng. Những người trẻ tuổi hẹn nhau hôm sau cùng lặn xuống biển, người lớn tuổi thì nói ngày mai sẽ đấu trận bóng bàn giao hữu trong phòng nghỉ. Sau khi tan tiệc mọi người có người về phòng nghỉ ngơi, có người tản bộ trên biển, có người nằm trên ghế nằm bên bờ biển nói chuyện. Tôi và George đi xem các tiệm bán đồ lưu niệm, mua một số món quà nhỏ, sau đó lại đến trên cầu của ngôi nhà trên mặt nước, ngồi trên cầu, ngâm chân trong nước biển, xung quanh yên tĩnh như tờ, chỉ có tiếng sóng bên rì rả.

Trong bữa tối, chúng tôi đều uống khá nhiều rượu vang. Tôi cũng có chút say say, cộng với gió biển mát, men rượu lại bốc lên, cảm thấy có chút chóng mặt, dựa đầu vào vai George.

“Say rồi à?”

Tôi không nói, chỉ gật đầu, nhắm mắt.

Đột nhiên có cảm giác mình được bế lên, mở to mắt nhìn, George bế tôi đang đi về phía ngôi nhà trên mặt nước. Hoàn toàn có thể khẳng định không phải vì say rượu, tìm tôi lại lần nữa đập vội vàng, cho đến khi mặt tôi nóng bừng.

Ở cửa của ngôi nhà trên mặt nước, George thả tôi xuống, lấy chìa khóa ra.

Dưới ánh trăng, lông mi dài của cậu đổ bóng trên khuôn mặt cậu, tôi xao động, kiễ chân lên hôn cậu.

Chìa khóa thử vài lần nhưng không thể cho vào lỗ khóa, cậu buông tay, đánh rơi chìa khóa, dùng hai tay ấn vai tôi vào cửa, hôn đắm đuối. Ban đầu nụ hôn của cậu vẫn nhẹ nhàng, dần dần mãnh liệt, toàn bộ thân thể cậu áp sát vào tôi, tay cũng lần mò trên cơ thể tôi. Chỉ trong một lát tôi cảm nhận khóa vấy sau lưng đã bị kéo ra, tay cậu trượt từ từ trên da tôi, bàn tay đưa đến đâu, tôi tê liệt đến đó.

Tôi biết mình đã gặp cao thủ rồi.

Tuy là lần đầu nhưng cậu dường như biết rõ sở thích của tôi, cậu tiến gần đến từng sở thích của tôi, dùng tay và lưỡi mở mật mã trên cơ thể tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi biết khi hai người không còn khoảng cách, chưa chắc đã mang đến đau đớn.

25. Chương 25

5.

Sáng, tôi tỉnh dậy hóng gió biển, George bên cạnh vẫn đang ngủ say.

Khoác áo đến bên ban công, biển trước mắt còn bị bao phủ bởi khí nước mát lạnh, một màu xanh trầm tĩnh. Mặt biển sáng lượn mang nỗi ưu tư, giống như khuôn mặt đang chìm vào giấc ngủ vậy.

George ôm tôi từ sau lưng, lồng ngực anh vẫn còn hơi ấm, áp sát vào lưng tôi vẫn man mát.

“Cậu ấy luôn khiến mình giật mình như vậy sao?”

“Cậu ấy vừa nghĩ gì?” Cậu ấy gác đầu lên vai tôi.

Tôi không nói.

Chúng tôi im lặng ngắm biển.

Hồi lâu, cậu ấy mới nói: “Đi ăn cơm nhé, hôm qua không phải cậu thấy bánh sừng bò trong phòng ăn rất ngon sao? Ăn xong mình sẽ đi tìm xem có bán thiết bị lặn không, nếu có sẽ mua để chúng mình cùng lặn xuống đáy biển!”

Không ngờ khi tôi vẫn đang đánh răng thì một cậu bé da đen đến gõ cửa. Cậu ta đưa đến bộ đồ lặn hoàn chỉnh, còn mang thêm mảnh giấy nhỏ mà Hàn Vũ Bằng gửi cho tôi.

“Khả Khả, mình đoán George chắc không mang những thứ này, cửa hàng trên đảo có bán nhưng không dễ dùng. David đã chuẩn bị sẵn vài bộ, đều là mới, bộ này tặng hai bạn! Chơi vui vẻ nhé!”

Chúng tôi vui hết chỗ nói, Hàn Vũ Bằng thật chu đáo.

“Vũ Bằng là người bạn hiếm có.” George chân thành nói.

Tôi không nhịn nổi cười, nghĩ đến khi ở đoàn phim “Trần Hương Tiêu - Đệ Nhất Lư Hương”, tình yêu của họ trong ống quay sống đi chết lại, nhưng ngoài đời đều không một vết tích. Giờ không diễn chung nữa lại trở thành bạn tốt.

Ở phòng ăn, sau khi ăn uống xong, chúng tôi mang trang phục lặn đi thẳng về phía cảng, những người trẻ tuổi hẹn nhau tối qua đã đợi chúng tôi trên tàu, lần lần đầu tiên sắp bắt đầu.

Hàm lượng kỹ thuật cần để lặn thực ra rất thấp, chỉ cần không phải là vịt khô hoàn toàn là được, đeo màng chân, đội chụp mặt và ống hô hấp là có thể lặn xuống. Khác với bơi là vì có ống thở thò lên trên mặt biển, khi lặn không cần nổi mặt lên để thở, như vậy có thể ở dưới đáy biển ngắm nhìn những cụm san hô và bầy cá xinh đẹp.

Tuy sớm đã nhìn thấy thế giới phong phú tươi đẹp dưới lòng biển trong tivi, trong phim, nhưng lần đầu tiên lặn xuống tôi vẫn bị mê hoặc bởi cảnh đẹp trước mắt.

Những đám san hô với màu sắc, hình dạng phong phú đó giống những bông hoa đua nở trên đất liền, vô số những chú cá nhỏ lượn qua lượn lại theo từng hàng ngay ngắn, giống như những vì sao lấp lánh. Tôi và George không thể nói chuyện với nhau, chỉ có thể ra hiệu bằng tay, thể hiện sự thích thú của mình, George tình nghịch dùng tay vẽ một lỗ xoáy, khiến cho bầy cá gặp phiền phức, chỉ còn cách bơi xung quanh, nhưng vẫn nói tiếp nhau đúng thứ tự.

Tôi bật cười vì những chú cá, ai ngờ phải uống mấy ngụm nước biển, phải vội vàng nổi lên. Khi lặn xuống lần tiếp theo lại nhìn thấy từng bầy cá anh vũ, chúng thật bắt mắt trong đại dương xanh, trên người có nhiều màu sắc như đỏ, vàng, xanh lục; tôi bơi về phía đàn cá, khiến cho lũ cá hoảng sợ bỏ chạy.

Còn có cá mặt quỷ, vì ngoại hình giống như mặt quỷ khoắc tấm vải đen nên có tên như vậy. Còn có một loài cá nhỏ không biết tên, màu sắc giống như chiếc lá khô trong mùa thu, khi chúng bơi giống như lá vàng rơi trong mùa thu. Vô số loài cá lớn vô danh bơi qua người tôi, khiến tôi thích thú.

Đang lúc cầm máy ảnh chụp hào hứng, George đột nhiên bơi đến, ra hiệu cho tôi nổi lên mặt nước.

Nổi lên mặt nước, từ chỗ không xa có vài chú cá voi đang đùa giỡn trên mặt biển. Lần đầu tiên từ khoảng cách gần như thế này nhìn thấy cá voi tự nhiên, tôi hưng phấn hết lớn, giờ máy lên chụp liên tiếp.

Sau hai tiếng nô đùa, nhân viên trên tàu yêu cầu chúng tôi lên tàu, nói là thể lực có hạn, phải trở về đảo nghỉ ngơi. Mọi người đều lưu luyến không muốn rời đi, may là còn có vài ngày nữa. Trên tàu, mỗi người đều hứng thú kể về những đám san hô, loài cá đẹp mà mình nhìn thấy và chụp ảnh giao lưu với nhau.

Tôi đang cùng ngắm ảnh đã chụp với một bạn gái cùng đồng hành, đột nhiên nghe thấy đám con trai cười lớn, sau đó nghe thấy một trong số đó nói: “Ha ha, George, cậu trên đất liền chưa nhìn đủ sao mà trong biển cũng còn tiếp tục nhìn.”

Tôi tiến đến nhìn, hóa ra trong máy ảnh của George toàn là bóng hình của tôi trong nước, có ảnh tôi đối diện với đàn cá, có ảnh tôi nỗ lực đưa tay sờ san hô, cũng có ảnh tôi muốn tóm lấy một chú cá anh vũ - hóa ra giây phút tôi lặn dưới đáy biển đều đã ở trong máy ảnh của cậu ấy.

Vừa cao hứng vừa cảm động, tôi không đoái hoài đến ánh mắt của mọi người xung quanh, hôn lên mặt cậu thật mạnh: “Cảm ơn cậu!”

George đỏ mặt: “Mình đã hứa sẽ làm thợ chụp ảnh cho cậu mà.”

Trở về đảo đã là giữa trưa, nhiệt độ trên mặt đất rất cao, cộng với cảm giác mệt mỏi sau khi lặn, tôi và George không ăn trưa, trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi vận động ngủ rất ngon, hai người ngủ một mạch đến 4h chiều mới tỉnh dậy.

Vì sớm đã hẹn cùng ngắm mặt trời lặn với Hàn Vũ Băng, chúng tôi đến quầy bar trên bãi cát. Từ xa thấy Hàn Vũ Băng và David tay trong tay ngồi nói chuyện ở đó, cô hôm nay mặc một chiếc váy lụa màu xanh lục, vẫn là kiểu thoải mái, không trang điểm, giống như một bé gái. Cô đang uống nước ép hoa quả.

Tôi và George không ăn bữa trưa nên mỗi người gọi một suất salad, lại gọi một cà phê đặc. Sau khi nói chuyện, một người đàn ông trung niên ngồi bên đến mời George và David cùng đánh bài. David nhìn Hàn Vũ Băng, khẽ nói: “Được không?”

Hàn Vũ Băng cười dịu dàng: “Đương nhiên là được.” David lại cúi xuống, xoa xoa bụng của Hàn Vũ Băng, khẽ hỏi: “Được không?”

Cảnh này khiến tôi thật buồn cười.

6.

Mấy người đàn ông đi ra, tôi cười với Hàn Vũ Băng: “David rất quan tâm, cậu và con nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

“Ha ha, George cũng rất tốt với cậu.”

“Tôi gật đầu, điều này không thể phủ nhận.”

“Đúng rồi, giờ hỏi chuyện này có chút mất vui, cậu và Văn Hạo đã kết thúc hẳn chưa?” Hàn Vũ Băng lại hỏi.

Tôi khuấy cà phê trong cốc và nói: “Anh ấy và vợ đã có con, sau vài tháng nữa sẽ sinh rồi!”

“A, sao lại như vậy, họ không phải không có tình cảm sao?”

“Không biết, có thể không có tình cảm cũng có thể sống vì trách nhiệm.” Tôi cười cay đắng. Hàn Vũ Băng lại hỏi: “Cậu còn yêu anh ấy không?”

“Ai?”

“Vũ Văn Hạo?”

“Nói thật, mình không biết. Chắc... không còn yêu, dù sao mình và George đã bên nhau. Nhưng đã từng khắc cốt ghi tâm...” Tôi đáp ứng.

“Vậy cậu yêu George không?”

“Ừm!” Lôi lắc lắc đầu, “mình không rõ. Có thể đã quá đau lòng, nên giờ tê liệt rồi, rốt cuộc yêu là gì, mình cũng không rõ.”

“Cậu vui không khi ở bên George?” Hàn Vũ Băng lại hỏi.

Tôi vui không? Tôi nhớ khi tôi sa sút nhất, trên tay cậu ấy cầm một chiếc Cheese cake từ Hồng Kông về Bắc Kinh an ủi tôi, nhớ đến sự xuất hiện bất ngờ trước mặt tôi ở sân bay Male, nhớ đến hình cậu ấy chụp tôi với bầy cá, ở bên cậu ấy tôi luôn vui vẻ.

Tôi gật đầu.

“Không phải đúng vậy sao? Yêu lẽ nào không phải mang lại niềm vui cho nhau? Lẽ nào nhất định phải khiến cho cả hai đau đớn giống cậu và Văn Hạo mới là yêu?”

“Nhưng... nhưng, có khi lại cảm thấy mình không coi George là toàn bộ của mình, mình còn muốn rất nhiều thứ khác. Vì thế mình hỏi mình có phải vì chưa đủ yêu cậu ấy, hay là cậu ấy chưa lấp đầy trái tim mình. Trước kia khi ở bên Văn Hạo thì không vậy, anh ấy là toàn bộ cuộc sống của mình, anh ấy lấp đầy trái tim mình.”

Hàn Vũ Băng khẽ cười: “Ồ, đồ ngốc!” Sau đó cô ấy chỉ cà phê trước mặt tôi hỏi: “Cậu thích uống cà phê như vậy, nó có vị gì?”

“A?” Tôi nghĩ một lát, “mình uống cappuccino, ngoài vị đắng của cà phê, còn có vị ngọt của đường, mùi hương của sữa và hương vị của bột quế.”

“Vậy thì đúng rồi, cuộc sống giống như cốc cà phê này, nếu thuần túy là một cốc cà phê không thêm đường, không thêm sữa thì chỉ có vị đắng, tuy giúp tỉnh táo nhưng không thể hưởng thụ được hương vị. Nhưng nếu chỉ có sữa ngọt, không có vị đắng của cà phê và điểm tô của bột quế thì chẳng uống một cốc nước đường còn hơn, đúng không? Quá ngọt vừa ngấy, cũng dễ béo phì.” Hàn Vũ Băng đầy ẩn ý.

“Ý của cậu là ?”

“Tình yêu nên có nhiều vị. Các cậu yêu nhau mang đến niềm vui cho nhau giống như sữa trong cà phê, thời gian và không gian còn lại đều dành cho sự nghiệp, người thân, bạn bè, họ cũng là sữa và bột quế không thể thiếu, thậm chí là vị đắng của cà phê, chỉ có đầy đủ những thứ đó mới có thể thành một cốc cappuccino đậm đà!” Hàn Vũ Băng nói xong, cầm cốc nước ép hoa quả chạm ly với cốc cà phê của tôi.

Tôi uống một hơi hết cốc cà phê, vị ngọt, thơm, đắng còn giữ lại nơi đầu lưỡi, dư vị vô cùng. Phải, tôi và George yêu nhau, không cần coi đối phương là toàn bộ cuộc sống của mình. Tình yêu 100% với Văn Hạo, có lẽ chỉ có tồn tại trong trường học, nó yếu ớt, không chân thực.

Từ trên mặt biển xa xa, mặt trời đã dần dần lặn xuống mặt biển, trên mặt biển đã chỉ còn thấy một nửa, nửa bầu trời rực đỏ.

7.

Hôn lễ của Hàn Vũ Băng tổ chức trên bãi biển vào hoàng hôn ngày 20 tháng 4.

Khách sạn sớm đã phối hợp chuẩn bị. Từ ngôi nhà nhỏ trên biển của họ đến bãi biển cử hành hôn lễ đều trải thảm đỏ, hai bên thảm đặt 40, 50 chiếc ghế cho khách ngồi. Bóng và hoa tươi buộc thành cổng vòm đối diện với hướng mặt trời lặn, cũng chính là nơi họ đứng đối diện với mặt trời lặn thề nguyện.

Bạn thân của David đột nhiên có việc nên không thể đến, George được làm phù rể, vì không chuẩn bị lễ phục nên cậu chỉ mặc quần bò và áo phông.

Lúc chập tối, tất cả mọi người đều tụ tập trên bãi biển chờ đợi. Khi đoàn nhạc đang kéo nhạc trong hôn lễ, chúng tôi ngẩng nhìn Hàn Vũ Băng vịn tay chồng, từ ngôi nhà nhỏ trên mặt nước từ từ bước đến.

Mặt trời đỏ bóng lên người, lên mặt cô, cô mặc chiếc váy cưới lộ ngực đơn giản, vừa vặn, chất liệu rất đẹp, đeo sợi dây chuyền tôi tặng, voan trên đầu màu trắng tuyết chụp lên đầu cô, qua lớp voan mỏng này, chúng tôi có thể nhìn rõ cô chỉ trang điểm một lớp rất nhạt, nhưng niềm vui và hạnh phúc trong mắt khiến cô tỏa sáng.

Khi bố của Vũ Băng đưa tay cô cho David, mẹ cô ngồi đó rơi nước mắt, cả khoang mắt tôi cũng đỏ lên, khi bố hướng dẫn họ tuyên thệ, mặt trời chiếu ánh sáng đẹp nhất, huy hoàng nhất, dường như muốn làm chứng cho hôn lễ của họ.

Sau hôn lễ, trên bãi biển đốt rất nhiều nến, vũ hội và tiệc tự chọn bắt đầu, đội nhạc kéo tấu lên những khúc nhạc vui tươi, người phục vụ bưng rượu màu ánh vàng đi lại giữa mọi người, khách có thể mang đĩa đến bàn lấy đồ ăn, cũng có thể cởi giày nhảy trên bãi cát. Tôi và George cầm tay nhau nhảy, sau đó lại đến bên bàn ăn uống reo hò. Đồ ăn rất phong phú, có thịt dê nướng, có mỳ Ý, có cá hồng... còn có cá nướng, dùng cá câu được ngày hôm đó nướng, mùi vị rất ngon.

Sau đó, hai người cầm Champagne chen đến trước mặt Vũ Băng và David, họ đang nhận những lời chúc phúc. Tôi chen đến trước, dùng rượu trong tay chạm cốc nước hoa quả của bạn, nói lớn: “Băng, nào, cạn ly vì tình yêu ngọt ngào mãi mãi của hai bạn!”

Tôi vẫn chưa kịp uống xong đã bị người đến chạm ly gạt sang một bên.

Vì vui nên tôi uống hết ly này đến ly khác, kéo George lên nhảy múa. Nếu không phải George vừa hò hét vừa khuyên, kéo tôi về phòng, tôi có lẽ đã say ngã trên bãi cát.

Chơi đến tận đêm mới về phòng, tôi ngã trên giường vẫn chưa chịu thôi, George vừa quay đi là tôi liền loạng choạng đến ban công, chút nữa thì rơi xuống biển, may mà George đưa tay ra kéo tôi. Cậu ấy cười lớn: “Lẽ nào muốn lặn xuống nước sao?”

“Mình không say, chỉ là vui quá thôi!”

Trăng đã lên đến đỉnh đầu, cũng lan tỏa ánh sáng màu trắng bạc trên biển. Biển như đang ngủ mà không phải ngủ, trên bãi cát vẫn còn tiếng nhạc, mọi người vẫn chưa về hết.

Tôi tiến đến hôn lên cổ George, sau đó kiễng chân hôn lên môi cậu.

George hôn lại tôi. Những ngày này chúng tôi chung chăn chung gối, nhưng trừ một đêm ra, còn lại không có chuyện gì xảy ra, chỉ ôm nhau ngủ đến khi trời sáng, có lẽ vì ban ngày bơi và lặn quá mệt.

Khi cơ thể chúng tôi áp sát nhau, đầu lưỡi quện vào nhau, tôi nghe thấy hơi thở của anh, cũng cảm nhận được những cơ thịt trên cơ thể anh cứng lại. Anh hôn tôi âu yếm, hút mạnh môi tôi. Tay anh ôm chặt vai tôi, mạnh tới dường như muốn nghiền nát tôi. Hồi lâu, anh thả tôi ra sau đó quay lưng lại, mặt hướng ra biển, không nhìn tôi nữa.

Tôi thấy khó hiểu, vén áo anh từ phía sau, hôn lên lưng anh. Anh đột nhiên quay lại, nhìn mắt tôi, hai tay lắc vai tôi, hỏi tôi với khẩu khí chế nhạo: “Ninh Khả, em lại say rồi sao?”

Tôi càng không hiểu: “Em không say... em nói rồi em không say!”

“Vậy tại sao em như vậy? Anh không phải là anh ta, em nhìn rõ đi, anh không phải anh ta!”

“Anh ta là ai?” Tôi ngạc nhiên hỏi, lẽ nào tôi thật sự say?

“Vũ Văn Hạo!” George vô tình buông ra mấy chữ đó.

Tôi ngang nhiên, gần như tỉnh hẳn rượu.

Anh sao nghĩ rằng tôi coi anh là Vũ Văn Hạo? Trong ánh đèn, suy nghĩ trong tôi chợt hiện lên: Buổi sáng sau đêm đầu tiên, tôi đứng ở ban công ngắm biển, anh chắc chắn nghĩ rằng tôi đang hối hận, đang nhớ Vũ Văn Hạo.

Cuối cùng tôi đã hiểu, tại sao mấy tối nay chúng tôi đều không có chuyện gì xảy ra, không phải vì quá mệt, mà anh không cam tâm làm vật thay thế của người khác.

Tôi bật cười, cười càng lúc càng to, khiến anh cũng khó hiểu.

Sau khi đã cười đủ, tôi hỏi anh: “George, anh không phải nói đã làm siêu lòng vô số, từ người mẫu, diễn viên đều phải đắm đuối vì anh sao? Tại sao giờ lại không tự tin vậy?”

Anh bị tôi cười nên có chút ngại ngùng: “Tối đó cũng là uống say rồi, tối nay cũng là uống say, còn những tối không uống say...”

Tôi mở to miệng: “Ồ, anh trách em những tối đó không chủ động? Em vì thấy anh ban ngày lặn xuống nước mệt rồi nên tha cho anh! Thật nhẫn tâm! Hơn nữa, em lần nữa nhắc anh rằng: Tối đó em không uống say, hôm nay em cũng không say.”

“Nói như vậy, lần này, em biết là anh?” George đỏ mặt.

Tôi bật cười vì câu hỏi ngốc nghếch, chỉ gật gật đầu.

Ai ngờ anh lại hỏi đến cùng: “Vậy... em thấy, anh... thế nào?”

Trời ạ, đây lẽ nào là vấn đề chung của đàn ông trong thiên hạ?

Tôi cố gắng giấu đi sự hổ thẹn, giả bộ rất điệu luyện: “Ồ, rất tốt!”

Trên mặt George tươi như hoa, hưng phấn kéo tay tôi chạy về phòng ngủ, mồm vẫn nói: “Hôm đó anh còn hơi căng thẳng, chưa dám phát huy, thực ra anh còn lợi hại hơn!”

8.

Những ngày ở Maldives đều rất vui.

Ngoài ngủ, cả ngày đều vui vẻ, có khi nằm mơ cũng cười.

Sau khi lên đảo điện thoại không còn tín hiệu, ngoài việc thỉnh thoảng lên mạng báo tin bình an cho người nhà, bạn bè, tôi không đọc báo cũng không xem tivi, căn bản ở trạng thái cách ly với thế giới bên ngoài, tuy rời xa những thứ thường ngày vẫn cho là cần thiết nhưng ngày tháng không hề vô vị.

Cho đến khi kỳ nghỉ sắp kết thúc, tôi mới bắt đầu nhớ nhà, chỉ vì liên tục mấy ngày không được ăn những đồ ăn Trung Quốc như đậu phụ chua cay, cá luộc, thịt xào, nhớ đến muốn chết, đặc biệt nhớ những món rất ngon do Ngô Thẩm nấu, thêm chảy nước miếng.

Chiều hôm đó, George hào hứng chạy về, đánh thức tôi đang ngủ.

Thấy tôi tỉnh dậy, anh giơ đồ trong tay lên: “Mau dậy đi, mau dậy đi, xem đây là gì này?”

Tôi nhìn mông lung, trước mắt là mì ăn liền vị thịt bò chua cay! Tôi lập tức tỉnh dậy, trượt xuống giường, ngạc nhiên thích thú hỏi: “Từ đâu mà có vậy?”

George lại làm ảo thuật từ trong túi móc ra một túi chân nỗng ngâm ớt chua cay, đắc ý cười: “Ồ chỗ em của Hàn Vũ Băng! Cậu bé đó rất có kinh nghiệm, mang theo nửa thùng mì ăn liền và cái này!”

“Đổi bằng cái gì?” Tôi ôm lấy gói mì không lơ buông tay.

“Ồ, ipod của mình.”

Tôi kinh ngạc đến nỗi suýt nữa rơi xuống, ipod kiểu mới vừa mua đổi lấy một bát mì và một túi chân phượng?

Tôi phê bình anh: “Anh thật không biết làm ăn! Nên đổi ba bát mì và ba túi chân phượng! Như vậy còn có thể ăn đêm nữa!”

Không nói nhiều, chúng tôi mau chóng lấy nước nóng ngâm mì, đập nắp. Trong hai ba phút đợi mì, chúng tôi nhìn nhau hồi hộp chờ đợi.

Hôm đó, từng miếng mì chua cay nóng hổi, từng chiếc chân ngỗng ngâm ớt chua cay khiến toàn thân toát mồ hôi, sung sướng thỏa mãn. Chưa từng thấy mì nào ngon như vậy, ngay cả nước mì cũng húp sạch.

“Ngon chứ?” Tôi hỏi anh.

“Ngon!” George hào hứng gật đầu.

“Về ngày nào cũng ăn.” Tôi hạ quyết tâm nói.

Tối đó nằm trên giường, tôi hỏi George: “Về nhà, anh muốn ăn gì?”

“Canh sườn và củ sen, cá sốt, thịt luộc, dạ dày xào ớt, gà hầm nấm... nhiều lắm, không đếm nổi, còn em?”

Tôi nuốt nước miếng: “Em thêm ăn tiết luộc, gà hầm, tôm cay, cua hấp...”

“Giờ không phải lúc ăn cua hấp?” George chỉnh lại.

“Ồ, cũng đúng. Đó là nguyện vọng đợi đến mùa thu đã.”

Đây chính là đêm cuối cùng ở Maldives.

26. Chương 26: Tin Tức Của Người Tôi Yêu

Đây là thói quen đã từ lâu,

Ở họ tôi nhìn thấy mình trong quá khứ,

Và mỉm cười.

1.

Chiều ngày 26, chúng tôi tạm biệt Hàn Vũ Bằng và David, trở về bằng đường cũ. Đầu tiên là đáp máy bay đến thủ đô Male của Maldives, chiều lại đáp máy bay đến Singapore, sau đó chuyển máy bay về Bắc Kinh.

Khi chúng tôi xuống sân bay Bắc Kinh đã là hơn 1h sáng, sân bay vắng lặng, đột nhiên ào ra một đoàn ký giả, đèn nháy liên tục. Những ngày cách ly với thế giới bên ngoài, những ngày tự do tự tại đã qua đi, tôi thực sự vẫn chưa quen với tình cảnh này, may là có George một tay đẩy hành lý một tay cầm chặt tay tôi, nếu không tôi đã bị xô đẩy ngã xuống đất.

Thật không dễ thoát khỏi vòng vây, lên taxi, tôi nói với George: “Sự khác biệt quá lớn, em nhất thời không thể thích ứng! Phải, đây mới là cuộc sống thường ngày, những ngày ở Maldives quá hoàn hảo, nhưng không chân thực.”

Về đến nhà, đặt hành lý xuống lao thẳng ra ban công, dưới ánh đèn những bông hoa khiên ngư đã leo quá nửa giàn hoa, chi tử xanh mướt cũng kết thành những nụ hoa xanh lục, cả ban công tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, say đắm. Trong nhà tuy không sánh bằng vẻ đẹp ở Maldives nhưng trong nhân gian hiện thực này, nó cũng là nơi yên bình dành cho chúng tôi.

Tôi và George ăn cơm tối ngoài ban công, vừa thưởng thức vừa ngắm hoa, thật lý tưởng.

“Em nói xem, anh có nên chuyển lên sống cùng không?” George vừa cắn thịt gà vừa chính thức hỏi tôi.

Miếng cháo trong miệng tôi suýt chút nữa phun ra; “Còn phải chuyển sao? Mình giờ không phải đang sống chung sao?”

“Nhưng sống chung không phải nói hai người buổi tối cùng ngủ một giường sao?”

“Vậy anh cứ ngủ ở đây đi, cần gì chuyển?”

“Đương nhiên cần rồi, quần áo đều ở dưới, chạy lên chạy xuống phiền phức lắm.”

“Vậy nếu anh chuyển lên, ở dưới không có ai ở thật tiếc... Hơn nữa, em cũng cần có không gian riêng.”

“Vậy em nói xem nên làm thế nào?” George đành nhượng bộ.

Thương lượng xong, cuối cùng chúng tôi quyết định để dụng cụ đánh răng rửa mặt của George trong phòng tắm của tôi, trong tủ áo để một ngăn kéo đặt đồ nội y của anh. Ngoài thời gian ngủ, không cho phép anh tùy ý vào phòng ngủ của tôi.

George trưởng thành ở Mỹ, phương thức “nửa sống chung” kiểu này rất phổ biến đối với những cặp đôi mới yêu. Đối với tôi mà nói có thể giữ không gian riêng cho mình, nên phương án này được cả hai tán đồng.

2.

Có thể là do những ngày ở Maldives quá thoải mái, về Bắc Kinh chưa lâu, tôi đã bị cú giáng mạnh vào đầu.

Báo chí vẫn không nể tình với tôi, dấn đạp đến cùng. Ngày hôm sau trang, bìa các báo lại rất bắt mắt, có cả những tiêu đề ẩn ý, có cả tiêu đề phóng đại “George đi nghỉ cùng bạn gái, tình lực giảm sút khi trở về”... Tôi khó chịu, George đâu có gầy đi, còn tăng mấy cân là khác, chỉ hơi đen đi chút vì nắng biển, làm gì đến nỗi “gầy như que củi.”

Sáng hôm đó, tôi đến công ty chính thức xin nghỉ, nói với mọi người tôi phải bảo vệ luận văn thạc sỹ. Đạo diễn khuyên tôi về Vũ Hán sớm vài ngày, như vậy có thể chuẩn bị kỹ càng để bảo vệ, cũng tạm thời tránh được giới truyền thông.

Đề nghị này đúng với mong đợi của tôi, ngày tốt nghiệp thạc sỹ đến gần, tôi lại nhớ những ngày ở trường học, hơn nữa con gái nuôi của tôi cũng sắp tròn 100 ngày rồi, đây tháng đã không tham gia, lần này không thể bỏ lỡ được.

Buổi sáng tôi sắp xếp vali, lấy ra đồ bơi và váy mỏng ở Maldives, nhét quần bò, áo phông, áo sơ mi và váy liền áo vào trong, George ở bên nói là giúp đỡ nhưng chỉ làm rối thêm.

“Khả...” Anh đột nhiên gọi tên tôi.

“Dạ?” Tôi vẫn cho rằng anh muốn hỏi điều gì.

“Lần này em về có thể gặp Hàn Văn Hình rồi?”

“Phải, còn có cả Mang Mang, đúng rồi đưa em Barbie, chút nữa quên, cái đó là mua cho bé mà!”

“Vậy em nói, mọi người đều thay đổi rồi có đúng không?” Anh đưa Barbie cho tôi, lẩm bẩm.

“Đương nhiên thay đổi, Hàn Văn Hình làm mẹ rồi, Mang Mang sau khi đầy tuổi cô ấy còn phải đi làm, nếu không gánh nặng của Minh Huân rất lớn.” Tôi không ngẩng đầu lên.

“Còn em, em có thay đổi không?”

“Ha, anh thấy sao? Em hiện nay có khác với em lần đầu tiên khi quen anh không?”

“Đương nhiên, trưởng thành hơn, cũng xinh đẹp hơn.”

“Cảm ơn, cảm ơn, không phải đúng vậy sao? Mọi người đều thay đổi, hơn nữa đều là thay đổi theo chiều hướng tốt.”

“Văn Hạo thì sao? Em đối với anh ta có thay đổi không? Anh ấy đối với em có thay đổi không?” Cuối cùng Goerge đã đi vào chủ đề chính. Thực ra tôi sớm đã biết, anh lòng vòng chỉ là muốn hỏi vấn đề này.

Tôi đặt hành lý trong tay xuống, kéo tay anh, nói chân thành: “Anh yên tâm, tất cả đều thay đổi rồi. Em đã có anh, hơn nữa anh ấy cũng sắp làm bố, em và anh ấy mãi mãi không thể...”

George gật đầu, ôm tôi vào lòng.

Hồi lâu, anh đột nhiên nói nhẹ bên tai tôi: “Ninh Khả, anh yêu em.”

Tôi đang định trả lời, lại nhớ lại rất lâu trước kia... tôi lập tức chặn anh: “Không, trước kia không phải nói rằng người Mỹ đến nhà thờ kết hôn mới nói câu này sao?”

“Vậy, em coi như anh đang cầu hôn đi!”

“Không được, không được dễ dàng thế! Hoa tươi, nhẫn cưới, bữa tối dưới ánh nến đều không có!”

Tôi cười: “Hơn nữa, ở Trung Quốc rất chú trọng cầu hôn, không chỉ là tình cảm nam nữ, mà còn phải được đồng ý của hai gia đình.”

“Vậy em yêu anh không?”

“Yêu!”

“Vậy đợi anh xúc tiến nhanh! Đúng rồi, lần này đi Hồng Kông, phải mang tổ yến đến hiếu kính nhạc, phụ nhạc mẫu tương lai của anh chứ.”

“Chúc mừng anh! Anh đã hoàn toàn lĩnh ngộ tinh túy của văn hóa Trung Quốc rồi.”

3.

Sáng sớm ngày 28, tôi rời khỏi Bắc Kinh.

Máy bay khi đáp xuống Vũ Hán. Thành phố vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, vẫn bao phủ trong lớp sương mù như khói. Vì quá sớm, tôi không làm phiền ai đến đón, tự mình đẩy hành lý lên xe.

Xuống xe trước ký túc xá nghiên cứu sinh ở trường đại học.

Không khí sáng sớm trong trường trong lành, tràn trề sức sống, trên thảm cỏ xanh mướt có người đang đọc tiếng Anh, trên con đường nhỏ dưới những cây to có lao công đang quét dọn lá rơi, nam nữ thanh niên vội bước, có người đến chiếm vị trí tốt trong phòng học, có người vì nhanh chân đến ăn cháo đậu đỏ thơm ngon ở nhà ăn. Đây là cảm giác quen thuộc, ở họ tôi thấy bóng dáng của mình trước kia, khẽ mỉm cười. Xách vali lên tầng, đã có không ít người quen nhận ra tôi, cúi đầu chào.

Phòng 320 vẫn lặng lẽ nằm cuối hành lang.

Mở cửa, một luồng khí lạnh lẽo thổi đến, phòng ở ký túc xá đã bỏ không hơn nửa năm, trên bàn, giường đều phủ kín bụi. Phải nhanh chóng mở to cửa sổ, đổ không khí ủa vào.

Sau đó tôi tìm một khăn mặt cũ để lau, ở đây cần dọn dẹp toàn bộ. Mở vòi nước, nước màu vàng lâu lâu mới trong.

Tôi phơi chăn ra ngoài cửa sổ, xắn ống tay lau thật kỹ cửa sổ, cửa, bàn, ghế và giường, lại cầm cây chổi cũ quét dọn sạch nền nhà. Nói thì dễ, nhưng làm rất mệt và tốn thời gian, chỉ lau cửa sổ đã mất mấy thùng nước đen xì, bụi trên nền rất dày, quét ba lần lại dùng cây lau lau lại mấy lần mới nhìn thấy nền nhà.

Đợi khi công việc dọn vệ sinh bước đầu hoàn thành, tôi mới trải ga giường mang về từ Bắc Kinh, thay vỏ gối mới, căn phòng mới có hơi người. Công việc còn lại chỉ là cho quần áo vào tủ, nhưng lúc này mồ hôi đã toát ra kín lưng, đói cồn cào, quyết định đi tắm, ăn chút gì rồi tiếp tục dọn dẹp.

Đang lúc ngân nga mấy bài hát, trên người toàn bọt sữa tắm, bất ngờ nghe thấy tiếng gõ cửa.

Kỳ lạ, là ai chứ, không phải Văn Hinh nghe được thông tin từ George nên đến chứ?

Tôi quần khăn tắm, vội vàng ra mở cửa. Không dám mở quá to, chỉ mở khe nhỏ, thò đầu ra, lại là Văn Hạo!

Tôi cảm thấy tim mình đập thật nhanh.

Luống cuống, tôi mở to cả cánh cửa, anh nhìn thấy bộ dạng tôi cũng giật mình, do dự hồi lâu mới bước vào.

Trong phòng không ai lên tiếng. Tôi thậm chí không dám nhìn thẳng vào anh, một giây lúc này dài như cả thế kỷ, chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng bừng.

“Ồ, anh đi qua phía dưới thấy cửa sổ mở nên lên xem. Em tắm tiếp đi, anh ở đây đợi.” Văn Hạo cuối cùng cũng lên tiếng.

Được anh nhắc nhở, tôi mới nghĩ ra trên người mình chỉ quần khăn tắm nên vội vàng vào nhà tắm, xả sạch bọt sữa tắm trên người. Đợi khi tôi lau khô mới phát hiện quần áo chưa mang vào, đúng là đen đui, không ngờ lúc này lại có người đến.

Tôi đang bối rối trong nhà tắm, cứ đợi thế này cũng không phải cách hay, nên dày mặt đi lấy vậy! Tôi quần chặt khăn tắm lên người, mở cửa, vẫn thấy anh ngồi thờ thẩn trước giường. Đáng chết! Quần áo tôi đang ở sau người anh.

Tôi do dự bước đến, không dám ngẩng đầu nhìn, mắt tập trung vào quần áo.

Đang lúc tôi đưa tay lấy quần áo, Văn Hạo đã ôm lấy tôi, sau đó hôn lên mặt tôi, vẫn chưa phản ứng kịp, anh hôn lên môi tôi. Nụ hôn của anh dữ dội, tôi muốn đưa tay đẩy anh nhưng càng bị ôm chặt hơn... khăn tắm bung ra, tay anh lần mò trên cơ thể tôi.

Nụ hôn ấy quen thuộc khiến tôi chết lặng. Khi anh hôn lên cổ tôi, lý trí của tôi đã quay trở lại. Tôi đẩy mạnh anh, nói lớn: “Văn Hạo, chúng ta đã kết thúc rồi.”

Anh như bị dội gáo nước lạnh, trong phút chốc lặng người, thả tôi ra, buông xuống không còn chút sức lực. Tôi mau chóng lấy khăn tắm rơi trên đất quần người, sau đó lấy quần áo chạy vào nhà tắm.

Khi tôi mặc gọn gàng bước ra, anh vẫn ở yên đó, tôi phát hiện anh gầy đi nhiều. Chiếc sơ mi trắng trên người là tôi chọn khi chúng tôi bên nhau, giờ đã trở nên quá rộng, mặt anh vừa đen vừa gầy, không còn sáng bóng, vài tháng không gặp, anh như già đi tới 5 tuổi.

“Xin lỗi, anh vừa mới cho rằng...” Anh ngẩng đầu nhìn tôi với ánh mắt đau khổ.

“Không, không cần xin lỗi, là em không tốt, em khiến anh hiểu lầm.” Tôi ngắt lời. Khi thay đồ trong nhà tắm em mới hiểu: Thời khắc em đưa tay lấy đồ, anh cho rằng em muốn đến ôm anh.

Tôi không nhẫn tâm trách anh.

Anh rút bao thuốc từ trong túi ra hỏi tôi: “Anh hút được không?”

Tôi gạt đầu, anh bật lửa, châm thuốc, hít hơi thật mạnh, khói nhả ra như đang nhả ra những oán giận.

Anh trước kia không hút thuốc.

Hết hai điếu thuốc mà chúng tôi đều không ai nói với ai.

Khi anh định châm điều thứ ba, tôi đã không thể im lặng, khẽ khuyên anh: “Đừng hút nữa!”

“Có phải rất thất vọng không, anh đã biến thành kẻ nghiện thuốc.” Anh đưa điều thuốc vào hộp, ngẩng đầu nhìn tôi, tự chế giễu mình.

Tôi không biết nên nói gì.

Anh cười chua chát, nụ cười đó vẫn còn ở trên môi, mắt đã đỏ lên.

Dù trước đó tôi hạ quyết tâm không chen chân vào chuyện hai người họ, không còn bất kỳ quan hệ nào với anh ngoài tình thầy trò, dù tôi đã nhiều lần thầm nhủ “anh sắp làm bố, chúng tôi đã thực sự kết thúc”, nhưng kể từ lúc tôi nhìn thấy anh, quyết tâm đó đã tan chảy.

Tôi chủ động đi đến, quỳ trước mặt anh, cầm tay anh hỏi: “Sao lại thành như thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Quan hệ giữa anh và Liễu My không phải đã cải thiện rồi sao? Con của hai người không phải sắp ra đời rồi sao? Nhà ở trường đã sắp xây xong rồi, sắp phân rồi, không phải sao? Bệnh tình của mẹ anh cũng chuyển biến tốt rồi không phải sao, cả nhà sum vầy, không phải là điều anh muốn sao?

Văn Hạo ôm tôi thật chặt: “Anh cũng không biết sao lại thành thế này, cuộc sống dường như đã hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo, khiến anh không thể kiểm soát, khiến anh không thở nổi. Anh thường nghĩ nếu giờ có cây đèn thần Aladdin, anh không cần gì cả, chỉ cần thời gian trở về một năm trước.”

Đang muốn mở miệng hỏi anh, điện thoại tôi lại có tin nhắn đến.

Anh thả lỏng tay để tôi đọc tin nhắn.

Đó là số điện thoại lạ, nội dung là: “Ngài Tạ nói cô quá ương bướng, không uống rượu mời thì uống rượu phạt vậy!” Lại là bà Lại, xem ra bà và ngài Tạ đã đọc tờ báo ngày hôm qua.

Văn Hạo ở bên cạnh nói: “Em làm việc đi, anh không làm phiền em nữa, đến giờ ăn trưa rồi, anh cũng phải về nhà!”

“Không, không, tin nhắn này... Thôi được rồi, anh có muốn ăn cơm trưa với em không?”

Trong mắt anh có chút do dự, nhưng trả lời rất nhanh: “Không, xin lỗi, anh có việc, đi trước đây.” Nói xong không để tôi hỏi nữa, liền bước đi, thuận tay đóng cửa lại.

Tiếng bước chân của anh ngày càng xa, dần dần biến mất. Ký túc xá chìm vào tĩnh lặng.

Cái ôm của anh dường như vẫn ở trên cơ thể tôi, nỗi đau của anh như mũi dao nhọn đâm vào trái tim tôi đau nhói, nhỏ máu. Cuộc sống của anh không bình yên, không hạnh phúc mỹ mãn như mong đợi của tôi, tôi dễ nhận ra điều đó.

27. Chương 27

4.

Tôi gọi điện cho Hàn Văn Hinh, cô bạn vui mừng muốn đến đón tôi về nhà ăn cơm trưa, họ sớm đã chuyển đến căn phòng rộng hơn.

Chiếc váy liền áo màu xanh lục trên người Văn Hinh tràn trề sức sống, không thể nhận ra là người đã làm mẹ. Tôi lấy ra từng món quà cho Mang Mang, ngoài búp bê Barbie, còn lại đều là áo, mũ màu hồng, thực ra tôi biết Mang Mang không thiếu quần áo nhưng mỗi lần tôi nhìn thấy lại muốn mua ngay.

“Chà, các cậu chiều bé quá rồi! Trẻ con lớn nhanh, nhiều quần áo chỉ mặc qua một lần là không mặc nổi nữa, lãng phí quá! Cứ quen được cưng chiều, sau này chịu khổ sao được chứ? Trên đường, Hàn Văn Hinh lo lắng nói.

“Ai nói Mang Mang của bọn mình tương lai phải chịu khổ chứ! Bé là công chúa nhỏ cả đời được yêu chiều.”

“Nhưng, con người trong quá trình trưởng thành luôn phải gặp khó khăn.”

“Chỉ cần giữ được tính tình thoải mái, tâm tính tốt, khó khăn dù có lớn sẽ vượt qua được, giống như mình...” Tôi đột nhiên nhớ đến Văn Hạo, “đúng rồi, Văn Hạo gần đây thế nào?”

“Ồ, mình nói cậu đừng đau lòng nhé! Thầy Hạo giống như biến thành người khác, rất quan tâm đến Liễu My. Mỗi lần khám thai đều đi cùng cô ta, việc nhà đều tự tay làm, chập tối thường cùng cô ta và mẹ tản bộ trong trường, ngay cả những hòn đá nhỏ trên đường cũng được anh dọn trước, sợ cô ta ngã. Mình không tận mắt nhìn thấy nhưng nhiều thầy giáo trong trường đều thấy. Mọi người đều nói thầy là người chồng hoàn hảo nhất trong số các thầy giáo trong trường.”

“Ha ha, mình đau lòng gì chứ? Khi cậu mang bầu, Khang Minh Huân không phải cũng đối với cậu như vậy sao, có gì hiếm kỳ đâu!”

“Đâu có giống.” Văn Hạo do dự giây lát, nói tiếp, “anh ấy yêu cậu như vậy, thay đổi này... thật nhanh!”

“Bọn mình sớm đã thành quá khứ rồi,”

“Nhưng, mình nghe Minh Huân nói, Văn Hạo thực ra không vui, trên người anh ấy toàn mùi thuốc, thường lên lớp muộn, trường giao anh ấy viết một bài ngắn, phải hơn một tháng mới giao... Cậu không biết trước đó anh ấy còn nổi nóng trong phòng nghiên cứu, bộ dạng như muốn sục đổ.”

“Sao lại vậy, trước kia anh ấy nổi tiếng chăm chỉ, hiền lành mà.”

“Mình đoán là ít nhiều cũng liên quan đến cậu! Anh ấy nổi nóng ngày hôm đó là ngày anh cậu tiến George ra sân bay đăng lên báo. Vì máy in có chút trục trặc, mà anh nổi trận lôi đình, nếu không có người ngăn lại, anh ấy đã đập nát máy rồi. Liễu My cũng ở đó, cũng không khuyên, chỉ đứng lặng yên nhìn anh như không quen biết.”

Tôi không nói nên lời. Văn Hạo của bây giờ như một câu đố, câu đố đó tôi không thể giải đáp nhưng tôi nghĩ nhất định là nỗi đau.

Chiều tôi ở thư viện cũng không chuyên tâm đọc tài liệu, chỉ tiện tay lật tiểu thuyết đọc, cho đến khi thấy bạn học đi ăn tối đã về mới nhớ ra bạn học hẹn tôi 7h tối nay tụ tập ở nhà hàng bên ngoài, trời à, chút nữa quên mất.

Từ thư viện bước ra, đi trên con đường đá ngập tràn hoa thơm, cảnh sắc trong trường thật đẹp, quảng trường trước thư viện đã sáng đèn, từng đôi từng đôi đang đánh cầu lông, hân hoan trong tiếng cười.

Tôi đang bước vội, ngẩng đầu lên thấy ba người họ trên con đường đó.

Hai bên là Văn Hạo và Liễu My, họ dìu người già ở giữa chính là mẹ của Văn Hạo. Tôi không tránh kịp, chỉ còn cách lùi sang thảm cỏ bên cạnh, cúi đầu khẽ chào họ. Văn Hạo cứ nhìn thẳng, như hoàn toàn không nhìn thấy tôi.

Bụng Liễu My đã hơi nhô lên, nhưng cô ta vốn gầy lại mặc áo trên rộng nên không nhìn rõ lắm, mắt cô ấy vẫn điềm tĩnh, những sợi tóc vẫn buông xuống gọn gàng, một tay xoa bụng, một tay dìu mẹ anh, nhìn thấy tôi vội quay đầu đi, chỉ có mẹ anh là mỉm cười gật đầu với tôi.

5.

Một trăm ngày của Mang Mang, tôi ăn bữa sáng rồi đến nhà Văn Hạo.

Trong nhà chỉ có Văn Hạo và Mang Mang, Minh Huân đến Trường. Trường đã quyết định giữ cậu ấy ở lại trường, tuy nhiên vẫn chưa chính thức tốt nghiệp, mỗi ngày cậu ấy phải đi làm ở Viện, mẹ Hàn ra ngoài mua đồ ăn.

Văn Hạo vừa thu dọn quần áo của mang Mang vừa nói: “Lần trước đã tổ chức lễ đầy tháng rồi, hôm nay không tổ chức nữa, bọn mình chẳng thông báo cho ai, chỉ có cậu tới ăn cơm với gia đình. Mình cố ý dặn mẹ mua vài món mà cậu vẫn thích ăn rồi.”

“Tốt quá, ít người mình ăn thoải mái hơn, đúng rồi, tặng quà cho cậu và Mang Mang.” Nói xong tôi đưa chiếc hộp cho bạn.

“Máy ảnh số,” Hàn Văn Hình mở hộp, xua tay về phía tôi: “Không được, cái này không được, nó quá đắt, bọn mình không thể nhận.”

“Đây là tặng Mang Mang. Cậu thử nghĩ xem, ảnh chụp lưu trong máy tính, sau này bé lớn có thể nhớ lại mỗi ngày trưởng thành của mình, thật tốt biết mấy.”

“Được, được rồi.” Văn Hình nghe tôi nói vậy cũng động lòng, “Vậy cậu mau kết hôn đi, nhận nhiều quà của cậu rồi, mình muốn đáp lễ.”

“Được thôi.”

“Thật sao? Có phải với George? Cậu ấy cầu hôn cậu rồi sao?” Văn Hình làm mẹ rồi nhưng vẫn tò mò tình nghịch.

“Luyện thiên tiên, mau chụp cho mình với Mang Mang vài kiểu!”

Đến trưa, chúng tôi đã chụp hàng trăm tấm ảnh, Mang Mang uống sữa, ngủ, cười, lật người, thậm chí thay cả việc mặc bím đều bị chụp lại, chụp xong cả nhà đều phì cười, mẹ Hàn quên cả làm cơm, tạo dáng với cô bé để tôi chụp.

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, Văn Hình nói với Mang Mang: “A, bố về rồi.”

Tôi liền cầm máy ảnh chạy đến, hô lên: “Minh Huân, cười lên nào?” Nói xong bấm máy chụp, lại phát hiện sau Minh Huân còn có hình bóng tiều tụy của một người, là Văn Hạo.

Tôi đứng chết lặng ở đó, không biết nên nói gì.

Minh Huân thấy vậy vội nói: “Văn Hạo nhớ hôm nay là trăm ngày của Mang Mang, nên muốn đến thăm. Văn Văn mau mau rót nước cho thầy Hạo, thầy vừa dạy xong.”

Hàn Văn Hình đưa Văn Hạo vào phòng khách, sau đó quay lại nói với tôi: “Anh ấy đến thăm cậu, mau đến đi.”

Vì sự có mặt của Văn Hạo, không khí bỗng nhiên trầm xuống. Mẹ Hàn vào bếp chuẩn bị cơm, tôi cố ý đi giúp đỡ bà, Nghe họ nói chuyện trong phòng khách.

Một lát sau Văn Hình vào bếp khẽ nói với tôi: “Đừng trốn nữa, anh ấy đến gặp cậu, cùng anh ấy ra ban công nói chuyện đi.”

Tôi chỉ còn cách rửa tay, ra ban công. Đứng một lát, Văn Hạo quả nhiên cũng theo ra.

“Xin lỗi.” Anh nói.

“Gì vậy?” Tôi có chút khó chịu, sao lại là câu này.

“Lần trước gặp em ở thư viện, anh... Liễu My cô ấy khá nhạy cảm, tâm trạng lại không tốt.” Anh giải thích.

“Không sao, anh không nhắc em quên hết rồi.”

“Mấy ngày nay bận gì thế? Anh đến ký túc tìm em mấy lần đều không gặp.”

“Ồ, ban ngày đều ở trên thư viện. Tìm em có chuyện sao?”

“Không.” Anh ngập ngừng, lại thêm một câu, “chỉ là muốn gặp em.”

Tôi không biết nên nói gì, im lặng lúc lâu mới hỏi: “Mẹ anh khỏe lên chứ? Lần trước thấy bà rất có tinh thần.”

“Phải, bà vui. Vì Liễu My mang thai rồi, tâm nguyện lớn nhất của bà là bé cháu nên tinh thần rất tốt, sức khỏe cũng tốt.”

“Ồ, vậy thật tốt!” Tôi lại bí từ, cúi đầu nghĩ hồi lâu, không biết nên nói gì.

“Được rồi, anh phải đi rồi! Chiều em có thể đợi anh ở ký túc không? Anh muốn nói chuyện với em.”

“Được. Anh không ở lại ăn cơm sao?” Tôi hỏi.

“Không, họ... mẹ anh đang đợi.”

Tôi chết lặng, nghe tiếng Minh Huân ra sức giữ anh lại, cũng nghe thấy anh chối từ, sau đó nghe thấy Minh Huân tiễn anh xuống tầng.

Lát sau, Văn Hinh nhẹ nhàng đi đến bên tôi: “Cuộc đời thật là trắc trở khó lường.”

“Sao nói vậy?”

“Thì nghĩ lại, lúc đầu Văn Hạo siêu lòng Liễu My ngay từ lần đầu, dẫn đến tình cảm trong suốt ba năm của hai người chút nữa tan biến. Còn giờ hai người họ kết hôn, sắp có con, lại không quên được cậu. Thật giống trong tiểu thuyết Trương Ái Linh, có hoa hồng đỏ lại lưu luyến hoa hồng trắng, có hoa hồng trắng lại muốn hoa hồng đỏ.”

“Đừng nói anh ấy như vậy, anh ấy không phải người như vậy.”

“Đúng rồi, anh ấy vừa nói gì với cậu?”

“Nói chiều muốn gặp mình nói chuyện.”

“Chiều, là thầy Hạo? Cả chiều hôm nay anh ấy có tiết dạy.” Minh Huân vừa đúng lúc đi đến, nói chen vào.

“Mình biết rồi! Nói với Liễu My chiều có tiết dạy, sau đó tìm người dạy thay, đi tìm cậu.” Văn Hinh phân tích như đúng rồi, “không ngờ, Liễu My quản anh ấy chặt vậy.”

6.

2h30 chiều hôm đó, Văn Hạo gõ cửa như đúng hẹn.

Tôi pha trà mời anh, ngồi trên ghế đợi nghe anh nói.

Kết quả lại là sự im lặng kéo dài, trước kia chúng tôi đều nói cười không ngớt, giờ niềm vui đó đã một đi không trở lại?

Anh móc ra bao thuốc, nhìn tôi với thần mắt dò hỏi, tôi gật đầu.

Hút mạnh một hơi anh mới nói: “Không biết tại sao giờ đối diện với em, vô số những lời muốn nói lại không thể nói ra, trước kia không như vậy. Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau, em mặc chiếc váy kẻ ô xanh lam,... hôm đó anh đang giảng trong “Diễn đàn nhân văn”, lần đầu đối diện với nhiều người, anh còn có chút căng thẳng. Kết quả là anh giảng xong em liền đứng lên hỏi, lúc đó anh nghĩ cô bé này thật thú vị, còn can đảm hơn cả mình, ha ha.”

Anh nói, gọi cho tôi nhớ đến tất cả.

Lúc đó nghe thấy có người gọi “thầy Vũ” là anh đỏ mặt, tôi muốn trêu anh mới cố ý hỏi. Không ngờ anh còn nhớ rõ về ngày hôm đó.

Anh lại nói: “Kết quả mỗi lần em đều đặt câu hỏi đầu tiên, đến cuối cùng anh không còn io lắng khi phát biểu nữa. Khi diễn thuyết đều nghĩ không biết cô bé đó hôm nay có đến không. Sau đó lên diễn thuyết là tìm kiếm em, tìm được thì rất yên tâm. Lúc đó em còn nhỏ, thật đáng yêu, toàn mặc váy, khi đi hay đùa nghịch nhảy nhót, giống nữ sinh trung học, hoàn toàn khác với bây giờ.”

“Hôm đó nhìn thấy em trên đường, muốn đến bắt chuyện, kết quả đúng lúc nghe thấy em kể về chuyện trêu tôi, chọc tôi tức! Ha ha, giờ nhớ lại, lúc đó thật ngốc, lại bị cô bé miệng vẫn hôi sữa trêu chọc!”

Anh vừa nói, nước mắt tôi cứ vậy rơi xuống, ký ức đang cố chôn vùi lại bị đào lên, đó là đoạn phim đẹp nhất trong quãng đời thanh xuân của tôi, đơn thuần, vui vẻ.

Mắt anh cũng đỏ lên, anh dập diếu thuốc trên bàn: “Kết quả đều bị anh hủy hoại! Nếu không phải hôn bay phách lạc ở nước ngoài, nếu không phải anh làm tổn thương em, tất cả đều vẫn tốt đẹp. Chúng ta vẫn vui vẻ như trước, nhưng đều bị anh hủy hoại rồi!”

Tôi đi đến, quỳ trước mặt anh, cầm tay anh: “Không, không trách anh được, là lỗi của em, là em cố chấp muốn đi Hồng Kông, là em ích kỷ, không nghe lời anh làm nghiên cứu tiến sỹ, ở lại trường, là em hủy hoại thời khắc đẹp của chúng ta, đều là do em.”

“Không, em không hiểu, em không hiểu, là do anh! Nếu không phải anh thì cô ấy...”

“Cái gì?”

“Không có gì... tóm lại anh tự làm tự chịu.”

“Được, coi như do anh.” Tôi biết anh không muốn nói, cũng không ép anh, “thời khắc đẹp đã qua rồi, không có nghĩa tương lai sẽ không có thời khắc đẹp hơn! Em nghe nói anh gần đây ý chí rất kém, suy sụp, dù thời khắc đẹp có đến, anh cũng sẽ bỏ lỡ.”

“Anh biết nên hôm nay anh đến nói chuyện này với em! Không chịu nổi nữa rồi, anh đã không còn thở nổi, chức vị, chuyên đề, nhà... anh đều không để ý, cũng không cần, chỉ cần có em, em ở bên anh nhé! Nếu em rời bỏ công việc đó, anh cùng em đến Bắc Kinh, anh có thể tìm công việc ký giả hay biên tập. Chúng ta mãi mãi bên nhau được không Khả Khả?” Anh nói rất nhiều, vừa nói vừa dùng ánh mắt cầu xin tôi.

Lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy ánh mắt anh như vậy, tôi đau đớn ôm đầu anh, tôi chỉ có thể nói: “Muộn rồi... quá muộn rồi!”

Anh nắm chặt vai tôi, chất vấn: “Cái gì... muộn rồi? Em vẫn ở bên người đó đúng không?”

Nước mắt tôi tuôn ra: “Phải, em và George sống cùng nhau rồi! Nhưng là sau khi anh kết hôn và có con.”

“Anh có thể ly hôn! Anh không quan tâm gì cả, những ngày tháng này anh sống không nổi, không, một giây cũng không chịu nổi.” Anh đứng lên, kích động đi đi lại lại, liên tục nói, như muốn nói với tôi và cả chính mình, “Không được, anh không thể tiếp tục như thế này, cứ như thế này anh điên mất... phải thay đổi, phải thoát ra, nếu không anh chết mất.”

Tôi hiểu, anh đã gần ranh giới sụp đổ, mà đối với anh tôi là cây cỏ cứu mạng, lý do giúp anh thoát khỏi thực tại.”

“Nếu anh ly hôn, em có thể rời bỏ người đó không?” Anh đột nhiên quay lại nhìn tôi.

“Đứa bé làm thế nào? Sao có thể sinh ra mà không có bố.”

Anh đột nhiên bình tĩnh trở lại, lẩm bẩm: “Phải, đứa bé thì làm thế nào, đứa bé làm thế nào... Tuy vậy, nhưng đứa bé cần có bố...”

Tôi thấy anh đã không còn kích động như lúc trước, liền kéo anh ngồi xuống, đưa trà cho anh: “Nghe nói trường chuẩn bị phân nhà cho hai người, phải không?” Giờ tôi cũng chỉ có thể nói những việc bên lề.

“Phải.” Anh dường như đã bình tĩnh lại. “Ồ phải, chung cư của trường mới xây, bọn anh được một căn hai phòng ngủ, một phòng khách.”

“Vậy rất tốt rồi, anh không phải luôn muốn ổn định ở Vũ Hán sao? Nhà tuy không lớn nhưng đủ cho cả nhà.”

“An cư? Không, không, anh không muốn cả đời bị giam cầm, anh không muốn.” Trong thần mắt anh để lộ vẻ hoảng sợ, “Ninh Khả, Ninh Khả, em thử nói xem anh còn có thể chạy trốn không?”

Tôi nắm chặt tay anh: “Yên tâm, không có ai có thể giam cầm anh, anh cũng không cần chạy trốn, đừng sợ, có em ở đây.”

Hồi lâu, anh mới dần dần bình tĩnh trở lại, lại châm thuốc, tự mình châm trực mình: “Giờ chỉ có nó là thân nhất với anh. Trước kia không thể lý giải, rõ ràng thuốc có hại tại sao người ta lại không thể bỏ thuốc? Giờ đã hiểu cuộc đời quá nhiều trắc trở, luôn có những sở thích, luôn có những mong đợi. Giờ anh chẳng mong đợi gì, may là còn có thể hút thuốc, uống rượu...”

Tôi không thể nghe tiếp, tức giận ngắt lời anh: “Tại sao lại đối xử với chính mình như vậy? Phải, em phụ lòng anh nhưng anh còn có sự nghiệp, gia đình, cuộc sống của anh không phải là một màu u tối. Anh không suy nghĩ cho mình cũng nên nghĩ cho đứa trẻ, nếu họ thấy anh như thế này họ có vui không? Anh muốn chữ em, hận em đều được nhưng đừng đối xử với chính mình như vậy khiến em đau lòng, được không anh?”

Anh kinh ngạc ngẩng đầu lên, hiển nhiên không ngờ tôi lại nói những lời này.

Hồi lâu anh mới đáp nhẹ: “Họ sẽ không nhìn thấy bộ dạng này của anh, anh trong mắt mọi người là con trai hiếu thuận, người chồng mẫu mực, không ai biết anh đang vui hay tuyệt vọng. Anh không hận em, cũng không muốn em đau khổ, áy náy, anh chỉ trách mình, là anh tự làm tự chịu.”

“Anh nói đến chuyện có con với Liễu My?” Tôi thăm dò.

Anh ngạc nhiên, không nói ra lời, hồi lâu mới gật đầu.

“Anh không phải là người quá nóng vội, đã quyết định sống với cô ấy, có con cũng là việc sớm muộn. Có phải đột nhiên lên chức bố nên vẫn chưa thích ứng?”

“Không, không phải vậy...” Anh vẫn chưa nói xong, có tiếng điện thoại vang lên, anh dừng lại nghe máy.

Tôi nghe anh nói: “ừ, đúng, 5h chiều dạy xong, ừ, đợi anh về làm cơm... được, tạm biệt!” Chắc chắn là điện thoại từ gia đình.

Ngắt điện thoại, anh không nói tiếp nữa, tôi cũng không hỏi nữa.

Chúng tôi cứ im lặng như vậy, anh hút hết điếu này đến điếu khác, tôi có thể cảm nhận được nhưng không thể tiến vào sự cô độc của anh. Sự cô độc đó quá dày đặc, không thể xóa tan, nó nhét đầy trong anh.

5h kém 20 chiều, anh đứng dậy.

28. Chương 28

7.

Nhưng lúc đó tôi không biết, mình đã bị nhấn chìm.

Chiều ngày hôm sau, tôi vẫn đến thư viện tra tài liệu như bình thường, trong lòng luôn nghĩ đến những lời anh nói, thái độ anh muốn nói nhưng lại dừng lại rồi cuộc đang giấu điều gì?

Tôi dần dần cảm thấy nghi ngờ, những bạn học quanh tôi dường như đều nhìn tôi đầy ẩn ý. Khi tôi ngẩng đầu lên họ lại cúi đầu đưa mắt đi hướng khác. Bình thường cũng có người nhìn ghen tỵ vì thân phận bạn gái của George Trần. Nhưng không biết tại sao ánh mắt của mọi người hôm nay có cái gì đó.

Đang không hiểu, lại nhận được tin nhắn của Hàn Văn Hinh: “Tìm tờ báo, xem mục giải trí.”

Chắc lại xảy ra chuyện gì đó.

Chưa kịp đoán, tôi vội vàng đến phòng báo, tìm một tờ báo ngày hôm nay, lật mục giải trí, thoạt nhìn đã tức giận đến mức muốn xé nát tờ báo trong tay.

Trên báo đăng hình tôi và bà Lại gặp mặt ở quán cà phê vài tháng trước, tiêu đề “bạn gái George tham lam phú quý, gặp riêng kẻ mai mối kiếm người bảo kê”, trong đó còn viết bà Lại là kẻ mai mối nổi tiếng trong giới giải trí, rất thân với các đại gia Hồng Kông, ngôi sao nữ trong giới, chuyên làm cầu nối giới thiệu, dẫn dắt và được lợi từ đó. Trên báo còn nói tôi không biết trời cao đất dày đưa ra giá trên dưới 5 triệu một năm, đồng thời trả thù lao cao cho bà Lại, để bà làm cầu nối.

Cuối cùng tôi đã hiểu ra những ánh mắt đó, cũng hiểu bà Lại và ông Tạ đã sắp sẵn kế hoạch này, nếu tôi không sa lưới, họ sẽ cho tôi ném “trái ngọt”.

Tôi không khóc, cũng không bi quan, chỉ phẫn nộ. Tôi rất rõ họ lên kế hoạch này để làm nhục tôi, muốn tôi sa vào lưới, không thể đứng vững trong giới giải trí.

Lặng lẽ thu lại sách, tôi rời khỏi thư viện trong ánh mắt dò xét của bạn học xung quanh.

Hàn Văn Hinh và Minh Huân đã ở ký túc đợi tôi. Văn Hinh thấy tôi liền hỏi: “Cậu không sao chứ? Đắc tội với ai vậy, sao lại làm vậy với cậu?”

“Cậu tin mình không?”

“Đồ ngốc, đương nhiên là tin! Chúng mình quen nhau lâu như vậy mình còn không hiểu cậu sao?”

Cạm bẫy ác độc không khiến tôi rơi lệ, nhưng câu nói của Văn Hinh lại khiến nước mắt tôi trào ra.

Bình tĩnh lại, tôi kể lại sự việc cho họ.

Văn Hinh nghe xong tức tối chửi bọn họ, Minh Huân rất lý trí, cậu hỏi tôi có giữ lại tin nhắn của người đàn bà kia không, có thể tương lai cần dùng. Nhờ cậu nhắc nhở tôi mới nhớ ra tin nhắn gần nhất tôi chưa kịp xóa.

Ngày hôm đó liên tục có người gọi cho tôi, đạo diễn nói tôi yên tâm, công ty đã quyết định khởi tố tờ báo đăng tin này sớm nhất. Hàn Vũ Bằng cũng nói nếu cần cô giúp đỡ cô sẽ lên tiếng, cô quen biết ở Hồng Kông rất rộng. Ba mẹ gọi điện chất vấn xem tôi đắc tội với ai, để họ yên tâm tôi chỉ nói chỉ là báo chí bịa đặt mà thôi.

George là người lo lắng cho tôi nhất, cậu lo đến nỗi muốn mua vé máy bay bay đến, tôi ra sức khuyên cậu an tâm làm việc, tôi rất tốt, không bị ảnh hưởng gì.

Quả thực là vậy.

Nếu là vài tháng trước, tôi có thể sẽ cảm thấy tiền đồ hiểm ác, muốn rút lui. Nhưng giờ tôi hiểu thế giới này tuy không trong sạch như chúng ta nghĩ nhưng vẫn đáng để chúng ta nỗ lực. Chỉ cần tình bạn, tình thân, tình yêu ấm áp đã đủ rồi.

Sự tình không chỉ dừng ở đó.

Báo ngày hôm sau lại đăng ảnh tai tiếng của George ở Hồng Kông, tiêu đề là “tai tiếng George tại Hồng Kông, rong chơi cùng người bạn gái trắng hoa”. Nội dung đại khái không chỉ nói George sớm bị tôi đá và tình yêu sét đánh với một ngôi sao mới nổi ở Hồng Kông. Cảnh thân mật của chúng tôi ở sân bay chỉ là giả bộ trước báo chí mà thôi. Tờ báo còn tiện đề cập đến “chuyện Tết Dương lịch” của tôi và Văn Hạo, bóng gió tôi dùng đàn ông làm nấc thang, không từ thủ đoạn leo lên, có bạn trai là ngôi sao liền vứt bỏ bạn trai là tiến sỹ, vì đại gia Hồng Kông nên gạt bỏ ngôi sao.

Báo chí mâu thuẫn khiến tôi cũng mở rộng tầm mắt, mấy ngày trước không phải họ nói: “tôi tấn công George Trần sao!”

8.

Trưa, George gọi điện thoại giải thích, giọng điệu của anh mệt mỏi: “Khả Khả, tin anh không?”

“Đương nhiên là tin!”

“Nhưng anh...”

“Em còn bị họ chụp cảnh gắp bà mối!”

“Cảm ơn em, em không biết anh lo lắng như thế nào đâu, giờ anh đã yên tâm rồi.” Lúc này anh mới lấy lại tinh thần.

Sau đó anh giải thích cho tôi chuyện tâm ảnh.

Sự tình phát sinh trước khi chúng tôi đi Maldives, lúc đó anh đang chạy tiến độ ở Hồng Kông. Quay xong ngày hôm đó, anh đợi trợ lý đến đón ở bên đường. Không biết từ đâu có một người con gái chạy đến bên anh, như sắp ngã. Anh vội đến đỡ cô ta, còn bắt taxi giúp cô ấy, không ngờ có người chụp trộm. Còn người con gái này, anh còn chưa nhìn rõ cô ta như thế nào, cho đến hôm nay xem báo mới biết cô ta là một ngôi sao mới nổi.

Ngài Tạ thật hiếm độc, tôi thật không ngờ ông ta bỏ ra nhiều công sức bày ra trò này vậy.

Buổi chiều, Văn Hạo lần nữa đến ký túc tìm tôi, lúc đó tôi đang lên mạng nói chuyện về việc khởi tố với đồng nghiệp.

Đồng nghiệp nói công ty mới lên tiếng đòi khởi tố, chủ biên báo đó đã vội vàng gọi điện mong hòa giải, còn chủ động tiết lộ ảnh đó do một người phụ nữ giấu tên cung cấp, sau ảnh còn ghi chú một số chi tiết, tờ báo đó muốn công khai xin lỗi tôi. Công ty hỏi ý kiến của tôi, tiếp tục khởi tố hay nhận lời xin lỗi công khai. Tôi đáp lại cần suy nghĩ, sau đó offline.

Văn Hạo thấy tôi tắt máy liền hỏi: “Vẫn tốt chứ? Tối qua muốn đến thăm em nhưng không đi được.”

“Đừng lo, em không sao, việc này sẽ được giải quyết rất nhanh, dù giải quyết không xong cũng không thể đả kích em?”

“George và ngôi sao đó là thật không?”

“Đương nhiên là không, em tin anh ấy.” Tôi mỉm cười. Văn Hạo cúi đầu. Tôi đột nhiên ý thức được mình làm tổn thương anh: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi gì?” Anh cười chua chát, “Anh nghĩ, em nhất định đã yêu cậu ta rồi... Anh thực sự mất em rồi.”

“Không, em không, em vẫn quan tâm anh như trước kia, thậm chí...”

“Thậm chí gì? Thậm chí thương anh? Em sẽ rời xa cậu ta trở về bên anh không?” Anh nhìn thẳng vào tôi: “Không, em sẽ không, trái tim em sớm đã không thuộc về anh.”

Nói xong, anh quay người đi, không cho tôi thời gian để trả lời.

Thực ra tôi rất muốn nói em vẫn quan tâm anh như trước kia, thậm chí vẫn yêu anh như vậy. Em không biết đồng thời có cùng cảm xúc với hai người là đúng hay không nhưng anh sớm đã nằm sâu trong sinh mạng của em.

Sau một tối suy nghĩ, tôi quyết định bỏ qua cho họ, nhận lời xin lỗi công khai của báo đó, khởi tố tổn sức người sức của, mất thời gian, bất lợi cho công ty. Hơn nữa kiện tuy là một báo nhưng cũng đắc tội với cả giới truyền thông, cũng không tốt cho tiền đồ của George.

Nhưng suy nghĩ của tôi chỉ là ảo tưởng của riêng tôi, tuy lời xin lỗi được đăng nhưng vẫn có tờ báo khác công kích, chỉ một chút động tĩnh của George ở Hồng Kông đều bị theo sát chụp trộm, chỉ cần lộ mặt ở nơi công khai sẽ bị hỏi đến chuyện của tôi, tôi sợ cứ như thế này sớm muộn ống kính sẽ đến trường đại học, ảnh hưởng rất xấu.

Vào lúc quan trọng nhất Hàn Vũ Băng ra mặt dẹp yên tất cả.

Mới đầu cô ấy cố ý để lộ ảnh kết hôn và thông tin mang thai, để thu hút sự chú ý của họ, tôi và George bị gác lại một bên. Sau đó cô ấy nhờ vào quan hệ ở Hồng Kông thăm dò ngài Tạ rốt cuộc là ai. Cô ấy vào nghề nhiều năm, giao lưu rộng, cộng với David lại là nhân vật có tiếng trong giới tài chính Mỹ, ngài “Tạ” hứa nể mặt cô ấy, từ đó không còn làm khó cho tôi.

Xử lý xong tin tức này, cô ấy mới gọi điện an ủi tôi.

Tôi rất cảm động, cô ấy vất vả lắm mới giấu được chuyện kết hôn, mang thai, nhưng vì tôi bỗng chốc đều vô ích, ngoài cảm ơn tôi còn có thể nói gì.

“Đồ ngốc, có gì phải cảm ơn, chỉ là việc nhỏ! Cậu nên sớm nói với mình mới đúng, mình sớm đã giúp cậu rồi, sao lại để thành như này. Sau này nhớ là tình cảm của chúng mình không phải bình thường, cậu còn giấu mình thì không coi cậu là bạn nữa.” Cô ấy giả bộ tức giận.

Tôi vội gật đầu.

Việc này coi như đã tạm gác lại, mọi người đều thở phào.

Thầy Lưu sau khi đi công tác về, tôi đến thăm thầy, nói với thầy về chuyện “ngài Tạ”. Thầy cũng lo lắng cho tôi. Vì bảo vệ luận văn sắp đến, thầy hỏi tôi vài vấn đề tôi đều trả lời được, phân tích rõ ràng. Thầy khá hài lòng.

Trước lúc tôi chào thầy, thầy lại quan tâm nói: “Thành viên chăm bảo vệ lần này có thầy Hạo và vợ của thầy... thầy cũng biết quan hệ giữa em và thầy Hạo trước kia rất tốt, đến lúc đó em có bối rối không?”

Tôi cười “Không đâu ạ.”

Tuy nói vậy nhưng trong lòng tôi vẫn có chút thấp thỏm.

9.

Ngày bảo vệ cuối cùng cũng đã đến.

Sáng tôi cố ý mặc chiếc áo phông tay ngắn đơn giản và chiếc quần bò từ vài năm trước, đi một đôi giày vải, mặt không trang điểm, tóc chỉ buộc bằng dây chun sau đầu. Soi mình trong gương tôi chợt hoảng hốt, dường như nhìn thấy mình của một năm về trước.

Bảo vệ tiến hành trên bàn tròn trong phòng họp của trường. Xung quanh bàn tròn là 8 thầy giáo trong nhóm chấm bảo vệ và 10 sinh viên bảo vệ, chỗ trống còn lại là các sinh viên kém tuổi chúng tôi. Tôi đến từ sớm, chọn một vị trí kín đáo nhất, nhưng bên tai vẫn nghe thấy những lời nhận xét, đánh giá của các em sinh viên.

Hàn Văn Hình an ủi tôi ở bên cạnh: “Kệ họ nói, chúng mình đừng căng thẳng.”

Nói không căng thẳng là không thể. Đặc biệt là khi các thầy giáo trong tổ chấm lần lượt ngồi xuống.

Tôi cúi đầu, đã nhìn thấy Văn Hạo và Liễu My bước vào. Anh vẫn mặc sơ mi trắng của vài năm trước, sắc mặt xanh xao. Liễu My mặc một chiếc váy liền áo màu lá sen đáng buồn, không nhìn kỹ chắc chắn không nhận ra cô đang mang bầu. Thầy Lưu ngồi ở vị trí Chủ tịch, Văn Hạo và Liễu My ngồi vị trí đối diện với tôi, chỉ cần tôi ngẩng đầu là bắt gặp ánh mắt họ. Nên tôi cứ cúi đầu như vậy giống như một phạm nhân bị chất vấn.

Trình tự bảo vệ đại khái là: 7 thầy giáo, ngoài người hướng dẫn lần lượt nói lên suy nghĩ của mình đối với luận văn của sinh viên, chỉ ra ưu điểm và nhược điểm, sau đó đưa ra câu hỏi liên quan đến luận văn, người bảo vệ phải đưa ra đáp án trong hai phút.

Theo như các anh chị đã tốt nghiệp nói, đừng nhìn họ cười hi ha mà cho rằng họ dễ gần, đến ngày bảo vệ mới để lộ ra đuôi cáo. Không những chỉ trích không thương tiếc đối với luận văn mà còn đưa ra những vấn đề cổ quái nhất, khó nhất. Nếu bạn không trả lời được không những bị phê bình nghiêm khắc mà còn mất mặt với các em sinh viên khóa dưới.

Không biết là năm nay chúng tôi may mắn hay luận văn đều phù hợp yêu cầu của giáo viên mà bảo vệ bắt đầu trong không khí rất thoải mái. Các giáo viên tuy luôn đưa ra những lời phê bình nhưng tóm lại vẫn nể tình đối với người bảo vệ.

Không khí đó cũng giúp tôi thoải mái hơn.

Đến lượt Hàn Văn Hình, tôi mới trở nên căng thẳng. Một là giáo viên phê bình gay gắt với luận văn của cô bạn, chỉ có phê bình của Văn Hạo nhẹ nhàng chút. Hai là sau khi cô ấy bảo vệ xong là đến lượt tôi.

Hàn Văn Hình bị các giáo viên phê bình đến nổi mặt đỏ tía tai, khi trả lời câu hỏi lấp bắp, tôi và Minh Huân ở bên cạnh chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Thầy Thành ngồi nhìn học trò cứng bị công kích, liền nói: “Tôi nói thêm một câu, theo quy định tôi là thầy hướng dẫn không nên nói nhưng trường hợp của Văn Hình rất đặc biệt, mọi người đều biết, em ấy mới làm mẹ... Người làm mẹ đương nhiên con cái là quan trọng nhất nên công sức bỏ vào luận văn cũng giảm đi, nhưng điều này cũng không chứng tỏ luận văn của Văn Hình không có cơ sở vững chắc.”

Thầy Lưu cười: “Chúng tôi cũng không nói không để trò ấy qua cửa ải, thầy đã vội như vậy! Được rồi, được rồi, mọi người còn có câu hỏi không? Nếu không thì đến người tiếp theo.Ồ người tiếp theo là Ninh Khả do tôi hướng dẫn, mong các thầy góp ý kiến, tôi sẽ không lên tiếng bảo vệ, ha ha.”

Câu nói này đều khiến những người có mặt phì cười, nhưng tôi chú ý có Văn Hạo và Liễu My không cười.

Các giáo viên rất khách khí với tôi, đầu tiên là khẳng định luận văn của tôi có sáng tạo, sau đó chỉ ra một số lỗi về kết cấu, còn một số lỗi đặt câu. Vấn đề mà các thầy đưa ra không quá khó, tôi đã chuẩn bị kỹ càng nên trả lời rất mạch lạc.

Văn Hạo là người thứ ba lên tiếng, đánh giá của anh tương đương với các giáo viên khác, còn đặc biệt chỉ ra vận dụng tài liệu một số chỗ không phù hợp với viết luận văn. Tôi đều gật đầu ghi nhận, chỉ không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cuối cùng anh hỏi một câu hỏi ngoài lề, tôi nghĩ rồi đưa ra đáp án.

Qua cửa ải của anh, tôi thở phào. Hàn Văn Hình véo tay tôi ở dưới, ra hiệu chúc mừng,

Đợi khi tất cả giáo viên đều đưa ra đánh giá và câu hỏi, Liễu My vẫn án binh bất động.

Mọi người yên tĩnh một lúc, cuối cùng có thầy giáo lên tiếng :”Liễu My, cô thấy thế nào về luận văn của Ninh Khả?”

“Luận văn này tôi không xem.”

Nói ra câu này, không khí đột nhiên nín thở. Tất cả mọi người đều im lặng, có gì đó bất thường. Tôi có thể cảm nhận được mấy em sinh sinh phía sau đang bàn tán xôn xao, hứng thú, giống như họ đang chờ đợi trò đùa này từ lâu. Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt Liễu My, cô ấy vẫn không có biểu cảm.

“Tôi nghĩ là luận văn này không đáng để tôi xem.” Liễu My nhìn thẳng vào mắt tôi, lạnh lùng nói, “Nghiên cứu sinh thực sỹ hai năm có nửa số thời gian đó không ở trong trường, sinh viên như vậy có thể làm được luận văn như thế nào chứ, tôi nghĩ không cần xem cũng có thể đưa ra kết luận công bằng.”

“Cô Liễu, tôi nghĩ tôi vẫn cần giải thích một chút...” Giáo sư Lưu tuy nói không bảo vệ tôi, nhưng lúc này lại lên tiếng.

“Không cần thiết phải như vậy.” Liễu My quả đoán ngắt lời thầy, sau đó đứng lên, nhìn thẳng vào tôi, “em thử nói cả năm nay em gây ra bao nhiêu tin đồn, khiến cho cả trường mất mặt. Dù em không cần sỹ diện, trường học vẫn cần, bao nhiêu giáo viên và sinh viên đều cần! Em thử nói xem vài ngày lại có một tin, toàn tin chẳng ra gì, như vậy sao em có thể để tâm vào việc học! Trường học nếu để em tốt nghiệp, cầm được bằng, thì đã làm hạ cấp thực sỹ...”

“Đủ rồi? Cô đã nói xong chưa?” Văn Hạo đứng lên, tức giận với Liễu My, cũng làm cho tất cả mọi người trong phòng hoảng sợ.

Trong giây lát, Liễu My liền phản ứng, cô ta cười lạnh nhạt, lập tức ngấm thẳng Văn Hạo: “Sao nào, chịu không nổi sao, nghe không lọt tai sao, đau lòng sao? Tôi là giáo viên, tôi có quyền phê bình cô ta, là vợ của anh cũng có quyền trách mắng cô ta! Anh không phải yêu cô ta đến chết đi sống lại sao, anh không phải nhớ cô ta đến tan nát cõi lòng sao, giờ là lúc anh thổ lộ rồi! Sao nào, tôi làm nhục cô ta, anh mắng tôi, chửi tôi sao!”

Văn Hạo nghe những lời này lại mềm lòng, ngồi chết lặng trên ghế, cúi đầu không nói.

Cả phòng im ắng.

Sự tình đã ngoài dự đoán của tôi, tuy trước đó cũng dự đoán được buổi bảo vệ ngày hôm nay sẽ không dễ dàng nhưng tôi không ngờ lại xuất hiện tình cảnh này. Chưa từng bị sỉ nhục như vậy, nước mắt bắt đầu giàn giụa, Văn Hình luôn nắm chặt tay tôi.

Không lâu sau có giáo viên bình tĩnh lại sau sự kinh hoàng, miễn cưỡng cười lấy lại không khí: “Giáo viên Liễu, nhẫn nại chút, giữa vợ chồng luôn có mâu thuẫn, nói riêng với nhau một tiếng là được, giờ đang là lễ bảo vệ, nếu cô nói xong rồi thì đến lượt người tiếp theo.”

“Tôi vẫn chưa nói xong.” Liễu My lớn tiếng, “hôm nay tôi để quý vị xem thầy Văn Hạo quan tâm đến học trò chừng như thế nào, bảo bối của thầy khiến thầy phải lưu luyến ra sao?”

Nói xong cô cầm lên một túi tài liệu đã chuẩn bị sẵn từ trên ghế, tung ra bàn, đều là những mảnh báo rơi xuống, có một tấm bày trước mắt tôi, trong nước mắt mơ hồ nhìn thấy ảnh phía trên là ảnh tôi và George dạo phố bị chụp trộm.

Liễu My nhặt lên một tấm, mỉa mai: “ồ, tấm này George và bạn gái nắm tay nhau rất chặt, chiếc vòng tay tình nhân dạt dào tình cảm. Vì tấm ảnh này thầy Văn Hạo giam mình trong nhà tắm hơn một tiếng.”

Cô lại nhặt tấm khác: “Lại đến tấm này, thầy Văn Hạo tối đó một mình đi uống rượu, sáng sớm mới loạng choạng về nhà.”

Cô ta lại cảm tấm khác: “Mấy ngày trước trên báo nói Ninh Khả của chúng ta gặp riêng bà mối, đòi làm bồ nhí giá cao. Thầy Văn Hạo chờ ở cửa phòng sinh viên nửa ngày, chạy đến ký túc an ủi. Được rồi, tôi cũng không kể hết ra, dù sao đều ở đây, mọi người hứng thú thì tự xem, những tin đồn trong hơn nửa năm của Ninh Khả, thầy Hạo không bỏ qua dù chỉ một tin. Các thầy làm chứng, sinh viên thích gây thị phi, không chuyên tâm học có xứng đáng cầm bằng thạc sỹ không? Tôi chỉ muốn nói những vấn đề này!”

Nói xong cô ta đẩy ghế bước ra, để lại hội trường không một tiếng động.

Trong đầu tôi trống rỗng.

Hồi lâu, Giáo sư Lưu mới lên tiếng nói: “Thời gian không còn sớm, buổi bảo vệ sáng nay đến đây kết thúc, mọi người tự đi ăn trưa, chiều lại tiếp tục.”

10.

Văn Hinh và Minh Huân dìu tôi về ký túc, lại gọi cơm cho tôi, tôi không thể nuốt nổi, không muốn nói, không muốn cử động.

Không lâu sau Văn Hạo cũng đến. Không nói, chỉ im lặng đứng đó.

Văn Hinh và Minh Huân thấy vậy, đóng cửa đi ra.

Trong ký túc chỉ còn lại tôi và anh.

“Xin lỗi!” Anh nói.

Lại câu nói này, dường như giữa chúng tôi luôn bắt đầu với câu nói này.

Tôi vốn đã không còn khóc, giờ nước mắt lại tuôn ra. Anh ngồi bên tôi, khẽ lên tiếng: “Đều là lỗi của anh, anh tự làm tự chịu lại còn liên lụy đến em, Khả Khả, em cứ mắng anh đi!”

“Anh luôn nói là lỗi của anh, lỗi của anh! Anh rốt cuộc sai ở đâu?” Tôi tức giận.

“Anh từ trước đến giờ đều làm sai. Anh không nên quen cô ấy, không nên làm tổn thương em, càng không nên từ bỏ em, tùy tiện kết hôn, anh sai quá nhiều, muốn quay đầu lại cũng không thể.”

“Thật không ngờ cô ấy hận em như vậy!” Tôi lẩm bẩm.

Văn Hạo ủ rũ: “Anh cũng không ngờ cô ấy để mọi chuyện trong lòng. Bình thường giả bộ không quan tâm, hóa ra chỉ là giả bộ! Cô ấy sớm đã chuẩn bị cảnh hôm nay... anh phát hiện mình không hiểu chút gì về cô ấy.”

“Anh có thể nói với em giữa hai người rốt cuộc đã có chuyện gì không?”

Anh không nói, rất lâu sau đó mới lên tiếng: “Xin lỗi, anh không thể.”

“Vậy anh nên biết cô ấy yêu anh chứ?”

“Cô ấy yêu anh?” Văn Hạo dường như nghe thấy một việc không thể tin nổi trên thế giới này, “đều này không thể, cô ấy không thể yêu anh! Nếu yêu anh sao có thể làm chuyện như hôm nay!”

“Tại sao không thể? Cô ấy mang đứa con của anh! Hơn nữa nếu không yêu anh tại sao lại chú ý đến từng hành động của anh?” Tôi vặn lại.

Văn Hạo không trả lời được, chỉ lí nhí: “Cô ấy không thể yêu anh, không thể...”

Dù miệng nói không thể, tôi biết trong lòng anh đang dao động, vì sự thực không thể tranh cãi đang bày ra trước mắt.

Buổi bảo vệ chiều hôm đó tôi không tham gia.

Chuyện phát sinh ban sáng đã lan khắp toàn trường nhanh như vũ bão, tôi lần nữa thành đối tượng bàn luận, vô số những dự đoán, đặt điều về chuyện tôi chen chân vào cuộc sống của họ đã lan nhanh khắp nhà ăn.

Giáo sư Lưu cố ý gọi cho tôi, bảo tôi không cần tham gia buổi bảo vệ chiều, nghỉ ngơi ở ký túc là được.

George liên tục gọi cho tôi, tôi đều không nghe. Giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nói nói cười cười với anh là điều không thể, còn nói rõ mọi chuyện chỉ khiến anh không yên lòng.

29. Chương 29: Cuối Cùng Cũng Có Một Người Phải Ra Đi

Trong phút chốc,
Tôi đột nhiên nhận ra,
Là mình đã bỏ anh,
Bỏ lại anh giữa hoang mạc cô đơn.

1.

Một mình ngồi đến hơn 10h tối trong ký túc xá.

Chuông điện thoại vang lên phá tan không gian tĩnh mịch, chuông điện thoại xé vào màng tai tôi, không biết tại sao tim tôi đập nhanh, có dự cảm không may: “A lô, Ninh Khả.” Là giọng Văn Hạo, “em giờ có thể ra ngoài một chút không?”

“Đi đâu?”

“Bệnh viện, bệnh viện gần trường đại học nhất.”

“Xảy ra chuyện gì? Anh mắc bệnh sao?” Tôi hoảng hốt, lúc này không thể xảy ra chuyện được.

“Không phải, không phải anh.” Giọng anh không có sức lực, “tóm lại, em mau đến được không? Anh đợi em ở cửa bệnh viện.”

Thấy tôi, giọng anh không còn bình tĩnh: “Là Liễu My, cô ấy bỏ đứa bé rồi.”

“Cô ấy giờ thế nào? Chuyện đó xảy ra khi nào?” Giọng tôi cũng run lên.

“Cô ấy vẫn tốt, đang truyền dịch. Chiều khi chúng ta bảo vệ cô ấy đến bỏ nó, bác sỹ nói đã hẹn từ hôm trước.” Anh ngập ngừng, “vừa đột nhiên nói muốn gặp em, nhất định phải gặp, ép anh gọi cho em.”

Tôi gặp Liễu My ở phòng bệnh,

Cô ấy nằm bất động trên giường bệnh với ga trải giường màu trắng, trên mình đắp chăn mỏng. Mặt cô ấy cũng trắng bệnh như màu giường bệnh vậy. Cô mở mắt nhìn chúng tôi bước vào, mặt vẫn không chút biểu cảm.

Không biết sau bao lâu, cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng: “Em muốn nói chuyện riêng với Ninh Khả.”

Đây lẽ nào là giọng nói chỉ trích tôi ban sáng? Giọng nói ấy lạnh lẽo như khuôn mặt cô vậy, như bị hút mất linh hồn.

Văn Hạo do dự nhìn tôi, Liễu My cũng nhận ra. Cô cười chua chát: “Anh còn chưa yên tâm gì chứ? Ngay cả ngồi em cũng không còn sức!”

Văn Hạo lùi ra, đưa tay khép cửa.

Lần đầu tôi ngồi riêng với Liễu My, không ngờ lại trong tình cảnh này.

“Cô đến ngồi bên này đi, sức tôi có hạn, không thể nói to,” Liễu My đưa tay chỉ chiếc ghế bên cạnh giường bệnh.

Tôi ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Cô thấy thế nào? Nếu không...”

“Đừng giả bộ! Tôi không ngốc như Văn Hạo, không bị cô lừa!” Cô ngắt lời tôi, “tôi gọi cô đến không phải xin lỗi cô, cũng không phải hòa giải, tôi vẫn kiên trì với phán quyết đối với cô, cô không chuyên tâm việc học, tham lam hư vinh.”

Tôi cúi đầu.

Một lát sau, cô ấy mới thở dài: “Tôi nghĩ về cô như thế nào không quan trọng, nếu không phải Văn Hạo, với tính cách của tôi, cả đời sẽ không nhìn cô. Tôi nhất định phải gọi cô đến vì muốn trả lại anh ấy ân tình. Từ hôm nay, tôi coi trời cho anh ấy.”

Tôi như lạc vào màn sương vô tận.

2.

“Tôi vẫn nhớ tôi quen Văn Hạo vào ngày mừng 8 tháng 8 năm 2004 ở Locarno, Thụy Sĩ. Thời gian ấy Athens đang tổ chức thể vận hội. Lúc đó tôi vẫn đang nghiên cứu tiến sỹ, nhân dịp nghỉ hè du lịch châu Âu cùng bạn trai.

Bạn trai lớn tuổi hơn tôi nhiều, sớm đã thành gia lập nghiệp, kết hôn sinh con. Từ khi tôi học khoa này đã theo anh... không sai, là “bồ nhí” như mọi người nói. Nhưng giữa chúng tôi không đơn thuần là quan hệ giao dịch, ít nhất lúc đó tôi nghĩ vậy. Có lẽ hai người ở môi trường xa lạ sẽ thân mật hơn, tôi đột nhiên có ý muốn cưới anh. Nhưng anh ta bị giật mình bởi suy nghĩ của tôi, sáng hôm sau bỏ lại tôi một mình về nước.

Lúc đó, tôi vừa tức vừa hận, liền chu du khắp nơi, chơi trò chơi báo thù. Lúc đó tôi thật ngốc, cho rằng lên giường với người đàn ông khác sẽ khiến anh ta buồn, giờ nghĩ lại mới thấy anh ta không hề để ý! Lúc đó anh ta sớm đã muốn chia tay với tôi, tôi quan hệ với người đàn ông khác lại là có hại dành cho anh ta.

Tôi ngẫu nhiên gặp Văn Hạo ở Locarno, cũng với tâm lý báo thù đàn ông, chỉ khác là Văn Hạo khác hẳn với những người tình một đêm khác. Anh cao quý, bác học, lương thiện, chúng tôi cũng nói chuyện, uống rượu, hát, chẳng khác gì, chỉ là đến cuối cùng anh lại từ chối tôi.”

Ngập ngừng rồi nói tiếp: “Một người phụ nữ bị từ chối như vậy, tự nhiên cũng không còn sỹ diện, nên tôi bỏ đi không lời từ biệt, tôi biết như vậy có thể khiến anh càng nhớ tôi. Về nước tôi lại trở về bên bạn trai, tất cả trở về như cũ, anh cần cảm giác kích thích ngoài hôn nhân, còn tôi sớm đã quen coi anh là chỗ dựa.

Cứ như vậy, tôi lại chìm lún hơn nửa năm. Cho đến khi tôi sắp tốt nghiệp tiến sỹ, anh ta mới bực bực với tôi, muốn kết thúc hoàn toàn quan hệ này, anh ta già rồi, muốn sống cuộc sống yên ổn, không muốn chơi bời nữa.”

“Tôi biết anh sợ quan hệ chúng tôi vượt quá giới hạn, anh ta mãi mãi không thể ly hôn vì tôi, Khoảng thời gian đó tôi vô cùng tuyệt vọng, mỗi ngày đều rửa mặt bằng nước mắt, vừa phải tìm việc vì bạn trai không còn hỗ trợ về kinh tế, tôi lại phung phí tiền rồi, không có tích lũy, do đó phải mau chóng tìm việc nếu không sau khi tốt nghiệp chỉ còn cách lang thang đầu phố.”

“Cho đến một ngày, tôi thấy ảnh Văn Hạo trên chuyên đề học thuật, may là Trường Đại học W đang tuyển trợ lý có học lực tiến sỹ, tôi liền nộp hồ sơ, rất nhanh được tuyển, tôi lao đến với Văn Hạo.”

“Lúc đó tôi rất tự tin, tôi tin anh chưa quên tôi, chỉ cần tôi ngoắc tay, anh sẽ ngoan ngoãn theo tôi. Tôi vừa bị người ta đá, rất cần có người yêu tôi, chỉ là vì cứu vãn sự tôn nghiêm của chính mình.”

“Đương nhiên đến chưa lâu, tôi cảm thấy quan hệ giữa cô và anh ấy không bình thường, nhưng tôi không quan tâm đến cô. Dù là bề ngoài, học thức, tu dưỡng, tôi đều cao hơn cô không chỉ một bậc, huống hồ cô lại không thường xuyên ở trường... Cô đừng hiểu lầm, lúc đó tôi không yêu Văn Hạo, tôi vẫn nhớ đến bạn trai của mình, tôi chỉ muốn khiến anh ta hối hận, anh ta đau khổ vì mất tôi...”

Tiến triển của sự việc nhanh hơn tôi tưởng tượng, Văn Hạo không những đồng ý xuất bản chuyên đề với tôi, không bao lâu sau còn cầu hôn với tôi, lúc đó tôi nghĩ kết hôn cũng chẳng có gì là không thể, dù sao tôi sẽ không thể yêu được người đàn ông khác nữa. Mà lại không ghét Văn Hạo, kết hôn với anh ấy cũng là báo thù bạn trai tôi - Văn Hạo trẻ hơn, tuấn tú hơn, có học vấn hơn, còn có tiền đồ sáng lạn.”

“Lúc đó tôi không hề nghĩ đến Văn Hạo, thậm chí không hỏi tại sao anh ấy kết hôn với tôi, tôi đương nhiên cho rằng anh yêu rồi. Tôi đúng là bị sự tự tin che mắt, thực ra lúc đó chỉ cần tôi bỏ ra vài phút suy nghĩ sẽ

biết sự tình không như vậy.”

“Kết hôn không lâu, đúng rồi, là Tết Dương lịch, tôi mang theo tờ đăng ký trở về thành phố Z, giống như một tướng lĩnh khải hoàn. Bạn trai biết tôi đã có chồng, quả nhiên rất lưu luyến, lúc đó tôi vui mừng đến nỗi không để ý đến chuyện Văn Hạo và cô bị chụp trộm ở Bắc Kinh. Nhưng không lâu sau... tôi phát hiện mình mang thai, phải con tôi không phải của Văn Hạo, anh ta chưa từng chạm vào tôi.”

“Tôi hoảng sợ, vội gọi cho bạn trai, không ngờ anh ta đã thay số, đổi địa chỉ, biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của tôi! Tôi vừa tức vừa hận, nếu lúc đó tìm được anh ta tôi sẽ không do dự giết anh ta.”

“Về sau tôi lại nghĩ đến một cách báo thù ác độc chính là sinh đứa bé ra! Sau này sẽ bế nó đến trước mặt anh ta! Anh ta không phải sợ gia đình đổ vỡ sao? Tôi để gia đình anh ta đổ vỡ! Không phải anh ta sợ vợ biết sao, tôi sẽ cho vợ anh ta biết.”

“Đúng lúc đó Văn Hạo đến tìm tôi, anh ta nói không cần nhà, không muốn ở trường, muốn ly hôn với tôi, đưa mẹ đến Bắc Kinh tìm cô.”

“Tôi càng hoảng, anh muốn đi, đứa bé của tôi, kế hoạch của tôi sẽ thế nào? Thế là tôi cầu xin, nói với anh rằng tôi bị bạn trai bỏ, trong bụng còn có con, tôi muốn sinh nó ra, cần anh giúp đỡ! Văn Hạo đúng là ngốc, sau vài ngày suy nghĩ anh quả nhiên đồng ý.” Nói đến đây, Liễu My ngẹn ngào.

Ngạc nhiên, cảm động, đau đớn lần lượt trào dâng trong tôi, tôi không biết nên nói gì lúc này.

“Mấy tháng nay, dù tâm trạng anh có tồi tệ đều quan tâm chăm sóc cho tôi và đứa bé... bụng tôi ngày càng to, nhìn thấy tất cả những việc anh làm cho tôi, so với người bạn trai tuyệt tình, tôi dần dần gạt tâm lý báo thù sang một bên, chỉ là mỗi ngày đều hy vọng anh ấy đúng là chồng tôi, đứa bé tôi đang mang đúng là con anh ấy. Nhưng trong lòng anh ấy chỉ có cô, không hề có một khe hở dành cho tôi.”

“Nếu là thật, tại sao anh ấy không nói với tôi?” Tôi cố nén nước mắt.

“Cô bảo anh ấy nên nói với cô như thế nào?” Liễu My giận giữ, “cô đã vội vàng ở bên chàng ngôi sao đó! Mỗi lần anh ấy thấy thông tin về hai người đều hút thuốc, uống rượu. Vì sợ ảnh hưởng đến con tôi nên anh không hút thuốc ở nhà, nhưng tôi ngửi được mùi thuốc trên người anh. Tôi chứng kiến anh tiêu tụy, ủ rũ.”

“Cô không biết bao nhiêu lần tôi muốn nói với anh chúng ta ly hôn nhé, anh đi tìm người trong trái tim anh đi! Nhưng tôi không cam tâm! Có người đàn ông tốt như Văn Hạo, cô lại không trân trọng, nhất định ra nước ngoài. Cô dựa vào cái gì đòi tôi trả anh ấy cho cô chứ? Tôi biết anh ấy đã từng ái mộ tôi, tôi ảo tưởng sẽ có một ngày anh ấy quên cô, yêu tôi, đến lúc đó, cả nhà chúng tôi sống vui vẻ bên nhau...”

Nước mắt Liễu My từng giọt từng giọt lăn xuống, cô nâng tay lên, dùng ống tay lau đi, sau đó nói: “Nhưng âm hồn của cô vẫn ở đó, cô lại trở về. Trưa hôm đó, anh ấy về nhà trong bộ dạng của kẻ mất hồn, khi nấu ăn quên bỏ muối, không nuốt trôi, tôi biết cô lại trở về! Quả nhiên buổi chiều mỗi ngày anh mượn cớ lên lớp, đi phòng nghiên cứu nhưng đều đến ký túc tìm cô! Vì tìm cô, anh để sinh viên ở đó không quan tâm! Cô nghĩ xem, cô hại anh ấy thành ra như vậy?”

Lúc đó tôi khóc không thành tiếng, không thể đáp lại.

Cô ấy lại nói: “Đương nhiên, tôi cũng hại anh ấy! Tôi và đứa bé trong bụng trở thành chiếc gông trên vai anh ấy, chiếc gông mãi mãi không thể tháo, anh mang chiếc gông này hoàn toàn không đuổi kịp bước chân cô, nên mới bị cô để lại phía sau. Nên tôi quyết định tháo gông cho anh ấy, trả anh tự do. Tôi dám nói sự thật với cô, không sợ bị mọi người chỉ trích. Sau khi tôi xuất viện sẽ làm thủ tục ly hôn, tôi cũng nói rõ sự tình với trường, sau đó rời khỏi Trường Đại học W... Dù sao, tôi cũng không hứng thú với sách vở và học thuật, ở đây không có gì đáng để tôi lưu luyến.”

“Văn Hạo? Anh cũng không đáng để cô lưu luyến sao?” Tôi buột miệng.

“Lưu luyến có ích gì? Tôi đã thất bại rồi, không muốn thất bại một lần nữa. Hôm nay, tìm cô chỉ là trả lại Văn Hạo nhân tình, nếu tôi không nói rõ với cô, anh ấy sẽ không tiết lộ bí mật của tôi để làm cô vui.”

“Anh là một đáng quân tử, chỉ đáng tiếc yêu người chỉ muốn hư vinh, vô liêm xỉ như cô! Tôi không hề hối hận về việc đã mang cô trong lễ bảo vệ, ngược lại thấy vui sướng. Nhưng tôi cũng biết làm như vậy, lần nữa

tôi làm tổn thương anh, lần nữa ép quan hệ của tôi và anh vào đường cùng, anh mãi mãi không tha thứ cho tôi!”

Liều My nói xong, nhắm mắt không còn quan tâm đến tôi.

Hồi lâu, giọng cô mới vỡ òa: “Giữ trong lòng lâu như vậy dù sao cũng đã nói ra rồi. Tôi cũng mệt rồi, muốn ngủ một giấc. Cô đi đi, mang theo cả Văn Hạo. Ngày mai tôi xuất viện về nhà.”

3.

Tôi ngẩn người ra khỏi phòng bệnh, nặng nề không thể nhấc nổi đôi chân.

Văn Hạo vẫn ngồi ở ghế dài nơi hành lang, như một khúc gỗ.

Cho đến khi tôi bước đến trước mặt anh, anh mới từ từ ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt anh mệt mỏi, buồn bã, tuyệt vọng, tôi mới hoàn toàn hiểu được nỗi đau, vô vọng và cả sự tranh đấu trong anh, hiểu những âu sầu trên khuôn mặt anh từ đâu mà đến. Tôi im lặng ôm anh, mặc nước mắt mình chảy trên ngực anh: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Anh vuốt tóc tôi, không nói.

Trên đường, tôi kể chuyện Liều My đã nói với tôi cho anh nghe.

“Anh hận cô ấy!” Văn Hạo nghiêng rằng, “cô ta quá ích kỷ! Anh không hận cô ta lợi dụng anh, không hận cô ta khiến anh mất em, anh hận cô ta không trân trọng sinh mạng. Vì báo thù đã dễ dàng vất bỏ đứa trẻ chính mình muốn giữ lại... năm tháng rồi, một sinh mạng đã thành hình... bị cô ta sát hại!”

“Có lẽ cô ấy không muốn đứa trẻ sinh ra không có bố, cô ấy không muốn đứa trẻ biến thành công cụ báo thù hoặc chiếc gông trên người anh.”

“Đó đều là cái cớ! Cô ta không muốn chịu trách nhiệm. Không, là trong lòng cô ta không có tình yêu, yêu anh, yêu bạn trai... đều chỉ là ý nghĩ của cô ta, cô ta chỉ yêu chính mình!”

Tôi ngắt lời: “Thực ra lẽ nào em không phải như vậy? Cả năm nay em chỉ nghĩ đến mình, muốn ra ngoài, không hề muốn dừng lại, nghĩ xem anh cần gì, em có thể làm gì cho anh. Em không xứng để nói em yêu anh, Liều My dù sao cũng nói đúng, em ích kỷ tư lợi, tham lam hư vinh!”

“Đừng nói mình như vậy, Ninh Khả! Là anh làm tổn thương em trước, là anh đẩy em ra, anh vì chức vụ, vì nhà cửa, đã rời xa em... Biết rõ sẽ khiến em đau lòng nhưng anh vẫn làm, còn tự cho là vĩ đại, anh không phải là kẻ vô liêm xỉ sao?” Giọng anh hồi hận.

Chúng tôi không nói nữa, trong tình yêu này, ai cũng không thể tự hào mình đã yêu bằng cả tấm lòng, ai cũng không thể vỗ ngực nói không hề nghĩ cho bản thân, kết quả đều bị tổn thương, đều mệt mỏi...

Trở về ký túc, đã hơn 1h sáng. Cả vườn trường chìm vào giấc ngủ sâu, không có một bóng người, không nghe thấy một chút tiếng động, chỉ có tiếng gió đưa nhẹ lá cây, Dưới ánh đèn, cửa ký túc đã vô tình khép lại.

Anh đề nghị: “Vậy đến nhà anh nhé!”

Đang lúc do dự tôi nhìn thấy dưới cây to đối diện xuất hiện một bóng hình cao lớn, là George.

Anh không nói, chỉ nhìn tôi.

Tôi nghĩ sự gương gạo giữa tôi, Văn Hạo, Liều My không bằng giữa tôi, George và Văn Hạo. Những việc hiểm hoai này liên tiếp phát sinh trong ba tiếng đồng hồ.

Lại im lặng, hai người đàn ông đã lâu không gặp hình như không có ý chào nhau, tôi ở giữa càng không biết nên mở miệng thế nào.

Khoảng lặng qua đi, Văn Hạo lên tiếng trước: “Anh nghĩ, anh nên về trước, mẹ chắc đang lo lắng.”

Tôi “ừm”, ngẩng đầu lên thấy ánh mắt vội vàng của anh, trong ánh mắt đó là sự kỳ vọng và nghi vấn. Nhưng tôi không thể trả lời anh, chỉ vờ như không thấy.

Anh đi rồi.

George không có biểu hiện gì, chỉ nhìn chăm chăm lên mặt đất.

Đêm càng sâu, vườn trường càng yên tĩnh.

Hồi lâu, Geogre mới ngẩng đầu lên, cũng không nhìn tôi, nhìn thẳng về phía trước nói: “Đi nào, đến khách sạn của anh !” Nói xong anh đi thẳng ra khỏi trường.

Làm thủ tục nhập phòng xong, chúng tôi cùng đi về cầu thang. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt nhìn tôi từ phía sau, nóng đến nỗi như thiêu chín tôi.

“Việc phát sinh ban sáng, anh đã biết, em có thể nói với anh tối nay đã có chuyện gì xảy ra không?” Vừa vào cửa, George thả mình trên giường, hỏi thẳng.

“Việc ban sáng, anh sao biết được?” Tôi hỏi.

“Anh gọi điện em không nghe máy, gọi cho Hàn Văn Hình, là cô ấy nói.”

“Nên anh từ Hồng Kông bay đến?”

“Em có thể trả lời anh trước không? Mỗi lần đều hỏi anh kiểu đó.” Ngữ khí của George đã có chút nóng giận, nhưng tôi biết anh giận không phải vì tôi không đáp mà hỏi lại.

“Được, anh đừng giận, em kể cho anh nghe.” Tôi liền kể chi tiết sự tình giữa Văn Hạo và Liễu My. Nghe xong hồi lâu George không lên tiếng, chỉ cau mày ngồi ở đó.

“Anh... sao vậy?”

Hồi lâu mới nói: “Không có gì. Anh chỉ đang nghĩ đến Liễu My, vận mệnh của anh dường như trong tay cô ta. Lúc đó cô ấy mang bầu, anh mới có cơ hội có em, giờ cô ấy bỏ đứa bé, anh cũng mất em rồi, đúng không?”

30. Chương 30

4.

Trưa ngày hôm sau, tôi được biết Văn Hạo và Liễu My đưa đơn ly hôn và từ chức lên lãnh đạo trường từ miệng Minh Huân. Lãnh đạo trong trường rất coi trọng Văn Hạo, Hiệu trưởng thậm chí ra mặt cứu vãn nhưng anh vẫn quyết tâm rời khỏi trường, lý do là mình đã không còn để tâm vào học thuật nữa.

“Chà, cậu nói xem, anh ấy có đến Bắc Kinh với cậu không?” Văn Hình ôm Mang Mang sấn sổ đến.

Tôi đang ở bếp nhặt rau với mẹ cô ấy, ra hiệu tức giận, sau đó nói: “Đừng để George nghe thấy! Cậu không thấy bọn mình vừa nói đến Văn Hạo là mặt anh ấy tối sầm lại sao?”

“Nói như vậy cậu vẫn tiếp tục ở bên George ?”

Tôi không lên tiếng.

Mẹ Hàn chen vào: “Bác thấy Văn Hạo tốt hơn, chín chắn, lại có học vấn. Hơn nữa George dù sao cũng là người ngoại quốc, tương lai muốn về với mẹ đẻ cũng rất khó.”

Văn Hình cười phá lên: “Mẹ, mẹ già quá rồi, ai quy định Ninh Khả phải ra nước ngoài sống? Không thể để George đến Trung Quốc làm rể sao?”

“Vậy tại sao không đưa Minh Huân đến nhà mình làm rể ?” Mẹ Hàn vặn lại.

Văn Hình bị hỏi trúng tim đen, hết lời để cãi.

Chiều thầy Lưu gọi cho tôi, thông báo nhóm giáo viên chăm bảo vệ sau khi bàn bạc thống nhất thông qua luận văn cho tôi, đồng ý cấp học vị.

Vẫn chưa kịp mừng, tôi lại nhận được điện thoại của Văn Hạo, mẹ anh biết đứa bé không còn, hai người lại ly hôn, khóc đến nỗi suýt ngất đi, sau khi biết sự tình nhất định muốn gặp tôi.

“Được, lát nữa em đến!”

Ngắt điện thoại, va phải ánh mắt phức tạp của George, tôi chỉ còn cách nhìn mà không nhìn, nói với Minh Huân: “Mẹ Văn Hạo muốn gặp mình, cậu có thể đi với mình không?”

Minh Huân gật đầu.

Dưới tầng nhà Văn Hạo, tôi gặp Liễu My từ nhà bước ra, Sắc mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, đầu tóc cũng không gọn gàng như trước, trên người khoác một túi to, tay kia đẩy chiếc valy.

Minh Huân thấy vậy liền đến đỡ túi trên người cô: “Cô Liễu, tôi tiễn cô!”

Liễu My nhìn tôi, gật đầu.

Đến trước cửa nhà Văn Hạo, tôi nhẹ nhàng gõ cửa. Văn Hạo đến mở cửa: “Làm phiền em rồi, anh cũng chẳng còn cách nào, đã nói với mẹ mãi nhưng bà không nghe, tức giận đến nỗi giờ vẫn không chịu ăn, em mau vào đi!”

Một người già đang đi ra khỏi phòng bên cạnh phòng khách, chính là mẹ của anh mà tôi đã gặp một lần.

Cái nhìn vội vã đó trong buổi hoàng hôn, hôm nay tôi mới nhìn rõ, bà gầy nhỏ như vậy, dường như một trận gió cũng có thể thổi ngã. Bà khom lưng, lại giống như vận mệnh nặng nề đè nặng trên lưng, tóc bà bạc trắng, những nếp nhăn hằn sâu trên mặt, mỗi nếp nhăn không khỏi khiến tôi liên tưởng đến những bất hạnh, dày vò mà người phụ nữ phải gánh chịu trong cuộc đời. Giây phút đó tôi đã quyết định, chỉ cần bà thoải mái, tôi không ngần ngại để bà trách mắng...

“Ninh Khả, Ninh Khả...” Khi tôi rời đi, Văn Hạo đuổi theo đến cửa thang máy, nhìn tôi, “xin lỗi, anh lại khiến em bị tủi thân.”

Tôi cố gắng nở nụ cười: “Không sao bác mắng xong trong lòng cũng vui hơn, anh về khuyên bác ăn cơm đi, em đi đây, tạm biệt.”

Bước vào cầu thang, tôi trừng trừng nhìn cửa cầu thang khép lại trước mắt tôi, khuôn mặt anh dần dần biến mất trước mắt tôi.

Phút đó, tôi đột nhiên cảm thấy tôi vứt bỏ anh, tôi đã để anh lại giữa hoang mạc cô đơn. Mẹ anh chắc chắn là yêu thương anh nhưng chắc chắn không hiểu anh.

Tôi đột nhiên hiểu ra sự sụp đổ của Văn Hạo lần đó, không phải vì Liễu My và đứa bé trong bụng, vì tình yêu cổ chấp nơi mẹ anh.

Họ, thậm chí cả tôi, miệng nói yêu anh nhưng không ai thực sự hiểu anh, hỏi anh có vui hay không?

5.

Tôi từ bỏ cơ hội tham gia lễ tốt nghiệp, từ trường về nhà. Liên tiếp phát sinh nhiều chuyện, trốn ở nhà là lựa chọn tốt nhất.

George không đi cùng tôi, anh một mình về Bắc Kinh.

Bố mẹ phần nào đã đoán được chuyện đã xảy ra, họ không nhắc đến chuyện tốt nghiệp, George hay Văn Hạo, ngay cả Ninh Nguyên tình nghịch cũng không dă động gì, mọi việc đều để mặc tôi. Mẹ mỗi ngày tan ca sớm hơn, làm nhiều món ngon cho tôi, bố kể tôi nghe chuyện cười, nhưng tôi ăn không nổi, cười chẳng nổi.

Tất máy, tôi ngủ mê mệt trong phòng, ngủ đến mức không biết ngày hay đêm.

Ngủ ba ngày mới tỉnh lại, toàn thân mềm nhũn, quầng mắt đen, đi lại cũng lắc lư, giống như có thể ngã bất kỳ lúc nào. Nhưng tôi biết, những ngày đau khổ nhất đã qua đi.

Tối đó tôi kể lại toàn bộ mọi việc cho bố mẹ.

Nghe xong mẹ lên tiếng trước: “Mẹ vẫn thích George hơn, vừa hoạt bát, vừa vui tính, con và Văn Hạo chia tay rồi lại quay lại, thật đau lòng, giờ cậu ấy ly hôn rồi, mẹ cậu ấy vẫn phản đối con, mẹ không thích cậu ấy!”

Bố lắc đầu phản đối: “Bố cũng thích George, nhưng cậu ấy là ngôi sao lớn, hai người bên nhau chưa nói đến áp lực lớn, những cảm dỗ trong giới giải trí rất nhiều. Còn Văn Hạo chín chắn hơn, qua chuyện Liễu My có thể thấy cậu ấy là người có trách nhiệm. Đàn ông quan trọng nhất là trách nhiệm.”

“George không có trách nhiệm sao?” Mẹ phản bác, “đàn ông đúng là cần có trách nhiệm nhưng cũng cần xem người! Mẹ cảm thấy Văn Hạo không nên nhận con của Liễu My, chịu trách nhiệm về việc bạn trai Liễu My! Hơn nữa lúc đầu vì chuyện phân nhà mà đòi chia tay với Ninh Khả, đây có phải là có trách nhiệm không?”

“Không thể nói vậy, cậu ấy vì hiếu thuận! Tuy đã hơi quá nhưng người cha qua đời rồi, mẹ lại sức khỏe không tốt, làm con trai cần hiếu thuận với mẹ dù phải trả giá như thế nào.” Bố cũng vội lên tiếng.

Tôi nghe họ tranh cãi với nhau, liền hòa giải: “Được rồi được rồi! Ai để bố mẹ chọn! Họ cũng không nói để con chọn, George bỏ rơi con về Bắc Kinh rồi, mẹ Văn Hạo lại không thèm nhìn con, chẳng ai cần con nữa.”

“Sao có thể? Con gái chúng ta ưu tú như thế này mà.” Không ngờ hai người cùng đồng thanh.

Không thể bàn luận tiếp, tôi một mình về phòng. Bật máy, có vài tin chưa đọc.

Hàn Văn Hình: “Ninh Khả, mình thay cậu nhận chứng nhận tốt nghiệp và bằng rồi! Đáng tiếc là cậu đã không tham gia bữa tiệc tốt nghiệp, mọi người đều say bí tỉ, ôm nhau khóc, cảm động cực. PS. Thầy Hạo là say nhất.”

George: “Khi nào quay lại? Hoa hồng trên ban công đã nở, có mấy bông màu phấn hồng rất đẹp. Ngô Thẩm nói lâu rồi không gặp em, nhớ em, bà cũng muốn đến sân bay đón em”.

Văn Hạo: “Đừng rời xa anh, đừng bao giờ rời xa anh, không có em, cuộc đời anh không còn ý nghĩa gì nữa.”

Đạo diễn: “Ninh Khả, kịch bản đã hoàn thành, thời gian tới đoàn phim sẽ đến Đôn Hoàng, hy vọng cô đi theo với vai trò cố vấn văn học. Nhận được tin mau chóng quay lại Bắc Kinh.”

Đọc xong, tôi sắp xếp hành lý, thông báo với bố mẹ sáng sớm mai sẽ ngồi tàu về Vũ Hán, sau đó bay đến Bắc Kinh.

Bố mẹ vẫn đang tranh luận chọn George hay Văn Hạo, nghe tôi nói vậy lại trách tôi không muốn ở nhà, mới về đã đòi đi.

6.

Ngày hôm sau, trước khi ra khỏi cửa, mẹ lại kéo tôi sang một bên, khẽ nói: “Khả Khả, con phải nghĩ kỹ, mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu là vấn đề nan giải từ xưa đến nay, mẹ Văn Hạo cố chấp như vậy, rất khó thay đổi thái độ với con. Còn George sẽ không có vấn đề này, mẹ cậu ta sống ở Mỹ, các con một năm gặp có vài lần, sẽ không có mâu thuẫn. Mẹ với tư cách là người đi trước nhắc nhở con, phải nghĩ thật kỹ!”

Tôi chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ai ngờ đưa tôi đến ga tàu, bố lại ngồi bên tôi, nói với tôi: “Vốn là việc của thanh niên các con, bố không nên can thiệp, bố không phải phản đối chuyện con và George bên nhau, nhưng với chức trách của người cha và người chồng, bố cảm thấy một người đàn ông cần trải qua một số chuyện mới chín chắn, mới mang đến sự ổn định cho gia đình. Từ phương diện này Văn Hạo trưởng thành hơn. Đương nhiên rồi, cuối cùng vẫn là quyết định của con, bố là muốn con nghĩ kỹ, đừng vội vàng đưa ra kết luận, xem người đứng nhìn bề ngoài, cần nhìn bản chất.”

Tôi chỉ có thể lần nữa gật đầu đồng ý.

Khi đến Vũ Hán, Văn Hình và Minh Huân ra ga đón tôi, sau đó chúng tôi cùng bắt xe về trường.

“Hôm nay sao lại để Mang Mang ở nhà mà đi thế.” Tôi trêu Văn Hình.

“À, sau này không chắc đã có cơ hội đón cậu, Mấy ngày nay bạn học lẫn lộn rồi khỏi trường rồi, người Nam kẻ Bắc không biết khi nào mới gặp lại.” Văn Hinh buồn rầu nói.

Tôi vội ôm bạn an ủi: “Đồ ngốc, giờ giao thông tiện lợi, muốn gặp rất dễ! Đợi mình từ Đôn Hoàng trở về, các cậu mang Mang Mang đến Bắc Kinh thăm mình, được không?”

Lần trước trước khi về nhà đã đóng gói tất cả hành lý, muốn đến phòng 320 mà không thể được, tôi đến khách sạn đặt phòng, dù sao cũng chỉ ở một đêm.

Trưa tôi đến nhà Văn Hinh ăn cơm mẹ Hàn nấu, lại chụp vài tấm ảnh của Mang Mang làm kỷ niệm.

Chiều tôi hẹn Văn Hạo gặp mặt ở khách sạn, dù thế nào chúng tôi cũng nên nói chuyện.

“Mẹ anh... gần đây tốt không?” Tôi hỏi.

“Vẫn tốt, sau khi Liễu My đi, bà khóc mấy ngày.” Văn Hạo nói, “những ngày này anh kể cho bà nghe toàn bộ sự tình, bà đã hiểu ra rồi... Nhưng bà đã ở với Liễu My lâu như vậy, cũng có chút tình cảm, em cũng biết đó.”

“Đó là điều tự nhiên, nếu là em, em cũng sẽ buồn.” Tôi khẽ nói.

“Anh không muốn ở lại trường nữa, đã ký hợp đồng với một tập đoàn xuất bản, đợi bàn giao công việc xong, anh sẽ chính thức bắt đầu.”

“Như vậy sao, chúc mừng anh!”

“Cảm ơn!” Anh nói, sau đó thêm một câu, “là ở Bắc Kinh.”

Tôi im lặng một lát mới nói: “Mẹ anh muốn đi không?”

“Thực ra ở đâu cũng vậy, quan trọng là anh sẽ luôn bên bà.”

“Đúng!”

“Em có muốn không?”

“Cái gì?”

“Anh đi Bắc Kinh.”

“A, không đến lượt em...”

“Em biết anh nói gì!” Văn Hạo ngắt lời, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi.

Đôi mắt quen thuộc đó, đã từng rất sáng, thông minh, xao xuyến trái tim tôi, giờ ngập tràn nỗi buồn, sự cô độc, nhìn tôi, mang theo sự dò hỏi và hy vọng. Nghi vấn và hy vọng cũng chỉ là rất nhỏ, dường như luôn bị nhấn chìm trong sự đau thương.

Tôi cúi đầu không dám nhìn.

“Để em nghĩ được không? Ngày mai sau khi em về Bắc Kinh sẽ theo đoàn phim đến Đôn Hoàng, chờ em từ Đôn Hoàng trở về rồi nói được không?” Tôi háng giọng, lo lắng nói.

“Được, anh ở Bắc Kinh đợi em!” Trong mắt anh lóe lên tia hy vọng, may là chưa tắt, cuối cùng đã sáng trở lại giống như ánh nến trong gió vậy.

7.

Sáng ngày hôm sau, máy bay hạ cánh ở Bắc Kinh, tôi nhìn trong những người đến đón, không thấy George và Ngô Thẩm.

Đang do dự có nên bắt taxi không, có người vỗ vai tôi từ phía sau. Tôi quay đầu lại nhìn, chút nữa thì sợ hãi đến bỏ nhào ra đất! George đội một bộ tóc giả màu vàng kỳ quái, trên người mặc áo vải hoa, quần ngắn thích hợp đến Hawaii, trên mũi còn có một đôi kính dày, chẳng trách tôi hoàn toàn không nhận ra.

“Anh là...” Tôi hỏi.

“Để tránh báo chí, đi thôi.” Anh nói xong nhấc vali cho tôi, bước nhanh về phía trước.

“Tôi còn cho rằng anh chê mình chưa đủ bắt mắt.”

Trên xe, chúng tôi không nói gì, tôi có thể cảm nhận được, anh vài lần muốn nói nhưng lại dừng lại.

Vào nhà nghe thấy tiếng hoan hô: “Surprise!”

Kinh ngạc này không nhỏ, khiến tôi suýt rơi điện thoại xuống sàn.

Nhìn kỹ, trong phòng khách có rất nhiều người, Hàn Vũ Băng, David, đạo diễn Trương, Ngô Tử Hoa, Âu Dương Tô Phi, còn có nhiều đồng nghiệp trong công ty, tôi không dám tin, trong phòng khách lớn lại có thể nhét vừa nhiều người như vậy!.

Ngô Thẩm chen ra: “Khả Khả, tôi muốn đi đón cô, chỉ tại George, bắt tôi ở nhà đón khách!”

Hàn Vũ Băng chen lên trước: “Mình nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy ở nhà sinh con là yên tâm nhất, bố mẹ có thể ở bên cạnh chăm sóc, nên mình và David về Bắc Kinh, nghe George nói cậu lần này trở về không được vui, ngay cả lễ tốt nghiệp cũng không tham gia, bọn mình đến chúc mừng, tổ chức bữa tiệc mừng lễ tốt nghiệp cho cậu, coi như bù đắp lại.”

Tôi cảm động không biết nói gì, đang muốn lên tiếng, Âu Dương Tô Phi cũng bước đến: “Chà chà, đừng cảm động quá, giữ tâm trạng đã, lát nữa còn thú vị hơn!”

Lúc này George không biết từ đâu đưa ra một bông hoa hồng màu phấn hồng, đứng trước mặt tôi.

“Anh không phải đã hái hoa trên ban công chứ?” Tôi kinh ngạc.

“Không, không, em yên tâm, là hoa anh mua!” George vội giải thích, “bị em làm đứt đoạn, cảm xúc ập ủ từ lâu tan biến rồi.”

Mọi người cười lớn, đạo diễn lên tiếng quát: “Không phải đóng phim, còn ập ủ cảm xúc gì nữa? Nam tử hán đại trượng phu, mau nói đi.”

“Em muốn cưới anh chứ?”

George quỳ dưới đất, một tay cầm hoa hồng, tay kia cầm hộp nhẫn màu đỏ, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Tôi lần nữa kinh ngạc há hốc miệng, nói không ra lời.

Hàn Vũ Băng tiến đến tôi, thì thầm: “Nhẫn kim cương 3 cara, mình giúp cậu ấy chọn.”

31. Chương 31: Lời Kết

Bữa tiệc đó tuy vui nhưng vẫn có chút mất hứng bởi tôi chưa đồng ý lời cầu hôn của George.

Ngô Thẩm lương thiện giải thích với George và khách rằng, con gái Trung Quốc rất cẩn thận, hôn nhân đại sự không quá vội vàng, nhất định phải suy nghĩ kỹ mới đảm bảo cuộc sống tương lai hạnh phúc, nói xong lại bê đồ ăn Trung - Tây mà bà đã chuẩn bị đến, mới khuấy động lại không khí trong phòng.

Nói thực, giây phút đó, nói tôi không động lòng là giả dối. Nhưng trong đầu luôn có sự mềm yếu và tia hy vọng trong ánh mắt Văn Hạo.

Mới ở Bắc Kinh một đêm, tôi đã phải tạm biệt George, Ngô Thẩm và hoa trên ban công, theo đoàn phim đến Đôn Hoàng.

Công việc bận rộn trong đoàn và cảnh tượng hùng vĩ của Đôn Hoàng thường khiến tôi quên đi mình. Nhưng mỗi khi đêm đến, George và Văn Hạo giống như hai vị khách thường trực trong đầu tôi, tôi không lỡ vứt bỏ thời khắc vui vẻ bên George, cũng không thể vứt bỏ mối tình sâu đậm với Văn Hạo.

Quay phim ở nơi có điều kiện gian khổ, tôi lại nằm mơ một giấc mơ hoang đường. Trong giấc mơ, tôi xuyên qua những khoảng không. Trong những phong cảnh khác nhau, một mình tôi diễn hai vai, ở bên tôi có khi là George có khi lại là Văn Hạo, tôi lần lượt yêu, và sống với họ.

Giấc mơ hoang đường, hiện thực tàn khốc.

Khi tỉnh dậy, tôi phát triển có hai tin nhắn, lần lượt của hai người đó.

Văn Hạo: “Anh và mẹ đã đến Bắc Kinh. Mọi việc sắp xếp đã đâu vào đấy, chỉ đợi em nhanh về đoàn tụ.”

George: “Hôm nay quay cảnh mới, thật tình cờ, cảnh đầu tiên là cảnh kết hôn, hy vọng đây là điềm lành! Anh đặt nhẫn trên tủ trang điểm trong phòng em, suy nghĩ kỹ và đeo nó nhé!”

Các bạn đọc yêu quý, các bạn thử nói xem tôi nên làm thế nào?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cappuccino>